

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΟΓΙΑΣ

20ος ΑΙΩΝΑΣ

Τόμος Πρώτος

ΔΗΜΟΣΙΟ ΚΕΝΤΡΙΚΗ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΒΕΡΟΙΑΣ

ΒΕΡΟΙΑ 2015

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΩΣ ΠΑΡΟΝ

ΕΝΑ ΕΚ ΒΑΘΕΩΝ ΘΕΡΜΟ ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟ

Ήδη οδεύω προς τα Ενεήντα τέσσερα μου χρόνια και έχοντας πίσω μου, μια μεστή από γεγονότα ζωή, αν και νοιώθω ακόμα τον εαυτό μου και τις δυνάμεις υπό διανοητικό έλεγχο. Θεωρώ όμως πως ήρθε η ώρα να ευχαριστήσω, από καρδιάς όλους τους Εκδότες του Τοπικού Τύπου, για την προθυμία με την οποία φιλοξένησαν επί δεκαετίες τα όποια κείμενά μου.

Το ίδιο ευχαριστώ από καρδιάς όλους τους Αναγνώστες του Τοπικού Τύπου, που με τίμησαν με αγάπη και καρτερία διάβασαν επί χρόνια τα γραπτά μου..

Ένα μεγάλο, παμμέγιστο ευχαριστώ στη Σύζυγό μου, που με καρτερία και υπομονή βίωσε τη βάσανο του χρόνου για να γραφούν τα κείμενα. Τον Διευθυντή και το Διοικητικό Συμβούλιο της Κεντρικής Βιβλιοθήκης Βεροίας, για την αναγραφή, καταγραφή και ένταξη που συνόλου των κειμένων στην Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας, καθώς και το προσωπικό, για την όποια συμβολή του στην υλοποίηση της προσπάθειας δεν θα καρποφορούσε και τον κ Γιάννη Γρηγοριάδη για την τεχνική και συμβουλευτική του βοήθεια.

Μ' Αγάπη και Εκτίμηση στους Εκδότες που φιλοξένησαν τα 678 άρθρα μου και μεστός από συγκίνηση, από τους Αναγνώστες του τοπικού τύπου και ειδικά σε όσους μου έκαναν κριτική και όσου διαβάσουν τα κείμενά μου που είναι ήδη αναρτημένα στα ράφια της Κεντρικής Βιβλιοθήκης Βεροίας

Κόγιας Νίκος, Φεβρουάριος 2014

ΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ ΑΥΤΑ ΓΡΑΦΤΗΚΑΝ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΔΕΚΑΕΞΑΧΡΟΝΗ ΚΑΙ ΠΛΕΟΝ ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΣΗ ΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΠΟΛΥΣΗ ΜΟΥ ΑΠΟ ΤΡΙΑ ΚΑΙ ΚΑΤΙ ΕΞΟΡΙΑ ΣΤΟ ΠΑΡΘΕΝΙ ΤΗΣ ΛΕΡΟΥ ΟΠΟΥ ΝΕ ΕΚΤΟΠΙΣΕ Η ΧΟΥΝΤΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΩΝ ΤΗΝ ΑΥΓΗ ΤΗΣ 21^{ΗΣ} ΑΠΡΙΛΙΟΥ ΤΟΥ 1967

Η καλύτερη αξιοποίηση αυτής της μικρής, μοναδικής και ανεπανάληπτη ζωής, είναι να την αφιερώσεις σε κάτι που θα διαρκέσει περισσότερο από αυτήν. Και τα γραπτά όσο λίγα και

ανούσια και αν είναι διαρκούν, περισσότερο από την Ζωή του γράφοντα

Ασφαλώς, όποιος αποφασίσει να διαβάσει κάποιο από τα κείμενά μου, θα αναρωτηθεί ποιος είναι ο γράφων:

Γεννήθηκα στη Βέροια στις 23 Ιουνίου το 1923 ΣΤΙΣ 23 ΤΟΥ ΙΟΥΝΗ 2013 ΜΠΗΚΑ ΣΤΑ ΕΝΝΕΝΙΝΤΑ ΤΡΙΑ ΜΟΥ ΧΡΟΝΙΑ.

Πριν συμπληρώσω τα δεκατρία μου χρόνια. Οι γονείς μου, Γεώργιος Κόγιας και Μαρία Γκόγια το γένος παλικάρια. Δυο αξιοθαύμαστοι άνθρωποι, αφού τα τρία μου αδέρφια: Αντώνης, Στέφος και Στέργιος μαζί με τον Πατέρα μου κάλυπτα την γεωργό-κτηνοτροφική δουλειά. Μετά την διαπίστωση ότι η χώρα άρχισε να αστικοποιείται με έστειλαν να μάθω την τέχνη του Τσαγκάρη. Εκεί γνωρίστηκα με τις αριστερές ΙΔΕΕΣ και του τρόπου σκέπτεστε ανθρώπινα και κοινωνικά.

Εντάχθηκα στο Αριστερο-κομμουνιστικό κίνημα πριν από τη Βασιλο-Μεταξική δικτατορία. Και το Μάρτη του 1938 πήρα μέρος στην Απεργία που έκαναν οι τσαγκάρηδες στη Βέροια.

Και σε συνέχεια μαζί με τον Βασίλη και τον Μαργατίτη Ζιώγα παιδιά της αδερφής του Θωμά Λιόλιου (Αργότερα Καπετάν Μπαρούτα), αποτελούσαμε την τριάδα, που διακινούσε τα κοπόνια της Εργατικής Αλληλεγγύης. Επικεφαλής στους τσαγκάρηδες στην εργατική αλληλεγγύη ήταν ο Τσαγγάρης Λεωνίδας Παπαδόπουλος

Έτσι, πριν καν προλάβει να διαμορφωθεί το «εγώ» μου. Ο εαυτό μου είχε ήδη ταυτιστεί με το συλλογικό, αριστερό υποκείμενο.

Η ψυχολογία της Γενιά μου και ειδικά στην κατοχή, όσοι συμμετείχαμε σημαδεύτηκε, ανεξίτηλα από τις αξίες της ισότητας, της συντροφικότητας και τη ρήξη με τις κατεστημένες νοοτροπίες.

Τον Σεπτέμβρη του 40 η τριάδα μας: κριθήκαμε και θα είχαμε ενταχθεί στην Οργάνωση: Κομμουνιστική Νεολαία Ελλάδας (ΟΚΝΕ). Με την κήρυξη πολέμου όμως δεν επέτρεψε την ολοκλήρωση της ένταξης, αφού ο εντεταλμένος να κάνει την ένταξη επιστρατεύτηκε.

Το σπίτι μας ήταν στη Βερμίου 22. Τα κεντρικά γραφεία της ΕΟΝΝ ήταν στο Ηγουμενιό απέναντι από την Εκκλησία του Αγίου Αντωνίου. Κάποιο πρωί πηγαίνοντας για τη δουλειά, με σταμάτησε ο Βαθμοφόρος Φαλαγγίτης κ Κατσάνος. Δεν θυμάμαι του μικρό του όνομα και μου είπε: «ο Πατέρα σου ήταν ένας από τους βασικούς συνδέσμου του Μακεδονικού αγώνα για αυτό πρέπει να έρθεις και εσύ στην ΕΟΝ για να διατηρηθεί

η παράδοση». Και σε συνέχεια: Μου είπε να πάω την Κυριακή στη συγκέντρωση να γνωρίσω και άλλους βαθμοφόρους ΕΟΝίτες. Παρά την προσπάθεια και το χώσιμο στη μασχάλη μου του δέματος με τα ρούχα της ΕΟΝ. Και την πίεση που άσκησαν, δεν εντάθηκα στην ΕΟΝ. Όσο για το είδαν και από είδα που λέει ο λαός ήρθαν και το πήραν το δέμα.

Την Αυγή της 28^{ης} επιστρατεύτηκαν τα τρία μου Αδέρφια και τα όποια ζώα είχε ο Πατέρας μου και τα αδέρφια μου. Και εγώ εντάχθηκα στην Αεράμυνα.

Η Βέροια κατακτήθηκε στις 11 Απριλίου 1941 Στις αρχές του Ιούνη του 1941 εντάχθηκα στην Εθνική Αλληλεγγύη και σε συνέχεια στο ΕΑΜ-ΝΕΩΝ, Το Φλεβάρη του 1943 στην ΕΠΟΝ και ένα χρόνο μετά στον ΕΛΑΣ.

Στις αρχές του 1948 με συνέλαβαν για δεύτερη φορά. Καταδικάστηκα σε 20 χρόνια από το έκτακτο στρατοδικείο- το ποινικό μου Μητρώο είναι Λευκό. Ύστερα από 16,5 και αποφυλακίστηκα τον Μάρτη του 1963. Μετά την αποφυλάκιση εκλέχθηκα μέλος της Νομαρχιακής Επιτροπής της ΕΔΑ και σε συνέχεια επαγγελματικό στέλεχος της ΕΔΑ και μέλος της Περιφερειακής της Επιτροπής Μακεδονίας- Θράκης. Διατέλεσε και Ανταποκριτής της «ΑΥΓΗΣ» Έγραψα όπως γράφω και πιο πάνω 676 άρθρα στις τοπικές εφημερίδες στην ΑΥΓΗ και το περιοδικό ΕΑΜ

Στις 16 Αυγούστου του 1964 με ειδική Άδεια της Ασφάλειας που την είχα σε απόσταση αναπνοής, παντρεύτηκα την Πασχαλίνα Τόσου του Κωσταντίνου και της Καλλιόπης το Γένος Θεοδώρου και στις 22/2/66 γεννήθηκε η Κόρη μας καλλιόπη. της δώσαμε το όνομα της Πεθεράς μου.

Την Αυγή της 21^{ης} Απριλίου του 1967 με ξανά συνέλαβαν και με έστειλαν πρώτα για τρίτη φορά μαζί 8000 και πλέον στη Γυούρα και μετά στο Παρθένι της Λέρου, από όπου απολύθηκα σαν άρρωστος τον Μάρτιο του 1970 Τον Απρίλη του 1971 γεννήθηκε το δεύτερο παιδί αγόρι και πήρε το όνομα του πατέρα μου Γεώργος. Εργάστηκα επί 18 χρόνια Ιατρικός επισκέπτης, στη Φαρμακευτική Εταιρεία ΦΑΡΑΝ-ΧΕΜΙΚΑ, και σε συνέχεια Λογιστής και προδιαλογιτής φρούτων στην Εταιρεία ΒΕΝΟΥΣ

Τον Αύγουστο του 1968 το ενιαίο ΚΚΕ διασπάστηκε σε ΚΚΕ και σε ΚΚΕ ες. Μετά την απόλυσή μου εντάχθηκα στο Αντιδικτατορικό Μέτωπο.

Την άνοιξη του 1975, μαζί με τον Δημήτρη Τασινόπουλο και τον Σωτήρη Μπίσμπα εκλέχθηκα από την Ν Επιτροπή,

αντιπρόσωπος για το Ιδρυτικό Συνέδριο του ΚΚΕ ες που έγινε στην Αθήνα στο Θέατρο Αλίκης και με συγκρότηση του ΚΚεσ η Νομαρχιακή Επιτροπή του Νομού Ημαθίας με εξέλεξε Γραμματέας του ΚΚΕ ες και σε συνέχεια της Ελληνικής Αριστεράς (ΕΡΑ) και αργότερα του Συνασπισμού.

Το 1977 διατέλεσα Υποψήφιος Βουλευτής του Νομού Ημαθίας με το ΚΚΕ ες και το 1981 υποψήφιος στο συνδυασμό ΣΥΜΜΑΧΙΑ.

Διατέλεσε για πολλά χρόνια μέλος της Διοίκησης της Στέγης Γραμμάτων και Τεχνών του Δήμου Βεροίας. Μέλος του Εθνικού Συμβουλίου για τις Γερμανικές επανορθώσεις, αποζημιώσεις που πρόεδρος της ήταν ο Μανώλης Γλέζος και την επιστροφή του Δανείου 3,5 δις. Αρθρογράφησα επί δεκαετίες στον τοπικό τύπο και κατά καιρούς περιοδικό «ΕΑΜ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ» και Την Εφημερίδα «ΑΥΓΗ»

Κόγιας Νίκος του Γεωργίου

Ο 20ς ΑΙΩΝΑΣ ΓΕΡΝΕΙ ΣΤΗ ΔΥΣΗ ΤΟΥ

Ο εικοστός αιώνας γέρνει στη δύση του, κουβαλώντας στη πλάτη του δύο παγκόσμιους πολέμους, και πολλές εκατοντάδες τοπικούς. Απίστευτες και αμέτρητες εφευρέσεις, ατομικές βόμβες, υδρογονικές και βόμβες νετρονίου, αντιπυραβλικές ασπίδες, διαστημόποια, ταξίδια στο φεγγέρι και στους πλανήτες. Ζούμε σε μιά εποχή θεωρητικών και επιστημονικών αναζητήσεων. Απ τη μιά μεριά έρχονται ολόκληρες σειρές γενικών θεωριών, αρκετές απ αυτές είναι πανάρχαιες και περιμένουν αιώνες την ολοκλήρωση και την εφαρμογή τους. Απ την άλλη οι θεμελιώδεις ανακαλύψεις στον τομέα των θετικών επιστημών των μαθηματικών, της λογικής, της φύσης και της τεχνικής. Τα δύο ρεύματα τείνουν να συναντηθούν στον νοητό χώρο του σήμερα. Πάβουν να αλληλοαναρούνται και αρχίζουν να συνδιάζονται. Ετσι επεκτείνεται το πεδίο των δυνατοτήτων και νέοι ορίζοντες ανοίγονται μπροστά στην ανθρωπότητα.

Πλησιάζει η εποχή που ο Ανθρωπος θα πάψει να είναι, όπως για λόγους υποκειμενικούς μέχρι σήμερα θεωρείται μια μηχανή εσωτερικής καύσης που όμως ακόμα δεν γνωρίζει τον τρόπο της λειτουργίας του.

Σύμφωνα με μιά φράση του Πυθαγόρα, ο Ανθρωπος απ την εποχή που δημιούργησε τους αρχαιότερους πολιτισμούς επιρεάστηκε απ τη «συναναστροφή των υπολογισμών και την επιξεργασία των αριθμών». Αλλωστε δική του επινόηση ήταν το πρώτο όργανο για την επιξεργασία των αριθμών. Όλα ξεκίνησαν απ τους υπολογισμούς και όλα καταλήγουν σε αυτούς. Η δύσκολη, επίπονη και μακρόχρονη πορεία που οδήγησαν στην κατάκτηση των αριθμών, απελευθέρωσαν την εκκρικτική δύναμη που έκρυβαν μέσα τους εδώ και εκατομμύρια χρόνια. Αυτή ακριβώς η δύναμη των αριθμών σφυρηλάτησε τα όπλα του Ανθρώπου. Επρεπε να βρεθεί ο τρόπος χρήσης τους. Γιατί από εκεί και ύστερα οι αριθμοί, θα μπορούν να πούν, να εκφράσουν, να μεταδώσουν, να απεικονίσουν, να μεταφέρουν, να υποκαταστήσουν και να διασώσουν τα πάντα. Τα πάντα εκτός απ τη λογική και τα συναισθήματα.

Ανακαλύψεις τεχνολογικές και μή, που επηρέασαν ολόκληρη την ανθρωπότητα αλλά και σώρευσαν αρκετές εκατοντάδες εκατομμύρια νεκρούς και εκατοντάδες χιλιάδες αναπήρους στους δυό παγκοσμίους πολέμους και σε εκατοντάδες άλλους μικρούς τοπικούς και εξίσου αιματηρούς. Με εκατοντάδες χιλιάδες αφανισμένους, κρεμασμένους, εκτελεσμένους, σφαγμένους και εξαφανισμένους με όλους τους παλαιούς και τους μοντέρνους τρόπους της τεχνολογίας του θανάτου.

Έχει καρδιοχειρουργούς που φυτεύουν καρδιές σε μισοπεθαμένους ανθρώπους, πολεμάει τον καρκίνο και αφήνει να πεθαίνουν σαν τις μύγες τα παιδιά τους τρίτου κόσμου και ετοιμάζει ακόμα πιό καταστροφικά και μαζικά όπλα. Όπλα όπως ο «πόλεμος των άστρων», πυραβλική ασπίδα κλπ, που θα καταστρέψει τον Ανθρώπινο πολιτισμό και τη ζωή στον πλανήτη.

Είναι γεγονός οτι βελτιώνεται το επίπεδο της ζωής του ανθρώπου. Ανεβαίνει ο μέσος όρος ζωής. Είναι όμως εξίσου αλήθεια οτι σκοτώνονται παιδιά, οτι χάνονται νέοι άνθρωποι και το κόστος της βελτίωσης και της παράτασης είναι τεράστιο. Και το πιό τραγικό είναι οτι η βελτίωση των όρων ζωής και η παράταση του μέσου όρου δεν είναι ομοιόμορφη στον πλανήτη γή, ενώ με τα μέσα που υπάρχουν μπορούσε να είναι και κυρίως δεν είναι

ανθρώπινη, είναι επιλεκτική. Οφίλεται στην εκμετάλλευση, τη στέρηση, την πίκρα και τον πόνο συνανθρώπων. Η βελτίωση και η παράταση της ζωής είναι ζυμωμένη με υδρώτα, αίμα και το έγκλημα. Οι μπουκές της βελτίωσης και οι μέρες της παράτασης, όταν δεν την έχουν όλοι οι Άνθρωποι όπου γής περιέχουν στέρηση, πίκρα και πόνο συνανθρώπων. Είμαι ευτυχής χάρη στη δυστυχία του διπλανού μου. Και το ωραίο είναι ότι προσπαθούν να μας πείσουν ότι από καταβολής κόσμου έτσι λειτουργεί η ζωή και έτσι θα συνεχίσει να λειτουργεί στο διάβα των αιώνων. Αυτή λένε είναι η μοίρα του Ανθρώπου. Επικρατεί το «ήλθον, είδον και απήθλον». Γενιέται ζεί και πεθαίνει. Το πρόβλημα όμως είναι όχι γιατί πεθαίνει, αφού γενιέται και θα πεθάνει. Το πρόβλημα είναι ότι αφού προσφέρει γιατί δεν ζεί σαν Άνθρωπος όταν και όσο είναι ζωντανός. Γιατί να πεθαίνει κάθε μέρα και γιατί αυτή του η μικρή, μοναδική, και ανεπανάληπτη ζωή και όταν είναι ζωντανός για τους λόγους που αναφέρω πιο πάνω δεν της έχει αφήσει καμιά ομορφιά. Σε βαθμό που αν δεν εύχεται να πεθάνει μια ώρα γρηγορότερα, τουλάχιστον δεν την υπερασπίζεται. Και δεν την υπερασπίζεται γιατί δεν είναι Ανθρώπινη.

Και δεν είναι Ανθρώπινη γιατί η ύψιστη σκέψη και πίστη στον Άνθρωπο και τη ζωή, δεν είναι αφοσιωμένη στην κοινότητα του Ανθρώπινου γένους. Το ίδιο και οι βασικές αρχές της τακτικής μας σκέψης δεν σέβεται την ισότιμη αξία όλων των μελών της κοινότητας τοπική και παγκόσμια.

Παραλογισμός : Ίσως, αλλά μένει να δούμε και να εξετάσουμε τί σημαίνει πολιτισμός. Η ιστορία είναι γεμάτη από πολέμους. Πολέμους κατακτητικούς, ιμπεριαλιστικούς και απελευθερωτικούς. Και ο πολιτισμός, είναι ιστορία. Είναι το ανώτερο στάδιο της ανθρώπινης σκέψης στη διαδρομή των αιώνων. Η ιστορία είναι παρελθόν. Και το παρελθόν όταν δεν το αναλύουμε ιστορικά και δεν διδασκόμαστε από αυτό θα ξανά σταθεί όρθιο μπροστά μας,

Και ενώ ο 20ος αιώνας από τις πρώτες ακόμα δεκαετίες, παρά τα εκατομμύρια των νεκρών και τις τεράστιες υλικές καταστροφές με την επικράτηση των κομμουνιστών στη Ρωσία, φάνηκε πως θα απαντούσε στο ζητούμενο που καίει τον Άνθρωπο και την ανθρωπότητα. Την ανθρωπότητα που αρκετές χιλιετίες αιμοραγούσε σε δυστυχία και πόνο. Ότι η δημοκρατία και τα δικαιώματα θα έπαυε να είναι μόνο πολιτικά και θα διαπερνούσαν ολόκληρο το κοινωνικό ΕΙΝΑΙ-ΣΩΜΑ και τις εκφάνσεις του. Ότι το όραμα της ελευθερίας, της κοινωνικής ισότητας και της αδελφοσύνης θα αποκτούσε υπόσταση. Ότι η διατροφή, η υγεία και η παιδεία θα ήταν κοινό πλανητικό αγαθό. Και κυρίως ότι με την πάροδο του χρόνου η Ανθρώπινη εργασία, θα έπαυε να γίνεται για λογαριασμό κάποιου άλλου ανθρώπου. Ότι δεν θα λειτουργούσε σαν ένα είδος ισόβιας σκλαβιάς. Ποιός μπορούσε να φανταστεί ότι το όραμα αυτής της δίκαιης κοινωνίας, που θα οικοδομούσε η Οκτωβριανή Επανάσταση, θα κατέληγε στη δύση του 20ου αιώνα σε θλιβερή τραγωδία;

Όμως παρά τις όποιες ανακαλύψεις και εφευρέσεις, που έγιναν με κοινή προσπάθεια, της κοινωνίας των Ανθρώπων και παρά την όποια βελτίωση των όρων ζωής, η ανθρωπότητα είναι δυστυχισμένη. Και είναι δυστυχισμένη γιατί παρά τον τεράστιο υλικό και πνευματικό πλούτο που συσώρευσε η Ανθρωπότητα, ο Άνθρωπος εξακολουθεί να είναι στο περιθώριο. Εξακολουθεί να είναι αντικείμενο-πράγμα. Και είναι ακόμα πιο δυστυχισμένη γιατί υποψιάζεται, πως αν μάθει χωρίς να πάρει και τα αντίστοιχα μέτρα θα ανακαλύψει πως με τα μέσα που διαθέτει, μπορεί να αρχίσει να ζεί Ανθρώπινα, με τα ίδια αυτά μέσα βαδίζει προς την καταστροφή. Για να μην αρχίσουν οι μάχες που θα οδηγήσουν στο οποίοις θα αρπάξει τα περισσότερα

γεγονός που θα σημάνει όλοι εναντίον όλων ένας και μόνο τρόπος υπάρχει : Να αλλάξει η δομή της παραγωγής και ο τρόπος διανομής του φυσικού και κοινωνικά παραγόμενου υλικού και πνευματικού πλούτου. Τότε και μόνο τότε ο Ανθρωπος θα γίνει υποκείμενο :Υπεύθυνος και υπόλογος των πράξεών του.

Αναλογιζόμενος κανείς πως και με ποιά μέσα-εργαλεία κατόρθωσε η κοινωνία των ανθρώπων να φτάσει στο σημερινό επίπεδο υλικού και πνευματικού πολιτισμού μια μόνο απάντηση μπορεί να δώσει : με την Εργασία και την Επιστήμη. Ο Ανθρωπος απ την πράξη, ένιωσε την ανάγκη να αναπαραστήσει τον κόσμο, που του έδιναν οι αισθήσεις σε σταθερές ενότητες και σχέσεις. Ενότητες και σχέσεις, που θα μπορούσαν να διατηρηθούν έτσι για πάντα. Η Επιστήμη κατά τον Πλάτωνα είναι η «τέλεια γνώση» ενώ κατά τον Αριστοτέλη αυτή μελετά τα «πρώτα» και τα «αίτια».

Η Επιστήμη είναι ένα σύστημα από γνώσεις που προσφέρει η πείρα, ενταγμένες σε θεωρητικά σχήματα, που μπορούν να χρησιμοποιηθούν για να προβλέψουν καινούρια και άγνωστα φαινόμενα. Είναι το σύνολο από γνώσεις συγγενικές και αρχές με γενική αναγνώριση και συστηματικά δομημένες σε ενιαίο συγκρότημα, συναρτημένο με τη γενικότερη εφαρμογή. Είναι η μυϊκή και πνευματική λειτουργία τους Ανθρώπου, που έχει σχέση με τη γνώση του φυσικού κόσμου και φυσικά σαν τέτοια μπαίνει στη διάθεσή του κατά την πάλη που διεξάγει με τις αντίξοες φυσικές και κοινωνικά διαμορφωμένες συνθήκες. Είναι η συμπύκνωση της πείρας σε γνώση και της γνώσης σε θεωρία. Η εφαρμογή στην πράξη αποτελεί επιβεβαίωση της όποιας επιστημονικής θεωρίας.

Αντικείμενο μα και περιεχόμενο της Επιστήμης, είναι η πλήρης και η ακριβή γνώση ορισμένων πραγμάτων με σκοπό την εξήγηση των φαινομένων της φύσης και της κοινωνίας. Η ανάπτυξή της άρχισε κατά κύριο λόγο όταν άρχισε να εξυπηρετεί τις ανάγκες της ζωής. Το κέρδος, το εμπόριο, και η βιομηχανία αποτέλεσαν την παρόρμηση στην ανάπτυξη της Επιστήμης. Οι ανακαλύψεις έγιναν οι οικονομικές δυνάμεις με περιεχόμενο που ολοένα γίνονταν πιο γενικό και απαιτητικό στη αναζήτηση νέων ανακαλύψεων και θεωριών. Η κατάκτηση της αλήθειας είναι αυτή που της δίνει τη δύναμη για το ΚΑΛΟ, μα και για το ΚΑΚΟ.

Η προσφορά της επιστήμης προς την κοινωνία είναι αναμφισβήτητα τεράστια και η κοινωνία των Ανθρώπων και ο καθένας χωριστά οφείλει πόλλα στη όποια Επιστήμη. Οι Επιστήμονες όμως κάνουν ένα μεγάλο λάθος οσον αφορά τις ανακαλύψεις και την προσφορά. Λειτουργούν σαν τη Μάνα, που ενώ έχει υποστεί τις όποιες συνέπειες: της εγκυμοσύνης και τις οδύνες του τοκετού για να φέρει το νεογνό στη ζωή, μετά τον τοκετό αδιαφορεί για το σπλάχνο της. Το εγκαταλείπει απροστάτευτο και έρμαιο στη διάθεση του κάθε κουμπουρά και σωματέμπορα. Αυτή ακριβώς η αδιαφορία για το κόστος σε κόπο, πόνο και χρόνο που δαπάνησε και τους κινδύνους που διέτρεξε ο κάθε ερευνητής για να πετύχει την ανακάλυψη ή την εφεύρεση και η πλήρης εγκατάλειψη και κυρίως η μή υπεράσπιση της τεράστιας προσφοράς, είναι που το σύστημα ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής εκμεταλλεύεται ασύστολα και όχι μόνο δεν τιμά την προσφορά της αλλά και μεταθέτει τις ευθύνες για τις όποιες καταστροφές προκαλούν οι ανακαλύψεις και οι εφευρέσεις στην ίδια την Επιστήμη. Εκπληκτική η ανθρωπότητα παρακολουθεί τα επιτεύματα της Επιστήμης και της τεχνολογίας. Το ίδιο εκπληκτική και με δέος παρακολουθεί και τις εικόνες της πολεμικής βαρβαρότητας από τη χρήση της Επιστήμης και

της τεχνολογίας για την εξόντωση και την καταστροφή με τα μέσα που η Επιστήμη και η τεχνολογία θέτει στη διάθεση της αδίστακτης ηγεσίας της διεθνούς του κεφαλαίου. Για τη μετατροπή της επιστημονικής γνώσης σε τεχνολογία εξόντωσης και καταστροφής η ευθύνη των επιστημών και των κοινοτήτων της είναι τεράστια.

Αυτό είναι το μεγάλο, το τεράστιο λάθος της Επιστήμης. Αν υπερασπίζονταν εστω και λίγο την μετά τοκετού τύχη του σπλάχνου της, αλλιώς θα ήταν η θέση της Επιστήμης στη συνείδηση της κοινωνίας των Ανθρώπων και το λυγμό να πω, πως αλλιώς θα ήταν η πορεία της Ανθρωπότητας, μα και η όψη του πλανήτη. Ακόμα και αυτός, ο μεγάλος Γαλιλαίος, δεν υπερασπίστηκε τόσο όσο αξίζει η τεράστια προσφορά του στην Ανθρωπότητα.

Ενώ ο Επιστήμονας δεν ενδιαφέρεται για το σπλάχνου του και το εγκαταλείπει απροστάτευτο, ο κουμπουράς και ο ποιός μικρός ακόμα πριν αποπλιστεί, όχι μόνο διαπραγματεύεται για να διασφαλίσει τα όποια δικαιώματα αναλογούν και στην παραμικρή προσφορά του, αλλά φροντίζει μα και αγωνίζεται για να διασφαλίσει και την υστεροφημία του. Έτσι βλέπουμε τους κεντρικούς δρόμους των πόλεων να φέρουν τα ονοματά τους και τα αγάλματά τους να κοσμούν τις πλατείες, ενώ τους Επιστήμονες...Γεγονός που δείχνει πόσο πρόχειροι και ανιστόρητοι είμαστε οι Νεοελληνες. Και μόνο ο τρόπος απονομής τιμών σε πρόσωπα και τοπωνυμίες και ιδρύματα απ την παλιγγενεσίας και μετά που νομίζουμε ότι αξίζουν τον δημόσιο έπαινο είναι ενδεικτικός.

Βέβαια το ιδιοκτησιακό καθεστώς πάντα σε συνεργασία με την θρησκεία αντιλαμβανόμενο την τεράστια δύναμη και το μέγεθος της προσφοράς της Επιστήμης και της τεχνολογίας, μα και το αντίτιμο που έπρεπε να καταβάλει προκειμένου να του επιτραπεί να χρησιμοποιήσει τις ανακαλύψεις, τις εφευρέσεις και την τεχνολογία. Για να μην υποστεί λοιπόν αυτές τις υποχρεώσεις, απ τα πρώτα ακόμα βήματα μέσω της ταπείνωσης και των βασανιστηρίων ακόμα υποχρέωσε τον Μεγάλο Γαλιλαίο να αποκήρυξη το έργο του, έδωσε το μέτρο με το οποίο θα αντιμετωπίζει στο μέλλον την Επιστήμη και την τεράστια δύναμής της.

Είχαμε τη σοφία, αποκτήσαμε και τη γνώση και φιλοδοξούμε την επικοινωνία. Η γνώση είναι εκτός από αρετή και κεφάλαιο. Χωρίς γνώση η πραγματικότητα παραγνωρίζεται μα και παραποιείται μέσα απ τα φίλτρα της ελπίδας και της επιθυμίας. Το δυστύχημα όμως είναι ότι η γνώση πολλές φορές από αξία χρήσης, μετατράπηκε σε ανταλλακτική αξία. Δυστυχώς το ίδιο συμβαίνει και με την επιστήμη η οποία αφού δοκιμάστηκε και αποζημιώθηκε πρόσβαρη μέσω των υλικών εφαρμογών, μετατράπηκε στην εποχή μας και αυτή σε πολλές περιπτώσεις μέσο εξουσίας, που διεγείρει τον πλούτο, όργανο εκμετάλλευσης του πλανητικού κεφαλαίου.

Το πρόβλημα όμως που μπαίνει είναι πως και με πιο τρόπο και μέσα συγκεντρώθηκε αυτός ο πλούτος; Από τα μέσα τουλάχιστον του 20ου αιώνας, ο καθένας γνωρίζει για παράδειγμα, ότι καμιά σύγχρονη οικονομία είναι νοητή χωρίς την αναρθολογική «σπατάλη πλούτου» και συχνά την άμετρη και βάρβαρη ακόμα συμπεριφορά του ιδιώτη. Ηδη από τον 18ο αιώνα, οι μοντέρνοι της εποχής, οι πρώτοι διανοούμενοι του αστικού Φιλελευθερισμού, είχαν συλλάβει το ουσιώδες για την εύρυθμη λειτουργία του αστικού συστήματος: η «αρετή και η αλληλεγγύη» έλεγαν, πάει μαζί με τη φτώχεια και τη στασιμότητα. Αν θέλουμε πρόοδο και ευημερία, θα πρέπει να ξεπεράσουμε τη «μεταφυσική της αρετής και της συμπόνοιας» και να αποδεχθούμε την

πραγματικότητα των εγωϊστικών πόθων και των συμφερόντων του ενός και ειδικά του δυνατού έναντι...

Η μοναδική δύναμη που μπορεί να επεμβαίνει στο παιχνίδι, όταν αυτό εγκυμονεί κινδύνους για τις συνολικές ισορροπίες είναι η αστυνομία και η μονόφθαλμη κατά τα άλλα «τυφλή» δικαιοσύνη: η αστυνομία και η δικαιοσύνη σαν «ύψιστη έννοια της κοινωνίας των ιδιωτών», σαν ασφάλεια που προνοεί για την προστασία του εισοδήματος της κοινωνία των εγωϊστών-ανταγωνιστών, είναι τα βασικά εργαλεία που προστατεύουν την ύψιστη έννοια της κοινωνίας των ιδιωτών.

Ετσι ενώ η Επιστήμη και η Τεχνολογία αποτελούν τον βασικό στυλοβάτη: το Α και το Ω του όποιου κοινωνικό-οικονομικού συστήματος, με την αδιαφορία και την γενικότερη συμπεριφορά της απέναντι στα όποια δημιουργήματά της, ήταν και παραμένει το αποπαιδί του κεφαλαιοκρατικού συστήματος. Στο σύστημα ιδιοκτησίας ο επιστήμονας είναι ο πιο άγρια εκμεταλλεόμενος άνθρωπος. Ακόμα και απ αυτόν τον χειρόνακτα. Η κοινωνία των Ανθρώπων στήριξε και εξακολουθεί να στηρίζει πολλά στην Επιστήμη, την τέχνη και την τεχνολογία, για την μελλοντική αντάξια του Ανθρώπου κοινωνία και ζωή. Και μια που η αναφορά στην τέχνη και την τεχνολογία.

Η Ελλάδα αρχαία και σύγχρονη δεν είναι μόνο, η κοιτίδα της φιλοσοφίας, της τέχνης και της ποίησης, όπως γράφω και σε άλλο σημείο. Δεν είναι μόνο του Σωκράτη, του Πλάτωνα, του Αριστοτέλη και τους Σοφοκλή. Είναι και η κοιτίδα της τεχνολογίας. Είναι η κοιτίδα του Ευπαλίνου, του Κλησιβίου, του Αρχιμήδη και του Φίλωνα του Βυζαντίου...και ας προσπθούν θεοί και δαίμονες να μεταθέσουν την κοιτίδα της τεχνολογίας στη Ρώμη. Η Ελλάδα είναι αυτή που απ το μυθικό Ηφαιστο, το Θεό της φωτιάς, ως τον Ηρώνα τον Αλεξανδρέα, είναι αυτή, που τα παιδιά της σχεδίασαν και κατασκεύασαν την πρώτη ατμομηχανή, τον πρώτο αυτόματο μηχανισμό, το περίφημο περιστέρι του Αρχύτα, το πρώτο όργαν μέτρησης του χρόνου, την κλεψίδρα, τον πύργο των ανέμων, την ουράνια σφαίρα, το υδραυλικό ορολόι, τις ανιψωτικές μηχανές και τα εκπληκτικής ευφυΐας εμπριστικά κάτοπτρα, αλλά και πολλά, μα πάρα πολλά αλλά πρωτοποριακά έργα του μεγαλύτερου μαθηματικού και μηχανικού όλων των εποχών του περίφημου Αρχιμήδη, για να αρκεστώ σε αυτούς. Άλλωστε οι αναπαραστάσεις της τέχνης και της τεχνολογίας στα αγγεία, επιβεβαιώνουν το λόγω του αληθές

Για να γίνουν όμως όλες αυτές οι θαυμαστές κατασκευές, από τους τεχνίτες του γένους της Αθηνάς, που το όνομά της υποδηλώνει πολύτροπη νόηση, ευστροφία, προβλεπτικότητα και ευστοχία έπρεπε, να συγγενεύσει με το γένος των των παλαμώνων του Ηφαιστου. (Παλάμη σημαίνει επιδεξιότητα του χεριού, πρακτική γνώση, τέχνασμα). Έπρεπε μέσω της Παλάμης και της Νόησης, η τέχνη των αρχαίων δημιουργών «να απελευθερωθεί από τη Θρησκεία και τη μαγεία και υποχρεωτικά να στηριχθεί στην Επιστήμη, ώστε να γίνει η εφαρμογή της». Όλες οι πιο πάνω κατασκευές γνώσεις: μηχανικής, γεωμετρίας, τριγωνομετρίας κλπ, έτσι ώστε να φανεί η διφυής Ανθρώπινη φύση: Ο δημιουργός και πλάστης του εαυτού του. Να φανεί η ικανότητα πλέον του Ανθρώπου, να παράγει ο ίδιος πνευματικά και υλικά αγαθά.

Ο Ανθρώπος σαν δημιουργός τόσο στον τομέα του υλικού, αλλά και του πνευματικού πολιτισμού, αποτελεί ένα φαινόμενο που παραμένει στο επίκεντρο του ενδιαφέροντος από τον 5ο ακόμα πχ αιώνα. Φαινόμενο ιστορικό. Ένα φαινόμενο που αντανακλάται και στην ποιήση εκείνης της εποχής, όπως, για παράδειγμα, στο πρώτο στάσιμο της «Αντιγόνης» του

Σοφοκλή: «Πολλά είναι τα θαυμαστά, μα τίποτε πίο θαυμαστό από τον Ανθρωπο. Αυτος περνά και πέρα απ τον τρικυμισμένο άσπρο πόντο με τις φουρτούνες του νοτιά...και την υπέρτατη θεά, τη Γή, την άφθαρτη κι ακούραστη αυτός καταπονεί οργώνοντας χρόνο το χρόνο με αλέτρια...και των αλαφρόμαλων πουλιών τη γενιά, με βρόχια παγιδεύει και τα κοπάδια των αγριμιών και τα θαλάσσια θρέματα στο πέλαγος, όλα ο πολυμήχανος Ανθρωπος τα πιάνει με τα δίχτυα από πλεχτά σχοινιά». στ 331

Κάθε λαός στήνει τους δικούς του Θεούς κατ εικόνα και ομοίωση. Επιβεβαίωση ότι πράγματι έτσι λειτούργησαν οι λαοί αποτελεί, η κριτική της προσωκρατικής άποψης για το τρόπο που στήνονται οι θεοί, είναι η άποψη που διατύπωσε ο Ξενοφάνης ότι : «Αν τ άλογα είχαν χέρια, θα ζωγράφιζαν το Θεό τους άλογο». Οι Ελληνες βέβαια δεν θα αποτελέσουν εξαίρεση. Και αυτόν ακόμα τον Ηφαιστο, για να μην αποτελέσει εξαίρεση της αρχής του κατ εικόνα και ομοίωση, για να μην υπάρξει αμφιβολία ως προς την αμφίδρομη σχέση θεού-ανθρώπου, ο «Ηφαιστος πέφτει από τον Ολυμπο και ζεί εννέα χρόνια στη γή, δουλεύοντας μεταλλικά τεχνάσματα» (Ιλιάς Σ 400)

Αν υπάρχει κάποια διαφορά-εξαίρεση, αυτή συνίσταται στο γεγονός ότι οι Ελληνες, είχαν Θεό μηχανικό-τον Ηφαιστο. Συνεπώς είχαν σαφή και υψηλή αντίληψη για την τεχνολογία. Είχαν βαθιά συναίσθηση του *sine qua non* και του ρόλου της τεχνολογίας για τον άνθρωπο και τον τρόπο δημιουργία του κόσμου. Με τον Προμηθεϊκό μύθο, Πλάτωνος και Πρωταγόρας, αναγνωρίζουν με σαφήνεια την αποτυχία της πρώτης δημιουργίας, γι αυτό και η τεχνολογία προσφέρεται σαν διορθωτική πράξη η προς τον άνθρωπο δωρεά της «εντέχνου Σοφίας». Την τεχνολογία οι Ελληνες, δεν την περιόριζαν μόνο στην κατασκευή χρηστικών αντικειμένων και εργαλείων, αλλά μέσω αυτής σχεδίαζαν και οραματίζονταν την επέκταση των τεχνημάτων αυτών να κατασκευάσουν κάποια μέγα αυτόματα και Ρομπότ: Απόδειξη οι αυτόματοι τρίποδες στον Ολυμπο (Ιλιάς Σ 373 και 378) που έτρεχαν μόνοι τους στη συγκέντρωση των θεών και επέστρεφαν πάλι μόνοι τους. Το ίδιο και το περίτεχνο άρμα της Ηρας περνάει τις «πύλες του ουρανού αυτόματα με τις ανοιγοκλεινόμενες φτερούγες», οι ρομποτικές αναπηρικές υποστηρίξεις που κατασκεύαζε ο (χωλός) Ηφαιστος και τις χρυσές υπηρέτριες που ήταν σχεδόν «ζωντά κορίτσα, με μυαλό, λαλιά και δύναμη» και το ρομπότ που χάρισε στον Μίνωα για την προστασία της Κρήτης, Την κινούμενη «ξύλινη Αφροδίτη» του Δαίδαλου, τις διωρίγες, τον εικοσάμετρο θόλο (θυσσαυρός του Αρτεως), την αποξήρανση της Κωπαιίδας κλπ.

Τα ελληνικά φύλα είχαν αναπτύξει από πολύ νωρίς μια ανθρωποκεντρικότερη αντίληψη για τη ζωή, σε σχέση με άλλους εξ ίσου σπουδαίους προγενέστερους λαούς, όπως οι Βαβυλώνιοι, Σουμέριοι, Ασσύριοι, Αιγύπτιοι κλπ. Αν αυτό γίνει αποδεκτό (κάτι που πράγματι συμβαίνει), τότε πρέπει να δεχθούμε ότι οι Ελληνες, είχαν ένα πρόσθετο βασικό κίνητρο (εκτός απ το θεϊκό) να αναπτύξουν εκείνες τις τεχνολογικές αντιλήψεις και πλευρές, που θα συνέβαλαν να γίνει πίο ευχάριστη και χαρούμενη στη Γή η Ανθρώπινη ύπαρξη και μέσω της τεχνολογίας και της Επιστήμης να εξασφαλίσει και το «Ευ Ζήν» και όχι απλώς μόνο να επιβιώνει. Με την τεχνολογία απέδειξαν ότι η γή είναι ουράνιο σφαιρικό σώμα (Αρίσταρχος, Ερασθένης) και ο Δημόκριτος ότι η κινητική αιτία της ύλης δεν είναι κάποιος «Νούς», αλλά η δύναμη της βαρύτητας των σωμάτων.

Όλα αυτά μας δίνουν το δικαίωμα να συμπεράνουμε ότι, ήδη από τις απαρχαίς του, ακόμα ένας λαός με τέτοιες μυθοθησκευτικές πεποιθήσεις,

είχε ήδη μια τεχνολογία αναπτυσσόμενη και μια αξιακή αντίληψη για τον Άνθρωπο, την τεχνολογία και την Επιστήμη.

Όμως παρά τα τέτοια επιτεύγματα η κοινωνία των ανθρώπων για λόγους ιστορικούς ή και αντικειμενικούς πέρασε στον Μεσαίωνα που και αυτό το σύστημα παρά τα όσα του καταλόγισε η ανερχόμενη αστική τάξη, συνέβαλε αργά μεν αλλά σταθερά στην παραπέρα ανάπτυξη των μέσων παραγωγής δημιουργώντας εκείνες τις προϋποθέσεις να κάνει η κοινωνία ένα βήμα μπροστά.

Είναι κοινώς αποδεκτό ότι την ιστορία όχι μόνο την γράφει πάντα ο νικητής, αλλά και την γράφει στα δικά του μέτρα και συμφέροντα. Την ιστορία του Μεσαίωνα την έγραψαν οι αστοί ιστορικοί, που ήταν οι νικητές. Έτσι η εικόνα που μας έχουν μεταφέρει οι αστοί ιστορικοί μέχρι σήμερα για τον Μεσαίωνα είναι σε γενικές γραμμές είναι πλασματική. Η πλαστογράφηση του χαρακτήρα εκείνης της εποχής οφείλεται σε μια σειρά από προκαταλήψεις, που ανάγονται στην ουμανιστική και οικουμενική παράδοση (της προ ιδιοκτησιακής κοινωνίας) που επι πολλούς αιώνες μπόλιαζε τις συνειδήσεις του κόσμου με πραγματικό μίσος και περιφρόνηση για τα «σκοτεινά εκείνα χρόνια της ανθρωπότητας». Η Αναγέννηση και αυτή πρόβαλε με τον δικό της τρόπο σαν το νικητή του Ουμανισμού για την έξοδο απ τον σκοταδισμό των προκαταλήψεων και την επικράτηση του κοσμικού πνεύματος και την ανάδυση του καλού γούστου.

Ο Διαφωτισμός και αυτός με τον δικό του τρόπο έριξε στο πύρ το εξώτερο την εποχή του μεσαίωνα, αντιμετωπίζοντάς την περισσότερο με την φαντασία και με τα ιδεολογήματα του νέου επιστημονικού πνεύματος και την αστική ιδεολογία, που στο μεταξύ διαμορφώνονταν, παρά με την ουσιαστική σπουδή και την έρευνα των πηγών. Η αρχή έγινε το 1740 με το (δοκίμιο πάνω στα ήθη και στο πνεύμα των εθνών) του Βολτέρου, που κεντρικός πυρήνας του είναι η σύγκρουση ανάμεσα στο πνεύμα απ τη μιά και τον «μεσαιωνικό δογματισμό» και τις δεισιδαιμονίες του απ την άλλη και στην «Εγκύκλοπαίδεια» του Ντ Αλαμπέρ, επισημαίνεται πως το σημείο εκκίνησης της προόδου των νέων ιδεών εντοπίζεται ακριβώς στην απεμπλοκή απ τον Μεσαίωνα και την αντίσταση κατά των δομών, θεσμών και των ιδεών του.

Η Τρίτη παραπλανητική εικόνα του Μεσαίωνα οφείλεται στο κίνημα του Ρωμαντισμού και στην επιλεκτική του προτίμηση για την πρώιμη, τη σκοτεινή εποχή της περιόδου του ιπποτισμού και των μύθων όσον αφορά τις σταυροφορίες. Έτσι στο φαντασιακό κάθε σύγχρονου ανθρώπου, ο Μεσαίωνας εξακολουθεί να ταυτίζεται με τα κάστρα, τους δράκους, τους ιππικούς αγώνες και τους περιπλανώμενους μοναχούς και μάγους.

Όμως προοδευτικά και ειδικά μετά την απομάκρυνση από τη θεολογία και το δεσμευτικό πνεύμα της πατερικής διδασκαλίας, ο ύστερος Μεσαίωνας υπήρξε στην ουσία μια γόνιμη περίοδος για τους νέους χρόνους. Στα χρόνια αυτά εκολάπτεται στην κυριολεξία η Αναγέννηση. Οι τέχνες και οι επιστήμες αρχίζουν να γνωρίζουν μια πραγματική άνθιση. Το ίδιο και οι ανθρωπιστικές σπουδές κάτω απ την επίδραση του ορθολογικού πνεύματος και του λογικού κάνει την εμφανισή του ένας νέος θεσμός το Πανεπιστήμιο. Το Πανεπιστήμιο θα αποτελέσει τη βάση και την υποδομή εκτός απ την ανάπτυξη των μέσων παραγωγής και των αντίστοιχων νέων αστικών ιδεών και των νέων προτύπων σκέψεων και δράσης.

Η ανάπτυξη των μέσων παραγωγής θα αμφισβητήσει και σε συνέχεια θα φέρει σε σύγκρουση τις παραγωγικές δυνάμεις με τις παραγωγικές σχέσεις.

Στα χρόνια του ύστερου Μεσαίωνα εκτός απ τους μεγάλους στοχαστές εμφανίζεται μια τάξη πνευματικών ανθρώπων: οι διανοούμενοι που η εμφάνισή τους συμπίπτει με τη λειτουργία των Πανεπιστημίων και την ίδρυση του νέου τύπου πόλεων, Πόλεων που είναι πιά ανοιχτές σε σχέση με τα κάστρα στο εμπόριο και την διακίνηση των ανθρώπων και των ιδεών. Η ομάδα αυτή των ανθρώπων που με τη διδασκαλία και το πνευματικό τους έργο συνέβαλαν όχι μόνο να αναδειχθούν οι νέες παραγωγικές δυνάμεις αλλά και στην έξοδο της ανθρωπότητας απ τον ζόφο της αμάθειας και της θρησκοληψίας.

Μια βασική αρχή που βγαίνει απ την μελέτη της ιστορίας και αξίωμα επιβεβαιωμένο απ τη ζωή είναι ότι μετά από κάθε μεγάλη Επιστημονική ανακάλυψη και Τεχνική μεταβολή, ακολουθεί μια κοινωνική Επανάσταση. Η ανακάλυψη του κασμά, της τσάπας, του φτιαργιού και του Αλετριού αργότερα οδήγησαν στην αγροτική επανάσταση και τον Μεσαίωνα. Η ανακάλυψη του ατμού και του ηλεκτρισμού εκτός του ότι διέλυσε τις Φεουδαρχικές και μεσαιωνικές σχέσεις παραγωγής και τις όποιες αυτοκρατορίες και συνέβαλε στην ολοκλήρωση της βιομηχανικής επανάστασης. Βρισκόμαστε ήδη στη μεταβιομηχανική κοινωνία και στην εποχή που το κεφάλαιο αντικαθίσταται απ τη γνώση. Είναι κρίμα αν όχι φρίκη και σαν σκέψη ακόμα να βρίσκεται ο Ανθρωπος, ο δημιουργός των πάντων στο περιθώριο. Και το ακόμα πιά τραγικό να είναι ότι με διάφορες μορφές και τρόπους να είναι το 95% δούλοι στο 2% ή στο 5%.

Η διατροφή, η υγεία και η εκπαίδευση αποτελούν οι τρεις βάσεις-βάθρα της επιβίωσης και της εξέλιξης της κοινωνίας των ανθρώπων. Η συνεισφορά του κάθε ταπεινού και άσημου Ανθρώπου, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, στο ένα ή στον άλλο βαθμό συνέβαλε, ώστε να πάει η ζωή πιά ψηλά και πιά πέρα...Είναι απάνθρωπο, είναι φρίκη και έγκλημα. Προσχεδιασμένο έγκλημα στο τέλος του 20ου αιώνα, τον αιώνα του πλούτου και της ευημερίας, να πεθαίνουν Ανθρωποι απ την πείνα και τις αρρώστειες; Στην εποχή που το κεφάλαιο αντικαταστάθηκε ήδη απ τη γνώση να υπάρχει σε αυτήν την έκταση ο αναλφαβητισμός; Αφού δικαίωμα στη μόρφωση στο μεγαλύτερο μέρος του πλανήτη δεν υπάρχει. Με πιά δικαιολογία οι αναπτυγμένες χώρες του βορρά κράτησαν υπόδουλες δεκάδες χώρες η κάθεμια, βορά τους λαούς αυτούς για εκατοντάδες χρόνια στη δυστυχία και τον αναλφαβητισμό; Και πώς η άρχουσα τάξη της κάθε αποικιακής χώρας αξιοποίησε τόσο τον φυσικό άλλο τόσο και τον κοινωνικά παραγόμενο πλούτο αυτών των λαών που λήστεψε;

Αν ο πλούτος αυτός φυσικός και κοινωνικά παραγόμενος χρησιμοποιούνταν για την κοινωνική ανάπτυξη και την ευημερία εστω των λαών τους, η πίκρα και ο πόνος των ληστευμένων λαών δεν θα ήταν τόσο μεγάλη. Όμως παρά τον πακτωλό του πλούτου που λήστευσαν οι Μητροπόλεις του κεφαλαίου η τραγική θέση των λαών τους δεν άλλαξε. Εξακολουθούν να είναι δούλοι στους αφέντες γεγονός που επαληθεύει το ρητό : Ανθρωπος που έχει δούλο είναι και ο ίδιος δούλος σε κάποιον που του δίνει τη δυνατότητα να έχει δούλο. Και κατ επέκταση λαός που έχει άλλο λαό ή λαούς δούλους είναι και ο ίδιος δούλος.

Ήταν όμως και παραμένει μεγάλη, γιατί το μεγαλύτερο μέρος αυτού του τεράστιου πλούτου τον σπατάλησαν στα καπρίσια και τα βίτσια, την παραγωγή όπλων που θα τους επέτρεπαν τη παράταση της σκλαβιάς. Και ένα εξ ίσου μεγάλο μέρος το σπατάλησαν στη διαφθορά των δικών τους λαών, την διαφθορά και εξαγορά της τοπικής Ελίτ- ηγεσιών-που εκόλαμψαν

κάτ εικόνα και ομοίωση στη διάρκεια της κατοχής για να διασφαλίσουν τα συμφέροντα των αποικιοκρατών, όπως το έκαναν οι ίδιοι μέχρι την ημέρα της «απελευθέρωσης».

Είναι γεγνησά αποδεκτό πώς πέντε μεγάλοι τύποι-σταθμοί κοινωνιών σημάδεψαν την κοινωνική εξέλιξη απ την εποχή που ο άνθρωπος βγήκε απ την κατάσταση του ζώου: η πρωτόγονη κοινότητα, η δουλοκτητική κοινωνία, η φεουδαρχική κοινωνία, η καπιταλιστική κοινωνία και, απ το 1917, έγινε μια πρώτη προσπάθεια να περάσει η κοινωνία των ανθρώπων στην σοσιαλιστική κοινωνία. Κινητήρια και δύναμη του μετασχηματισμού της κοινωνίας απ το ενα στάδιο στο αλλο είναι η ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων της κοινωνίας αυτής, δηλαδή η πρόοδος στα εργαλεία της παραγωγής και η ικανότητα των ανθρώπων να τα χρησιμοποιεί. Ενας ορισμένος τύπος σχέσεων ανάμεσα στους ανθρώπους δημιουργείται ανάλογα κάθε φορά με το επίπεδο που έχει φτάσει η ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων, τα μέσα που ανακαλύπτουν οι άνθρωποι για να εξασφαλίσουν την ύπαρξή τους, φέρνουν μιά μεταβολή στις σχέσεις που υπάρχουν ανάμεσα τους ανθρώπους. Ο Μάρξ λέει :

«Οι κοινωνικές σχέσεις είναι στενά δεμένες με τις παραγωγικές δυνάμεις. Αποκτώντας νέες παραγωγικές δυνάμεις, οι άνθρωποι αλλάζουν τον τρόπο παραγωγής τους και, αλλάζοντας τον τρόπο της παραγωγής τους, τον τρόπο με τον οποίο κερδίζουν τη ζωή τους, αλλάζουν όλες τις κοινωνικές σχέσεις. Ο Νερό-χειρόμυλος θα σας δώσει την κοινωνία με τον Φεουδάρχη, ο ο ατμοκίνητος μύλος την κοινωνία με τον βιομηχανικό καπιταλιστή».

Οι άρχουσες τάξεις του Δυτικού αναπτυγμένου κόσμου, προκειμένου να διασφαλίσουν την άνεση και το «δικαίωμα» να αρπάζουν ανενόχλητοι τον φυσικό και κοινωνικά παραγόμενο πλούτο των αποικιακών λαών, χώρισαν την ανθρωπότητα σε πολιτισμένους και βαρβάρους. Το γεγονός αυτό πείθει ότι ο Χριστιανικός Δυτικός πολιτισμός, του οποίου πολλά στοιχεία του προέρχονται απ τον πολιτισμό των «βαρβάρων» σε αντίθεση με τον υπόλοιπο κόσμο δεν δέχεται την διαφορετικότητα. Απορρίπτουν και περιφρονούν τους αρχαίους πολιτισμούς απ τους οποίους αντλούν, διαμορφώνουν και στηρίζουν τον δικό τους πολιτισμό. Δεν αποδέχονται έστω ισότιμους τους πολιτισμούς και τα μεγαλειώδη επιτεύματα των λαών της αρχαίας Ανατολής, που είναι απόρροια της συνεργασίας με τη φύση. Οι πολιτισμοί αφού αναπτύχθηκαν σε διαφορετικές χρονικά εποχές και περιοχές του πλανήτη, ήταν επόμενο οι πορείες να είναι ασύμμετρες, και απ ό,τι φαίνεται αν δεν απαλλαγούν απ αυτήν την φανατική θρησκευτική και εθνικιστική θεώρηση του κόσμου. Μια θρησκευτική και εθνικιστική άποψη δομημένη κατά τέτοιον τρόπο που η ζωή των λαών να ρυθμίζεται απ τη Θρησκεία, που σχεδόν σε όλον τον πλανήτη ταυτίζεται πάντα με το κεφάλαιο και το κράτος και επηρεάζει το σύνολο του πολιτισμού.

Ετσι δίπλα στη σύγκρουση συμφερόντων-αγορές, πρώτες ύλες- και τα γεωστρατηγικά θέματα θα μας προκύψει και η σύγκρουση των πολιτισμών και αργότερα και του Νερού. Βέβαια η σύγκρουση των πολιτισμών δεν είναι μόν σήμερα ακόμα πραγματικότητα, όλα όμως τα συστατικά που θα μπορούσαν να μας οδηγήσουν σε αυτήν είναι παρόντα. Και το βασικότερο αυτή η στενή εθνικιστική αντίληψη της Δύσης και με την συναισθηματική απόρριψη του διαφορετικού αναρωτιέται κανείς αν είναι σε θέση σήμερα η Δύση να αρχίσει ενα διάλογο σαν ίσος προς ίσων και κυρίως αν είναι σε θέση να αναγνωρίσει την ισότιμη νομιμότητα των άλλων πολιτισμών, τη λογική τους και, στο όνομα

των παγκοσμίων αξιών, να αφήσει να ανθίσουν οι παγκόσμιες αξίες σε όλον τον πλανήτη.

Να απαλλαγεί από μια θεώρηση εγωκεντρική που στην αρχαιότητα και ειδικά στην Ελλάδα μέσα απ τις Αμφικτιονίες οδήγησε σε προσχεδιασμένους ιερούς πολέμους. Οι Ολυμπιακοί αγώνες καθιερώθηκαν γι αυτό ακριβώς το σκοπό : να σταματήσει εστω και για λίγο ο ιερός αλληλοσπαραγμός. Θεώρηση που στο μεσαίωνα οδήγησε στις σταυροφορίες, την Ιερά εξέταση και σήμερα θα οδηγήσουν στον τρίτο παγκόσμιο πόλεμο, αν δεν παρθούν τα κατάλληλα μέτρα και αν δεν απαλλαγεί η διεθνής πολιτική απ τον θρησκευτικό και εθνικιστικό φανατισμό και κυρίως, αν δεν αποσυνδεθεί ο θρησκευτικός φανατισμός απ την αγιαποίηση, την μεταθανάτια ζωή, τον παράδεισο και ο φανατικός εθνικισμός απ τους ήρωες που θυσιάζονται στο ονομά του εθνικισμού. Αν δε σταματήσει αυτός ο κατήφορος, πολύ σύντομα θα διαγραφεί η προοπτική ενός εκδικητικού πολέμου, που θα καταλήξει σε ένα πόλεμο πολιτισμών μεταξύ των «καλών» λευκών της Δύσης και της «κακής» σκουρόχρωμης Ανατολής, αυτές οι ασύμμετρες πορείες δεν θα συναντηθούν παρά μόνο στα πεδία των μαχών με οποιοδήποτε έννοια.

Ενώ τα πράγματα είναι απλά. Οι ανάγκες των λαών στη σύγχρονη εποχή είναι να διασφαλισθούν η ειρήνη, η δημοκρατία, η αλληλεγγύη, η ισονομία, ο πολιτισμός, η παιδεία και μέσω της παιδείας, της τέχνης και της επιστήμης η προσέγγιση των λαών, η όσμωση των πολιτισμών κλπ. Η αλαζονεία, η κυριαρχία και η επιβολή της μιάς άποψης οδηγούν στη χειραγώγηση των λαών, στην υποταγή, στη συνέχιση της δουλείας, με την καταστρατήγηση όρων και συνθηκών, που είναι καρπός αγώνων χιλιάδων ετών. Η αμερικάνικη ηγεσία ετοίμασε τους στρατιωτικούς, ιδεολογικούς και κοινωνικό-πολιτικούς αυτοκρατορικούς μηχανισμούς. Και όχι μόνο ψάχνει, αλλά και μεθοδεύει με τους κατασκοπευτικούς μηχανισμούς μια δικαιολογία πχ (ένα νέο Πέλ-Χάρμπور) για να αρχίσει και με πολεμικά πλέον μέσα να επιβάλει σε ολό τον πλανήτη τον καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής και υπό την ηγεσία της, τη Νέα Τάξη Πραγμάτων. Είναι τόση η δυστυχία που το ιδιοκτησιακό σύστημα παραγωγής και διανομής προκάλεσε στο ανθρώπινο γένος ώστε η ζωή να μην είναι το πιο πολύτιμο αγαθό.

Ο Β! παγκόσμιος πόλεμος αφού άλεσε πενήντα και πλέον εκατομμύρια ψυχές, τελείωσε με την χρήση ατομικών βομβών, στη Χιροσίμα και το Ναγκασάκι της Ιαπωνίας. Ο τρίτος αν αρχίσει...Κάποτε πρέπει να πούμε τα πράγματα με το ονομά τους. Οι περισσότεροι, οι πιο αιματηροί και απάνθρωποι πόλεμοι, έγιναν ανάμεσα στους λαούς του ίδιου πολιτισμού και θρησκείας. Μήπως δεν είναι οι χώρες του χριστιανικού κόσμου και του Δυτικού πολιτισμού, που παράγουν τα πιο φονικά όπλα ή μήπως από αλόθρησκους λαούς βιάζεται κατά εξακολούθηση η ανθρωπότητα και η φύση; Δεν είναι ο πολιτισμένος κόσμος αυτός που αποθεώνει την δύναμη των οπλών μαζικής καταστροφής; Δεν είναι ο Δυτικός πολιτισμένος κόσμος αυτός που οργάνωσε το δουλεμπόριο και τα σκλαβοπάζαρα; Δεν είναι ο Δυτικός πολιτισμένος κόσμος αυτός που ρυπαίνει την ατμόσφαιρα; Η μήπως δεν παραμένει ατάραχος ο σύγχρονος μεσαίωνας και το επί αιώνες δουλεμπόριο και το εμπόριο ναρκωτικών; Δεν είναι αυτός που εν ονόματι του κέρδους, της δύναμης και της επιβολής, που συνεχίζει τους ξέφρενους εξοπλισμούς, που καταστρέφει το περιβάλλον; Που μετέτρεψε τη ζωή του Ανθρώπου σε κόλαση, έτσι ώστε να έχει και η θρησκεία περιεχόμενο να του υποσχεθεί και να τον προετοιμάσει υποτάσσοοντάς τον για την αλλαγή την επουράνια και αιώνια ζωή.

Κατά χιλιάδες πεθαίνουν όχι μόνο τα αλόθρησκα παιδιά του τρίτου κόσμου απ την έλλειψη νερού, φαρμάκων και την πείνα, αλλά και του πολιτισμένου κόσμου. Είναι και τα εκατομμύρια των απόκληρων, του περιθωρίου και οι κάθε είδους παρίες. Ανενόχλητο λειτουργεί το σύγχρονο δουλεμπόριο της παιδικής και όποιας αλλης πορνείας. Ασύστολα επιβραβεύεται το φέμα, η διαφθορά και η υποκρισία. Ο δοσιλογισμός, η απάτη και το έγκλημα. Στο όνομα του Δυτικού πολιτισμού, καταδικάζονται χώρες και λαοί επι αιώνες τώρα που συμβαίνει να μην συμφωνούν με τον Δυτικό πολιτισμό στην εξόντωση.

Ζούμε αναμφισβήτητα σε μιά μεταβατική εποχή. Ο ψυχρός πόλεμος τελείωσε το 1989, με τη συμβολική πτώση του τείχους του Βερολίνου. Με το τέλος του διπολισμού εγκαινιάστηκε ο νέος ρόλος της Αμερικής στον κόσμο, που δεν διαφέρει απ τον παλαιό, παρά μόνο κατά το ιδεολογικό περίβλημα. Αυτή η εξέλιξη θα μπορούσε να θεωρηθεί σταθός προς τη διαμόρφωση νέων διεθνών κανόνων με παγκάσμια εμβέλεια. Η πολιτική διεθνούς αυτοδικίας όμως που επιφύλαξαν στον εαυτό τους οι ΗΠΑ, δεν θεμελιώνει διεθνές σύστημα αλλά επιβεβαιώνει την απουσία συστήματος και διεθνούς νομιμότητας. Αμέσως μετά την πτώση της «αυτοκρατορία του κακού», οι ΗΠΑ σαν η μόνη πιά υπερδύναμη παγκόσμιας παρέμβασης, άρχισαν να εφαρμόζουν την νέα τους στρατηγική την οποία ονόμασαν : παγκοσμιοποίηση, με την έννοια οτι εχει σαν στόχο ενα νέο κόσμο στον οποίο θα πρυτανεύει το «δίκαιο, η σταθερότητα και η ειρήνη».

Η πραγματικότητα όμως είναι εντελώς διαφορετική, γιατί η λέξη παγκοσμιοποίηση που δειλά-δειλά άρχισε να μπαίνει στα χείλη της ηγεσίας των ΗΠΑ σημαίνει α) την κατάργηση των διεθνών οργανισμών β) απελευθέρωση των ΗΠΑ απ οποιαδήποτε διεθνή νομιμότητα, ακόμα και απ τη δική της γ) την απεριόριστη αναγνώριση της αμερικάνικης ισχύος στον κόσμο, πέρα απ οποιοδήποτε νομιμότητα και δ) την παντοδυναμία και το ενεξέλεγκο της εκτελεστικής εξουσίας στο εσωτερικό με παράλληλη αποδυνάμωση της δικαστικής και τη διαμόρφωση μηχανισμών αναζήτησης όχι μόνο του εξωτερικού αλλά και του εσωτερικού εχθρού.

Απόδειξη αποτελεί το γεγονός η ομιλία-διακήρυξη του Προέδρου Μπούς, στο περίφημο διεθνές Ινστιτούτου ASPEN ΣΤΟ Κολοραντό των ΗΠΑ, που προσκεκλημένος στις 2/8/1990. Ακριβώς την ημέρα που άνοιγε η αυλαία της πρώτης πράξης της μεταψυχροπολεμικής εποχής στον Περσικό κόλπο, την Νότια Αμερική κλπ. Στην ομιλία του ο Πρόεδρος Μπούς ειπε επι λέξη: «Θα διατηρήσουμε δυνάμεις για τη διαφύλαξη των διαρκών συμφερόντων μας, την εξασφάλιση προωθημένης παρουσία μας στην Ευρώπη, τον Ειρηνικό, τον Περσικό και τη Μεσόγειο, για να εχουμε τη δυνατότητα και την ικανότητα να τις ανεβάσουμε στο απαιτούμενο επίπεδο». Και συνέχισε: «θα παραμείνουμε στην Ευρώπη οσον καιρό μας το «ζητήσουν» και είναι αναγκαίο για να αποτρέψουμε οποιοδήποτε κίνδυνο, όντας δύναμη σταθερότητας, να εξασφαλίσουμε σε όλη την Ευρώπη, Δυτική και Ανατολική, οτι το ισοζύγιο θα παρμείνει σταθερό» για να κλήσει με την...Θα είμαστε έτοιμοι να απαντήσουμε σε απειλές οπουδήποτε και αν φανούν στον κόσμο. Η τρομοκρατία η τα αιρετικά καθεστώτα και οι απρόβλεπτοι ηγέτες, είναι οι πηγές της αστάθειας που απαιτούν την ύπαρξη ισχυρής και έτοιμης να εμπλακεί Αμερική».

Για το σκοπό αυτό και μετά την πτώση της « αυτοκρατορίας του κακού» διατηρούν και εκσυγχρονίζουν σημαντικές πυρηνικές δυνάμεις αποτροπής με διηπειρωτικούς πυραύλους, πλοία και αεροσκάφη. Διατηρούν το σύστημα

στρατηγικών βάσεων σε όλο τον κόσμο. Συνεχίζουν αμείωτο το πρόγραμμα των άστρων. Αναδιοργανώνουν το σύνολο των στρατιωτικών τους δυνάμεων, έτσι ώστε να είναι ευέλικτες, ταχικίνητες και σε υψηλή ετοιμότητα και διαθέτουν κατά κύριο λόγο την τεχνολογία αιχμής για τον εκσυγχρονισμό των όπλων τους. Για τους μεγαλεπίβολους αυτούς στόχους, μετά την επιτυχία στον Κόλπο ζήτησε ευρύτερες εξουσίες που θα επιτρέψουν την πώληση όπλων και τη χορήγηση πάσης φύσεως «βοήθεια» σε ξένες χώρες, χωρίς την άδεια του Κογκρέσου.

Ο πρόεδρος Μπους αν επανεκλεγεί, ελπίζει να πετύχει εκεί που οι άλλοι Αμερικανοί πρόεδροι απέτυχαν δηλ στην κατάργηση των περίπλοκων κανονισμών που έχει επιβάλει το Κογκρέσο, τα τελευταία τριάντα χρόνια. Κανονισμούς με τους οποίους περιορίζουν τον ρόλο του Λευκού Οίκου σε θέματα εξωτερικής πολιτικής. Το γεγονός αυτό πείθει ότι ο περιορισμός των εξοπλισμών-που τόσες ελπίδες είχε στηρίξει η ανθρωπότητα-προς το παρόν παραμένει απατηλό και άπιαστο όνειρο.

Με το ίδιο πνεύμα και με περισσότερη σαφήνεια είπε ότι «το πεντάγωνο αναφέρει ότι οι επεμβάσεις μπορεί να είναι συλλογικές, αλλά όχι απαραίτητα μέσω των Ηνωμένων Εθνών. Οτι οι συνασπισμοί για τις μελλοντικές επεμβάσεις, θα συγκροτούνται κατά περίπτωση και θα διαρκούν όσο και η κρίση. Οτι ο τελικός εγγυητής της Νέας Τάξης είναι οι ΗΠΑ, οι οποίες πρέπει να είναι προετομασμένες να δρουν ανεξάρτητα. Και το βασικότερο η αποστολή των ΗΠΑ, είναι : Να μὴν επιστρέψουν την εμφάνιση ανταγωνιστικής υπερδύναμης στη Δυτική Ευρώπη, την Ασία και το χώρο της πρώην Σ. Ενωσης. Επίσης, ότι πρέπει να υπάρξει πρόβλεψη παρεμπόδισης της εμφάνισης καθαρά Ευρωπαϊκών διευθετήσεων που θα υπονόμειαν το NATO.

Και για να θυμηθούμε και λίγη απ την ιστορία ίδρυσης του NATO. Το NATO ιδρύθηκε για να αντιμετωπίσει την Σ. Ενωση που βγήκε ενισχυμένη απ τον Β! παγκόσμιο πόλεμο και τους συμμάχους της. Η ίδρυση του NATO είχε σα αποτέλεσμα την ίδρυση αντίστοιχου NATO με το όνομα σύμφωνο της Βαρσοβίας. Τώρα το σύμφωνο της Βαρσοβίας δεν υπάρχει, Η Σ . Ενωση, ο κύριος αντίπαλος διασπάστηκε και ολοι οι πρώην σύμμαχοί της κτυπούν την πόρτα του NATO και ζητούν να γίνουν μέλη του. Λογικά λοιπόν, θα περίμενε κανείς ότι μετά την εξαφάνιση του μοναδικού λόγου για τον οποίο ιδρύθηκε το NATO, δεν υπάρχει πιά και αφού δεν υπάρχει θα είχε δρομολογηθεί μια πορεία αποδυνάμωσής του, που σε κάποιο διάστημα θα οδηγούσε και στη διάλυσή του.

Μια τέτοια προοπτική όμως δεν υπάρχει, Αντίθετα το NATO επαναπροσδιορίζει τις δομές και τους στόχους. Εκσυγχρονίζει τα οπλικά του συστήματα και μόλις πρόσφατα, ύστερα απ επιμονή και πίεση απ τις ΗΠΑ, πήρε την απόφαση να μπορεί να επέμβει και σε περιοχές έξω απ τη δικαιοδοσία του. Και αναρωτιέται ο κάθε καλόπιστος άνθρωπος, ενάντια σε ποιόν στρέφεται τώρα το NATO; Ποιοι είναι οι νέοι αντίπαλοι που αντιμετωπίζει η Ατλαντική συμμαχία;

Η κοινή λογική λέει ότι ένας τέτοιος αντίπαλος αυτήν τη στιγμή, που να μπορεί να βάλει σε κίνδυνο τις ισχυρότερες οικονομικά και στρατιωτικά χώρες του κόσμου δεν υπάρχει. Να δεχθεί κανείς ότι αυτός ο ισχυρός στρατιωτικός μηχανισμός θα είναι στο εξής ένας οργανισμός υπεράσπισης της ειρήνης; Μα γι αυτόν ακριβώς το σκοπό υπάρχει ο ΟΗΕ, που καλύπτει και αντιπροσωπεύει το σύνολο της Ανθρωπότητας και η ΔΑΣΕ που ιδρύθηκε

πρόσφατα. Λογικά αυτή η εξέλεξη οδηγεί τον καθένα να υποθέσει ότι το NATO, μετά τη διάλυση του Ανατολικού Μπλόκ, μετατρέπεται βαθμιαία σε μια νέα ιερή συμμαχία των ισχυρών και πλουσίων χωρών της Γής, που κύριο σκοπό της θα έχει να αντιμετωπίσει τις αναπόφευκτες εκκρήξεις που γεννά η ένταση της εκμετάλλευσης και η απέραντη δυστυχία της μεγάλης πλειοψηφίας των κατοίκων του πλανήτη.

Η σημερινή πραγματικότητα του Ιράκ και της Γιουγκοσλαβίας είναι η τραγική επιβίωση αυτή της αλήθειας. Προς την ίδια κατεύθυνση λειτούργησαν και οι κραυγές του Ρήγκαν ότι θα έκανε την Αμερική το «Νούμερο Ένα» και οι σημερινές του κ, Μπούς ότι «ο 21ος αιώνας, θα είναι και πάλι αμερικανικός αιώνας». Λόγια που στην απλοελληνική τους μετάφραση σημαίνουν : Μήν ξεχνάτε λαοί του κόσμου όπου Γής και μήν βαυκαλίζεστε με χύμαιρες και ουτοπίες : Η μεγάλη, η πραγματική δύναμη, δεν υποχωρεί μπροστά σε τίποτε, σε κανένος το δικαίωμα, ούτε και μπροστά σε αυτά του Θεού! Κανένας δεν έχει τη δύναμη και την τόλμη να δυσαρεστήει ή να επιτεθεί εναντίον αυτής της δύναμης που ακούει στο όνομα Αμερική, για να την μειώσει ηθικά ή να της αποσπάσει, εστω και ένα μικρό κομματάκι απ τον χώρο επιρροής.

Πρέπει συνεπώς, όλοι οι λαοί του κόσμου, όχι μόνο να το καταλάβουν, αλλά και να το πάρουν απόφαση, ότι μόνο αυτοί που είναι απόλυτα ικανοί για στιβαρή διοίκηση και ανάληψη μπρός στο καθήκον, να διοικήσουν με σκληρότητα και αναλγησία και αυτοί δεν είναι άλλοι απ τους Αμερικάνους, θα κρατούν στα χέρια τους τις τύχες του κόσμου. Η δύναμη είναι αυτή που ανοίγει τις πύλες του αμερικανικού μέλλοντος». Τα λόγια αυτά πείθουν ότι ο κόσμος του 21ου αιώνα είναι σχεδόν βέβαιο ότι θα συνεχίσει να είναι ένας κόσμος βίαιης πολιτικής αναμέτρησης και βιαιών πολιτικών αλλαγών. Το μόνο αβέβαιο στοιχείο είναι το που θα οδηγήσουν αυτές οι αναμετρήσεις και οι πολιτικές αλλαγές.

Τα λόγια αυτά ειπωμένα απ έναν οποιονδήποτε άνθρωπο, θα προκαλούσαν αγανάκτηση. Ειπωμένα όμως από δύο Προέδρους της Αμερικής, όχι μόνο προκαλούν αποτροπιασμό, αλλά και φρίκη. Και προκαλούν αποτροπιασμό και φρίκη γιατί σηματοδοτούν όχι απλώς κινδύνους για το μέλλον, αλλά προσδιορίζουν την ώρα μηδέν. Για να μην φτάσουμε στην ώρα μηδέν άμεση προκύπτει η ανάγκη ανάλυσης μιας παγκόσμιας σταυροφορίας, για τη διάσωση του πλανήτη και του Ανθρώπινου γένους, που όχι απλώς κινδυνεύει αλλά βρίσκεται στο παρά πέντε. Είναι καιρός. Ήρθε η ώρα οι Ευρωπαϊκοί λαοί που έχουν υποστεί τις μεγαλύτερες ανθρώπινες απώλειες και τις ανυπολόγιστες υλικές καταστροφές απ τους πολέμους να ξεσηκωθούν σαν ένας άνθρωπος, να βροντοφωνάξουν το μεγάλο ΟΧΙ στην φτώχεια και την πείνα-οι λαοί της Αφρικής και της Ασίας πεθαίνουν σαν τις μύγες-και την καταστροφή του πλανήτη μέρος του οποίου είναι και ο Άνθρωπος. Να πούν ΟΧΙ στη Νέα τάξη πραγμάτων, που έχει δρομολογήσει η αμερικανική ηγεσία ερήμην και του ίδιου του αμερικανικού λαού.

Η Ευρώπη και εννοώ ολόκληρη την Ευρωπαϊκή Ηπειρο, συμπεριλαμβανομένης και της Ρωσίας, και λέω και της Ρωσίας γιατί η Ευρώπη για όποιον διάβασε σωστά την ιστορία « προϊόν του Χριστιανισμού, Ρωμαϊκού Νόμου και του Ελληνικού Ανθρωπισμού-πολιτισμού». Αυτή η Ευρώπη καλείται για άλλη μια φορά να αναγεννηθεί και να λειτουργήσει σαν καταλύτης, για την άμβυνση πρώτα και την εξάλειψη μετά όλων των

συνεπειών του ψυχρού πολέμου και τις επιπτώσεις της Νέας τάξης πραγμάτων. Την τάξη που σχεδιάζουν ορισμένοι θερμοκέφαλοι ερήμην του αμερικάνικου λαού στην Ουάσιγκτον. Τα βήματα που πρέπει να γίνουν προς την κατεύθυνση αυτή είναι : Μεγάλα, γρήγορα, σωστά και δίκαια. Να δωθούν σωστές, δίκαιες και δημοκρατικές λύσεις στην κατανομή του φυσικού και του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου, και ας είναι βέβαιοι ότι εκτός από την ένθερμη και ολόψυχη συμμετοχή των λαών της Ευρώπης, θα έχουν και την αμέριστη συμπαράσταση του αμερικάνικου λαού, που σε καμιά περίπτωση δεν συμφωνεί με αυτές τις διακηρύξεις, πολύ περισσότερο με το περιεχόμενο, που η Αμερικανική ηγεσία δίνει στη Νέα Τάξη Πραγμάτων. Και θα την έχει γιατί τα εγκλήματα που έχει διαπράξει η ηγεσία των ΗΠΑ από τις αρχές του 20ου αιώνα με αποκορύφωμα το ολοκαύτωμα στην Ιαπωνία, την μαζική εξόντωση των ανατολικών κόσμων με τα εμπάρκο και τους αποκλεισμούς, την πείνα τις αρρώστειες και τους απάνθρωπους βομβαρδισμούς αποτελούν τα στίγματα που αφυπνίζουν συνείδησεις.

Στην εποχή μας η πολιτική σαν υποκατάστατο της θρησκευτικής πίστης τελείωσε και ο δρόμος για την προοδευτική κοινωνική εξέλιξη βρήκε στην πεισματική προσήλωση στα πραγματικά δεδομένα και στον ευρύν πνευματικό ορίζοντα. Χωρίς να υποτιμούνται και οι άλλες αντιθέσεις, κοινωνικές και ταξικές συγκρούσεις σκοπό πρέπει να έχει να υπαρασπιστεί την Ανθρώπινη ζωή σαν Αξιωματική Αρχή. Σήμερα το μεγάλο πλανητικό σε έκταση κοινωνικό πρόβλημα, όπως καταστάλαξε στην παγκόσμια συνείδηση τα τελευταία πριν τη δύση του 20ου αιώνα πρόβλημα είναι η υπεράσπιση της ζωής σαν ΑΞΙΑ ΚΑΘ ΕΑΥΤΗ και η ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ του πλανήτη από την καταστροφή. Στο σημείο αυτό είναι που επεκτείνεται η ηθική ευθύνη όλων μας, σε τέτοιο μάλιστα βαθμό ώστε να μας καθιστά υπεύθυνους ακόμα και για όσα δεν γνωρίζουμε. Τόσο μεγάλη είναι η ηθική μας ευθύνη.

Οι πόλεμοι, όλοι οι πόλεμοι μικροί και παγκόσμιοι ανάμεσα στη καπιταλιστική Δύση, είχαν σαν σκοπό και στόχο ποιά Δυτική χώρα θα έχει το επάνω χέρι στη ρύθμιση της παγκόσμια τάξης πραγμάτων σε Δύση και Ανατολή. Στη μάχη αυτή νικητής βγήκε η Αμερική. Οι νικητές ποτέ δεν απολογούνται, γιατί ποτέ δεν εισάγονται στο δικαστήριο να αιτιολογήσουν τη νίκη. Και για να μην εισαχθούν στο δικαστήριο της ιστορίας, εκτός του ότι διαστρεφλώνουν και παραποιούν τα γεγονότα, αλλά και γράφουν την ιστορία στα δικά τους μέτρα διασφαλίζοντας έτσι εκτός από την λογοδοσία-τιμωρία και την μεταθάνατο υστεροφημία.

Το καπιταλιστικό σύστημα λόγω της φύσης του και τον τρόπο λειτουργίας του, που κύριο αντικείμενο εκμετάλλευσης έχει τον ίδιο τον Άνθρωπο, δεν μπορεί να υπάρξει, πολύ περισσότερο να λειτουργήσει χωρίς εσωτερικούς και εξωτερικούς εχθρούς. Όπως ο θεός δεν έχει λόγο ύπαρξης χωρίς το διάβολο που παράγει την αμαρτία, έτσι και το καπιταλιστικό σύστημα για να διασφαλίσει την ύπαρξη και τη λειτουργία του, είναι υποχρεωμένο από τη φύση του, όχι μόνο να εφευρίσκει εχθρούς, αλλά και να αναγορεύσει τον εαυτό του σε υπέρτατο κριτή των εχθρών του. Και επειδή μιλάμε για εχθρούς ο καπιταλισμός σαν εκμεταλλευτικό σύστημα που είναι έχει και εσωτερικούς και εξωτερικούς εχθρούς. Εσωτερικούς αυτούς που εκμεταλλεύεται και εξωτερικούς αυτούς που επιβουλεύεται.

Με την κατάρρευση του κομμουνισμού και την εξάντληση των ψυχροπολεμικών εντάσεων, η ανθρωπότητα επανήλθε στη φάση των ενδοκαπιταλιστικών πολέμων. Στο εξής δεν θα αναμετρώνται πλέον οι δύο

κόσμοι, ούτε δύο διαφορετικά συστήματα παραγωγής και διανομής. Η σύγκρουση θα δικαιολογείται με κίνητρα «ανθρωπιστικά και πολιτιστικά» και ο αντίπαλος δεν θα ορίζεται σαν «εμπόλεμος» αλλά σαν «περιθριακός» εκτός της νέας παγκόσμιας τάξης και του πολιτισμού. Για την Paj Amerikana, κανένα διαφορετικό κοινωνικό σύστημα και άποψη, δεν ήταν και δεν θα είναι αξιόπιστο. Για τα Γεράκια και τους θεολογικό-ιδεολογικούς μηχανισμούς, η ανθρωπότητα μπήκε οριστικά στη φάση παγκόσμιας οικονομικής και πολιτισμικής σύγλησης, χωρίς διαφοροποιήσεις, ρήξεις και ανταγωνισμούς. Οι εθνικές ιδιαιτερότητες και κράτη-έθνη μηδενίζονται μπροστά στην παντοδυναμία των ανεξέλεκτων παγκοσμιοποιημένων αγορών.

Για το ιδιοκτησιακό σύστημα ποτέ δεν ήταν ανεκτή η διαφορετική άποψη, η αμφισβήτηση πολύ περισσότερο η ύπαρξη ανταγωνιστικού συστήματος παραγωγής και τρόπου διανομής του φυσικού και κοινωνικά παραγόμενου πλούτου. Η αρχή της απόρριψης του διαφορετικού και του ανταγωνισμού είναι συμφυής με το σύστημα. Αυτή ακριβώς η αρχή είναι η κοιτίδα-λίκνο απ όπου πηγάζουν οι κάθε μορφής πόλεμοι. Αρχή αυτή μετά την επικράτηση των κομμουνιστών στη Ρωσία που ήταν φορέας ενός διαφορετικού συστήματος παραγωγής και διανομής του φυσικού και κοινωνικά παραγόμενου πλούτου, έγινε όχι απλώς κυρίαρχη αρχή, αλλά ήταν αυτή που καθόριζε τη ζωή της κοινωνίας των ανθρώπων στο πλανήτη. Για 70 και πλέον χρόνια η ανθρωπότητα έζησε την ισορροπία του τρόμου ανάμεσα στα δυό συστήματα.

Το 1947, επικράτησε η άποψη-πρόταση του Τζόρτζ Κέβαν, πρεσβευτή των ΗΠΑ στη Μόσχα-να παρθούν μέτρα «συγκράτησης» του σοβιετικού επεκτατισμού, πρόσφερε θεωρητική βάση για τον διχασμό του κόσμου σε δυό αντιμαχόμενα στρατόπεδα και την επικράτηση του ψυχρού πολέμου που διατηρήθηκε μέχρι την πτώση του υπαρκτού το 1989.

Ετσι όπως διαμορφώθηκαν τα παγκόσμια πράγματα μετά την πτώση του «υπαρκτού», η ανθρωπότητα βρίσκεται σε μια χρονική στιγμή που διαμορφώνεται η επικράτηση μιάς μόνο κοσμο-αυτοκρατορική δύναμη. Μια δύναμη που να κυριαρχή, ασύδοτη και αυτοδύναμη και σε ένα απόλυτο βαθμό, ικανή να υπαγορεύει, σύμφωνα με τα δικά της και μόνο συμφέροντα και τους κανόνες του διεθνούς δικαίου. Η λογική της πλήρους επικράτησης πρυτανεύει στη λογική των γερακιών στον πολιτικό, οικονομικό, στρατιωτικό και διπλωματικό τομέα.

Μετά το πέρασμα της κοινωνίας των ανθρώπων στο καθεστώς ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής ο χώρος της Ευρασίας ιστορικά γνώρισε δυό μεγάλες παγκόσμιες αυτοκρατορίες. Αυτήν του Μεγάλου Αλεξάνδρου, που μεταφύτευσε στους κατακτημένους λαούς τον ελληνικό πολιτισμό και αυτή της Ρώμης, που κληρονόμησε μια σημαντική πολιτική και πολιτιστική κληρονομιά, έκανε ένα βήμα μπρος κατοχυρώντας θεσμικά την εσωτερική αυτονομία των κτήσεών της. Και οι δυό αυτοκρατορίες παρά το γεγονός ότι η προσφορά προς τους κατακτημένους λαούς ήταν μεγάλη και ειδικά του ελληνικού, που σαν φουσκωμένο ποτάμι ξεχύνεται προς τους νέους ορίζοντες, εκπολιτίζει, αναπτύσσει ως μόνος και απ τους γηγενείς πολιτισμούς, αυξάνει τα ερίσματα στα μέρη που επεκτείνεται, δεν περιφρόνησαν, κατά συρροή, βάνουσα και τόσο κατάφορα τις στοιχειώδεις αρχές του ανθρωπισμού όσο η μέλουσα να επιβληθεί αμερικάνικη αυτοκρατορία απ την αυγή του 20ου αιώνα. Μα και τα τρία ιστορικά κινήματα στον 20ο αιώνα, και τα τρία προϊόντα πολέμου, ήτοι ο κομμουνισμός, ο ναζισμός και ο φασισμός (δεν γίνεται καμιά

μεταξύ τους συσχέτιση), πρότειναν και εφάρμοσαν με επαναστατικό πνεύμα απόλυτες, συνολικές αλήθειες.

Το Σοβιετικό καθεστώς οικοδόμησε τα πιο δεσποτικά συστήματα και η Ευρώπη υπέστη τα πάνδεινα απ τον φασισμό και τον ναζισμό. Μα τί χρειάζεται παραπάνω, επιτέλους!, για να καταλάβουμε πως οι συνολικές, ολιστικές λύσεις μόνο συμφορά έχουν επιφέρει στην ανθρωπότητα, αφού κατέστρεψαν την κοινωνική συνοχή και έφεραν τον πλανήτη μας και τους κατοίκους του στο χείλος της καταστροφής.

Τον 18ο αιώνα ο Άγγλος διανοούμενος Horace Walpole, πρόβλεψε ότι ο «επόμενος χρυσός Αιώνας του πολιτισμού θα ανατείλει απ την αντίπερα όχθη του Ατλαντικού. Τότε ίσως εμφανιστεί και πάλι ένας Θουκυδίδης στη Βοστώνη και ένας Ξενοφών στη Νέα Υόρκη». Και ενώ κατά τη πρόβλεψη και τον χρυσό του Άγγλου, η ανθρωπότητα έπεπρε να περιμένει τον Χρυσό Αιώνα απ την αντίπερα όχθη, δυστυχώς η αντίπερα όχθη του Ατλαντικού, αντί για τον Χρυσό Αιώνα με εξαίρεση την αμερικανική επανάσταση που με τη νίκη του λαού της στάθηκε η απαρχή για το σπάσιμο των αποικιακών δομών και δεσμών με τα οποία την κρατούσε δεμένη στο άρμα της η αγγλική αστική τάξη, την κατάργηση της «δουλείας» και την τεχνολογική επανάσταση δεν έχει να προσφέρει κάτι που να έχει εστω κάποια σχέση με τον ελληνικό Χρυσό Αιώνα.

Και δεν έχει γιατί Χρυσός Αιώνας σημαίνει, εκτός από Θουκυδίδη και Ξενοφώντα σημαίνει και Δράκων, Σόλων και (Σεισάχθεια) και ό,τι άλλο προηγείται του Κλεισθένης που ήταν ο ιδρυτής της Αθηναϊκής Δημοκρατίας και είναι η συνέχεια του Περικλή. Σημαίνει κοινωνική και πολιτική οργάνωση του κράτους, με κυρίαρχο σώμα την Εκκλησία του Δήμου και Βουλή που εκλέγονται κάθε χρόνο. Σημαίνει Λαός-Δημοκρατία. Σημαίνει ελεύθεροι πολίτες, μέτοικοι (ξένοι) που κατοικούσαν στην Αθήνα που είχαν αρκετά προνόμια. Σημαίνει δούλοι που αν σέβονταν τους όρους ζωής της Αθηναϊκής κοινωνίας γίνονταν ελεύθεροι και κατατάσσονταν στην τάξη των Μετοίκων. Σημαίνει γράμματα και τέχνες, λόγος, ποίηση και επιστήμες. Σημαίνει ότι τα πάντα ξεκίνησαν απ εδώ και αυτόν ακριβώς τον πολιτισμό μετέφερε στους κατακτημένους λαούς ο Μεγάλος Μακεδόνας και αυτόν ακριβώς τον πολιτισμό σεβάστηκαν, στηρίχθηκαν και με αυτόν τράφηκαν οι γόνοι των Ρωμαίων και οι Ρωμαϊκές δομές και οι θεσμοί της δεύτερης παγκόσμιας Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας.

Η Ρωμαϊκή αυτοκρατορία διατηρήθηκε επί αιώνες χάρη στον σεβασμό της πολιτισμικής πολυπλοκότητας. Η παρακμή επισπεύθηκε, όταν η μισαλλοδοξία του Καρακάλλα, θέλησε να ομογενοποιήσει την ισχύ του Ρωμαϊκού δικαίου στο σύνολο των υπηκόων της αυτοκρατορίας καταργώντας τα τοπικά δίκαια. Η σημερινή «αυτοκρατορία» της παγκοσμιοποίησης και της ομογενοποίησης της κατανάλωσης, που δεν οδηγεί οπωσδήποτε στην ευθυγράμμιση της συνείδησης απειλείται απ το ξεκίνημα ακόμα, όχι λόγω της παγκόσμιας πολιτισμικής ποικιλότητας, αλλά κυρίως λόγω της αυταρχικής απόρριψης όλων των άλλων πολιτισμών, εκτός απ το δικό της.

Αντί λοιπόν, για πολιτισμό και Χρυσό Αιώνα η τρίτη να επιβληθεί παγκόσμια αυτοκρατορία απ το ξεκίμα ακόμα, όχι μόνο δεν προάγει-παράγει πολιτισμό, αλλά δεν σέβεται και τον ήδη υπάρχοντα. Ο πολιτισμός είναι η συμπύκνωση της ανά τους αιώνες προσφοράς της κοινωνίας των Ανθρώπων. Η λέξη πολιτισμός είναι μια απ τις πιο πλούσιες σε περιεχόμενο και έννοιες λέξεις που αφορούν τον Άνθρωπο και τη ζωή του. Είναι αυτός ο ίδιος ο

Ανθρωπος. Αντί λοιπόν για πολιτισμό ανέτειλαν και διαπρέπουν απ την απέναντι όχθη δυό ειδών πολιτισμικοί αστέρες : οι αστέρες της τέχνης της βίας, του Ιμπεριαλισμού και της κατάκτησης και οι αστέρες μιας υποκουλτούρας, που όχι μόνο δεν άφησαν τίποτε όρθιο απ τον πολιτισμό του κόσμου που κληρονόμησαν, αλλά εξοβέλισαν αν δεν κατάργησαν ακόμα τον γραπτό λόγο, και σε παγκόσμια κλίμακα επαναφέρουν με τη ntishelay, τον mparac-mpany και σαν protypro oikogeneias to spiti sto leibadi, ένα τεράστιο κομμάτι της ανθρωπότητας πίσω στο πολιτιστικό επίπεδο του προφορικού λόγου.

Τα αυθεντικά αμερικανικά, «πολιτιστικά αγαθά» της κουλτούρα που η απέναντι όχθης παράγει και που οι εν ζωή γενιές «απολαμβάνουμε» και οι επερχόμενες θα υποστούν είναι τα έξυπνα και μεγάλου βελινεκούς καταστροφικά όπλα, τα «komiks», όπου κυριαρχεί και σε αυτά η εικόνα με συρρικνωμένο το λόγο σε ατελείς προτάσεις ή μονοσύλλαβα επιφωνήματα. Ο γυάλινος κόσμος του μικρόκοσμου της ιδιοκτησιακής κοινωνίας, που η αποστειρωμένη απ ζωή και ειδήσεις απ τους κάθε λογής reality shows, της Ντύσλέϊ λάν. Τα προϊόντα της δεύτερης εξ ίσου δολοφονικής βιομηχανίας της ψυχής και του Νού, που εδρεύει στο Χόλιγουντ. Είναι η Νέα Μέκα της κουλτούρας, που, με κάθε τρόπο και μέσα προβάει, urdi et urdi, τα αμερικανικά πρότυπα και πρωτοστατεί πάντα στις υπερατλαντικές εκδηλώσεις «πολιτικής ορθότητας». Είναι αυτή που διαμορφώνει μονοσήμαντους πολίτες. Πολίτες που μπορούν να απαντούν μόνο με ένα «Ναι» ή ένα «Όχι», που να μπορούν να σκέφτονται μόνο ανάμεσα στο άσπρο-μαύρο, που αποφασίζουν σαν να φασίζονται... Πολίτες που απολαμβάνουν τα προϊόντα του Χολιγκούντ χαζεύοντας ανούσιοι, ποκοπτικοί... Και για να διατηρηθεί και να διαπρέψει αυτούσια και αλώβητη η «πολιτική ορθότητα» της αμερικάνικης ανα τον κόσμο κουλτούρα κατά διαστήματα ανατέλει και από ένας σωφρονιστής αστέρας τύπου Μακάρθου.

Για αυτόν τον πολιτισμό και γι αυτή τη δημοκρατία τις αρχές του 1990, ο Καγκελάριος της Γερμανίας, ο Χ Σμίντ, απαντώντας δεν θυμάμαι σε ποιόν είπε ότι : «στις ΗΠΑ δεν είχατε ποτέ κοινοβουλευτική δημοκρατία. Εχετε έναν αυτοκράτορα που εκλέγεται για 4 χρόνια και έχει μεγαλύτερη εξουσία απ τον κάθε κοινοβουλευτικό πρωθυπουργό στη Γαλλία, την Ολανδία και τη Γερμανία»

Και ενώ η αμερικάνικη μπουρζουαζία πρώτη έσπασε τις δομές και τους δεσμούς του αποικιακού συστήματος, στην ιστορία των αποικιακών επιχειρήσεων η πολιτική των ΗΠΑ έχει μια θέση ξεχωριστή. Όχι μόνο για τους σκοπούς που επιδίωκε αλλά για τα μέσα που θα χρησιμοποιούσε, προκειμένου να αποσπάσει τις αποικίες απ τις άλλες αποικιακές δυνάμεις. Με το πρόσχημα ότι υποστήριζαν τους αποικιακούς λαούς στην προσπάθεια απελευθέρωσής τους ο αμερικόνικος ιμπεριαλισμός έχει-δώσει «απελευθερωτική» χροιά στις κατακτητικές βλέψεις. Με το δόγμα Μονρόε (1823) προκειμένου να δικαιολογήσει την αμερικάνικη επεκτατική πολιτική λέει: «έφτασε η στιγμή, να καθορίσουμε σαν αρχή που εξυπηρετεί τα δικαιώματα και τα συμφέροντα των ΗΠΑ ότι η αμερικάνικη Ηπειρος...δεν μπορεί να αποτελέσει στο μέλλον αντικείμενο αποικιοποίησης.απο μέρους καμιάς Ευρωπαϊκής δύναμης...» Και στα 1835 ο Πρόεδρος Πόλκ για να δικαιολογήσει την προσάρτηση του Τέξας λέει : «Στις σημερινές συνθήκες, βρίσκω πως είναι επίκαιρο να επαναλάβω και να διακηρύξω πάλι το δόγμα Μονρόε...» Και απ το 1870 άρχισε να βλέπει το φώς μια επεκτατική ερμηνεία

και το Δόγμα Μονρόε να γίνεται ιδεολογία πλέον βάση του προτεκτοράτου που θέλουν να επιβάλουν στην αμερικανική Ηπειρο: «Η πολιτική μας, καθορίζει ο Πρόεδρος Γκάντ, πρέπει να διαμορφωθεί κατά τέτοιο τρόπο που να ενώσει τα εμπορικά συμφέροντα των Ισπανο-αμερικανικών κρατών πλιό σφυγμένα με τα δικά μας και να δώσει στις ΗΠΑ ολη την υπεροχή και ολα τα πλεονεκτήματα στα οποία απέβλεπαν ο Μονρόε, ο Ανταμ και ο Κλαίυ...»

Για τις ανάγκες λοιπόν του σκοπού ξεσκονίστηκαν τα παλιά κλισέ που νόμιζε κανείς οτι ειχαν πιά ξεχαστεί: Οι εικόνες του Erehlys επανέρχονται κάτω απ την καινούρια φιλοσοφία και τεχνική. Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός βάζει σε κίνηση το κάθετί που έμοιαζε να ειχε αποκοιμηθεί στο βάθος της συνείδησης: Η ευγονική, η φυλετική περιφρόνηση, η ξενοφοβία, ο σοβενισμός, ο ακράτητος εθνικισμός η Θεοκρατία και θρησκολιψία σε ολο της το μεγαλείο, η προσευχή, η παράκληση και η νεκρολαγνεία και κυρίως η βία ειναι τα εργαλεία της παγκοσμιοποίησης του πλανήτη υπό την αιγίδα του μπάρπα Σάμ.

Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός διαμόρφωσε κατά τέτοιο τρόπο το Νεοαπικιοιακό του σύστημα, που έκανε τις αποικιακές χώρες μέσω των επιχωρηγήσεων των δικών τους γεωργικών προϊόντων, των άνισων τιμών και την μονοκαλλιέργια οικονομικά τέρατα υποτάσσοντάς τες στα δικά του συμφέροντα. Έτσι η παραχώρηση της «ανεξαρτησίας» σε μια αποικιακή χώρα μπορεί να αποτελεί μια παραχώρηση περισσότερο θεαματική παρά πραγματική. Και η άρχουσα τάξη των ΗΠΑ, οταν βρέθηκε στην πλεονεκτική θέση σε σχέση με την Ευρώπη και μπορούσε να συμβάλει στο να πλατύνει το δικό της σύμπαν, έκανε και αυτή ό,τι έκανε και η Ευρώπη για να βυθίσει ακόμα περισσότερο τις κοινωνίες των άλλων Ηπείρων στη δουλεία, την πείνα, τη δυστυχία και να τις αποδεκατίσει πλυθισμιακά.

Όσον αφορά τη απελευθέρωση των δούλων η θέση του Αβραάμ Λίκνλο, που πέρασε στην ιστορία σαν ο απελευθερωτή των δούλων οταν κατηγορήθηκε απ τους Νότιους η απάντησή του ηταν σαφής : «Ο υπέρτατος στόχος σ αυτό τον αγώνα-εμφύλια σύραξη-ειναι να σώσουμε την Ένωση και οχι καταγρήσουμε τη δουλεία. Εάν μπορούσα να σώσω την Ένωση χωρίς να ελευθερώσω ούτε ενα δούλο, θα το έκανα...» Μετά τη λήξη του πολέμου η δουλεία κάθε μέρα που περνούσε γίνονταν ολο και πλιό ασύμφορη. Και μόνο οταν η εκμετάλλευσή τους σαν προλετάριους έγινε πλιό συμφέρουσα και αποδοτική «απελευθερώθηκαν» και οχι για λόγους ανθρωπιστικούς οπως προσπάθησαν να πείσουν την παγκόσμια κοινή γνώμη.

Η ζωή ειναι μιά, μοναδική, μικρή σε μέγεθος και ανεπανάληπτη. Σαν τέτεια δεν μπορεί κανείς να τη διαπραγματεύεται, να την εμπορεύεται και κυρίως να την δολοφονεί.

Η ζωή και η δράση κάθε λαού, ομάδας και ατόμων ακόμα, θα κριθεί απ την πορεία που θα διανύσει και απ την ιστορία που θα γράψει: Σαν λαός, ομάδα Κόμμα-Σύλλογος και άτομα.

Έτσι στο διάβα της ζωής κάθε ανθρώπου, μπορεί να του συμβούν γεγονότα και καταστάσεις, που ούτε καν να εχουν περάσει απ το μυαλό του. Και εκεί που καταπιάνεσε να θυμωθείς τί έκανες και που βρισκόσουν την τάδε ή τη δήνα εποχή και χρόνο, νοιώθεις ξαφνικά ενα κενό. Οταν μάλιστα το γεγονότα αυτού του κενού θελήσεις να τα κρατήσεις βαθειά μέσα στο Είναι Σου, και μόνο για σένα, τότε το κενό μεγαλώνει. Τότε με το πέρασμα του χρόνου το κενό γίνεται μεγαλύτερο, απόμακρο και απρόσητο. Η μνήμη δεν σε βοηθάει να ανασυρθούν εύκολα τα σημαδιακά γεγονότα στην επιφάνεια. Να

απελευθερώσεις τις φυλακισμένες μνήμες. Μα και αν ακόμα κατορθώσεις να ανακαλέσει μερικές θα είναι ανάκατες. Δεν θα έχουν ούτε σειρά, μα ούτε και τάξη.

Να όμως που καμιά φορά μεσολαβούν γεγονότα που άθελά σου θυμίζουν, μερικά μικρά ή και μεγάλα χρονικά κομμάτια απ τη ζωή και γεγονότα που έβαλαν ανεξίτηλη τη σφραγίδα τους στη μικρή, μοναδική και ανεπανάληπτη ζωή σου. Γεγονότα που καθόρισαν και προαποφάσισαν για το διάβα της υπόλοιπης ζωής σου.

Μετά την αποφυλάκιση, είχα αρχίσει να κρατώ κάποιες σημειώσεις για τα χρόνια που πέρασαν. Μετά τη σύλλησή μου την αυγή της 21ης του Απρίλη του 1967, η γυναίκα μου φοβούμενη μήπως οι σημειώσεις αυτές επιβαρύνουν την θέση μου τις καρέστρεψε. Κάποια εποχή στις αρχές της 10ετίας του 1980, είχα κάνει μιά νέα προσπάθεια με σημειώσεις να απελευθερώσω σε πολύ χοντρές γραμμές, μερικές από τις φυλακισμένες μνήμες. Δεν θυμάμαι όμως για ποιόν ακριβώς λόγω, όχι μόνο σταμάτησα αλλά και κατάστρεψα ο ίδιος τις σημειώσεις. Να όμως που και πάλι, μεσολάβησαν γεγονότα που με οδήγησαν...και συγκεκριμένα μεσολάβησε, η επίσκεψη του Αρχηγού της Νέας Δημοκρατίας στις φυλακές Κορυδαλού. Την αφορμή λοιπόν, για να αναζητήσω ό,τι είχε μείνει ακόμα ζωντανό απ τις σημειώσεις και να γραφτεί αυτό το κομμάτι βιώμα, σε πολύ χοντρές γραμμές βέβαια, μου την έδωσε ο Αρχηγός της Νέας Δημοκρατίας κ.Μιλτιάδης Εβερετ, τον οποίο και ευχαριστώ.

Μετά τη νίκη της Νέας Δημοκρατίας τον Απρίλη του 1990, με αφορμή τη συζήτηση που θα γινόταν στη Βουλή, για την κατάσταση που επικρατεί στις ελληνικές φυλακές και «θέλοντας να έχει προσωπική και άμεση αντίληψη για το πώς λειτουργούν και σε πιά κατάσταση βρίσκονται οι ελληνικές φυλακές», ο κ Εβερετ, επισκέφθηκε τις φυλακές Κορυδαλού.

Όπως ήταν φυσικό, όταν βγήκε οι δημοσιογράφοι τον ρώτησαν ποιές είναι οι συνθήκες που επικρατούν στον Κορυδαλό; Η Απάντηση του κ Εβερετ ήταν:«Απαραδέκτες, απάνθρωπες, ΣΚΕΤΗ ΦΡΙΚΗ» Βεβαια, οι δημοσιογράφοι, σωστά σκεπτόμενοι, δεν του θύμισαν ότι το κόμμα που είναι Αρχηγός, όχι μόνο ήταν κυβέρνηση αλλά και για πολλές δεκαετίες κυβέρνησε αυτή τη χώρα και ως εκ τούτου δεν ήταν άμοιρη των ευθυνών, για την κατάσταση που επικρατεί και σήμερα ακόμα στο σωφρονιστικό σύστημα.

Η ζωή του Ανθρώπου, ατομική, οικογενειακή και κοινωνική διαμορφώνεται σε όλα τα επίπεδα απ το κοινωνικό-οικονομικό γίνεσθαι και ο τρόπος λειτουργίας του, προσδιορίζει το επίπεδο πολιτισμού και ηθικής όχι μόνο του ατόμου, αλλά και της κοινωνίας μέσα στην οποία ζεί. Όμως:

Τα Ασυλα, τα Ψυχιατρεία, τα Γεροκομεία, τα Νοσοκομεία κλπ, κυρίως οι Φυλακές, αυτές οι ανθρώπινες αποθήκες είναι οι κατ'εξοχήν χώροι, όπου καθρεπτίζονται, όσο πουθενά αλλού, οι αξίες και οι απαξίες μιας κοινωνίας. Αυτοί οι πέντε χώροι, είναι οι χώροι, όπου προσβάλεται, διασύρεται, τσαλακώνεται και εξευτελίζεται, όχι μόνο η Ανθρώπινη αξιοπρέπεια αλλά και η ανθρώπινη αξία σαν οντότητα. Οι χώροι αυτοί είναι οι δεξαμενές, όπου συγκεντρώνονται οι αξίες και οι απαξίες καθώς και η ποιότητα για το πώς σκέφτεται και λειτουργεί η συγκεκριμένη κοινωνία και ο κοινωνικός και δικαιοδικός πολιτισμός της και ειδικά οι κρατούντες και το σύστημα διακυβέρνησης κάθε λαού και χώρας.

Αν ψάξουμε μέσα σε αυτές τις ανθρώπινες δεξαμενές, θα βρούμε όλα τα χαρακτηριστικά της σύγκρουσης του συστήματος, με τον Άνθρωπο και ειδικά στις φυλακές όπου καταλήγουν οι ηττημένοι από μιά κοινωνική ή και ατομική

ακόμη σύγκρουση του αδυνάτου με το δυνατό στο υπάρχον καθεστώς. Ενα καθεστώς όπου όλες οι κοινωνικές δομές, θεσμοί και Νόμοι, ήθη και έθιμα ενα και μόνο σκοπό έχουν: Την ύπαρξη και τη διαίωνισή του καθεστώτος με την αναγωγή σε ΝΟΜΟ τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης. Ενα καθεστώς που λειτουργεί μόνο με γνώμονα τα συμφέροντα της εκάστοτε άρχουσας τάξης. Της τάξης που έχει διαμόρφωση και τις αντίστοιχες δομές, τον τρόπο λειτουργίας και απονομής της δικαιοσύνης. Μια δικαιοσύνη που εκ των πραγμάτων-Νόμων είναι υποχρεωμένη να καταδικάζει όχι μόνο την πράξη και την πρόθεση, αλλά και τη σκέψη ακόμα και κυρίως αυτήν. Μια δικαιοσύνη που λειτουργεί όχι με βάση-αρχή τον Άνθρωπο και τα Ανθρώπινα διακωιματά του, αλλά την προστασία του αντικειμένου: Την εμπράγματι ατομική ιδιοκτησία και μόνο τους κατοχούς της. Μια δικαιοσύνη που λέμε και πιστεύουμε ότι λειτουργεί με κλειστά τα μάτια. Το γεγονός ότι παρεστάνοντας τη δικαιοσύνη με κλειστά τα μάτια δεν σημαίνει ότι δεν βλέπει τι κάνει, αλλά τί δεν θέλει να βλέπει και για ποιό λόγο κάνει αυτό που κάθε φορά κάνει.

Το πώς λειτουργεί το καθεστώς και κατ επέκταση η κοινωνία και η δικαιοσύνη θα τη βρούμε ανάγλυφη εκεί στις φυλακές, γιατί οι άνθρωποι στις φυλακές, δεν πάνε γιατί είναι άρρωστοι, όπως πάνε στα Νοσοκομεία ή από γερατεία στα Γεροκομεία και από αρρώστειες ...στα Νοσοκομεία και τα άσυλα. Στις φυλακές οι άνθρωποι δεν πάνε από μόνοι τους: Τους Πάνε! Και στα μεν άλλα ιδρύματα πάνε οι άρρωστοι να γίνουν καλά και οι γέροι, που δεν έχουν που την κεφαλή κλίνει να αφήσουν την τελευταία τους πνοή, όχι βέβαια από δική τους ευθύνη... Στις φυλακές λόγω λειτουργίας του συστήματος, πολλές φορές στέλνουμε και αυτούς που είναι αθώοι. που η καταδίκη τους οφείλεται ακριβώς στον τρόπο που λειτουργεί το καθεστώς, η κοινωνία και ο τρόπος απονομής της δικαιοσύνης. Ειδικά δε, σε περιόδους αναταραχής όπως αυτή που πέρασε η χώρα μας μετά την απελευθέρωση η τεράστια πλειοψηφία των κρατουμένων αν όχι το σύνολο, ήταν ιδεολογικοί και πολιτικοί αντίπαλοι του κρατούντος καθεστώτος:

Ήταν αυτοί που είχαν μια διαφορετική άποψη για τη Ζωή, τον τρόπο διακυβέρνησης της χώρας και την ισότιμη θέση της χώρας στις διακρατικές σχέσεις με τις άλλες χώρες του κόσμου. Ήταν αυτοί που ήθελαν να πάψει η Ελλάδα να είναι ο αυλόγυρος-Μπανανία κάποιας άλλης χώρας και να ανήκει στους Έλληνες. Ήταν αυτοί που δεν ήθελαν να συνεχίσει η Ελλάδα να είναι η «Ψωροκώσταινα». Ήταν αυτοί που όχι μόνο το ήθελαν αλλά για την υλοποίηση αυτού του εθνικού σκοπού στρατεύθηκαν εθελοντικά όταν κατακτήθηκε η χώρα πολέμησαν τους Ούνους για την απελευθέρωσή της. Αυτή ακριβώς η διαφορετική άποψη ήταν που θα έμπαινε εμπόδιο στην επαναφορά της χώρας στην πριν στις 28/12/40. Ήταν ιδεολογικοί αντίπαλοι, Πολιτικοί Κρατούμενοι και όχι κρατούμενοι του ποινικού δικαίου. Ήταν προγραμμαμένοι και καθεστωτικοί κατάδικοι πριν δικαστούν και σταλούν στις φυλακές.

Στις περιπτώσεις αυτές η δικαιοσύνη αποβάλλει τον μανδύα της «ισηγορίας» και την αρχή ότι είναι : «προτιμότερο να είναι εκατό εγκληματίες ελεύθεροι παρά ένας αθώος στη φυλακή». Στις περιπτώσεις αυτές και η δικαιοσύνη λειτουργεί ως το καθεστώς ενέταξε αυτήν : «Ταξικά, άδικα και εκδικητικά ακόμα». Αντιστρέφει τον πιό πάνω όρο, και λειτουργεί με τον όρο «προτιμότερο εκατό αθώοι στη φυλακή παρά ένας εγκληματίας αθώος». Με τον ίδιο ταξικό, άδικο και σκληρό τρόπο απονέμει τη δικαιοσύνη, όταν χαρακτηρίζει την κλοπή του κοινωνικού πλούτου απ τους ημέτερους

«επεξαίρεση» και τη μέθη «εν ευθυμεία», ενώ χαρακτηρίζει την κλοπή ενός ψωμιού έγκλημα και τη μέθη του απλού ανθρώπου «κρεπάλη».

Επρεπε λοιπόν, να πάει ο κ Εβερτ ,σε μιά απ τις φυλακές, που είναι και βιτρίνα του σωφρονιστικού μας συστήματος εν έτι 1990, για να δει με τα ίδια του τα μάτια (παρ όλο που είχαν κάνει το σχετικό προσεκτικό και σε βάθος ρετούς στους χώρους, ένα βρόσιμο σισίτιο και το προσωπικό φόρεσε τις γιορτινές μάσκες), πώς ζούν οι κρατούμενοι μέσα σε αυτά τα καλά οργανωμένα κάτεργα-κολαστήρια. Όταν το 1990 οι συνθήκες που επικρατούν στις ελληνικές φυλακές είναι ΦΡΙΚΤΕΣ για τους ποινικούς, αντιλαμβάνεται ο καθένας, ποιές ήταν οι συνθήκες που επικρατούσαν το 1945-1963 και 1967-1974, που στέγαζαν μόνο στην κυριολεξία τους ιδεολογικούς αντίπαλους-πολιτικούς κρατούμενους.

Το σύστημα λένε πρέπει να προστατευτεί. Υπάρχει η άποψη πως το όποιο σύστημα ζωής και διακυβέρνησης, προστατεύεται καλύτερα όταν λύνονται σωστά και δίκαια τα εθνικά και κοινωνικό-οικονομικά προβλήματα του λαού. Αυτήν είναι η άποψη της πρόληψης. Υπάρχει όμως και η άποψη της καταστολής και της αυστηρής καταδίκης των παρανομούντων. Προκειμένου λοιπόν, να προστατευθεί πέρα από τους κοινωνικούς και ιδεολογικούς μηχανισμούς, έχει και πολλούς άλλους κατασταλτικούς, καταπιεστικούς, καταναγκαστικούς και στερητικούς της ελευθερίας μηχανισμούς .Η φυλακή όμως είναι ο πιο σκληρός και απάνθρωπος καταπιεστικός μηχανισμός. Είναι ο μηχανισμός, που σκοπό έχει να απαξιώσει και να αποσυνθέσει τον Άνθρωπο. Όταν μάλιστα συμβαίνει ο κρατούμενος να είναι ιδεολογικό-πολιτικός αντίπαλος του καθεστώτος να του πολτοποιήσει τη συνείδηση και τα πιστεύω του.. Είναι το βασικό εργαλείο με το οποίο το υπάρχων κοινωνικό σύστημα εκδικείται τον κλέφτη- κλεφτρώνι, τον αμφισβητία και ειδικά τον πολιτικό κρατούμενο. Στη φυλακή το σύστημα έχει όσο χρόνο θέλει για να υλοποιήσει τους σκοπούς για τους οποίους καταδίκασε τον ιδεολογικό-πολιτικό του αντίπαλο, γι αυτό και οι ποινές είναι αντίστοιχες του χρόνου που του χρειάζεται.

Το καθεστώς ιδιοκτησίας χαρακτήρισε τον Αγιάνη,Αγιάνη «κλέφτη» γιατί, τόλμησε να αφαιρέσει-μετακινήσει ένα ψίγμα έστω απ την «θεική πρώτα, (μία απ τις πρώτες εντολές είναι το ού κλέψεις), Ιερή αργότερα, ηθική μετά και σε συνέχεια νομικά κατοχυρωμένη ιδιοκτησία» και τον πολιτικό κρατούμενο γιατί σκέφτηκε να το αμφισβητήσει, σαν τον ειδεχθέστερο εγκληματία. Τον εγκληματία που δεν επιδέχεται έλεος.

Θεωρητικά η λέξη φυλακή, σημαίνει ο χώρος μέσα στον οποίο λόγω ποινής η πολιτεία, στερεί την ελευθερία του ανθρώπου για το αδίκημα που διέπραξε. Υποτίθεται ότι στη φυλακή, με δεδομένο του περιορισμού της ελευθερίας σαν συνέπεια της ποινής, όχι μόνο δεν θα χάσει ο κρατούμενος την Ανθρώπινη ιδιότητα, αλλά κρατείται με το σκεπτικό ότι όταν τελειώσει η ποινή του πρέπει να ξανά ενταχθεί στην κοινωνία.

Για να ξανά ενταχθεί, η πολιτεία μέσω του σωφρονιστικού συστήματος υποτίθεται, ότι θα του εξασφαλίσει εκείνους τους όρους ζωής-κρατούμενου βέβαια-που όχι μόνο θα του δώσουν τη δυνατότητα να μεταμεληθεί, για το όποιο έγκλημα τον οδήγησε στη φυλακή, αλλά κατά τη διάρκεια της κράτησης η κοινωνική αυτή βοήθεια να αποτελέσει κεφάλαιο για τη γρήγορη και αδιατάρακτη επανένταξη του στην κοινωνία. Στην κοινωνία η οποία τον γέννησε, τον ανάθρεψε, τον μόρφωσε...με την προοπτική ότι μέσω της όποιας εργασίας να κάνει την απόσβεση της επένδυσης, μα και να αφήσει ένα

αποθεματικό υπόλοιπο, στο κοινωνικό γίγνεσθαι, ετσι ωστε να κάνει με το υπόλοιπο αυτό η κοινωνία ενα βήμα μπροστά.

Αντί όμως γι αυτό, μόλις ο κρατούμενος περάσει το κατώφλι της φυλακής, βρίσκεται αντιμέτωπος με ενα απάνθρωπο σωφρονιστικό σύστημα. Ενα σύστημα που επιτρέπει στη διεύθυνση και τους σωφρονιστικούς υπαλλήλους όλων των ειδών τις στερήσεις και τις τιμωρίες: σωματικό βασανισμό, εγκλησμό στο πειθαρχείο, στη φυλακή της φυλακής, στέρηση επισκεπτηρίου, αλληλογραφίας, τροφής κλπ και ενα σωρό ταπεινώσεις, ειδικά ηταν συμβαίνει να ειναι πολιτικός ο κρατούμενος, ενώ στον κρατούμενο οχι μόνο δεν του επιτρέπει τίποτε, αλλα του αφαιρεί τα πάντα. Ακόμα και αυτό το δικαίωμα να ειναι και να παραμείνει αυτός που ηταν: άνθρωπος.

Ο κρατούμενος μετά τον εγκλεισμό του στη φυλακή το μόνο μέσο επικοινωνίας που εχει με τον έξη κόσμο ειναι η αλληλογραφία και το επισκεπτήριο. Γι αυτό και κάθε μέρα περιμένει γράμμα απ τα αγαπημένα πρόσωπα που άθελά του άφησε πίσω. Το γράμμα ειναι το μόνο μέσο επικοινωνίας με τον έξω κόσμο, με τα αγαπημένα του πρόσωπα. Απ το γράμμα θα μάθει ο κρατούμενος, πως ειναι στην υγεία και αντίστροφα για τους δικούς του, οικείους, συγγενείς, γνωστούς και φίλους. Με το γράμμα και το επισκεπτήριο θα διεκπεραιώσει τα έχοντα σχέση με την πορεία της υπόθεσης, τα οικονομικά και κοινωνικά θέματα της οικογένειας και τα δικά του καθώς και τις εκκρεμότητες που άφησε πίσω οταν τον συνέλλαβαν στο δρόμο, όπως εμένα και παλιά και την 21η Απριλίου 1967. Και κυρίως το γράμμα σημαίνει οτι δεν τον εχουν ξεχάσει, οτι τον σκέπτονται, τον αγαπούν και ενδιαφέρονται γι αυτόν, οτι φροντίζουν για την υπόθεσή του. Μάλιστα οταν συμβαίνει να κρατείται σε απόμακρη φυλακή και δεν εχει επισκεπτήριο, τότε τα γράμμα ειναι αυτό με το οποίο θα διεκπεραιώσει όλες του τις υποθέσεις που τον απασχολούν.

Το γράμμα αποτελεί μιά απ τις πιό ανεκτίμητες χαρές, μια παρηγοριά στις δύσκολες μέρες της φυλακής. Κάθε φορά που ο φύλακας εκφωνεί το ταχυδρομείο, ο κρατούμενος γεμάτος αγωνία και λαχτάρα στήνει καρτέρι να ακούσει το όνομά του. Να πάρει το δικό του γράμμα, να μάθει νέα απ τους δικούς τους. Αυτήν ακριβώς την αγωνία και τη λαχτάρα, αυτήν την ανάγκη της επικοινωνίας εκμεταλλεύεται η διεύθυνση και τιμωρεί για το παραμικρό τον κρατούμενο με στέρηση αποστολής και λήψη αλληλογραφίας για μεγάλα χρονικά διαστήματα. Το ίδιο ισχύει και για το επισκεπτήριο. Αυτά οσον αφορά γενικά για τον ποινικό κρατούμενο. Αντιλαμβάνεται κανείς τη συνέβαινε με τη συμπεριφορά του καθεστώτος, και της στρατευμένης δικαιοσύνης, που στις περιπτώσεις αναταραχής όπως ηταν η μεταπελευθερωτική που σκοπό και στόχο εχει να παράγει και να αναπαράγει πολιτικούς κραουμένους και του ιδιόμορφου τότε σωφρονιστικού συστήματος, που εκτός όλων των άλλων μέτρων, ειχε και την εντολή να εξοντώσει οσο περισσότερους μπορεί βιολογικά και ηθικά πολιτικούς αντιπάλους.

Μπορεί να κάνω λάθος, θέλω όμως να πιστεύω, οτι κανένας ελεύθερος άνθρωπος δεν μπορεί να συλλάβει, μα και να φανταστεί οκόμα τη σημαίνει να εισαι κρατούμενος και ειδικά πολιτικός κρατούμενος, σε μια εποχή που έξω απ τη φυλακή μαίνονταν ο εμφύλιος πολεμος. Ενας πόλεμος που μαναδικό στόχο ειχε την εξόντωση των πολιτικών αντιπάλων που τους χαρακτήρισε ανατροπείς του συστήματος. Οταν ο οποιοδήποτε άσχετος μπορούσε οχι μόνο ατιμώρητα, αλλα και με επιβράβευση ακόμα επειδή συνέβαλε στην εξόντωση του γείτονα, συχωριανού του συμπολίτη «κομμουνιστή». Αυτόν που

είχαν συννοριακές και οποιες άλλες διαφορές, ακόμα και του προσωπικού του ιδεολογικού αντιπάλου. Αντιλαμβάνεται κανείς πιά ήταν η συμπεριφορά του καθεστώ και του εντεταλμένου για το σκοπό αυτό του σωφρονιστικού συστήματος. Την εποχή εκείνη το σωφρονιστικό σύστημα ήταν ένα σύστημα προμελετημένης εξόντωσης. Γιατί η εξ-όντωση και η συν-τριβή είναι κάτι πολύ πιο ουσιαστικό, κάτι πολύ πιο πέρα απ το θάνατο.

Του πολιτικού κρατούμενου, όταν κλείσει η πόρτα της φυλακής πίσω του, του τα παίρνουν όλα. Δεν του αφήνουν τίποτε. Και μετά του παίρνουν και αυτό το τίποτε. Αυτός είναι ο πολιτικός κρατούμενος.

Ο συναγωνιστής και για πολλά χρόνια συγκρατούμενός μου Μανώλης Γλέζος, το Νοέμβρη του 1949 στις φυλακές της Κέρκυρας με ένα του ποιήμα με τίτλο : «Με ένα μαντήλι στο χέρι» δίνει μερικά στοιχεία για το τί σημαίνει να είσαι πολιτικός κρατούμενος στη φυλακή και την εξορία. Θα αναφέρω μερικά αποσπάσματα:

«Εδώ στην πέραν άκρια της πατρίδας, στα τελευταία σύνορα της ζωής, πίσω από τα σιδερόφρακτο κάστρο του θανάτου , όρθιος στ ακρωτήριο των πιο απίθανων ελπίδων, σε περιμένω με ένα μαντήλι στο χέρι. Στερνό θυμητάρι από ένα παληκάρι, που...ουκ επιδών νύμφεια λέχην τον έστειλαν βίαια να κατέβει στον άφυκτον ...ξανθής Περσεφόνης θάλαμον. ...Ωρες πολλές ξεροστάλιασες μπροστά στην άξενη πόρτα με τα κρύα μάτια και τα μαύρα σίδερα...Μας πέταξεν εδώ, ...μια πρωϊνιάν η αδιαφορία καταμεσίς στον Ωκεανό να μη μπορούμε ν ακούμε ούτε τα κλάματα για το θανάτό μας, ν αφουγκραστούμε τη βοή της θάλασας την οργή του ανέμου και να περιμένουμε την ανάσταση των νεκρών...

Στη χώρα μας δυστυχώς, μετά την ίδρυση του Κομμουνιστικού Κόμματος το 1920, στις ελληνικές φυλακές δεν υπήρχαν μόνο ποινικοί κρατούμενοι, υπήρχαν έκτοτε και μέχρι τον Σεπτέμβρη του 1974 και πολιτικοί. Η δε βασιλομεταξική δικτατορία του 1936, όχι μόνο γέμισε τα ελληνικά νησιά και τις φυλακές με πολιτικούς κρατούμενους, χωρίς να προηγηθεί κάποια δίκη παρά μόνο με το «αδίκημα» του διαφορετικού, αλλά και άσκησε τόση οργανωμένη απάνθρωπη βία : ρετσινόλαδο, πάγο, δαδόξυλα στα νύχια τα οποία άναβαν, βραστά αυγά στις μασχάλες, διπλοφάλαγγα, ηλεκτροσόκ, εκπαραθυρώσεις κλπ. Βασανιστήρια, που δεν έχουν το προηγούμενο στην παγκόσμια ιστορία.

Και πριν απ το 1909, υπήρχαν λαϊκά κινήματα. Τα κινήματα αυτά όμως μέχρι το 1917, δεν ήταν κίνημα αμφισβήτησης και ανατροπής. Είχαν απλώς διεκδικητικό περιεχόμενο: Βελτίωση των ορων ζωή και εργασίας. Συνεπώς δεν διέγραφαν ταξικό κίνδυνο, γεγονός που επέτρεπε και τις εσωκαπιταλιστικές αντιπαραθέσεις, τους κατεφθηνόμενους διχασμούς και το αλληλάφαγμα για την εξουσία. Ακόμα εκτός απ τα δύο μεγάλα κόμματα τη Δεξιά και το Κέντρο υπήρχαν και αρκετά μικρά όπως: του Μιχαλόπουλου, του Παπαναστασίου, του Καφαντάρη, του Μεταξά κλπ. Σαν κόμματα εξουσίας τα δύο μεγάλα κόμματα είχαν τις αντιπαραθέσεις για την εξουσία και σαν συνέπεια τις εξορίες και δίκες ακόμα. Αυτά μέχρις ότου δεν διέτρεχαν κίνδυνο απ το λαϊκό κίνημα ήταν μια διασκεδαστική πολιτέλεια.

Η Επανάσταση του 1917 όμως και η ίδρυση του πρώτου Σοβιετικού κράτους, εκτός του ότι αναπτέρωσε τις ελπίδες των απόκληρων της ζωής, άνοιξε και νέους ορίζοντες. Νέα οράματα και προσδοκίες. Τα Σοσιαλιστικά σωματεία, η ίδρυσε της ΓΕΣΕ και του ΣΕΚΕ, που αργότερα μετονομάστηκε σε Κομμουνιστικό Κόμμα και η προσχώρηση του ΚΚΕ στην Κομμουνιστική

Διεθνή σηματοδότησαν, πως η πάλη των τάξεων σε παγκόσμια πλέον κλίμακα, μπήκε σε μια νέα επικίνδυνη φάση για το αστικό καθεστώς.

Τα δεδομένα αυτά κατά τρομοκράτησαν την αστική τάξη, όχι μόνο της δικής μας χώρας, αλλά και σε παγκόσμια κλίμακα. Σαν αντίβαρο το πρώτο μέτρο που πήρε η παγκόσμια αστική τάξη και η δική μας ήταν να κηρύξουν τον ΕΜΦΥΛΙΟ ΠΟΛΕΜΟ, ενάντια στον πρωτόγνωρο αυτό κίνδυνο και σε συνέχεια δίπλα στη πιο φρικτή Διεθνή μυστική οργάνωση όπως η Μασονία με τους πιο σκοτεινούς σκοπούς, να δημιουργήσουν τη Διεθνή του κεφαλαίου σε αντιστάθμισμα της Κ.Δ. Και το βασικότερο : δίπλα στο επίσημο κράτος να επανδρώσουν ένα στρατιωτικό και πολιτικό ΠΑΡΑΚΡΑΤΟΣ. Ένα παρακράτος άρτια οργανωμένο και εξοπλισμένο με τα πιο σύγχρονα μέσα, που θα αποτελούσε το δόρυ στον ανειρήνευτο εμφύλιο πόλεμο σε παγκόσμια και τόπικη κλίμακα. Ο εμφύλιος αυτός πόλεμος που κήρυξε η αστική τάξη στο παγκόσμιο κίνημα και τα τοπικά λαϊκά κινήματα, διέγραψαν διάφορες μορφές και φάσεις, με αποκορύφωμα την άνοδο του Μουσουλίνι στην Ιταλία και του Χίτλερ στη Γερμανία. Τη δικτατορία του Σαλαζάρ στην Πορτογαλία, τον ανοικτό εμφύλιο πόλεμο στην Ισπανία και με την διεθνή συμπαράσταση στο στρατηγό Φράγκο, την επιβολή και εκεί της δικτατορίας. Τη δική μας Βασιλομεταξική κλπ

Το λαϊκό κίνημα όμως καθοδηγούμενο απ το ΚΚΕ και τις άλλες αριστερές δυνάμεις, κάθε μέρα που περνούσε δυνάμωνε, διεκδικούσε και πίεζε για λύσεις. Είχε μπει για καλά στη βουλή. Δημιούργησε το Λαϊκό Μέτωπο, το Σύμφωνο Σοφούλη-Σκλάβενα, δεδομένα που διέργαψαν κίνδυνο. Αυτόν ακριβώς τον κίνδυνο διαπίστωσε ο Ελευθέριος Βενιζέλος, όταν μετά την ήττα του Μάρτη του 1935 και μπροστά τον διαγραφόμενο κίνδυνο του επερχόμενου πολέμου, δήλωνε : «Εγώ έκανα ειρήνη με τους Τούρκους, θαρρείς πως θα αρνηθώ-φοβηθώ να συνθηκολογήσω με τους Ελληνες αντιπάλους μου, δια να μή με ειπεί ανακόλουθω η ιστορία; Η πρώτη Μαρτίου δημιούργησε νέα κατάσταση. Δεν θα αφήσω αγεφύρωτο το χάσμα μεταξύ των δύο μεγάλων παρατάξεων. Θα κινηθώ σύμφωνα με τα νέα δεδομένα και την αμετάθετον απόφαση να θέσω τέρμα εις την εσωτερικήν διαίρεσιν...Θα κάνω ό,τι μπορώ για το σκοπό αυτό...Εσείς έχετε το δικαίωμα να μετράτε το χρόνο. Εγώ βιάζομαι».

Ο Βενιζέλος, σαν έμπειρος πολιτικός εν όψη του επερχόμενου πολέμου και την αλματώδη ανάπτυξη των κινήσεων αμφισβήτησης και ανατροπής, σαν εκπρόσωπος της αστικής τάξης προσδιόρισε σωστά τον κίνδυνο που διέτρεχε το κατεστημένο και όχι το κοινωνικό-οικονομικό σύστημα, μετά την ήττα της Φιλελεύθερης παράταξης τον Μάρτη. Με τις δηλώσεις του αυτές έδωσε το πράσινο φως, για την επιβολή της δικτατορίας.

Ο καθένας μπορεί να φαντασθεί το κατοχικό ΕΑΜ, χωρίς να είχε προηγηθεί η Αγγλο-Βασιλική-ολιγαρχική δικτατορία του Μεταξά, η κατάλυση των δημοκρατικών ελευθεριών του λαού και της ομαλής πολιτικής ζωής και κυρίως, αν δεν είχε προηγηθεί η αποσύνθεση του λαϊκού πολύπλευρου κινήματος και η αποσάρθρωση του ΚΚΕ. Αν δεν είχαν προηγηθεί αυτά, η Ελλάδα θα έμπαινε στη δεκαετία του 1940, με ένα ανεκτό απ το λαό βαθμό πολιτικής νομιμότητας και κοινωνικής προόδου. Ο δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος, δεν θα είχε τόσο καταστρεπτικές συνέπειες για τη χώρα και το λαό. Αν μέχρι τον Οκτώμβρη του 1940, που η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο, ο λαός δεν είχε υποστεί τα πάνδεινα απ τον εσωτερικό φασισμό και η Ελληνική Εθνική Αντίσταση θα ήταν ενιαία, όπως ήταν και στις άλλες κατακτημένες

χώρες της Ευρώπης. Το γεγονός ότι η δική μας Αντίσταση είχε αυτή την ξεχωριστή ιδιομορφία, είχε τεράστιες επιπτώσεις στη ζωή του λαού στη διάρκεια της κατοχής. Η κατοχή δεν βρήκε ούτε το λαό, ούτε και αυτήν την αστική τάξη σε κατάσταση ομοψυχίας, που απαιτούσαν οι περιστάσεις. Αυτό διευκόλυνε τους κατακτητές να βρουν στηρίγματα. Τα δεδομένα αυτά αποτέλεσαν το προοίμιο του εμφυλίου πολέμου.

Ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος ιδίως μετά από τη χιτλερική επίθεση στη Σοβιετική Ένωση μας επιφύλαξε και μια μεγάλη έκπληξη. Στη διάρκειά του παρουσιάστηκε κάτι το πρωτόγνωρο, κάτι που δεν είχε ξανασυμβεί σε κανένα προηγούμενο πόλεμο στον οποίο συμμετείχαν περισσότερα κράτη. Τον πόλεμο αυτόν τον πιο σκληρό και αιματηρό, δεν τον έκαναν αποκλειστικά και μόνο οι ενοπλες δυνάμεις των εμπόλεμων, όπως γίνονταν προηγουμένως σε αυτές τις ένοπλες συρράξεις. Στον πόλεμο αυτό, από κάποιο χρονικό σημείο και μετά, πήραν ενεργό μέρος σε αυτόν εθελοντικά τεράστιες λαϊκές δυνάμεις. Οι λαοί, ξεχωριστά από τις ένοπλες δυνάμεις της πατρίδας τους, που πολεμούσαν τους εισβολείς στο μέτωπο, εκεί που διεξάγονταν οι πολεμικές επιχειρήσεις, ή και πίσω από αυτές δημιούργησαν ένα καινούριο μέτωπο στο εσωτερικό στην ίδια τους τη χώρα: Το μέτωπο της Εθνικής Αντίστασης. Και η προσφορά τους ήταν αποφασιστική για τη συντριβή της πανίσχυρης χιτλερικής ιδεολογικής και πολεμικής μηχανής.

Οι χιτλερικοί κατακτητές την κτηνωδία τους τη δείξαν μόλις το σιδερένιο πέλαμα τους πάτησε τα ιερά χώματα της χώρας μας. Με την απύθμενη και υπερφίαλη θρασύτητα που τους διέκρινε, θεώρησαν την Ελλάδα και το λαό της ιδιοκτησία τους. Και τη μοιράσανε σαν να ήταν κάποιο περιουσιακό τους στοιχείο. Ένα μεγάλο τμήμα το δώσανε στους Ιταλούς, που τους είχαμε νικήσει στην Αλβανία, ένα άλλο στους Βουλγάρους και το σημαντικότερο στρατηγικό κομμάτι, Μακεδονία και ορισμένα νησιά το κράτησαν για τον εαυτό τους.

Για το πώς και πότε ξεκίνησε αυτό το μεγάλο λαϊκό κίνημα και πότε μπήκαν στον αγώνα οι τεράστιες λαϊκές δυνάμεις. Δυνάμεις που ανατρέψανε τα μέχρι τότε καθιερωμένα στη διεξαγωγή του πολέμου είναι ένα θέμα που προϋποθέτει πηγές. Θα μας το πούν οι ιστορικοί. Στη χώρα μας πάντως άρχισε την επομένη της κατάρευσης του μετώπου και πήρε σάρκα και οστά στις 27 του Σεπτεμβρίου του 1941, με την ίδρυση του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου (ΕΑΜ).

Ένα ΕΑΜ, με εθνική ενότητα και ομοψυχία, ενταγμένο όπως ήταν η ΕΑΜική Αντίσταση στο πλευρό των δημοκρατικών-αντιφασιστικών δυνάμεων, θα υποχρέωνε τις συμμαχικές δυνάμεις να κάνουν πράξη με την αντίστοιχη συνέπεια που και το ΕΑΜ έδειξε πολεμώντας ασυμβίβαστα τους κατακτητές, την κατανόηση στα μεταπολεμικά προβλήματα της Ελλάδας.

Με την πικρή σοφία που μας πλούτισαν τα σαράντα αυτά σημαδιακά χρόνια που πέρασαν, βλέπουμε σήμερα ολοκάθαρα πιά-σε όποια παράταξη και αν ανήκει ο καθένας μας- ότι όταν ο πόλεμος τελείωσε και τα συμφεροντά των ξένων διασφαλίστηκαν. Το λαό δεν τον είχαν πλέον ανάγκη, δεν τον χρειάζονταν αλλό. Και αφού δεν τον χρειάζονταν έπρεπε να δοθεί τέλος στα μεγάλα λόγια, ο «ηρωϊκός ελληνικός λαός, ο μάγας, ο απaráμιλος», τώρα καλά θα έκανε να τα ξεχάσει αυτά, να ξαναγίνει ο «λαουτζίκος» να ξανά μαζευτεί στη γωνιά του, να δουλεύει και να μή μιλάει.

Οι Αγγλοι, ο Βασιλιάς, ένα τμήμα της ολιγαρχίας και ο Ματαξάς, ήταν οι αρχιτέκτονες της 4ο Αυγ/νής δικτατορίας. Οι Αγγλοι εν όψη του πολέμου,

ήθελαν όχι μόνο να προσθέσουν, αλλά και να προσδέσουν την Ελλάδα στην αλυσίδα των αντισοβιετικών δικτατορικών καθεστώτων. Να στερεώσουν την επιρροή τους και τη θέση του Βασιλιά και μέσω αυτού να κρατήσουν και μεταπολεμικά τη χώρα μας δεμένη στο οικονομικό και πολιτικό τους άρμα.

Την παλινόρθωση του Γεωργίου, την προετοίμασαν οι Αγγλοι συστηματικά. Αυτοί έπεισαν το Βενιζέλο, να συμφιλιωθεί με τον Βασιλιά. Βέβαια για το Βενιζέλο, δεν ήταν η πρώτη φορά που συμφιλιώθηκε με το Βασιλιά, ούτε η πρώτη φορά που φώναξε «Ζήτω Βασιλεύς». Οι απόψεις του για το θεσμό της μοναρχίας εκδηλώθηκαν απ το 1909, όταν ο στρατιωτικός Σύνδεσμος με επικεφαλής τον συνταγματάρχη Ζορμπά, τον πίεζαν να διώξει το βασιλιά αυτός αρνήθηκε! Οι πρώτες κινήσεις του Γεωργίου, μετά τον ερχομό του στην Ελλάδα, δείχνουν πώς η βασιική επιδίωξη δική του και των Αγγλων ήταν να συμφιλιωθούν τα δύο μεγάλα κόμματα (γι αυτό άλλωστε έγιναν και πιό πάνω δηλώσεις) για να κυβερνήσουν τη χώρα. Βέβαια την όποια συμφιλίωση οι Αγγλοι και ο βασιλιάς των βενιζελικών με τους αντιβενιζελικούς, την εννοούσαν να υποταχθούν οι βενιζελικοί στον αντιδραστικό μηχανισμό του κράτους της άκρας Δεξιάς, που προπολλού ειχε ήδη δημιουργήσει. Σαν αντάλλαγμα γι αυτήν την υποταγή και την αποδοχή των «τετελεσμένων» θα έπαιρναν μέρος στη διακυβέρνηση, υπό τον όρο ότι θα έπαιζαν το ρόλο του μικρότερου συναιτέρου και θα εφάρμοζαν την πολιτική που θα υπαγόρευαν οι Αγγλοι και τα ανάκτορα. Οι περιπέτειες του λεγόμενου αποτακτικού, ως στην κήρυξη της δικτατορίας, όχι μόνο μαρτυρούν αλλά και την επιβεβαιώνουν.

Σε αυτήν ακριβώς τη βάση της υποταγής της φιλελεύθερης παράταξης στο κράτος της Δεξιάς και στην πολιτική που οι ξένοι, υπαγόρευαν, επιχειρήθηκαν όλες οι «συμφιλίωσεις» των δύο πτερύγων του αστικού κόσμου ως τις μέρες μας. Είναι βέβαιο ότι ξένοι, η ολιγαρχία και τα ανάκτορα με όργανο τον Μεταξά, είχαν σχεδιάσει εν όψη του πολέμου να τσακίσουν τη ραχοκοκκαλιά του ΚΚΕ, που βρίσκονταν επικεφαλής του λαϊκού κινήματος. Να το αποστελεχώσουν, να βασανίσουν ακόμα και τους συμπαθούντες, έτσι ώστε να έχουν λυμένα τα χέρια για να χειριστούν τα θέματα που θα προκύψουν απ τον πόλεμο με βάση τα συμφέροντα των συμβαλωμένων.

Πολιτικός κρατούμενος είναι κάθε ιδεολογικός αντίπαλος που καταστημένου ή και του κρατούντος κοινωνικό-οικονομικό καθεστώς. Οι άνθρωποι, που πιστεύουν σε ένα διαφορετικό τρόπο διακυβέρνησης της χώρας και την κοινωνικό-οικονομική ζωή, είναι οι ιδεολογικοί αντίπαλοι των κρατούντων και σαν ιδεολογικοί αντίπαλοι μπορούν απ τη μιά στιγμή στην άλλη να βρεθούν στη φυλακή, χωρίς να έχουν διαπράξει κάποιο ποινικό αδίκημα. Στην Ελλάδα και πριν απ τη δικτατορία της 4ης Αυγ/στου, με βάση το «Ιδιώνυμο» είχαμε πολιτικούς κρατούμενους. Ένα Νόμο που ψηφίστηκε απ την κυβέρνηση του Παπαναστάση, για την προστασία της «δημοκρατίας» και στράφηκε εναντίον των κομμουνιστών και γενικότερα κατά της Αριστεράς και της ίδιας της Δημοκρατίας. Μετά τη επιβολή όμως της δικτατορίας το κακό παρά έγινε.

Ο λαός που έδωσε την πρώτη νίκη στο συμμαχικό αγώνα εναντίον του φασισμού με την εποποιία του 1940-41, που αντιμετώπισε την τριπλή κατοχή και συντάραξε την οικουμένη με την ηρωική Εθνική Αντάσταση 1941-44, αντιμετώπιζε τώρα άοπλος τη μανία των κάθε μορφής δοσιλόγων και απόντων του εθνικο-απελευθερωτικού αγώνα που ξαφνικά βρυκολάκιασαν και κανοναρχούσαν το λαό και τη χώρα.

Η μεταπελευθερωτική εποχή υπήρξε απ τις πιό δραματικές, απ τις πιό τραγικές στην Νεοελληνική ιστορία. Η Ελλάδα, που μόλις ειχε απαλλαγή απ τη μπότα του Ούνου, σπάραζε σύγκορμη κάτω απ το μαστίγιο, και το δολοφονικό μαχαίρι της λευκής τρομοκρατίας. Πρίν ακόμα στεγνώσουν τα δάκρυα και το αίμα που έβαφε τους δρόμους για τη λευτεριά, αντί να ακουστούν συνθήματα και θούρια λευτεριάς, και ανασυγκρότησης, ακούγονταν τα συνθήματα του εμφυλίου πολέμου που προετοίμαζαν οι ξένοι, (Αγγλοι) η ολιγαρχία του πλούτου, οι δοσίλογοι και οι απόντες του αγώνα. Βασικός στόχος: Η εξόντωση των αγωνιστών της Εθνικής Αντίστασης και επαναφορά της κοινωνικό-πολιτικής και οικονομικής ζωής της χώρας και του λαού στην 27η Οκτωμβρίου 1940. Αρα αδίκημα-κατηγορία του πολιτικού κρατουμένου ηταν η συμμετοχή του στην Εθνική Αντίσταση. Η συμμετοχη στην Αντίσταση ειχε μετατραπεί σε αναμφισβήτητο ποινικό αδίκημα.

Την εποχή αυτή για να γυρίσει η ζωή της Ελλάδας στην 27η Οκτωμβρίου του 40, έπρεπε αυτός ο Αντιστασιακός λαϊκός χείμαρος, που αποτελούνταν από μύρια ρυάκια και εχει ορμητικά μετατραπεί σε θάλασσα, με σκοπό να συνταχτεί σε μιά ανεξάρτητη πολιτεία, μια Ελλάδα που να ανήκει στους Ελληνες και μόνο, γεγονός που θα άνοιγε το δρόμο στις καινούριες λαϊκες δημιουργικές δυνάμεις και κόμματα, μαζί με ό,τι καλύτερο και ηθικότερο θα ειχε μείνει ζωντανό απ τα παλιά πολιτικά κόμματα. Θα βάδιζε ενωμένη εθνικά και σύμφωνη προς την ικανοποίηση των εθνικών της δικαίων όλων των ελληνικών περιοχών. Θα συγχρονίζονταν, η αναγεννημένη αυτή Ελλάδα, μέσα στα πλαίσια της Νέας Δημοκρατικής και αντιφασιστικής Ευρώπης. Περήφανη και αληθινά ανεξάρτητη, στο πλευρό των συμμάχων. Θα άνοιγε διάπλατα ο δρόμος για τη λαϊκή δημοκρατία, όνειρο, πόθος και προσδοκία μακραιώνη του ελληνικού λαού. Έπρεπε ο χείμαρος αυτός να γυρίσει για άλλη μια φορά πίσω στις πηγές του. Για να γίνει όμως αυτό, ένας και μόνος τρόπος υπήρχε: Να απαξιωθεί η αξία της ζωής του Ανθρώπου σε μηδενική βάση. Να γίνει η αξία της Ανθρώπινης ζωής μικρότερη απ την αξία ενός αυγού. Να φτάσει στο σημείο να σκέπτεται κανείς περισσότερη ώρα και φορές, να αγοράσει ένα αυγό απ το να αφαιρέσει μια Ανθρώπινη ζωή.

Το κράτος της Δεξιάς, την επομένη της Βάρκιζας : εκβίαζε σκότωνε, κρεμούσε, βασάνιζε ,δολοφώνουσε και ρίμαζε τις ψυχές των πολιτικών της αντιπάλων και των Ελλήνων γενικότερα. Ειχε κατακτήσει το ρεκόρ της σκληρότητας, χτυπούσε αδυσώπητα τα ανυπότακτα κεφάλια αυτών, που δεν δέχονταν να κάνουν σκόντο σε πράγματα που ειχαν σχέση με την ίδια την ζωή και εξόντωνε τους ασυμβίβαστους. Όταν αυτό συνέβαινε στην κοινωνία αντιλαμβάνεται ο καθένας τη συνέβαινε στις φυλακές, τη Γούρα και τη Μακρόνησο. Βέβαια ο πολιτισμένος κόσμος πληροφορούνταν το δράμα του λαού και των κρατουμένων από κάποιες διαρροές που έφταναν κάθε τόσο, αλλα την τραγικότητα και κυρίως την έκταση και βάθος σε καμιά περίπτωση δεν μπορούσε να φτάσει στα αυτιά του ή να το συλλάβει ανθρώπινος Νούς. Κάτω απ αυτές τις συνθήκες φτάσαμε λιγότεροι οι Ελληνες στις 17/6/1946.

Με το Δ! ψήφισμα της 30ης Ιουνίου 1946 προκηρύσσεται το δημοψήφισμα για τη μορφή του πολιτεύματος ως προς το κληρονομικό η το αιρετό του ανωτάτου άρχοντα, δηλαδή στην πράξη για το λεγόμενο «πολιτειακό» θα «αποφάσιζε» ο ελληνικός λαός. Το δημοψήφισμα που διεξάγεται την 1η Σεπτεμβρίου του ίδιου χρόνου. Ο βασιλιάς γυρίζει στην Ελλάδα ύστερα από 28 μέρες. οπως ολοι οι προκάτοχοί του δεσμεύεται, οτι θα βασιλεύσει με «απόλυτο σεβασμό στους δημοκρατικούς και κοινοβουλευτικούς θεσμούς».

Ερχόμενος ο Βασιλάς με την «ψήφο του λαού» από το Σεπτέμβρη 1946, μέχρι την πρώτη Ιανουαρίου του 1952, που μπαίνει σε ισχύ με εκατόν σαράντα μόνο ψήφους υπέρ από τους 300 το Νέο (;) Σύνταγμα, ο Βασιλιάς ήταν ο απόλυτος και ανεξέλεκτα επικυρίαρχος. Στη χώρα μας παρά το γεγονός ότι έχουν ψηφιστεί δημοκρατικό-προοδευτικά Σύντάγματα στην εφαρμογή τους ποτέ δεν λειτούργησαν στην πράξη δημοκρατικά-προοδευτικά. Το πολίτευμα νοθεύονταν και από τις ποικιλόμορφες παρεμβάσεις των ξένων και του στρατού με προεξάρχων τον ίδιο το Βασιλιά.

Για να γίνει αντιληπτό το μέγεθος της εξουσίας που είχε συγκεντρώσει στα χέρια του ο Βασιλιάς, αρκεί να πω ότι και στο Νέο (;) Σύνταγμα, ο Βασιλιάς (το Ερμήνευε όπως οι Αγιατολάχ το Κοράνι) αφού του είχε παραχωρηθεί η (νομοθετική) αρμοδιότητα να εκδίδει Νομοθετικά διατάγματα, ακόμη και κατά τη διάρκεια της τακτικής συνόδου της βουλής έπειτα από γνώμη «ειδικής» κοινοβουλευτικής επιτροπής για την αντιμετώπιση εξαιρετικά επειγόντων θεμάτων, δίχως να απαιτείται η έγκριση αυτών των διαταγμάτων, στη συνέχεια από την βουλή (Άρθρο 35). Η χώρα μπορεί εξάλλου, να κηρύσσεται σε «κατάσταση πολιορκίας» όχι μόνο εξαιτίας εξωτερικών κινδύνων, αλλά και για σοβαρή διαταραχή ή έκδηλη απειλή της δημόσιας τάξης και ασφάλειας, δηλαδή εξαιτίας εσωτερικών κινδύνων(άρθρο 91), ενώ οι ιδιωτικές διαφορές σε καιρό ειρήνης μπορεί να υπάγονται και αυτά στη διαδικασία των στρατοδικείων (άρθρο 97).

Έτσι το πολίτευμα που «κατοχυρώνεται» με το Σύνταγμα του 1952 (που αποτελείται από κομμάτια του 1864/1911), όπως «κατοχυρώθηκε» το πολίτευμα με το «Σύνταγμα» του 1911, μετά την απελευθέρωση και την αποχώρηση του ΕΑΜ απ την κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας, αυθαίρετα από το Βασιλό-ματαξικό Συμβούλιο Επικρατείας και τον Αριο Πάγο. Όπως τότε με το Σύνταγμα του 1911 έτσι και το Σύνταγμα του 1952 εφαρμόζεται στην πράξη διτά και τριπλά νοθευμένο. Και εφαρμόζεται νοθευμένο γιατί δίπλα στο πλέγμα των κανόνων υπήρχε το λεγόμενο «παρασύνταγμα». Επρόκειτο για διατάξεις που θεσπίστηκαν στη διάρκεια του εμφυλίου, οι οποίες όμως επιβίωσαν σε ολη τη μεταπολεμική περίοδο και αρκετόν καιρό μετά την μεταπολίτευση και πολλές επιβιώνουν ακόμα.

Οι Έλληνες έχουμε πλούσια πείρα για το πως το καθεστώς μετατρέπει τα πολιτικά αδικήματα σε ποινικά. Η ειδική νομοθεσία είναι πάντοτε ύποπτη ακόμα και σε ενα κράτος δικαίου. Πόσο μάλλον την περίοδο εκείνη που η γενίκευση ήταν και εύκολη και επιθυμητή. Και είναι ύποπτη ειδική ποινική νομοθεσία γιατί σαν «ειδική» περιέχει πολιτική σκοπιμότητα: Να αφαιρέσει τον πολιτικό χαρακτήρα όχι από ενα άτομο, αλλά από ενα ολόκληρο λαϊκό κίνημα σαν το ΕΑΜ. Το οξύμωρο δε και τργελαφικό είναι ότι, ενώ μας συνελλάμβαναν, μας βασάνιζαν και μας κατηγορούσαν σαν ανατροπείς του κοινωνικό-οικονομικό κεφαλαιοκρατικού καθεστώτος, μας καταδίκάζαν σαν ποινικούς «εγκληματίες».

Και στις 18/6/1946, προκειμένου να ολοκληρωθεί-να γίνει καθεστώς το προαπαφασισμένο έγκλημα, με γνωμοδότηση της «ειδικής» κοινοβουλευτικής επιτροπής μπαίνει σε εφαρμογή το Γ! ψήφισμα «περί εκτάκτων μέτρων» και ο αναγκαστικός Νόμος 509. Το Γ! ψήφισμα και ο αναγκαστικός Νόμος 509, αποτελούσε τον σκληρό πυρήνα και αποτελούσε το «βαρύ (νομικό) πυροβολικό» για την αποτελεσματική εξουδετέρωση των πολιτών αντιπάλων. Το Γ! ψήφισμα και ο αναγκαστικός Νόμος 509, δεν εκδόθηκαν για να ξεχαστούν, να μπούν στο αρχείο της ιστορίας ή να

χρησιμεύσουν σαν δαμόκλειο σπάθη. Το αντίθετο μάλιστα. Πριν στεγνώσει το μελάνι της υπογραφής του, τα οσα περιεχε και πρόβλεπε άρχισαν να εφαρμόζονται με τρόπο δραστήριο, που ξεπερνούσε και τα προβλεπόμενα στο Γ! ψήφισμα και το 509. Απ την ημέρα αυτή ο Αριστερός ηταν πλέον ενα είδος αποκλεισμένου απ το Νόμο, το κράτος και την κοινωνία πρόσωπο. Ενα αντικείμενο κυριολεκτικά χωρίς κανένα δικαίωμα, ενάντια στον οποίο οι αρχές, το παρακράτος ή οποιοσδήποτε άλλος μπορούσε να διαπράξει ο,τιδήποτε εις βάρος του και να επιβραβευθεί αντί να τιμωρηθεί για την όποια αυθαιρεσία.

Την περίοδο αυτή ο ελληνικός λαός έζησε, τις πίο τραγικές και συγκλονιστικές μέρες και ώρες της ιστορίας του. Εκτός από τους εθνικόφρονες και βασιλόφρονες κάνενας άλλος, δεν ήξερε αν θα γυρίσει το βράδυ στο σπίτι του. Χαρακτηριστικό γνώρισμα αυτής της μεταπελευθερωτικής εποχής ηταν οι συλλήψεις και τα βασανιστήρια και μέσω των βασανιστηρίων η κατασκευή και η διεξαγωγή δικών, όπου κατήγοροι, ανακριτές, βασανιστές και δικαστές ηταν οι ΙΔΙΟΙ.

Εκτός απ τις εκκαθαρίσεις που ειχαν ήδη γίνει σε βάθος μεχρι τις 17/6/1946, τα Συμβούλια Ασφαλείας άρχισαν μία σε ακόμα μεγαλύτερο βάθος αναζήτηση του «εσωτερικού εχθρού». Αρχισαν να απολύουν, να εκτοπίζουν, να φυλακίζουν και να παραπέμπουν στα ειδικά δικαστήρια απ την επομένη ακόμα. Πριν τελειώσει ο Ιούνιος ειχαν ήδη σταλεί στα νησιά περισσότερα από χίλια άτομα και άγνωστος αριθμός βρίσκονταν στα κρατητήρια. Ο μόνος λόγος που δεν μεγάλωνε τόσο όσο θα ήθελαν οι ρυθμοί και ο αριθμός των κρατουμένων, ηταν οι τεχνικές δυνατότητες και η έλλειψη μηχανισμών για να χειριστούν τα κύματα των συλληφθέντων και των εκτοπισθέντων. Τα στρατοδικεία και τα ειδικά δικαστήρια άρχισαν τη λειτουργία τους απ τις αρχές Ιουλίου. Μέχρι τις 15 του ίδιου μήνα τα ειδικά τελείωσαν την πρώτη τους υπόθεση στέλνοντας στο εκτελεστικό απόσπασμα, στα Γιαννιτσα, επτά στελέχη της Αριστερας-μεταξυ των οποίων και τη νεαρή Δασκάλα Ειρήνη Γκίνη, την πρώτη γυναίκα που εκτελέστηκε στην Ελλάδα. Από τότε, οι ρυθμοί και οι αριθμοί αυξήθηκαν κατακόρυφα. Σε κάθε πόλη τα ηγετικά στελέχη της Αριστερας, η ραχοκοκαλιά της όποιας επαρχιακής Ελίτ, απέκτησε το δικό της μερίδιο σε αυτήν την επίσημη σφαγή των ταξικών στηριγμάτων της Αντίστασης και της Αριστερας στην ελληνική ύπαιθρο. Στο μεταξύ ομως, στα βουνά ο εμφύλιος ειχε ήδη αρχίσει.

Τη ζωή των πολιτικών κρατουμένων οση προσπάθεια και αν κάνει κάποιος, που δεν εχει κάνει πολιτικός κράτούμενος, δεν μπορεί να τη συλλάβει. Μπορεί μόνο να τη φανταστεί και αυτό μέσες άκρες, αν τη συγκρίνει κανείς με αυτό που εννοούμε ευτυχία και δυστυχία για τον άνθρωπο. Με τη διαφορά οτι η ευτυχία εχει κάποια οροφή, κάποια συστατικά δεδομένα και κάποιο μέγεθος που η ύπαρξή τους, κάνουν τον άνθρωπο να νοιώθει ευτυχισμένος. Η δυστυχία όμως σε αντίθεση με την ευτυχία, που εχει οροφή ειναι απίθμενη. Δεν εχει πιθμένα και μέγεθος η δυστυχία. Ειναι αυτό που λέει ο λαός : στου κακού τη σκάλα δεν υπάρχει αλλο σκαλί να κατεβείς...

Σε κάθε εποχή η αγορά ενός αυγού προϋποθέτει κάποιο έστω μικρό ποσόν χρημάτων. Για να το αποκτήσει θα πληρώσει ο αγοραστής ενα κόστος. Αυτή λοιπόν, η εταιρία που δολοφόνησε τους Ελληνες και την Ελλάδα, την συναποτελούσαν α) Η παληά, αδύστακτη, ξεσκολισμένη αγγλική αποικιοκρατία, που ήθελε με κάθε θυσία να κρατήσει αυτόν τον τόπο-κλειδί ξανά για λογαρισμό της. Εσωτερικά, η αποικιορατία ειχε λαμπρά στηρίγματα και αφοσιωμένους συνεργάτες. β) Ηταν η από θαύμα νεκραναστημένη

δοσίλογη Δεξιά. Η δοσολογή για την βασιλό-μεταξική δικτατορία, την έκβαση του αλβανικού πολέμου, για την τιμή των όπλων και όχι στη θάλασσα), τη συνεργασία με τους κατακτητές, που έτρεμε την απελευθέρωση του λαού για όλα τα ανομήματά της. Για να μπορέσει να επιβιώσει η Δεξιά, πουλούσε και την ψυχή της στο διάβολο. Είδε σαν σωτήρες τους Αγγλους πρώτα και του Αμερικανούς μετά, όπως προηγούμενα είχε δει τους Γερμανούς.γ) Η ελληνική ολιγαρχία που δεν έβλεπε την ώρα να πέσει αχόρταγη στο κατασπαραγμένο κορμί της Ελλάδας. Κοινός στόχος όλων, ο ανύσυχος και ανυπότακτος λαός, που μετέτρεψε τα ρυάκια σε χείμαρο και πίστεψε πως με τον αγώνα κατά τη διάρκεια της κατοχής, δημιούργησε εκείνες τις προϋποθέσεις όχι μόνο να ανήκει η Ελλάδα στους Έλληνες, αλλά και να εκσυγχρονιστεί, να αναπτυχθεί και να προοδεύσει. Αυτοί με τον ένα ή τον άλλο τρόπο έπρεπε να βγούν απ τη μέση γιατί έμπαιναν εμπόδιο στα μεταπολεμικά τους σχέδιά.

Ο πόλεμος είχε τελειώσει, αυτοί με τα όπλα των Αγγλων νίκησαν όπως άλλωστε είχε διατάξει ο Τσιώρτσιλ. Τα συμφέροντα τους διασφαλίστηκαν. Το λαό δεν τον είχαν πιά ανάγκη. Δεν τον χρειαζόνταν άλλο. Ο,τι είχε να προσφέρει το πρόσφερε. Καιρός ήταν να δοθεί τέλος στα μεγάλα λόγια, ο «ηρωϊκός ελληνικός λαός, ο μέγας και ο απaráμιλος» καλά θα έκανε αν θέλει να σώσει το κεφάλι του, να τα ξεχάσει αυτά και κυρίως εκείνο το κοινωνικό περιεχόμενο των διακηρύξεων του ΕΑΜ, να μαζευτεί πάλι στη γωνιά του, να δουλεύει και να το βουλώνει. Δεν έπρεπε η Εθνική Αντίσταση να αποτελέσει πλαίσιο εθνικής και δημοκρατικής διαπαιδαγώγησης της Νέας Γενιάς. Γι αυτό και απωθηθήκε απ τους εκπαιδευτικούς και όποιους άλλους κρατικούς και κοινωνικούς μηχανισμούς.

Με το λαό στη γωνιά, το στόμα κλειστό και τη σιωπή τάφου η Ελλάδα, εκτός του ότι έγινε το κλοτσοσκούφι των εθνών, μετατράπηκε εκ νέου σε «αγγλικό προτεκτοράτο». Αυτό υπόθηκε απ τα πιά επίσημα χείλη στην «Επιτροπή επι των εξωτερικών υποθέσεων». Η Δεξιά έπρεπε να ξοφλίσει τα γραμμάτια που της στοίχισε η δοτή εξουσία, γι αυτό έκανε αυτό που ήταν φυσικό και μοιραίο υπο την κηδεμονία και καθοδήγηση του Φόρεϊ Οφίς. Ασκούσε αυτήν τη δοτή εξουσία για λογαριασμό του κηδεμόνα. Υπο την κηδεμονία των Αγγλων η Δεξιά, προσπάθησε να αναδείξει τον κόσμο των κιοτήδων, ακριβώς γιατί αισθανόταν ένοχη, γιατί δεν είχε ψυχικές, κοινωνικές και αγωνιστικές ρίζες με τη Γενιά της Αντίστασης: «Σόφια Μόσχα είναι το ονειρό μας έλεγε ένα απ τα τραδούδια των κιοτήδων». «Μεγάλη Ελλάδα» φώναζαν οι ακριβοπληρωμένοι απ το δημόσιο κουρβανά παλικαράδες της Δεξιάς. Διεκδικούσαν μεγάλα κομμάτια απ τα Βαλκάνια. Δεν έβγαζαν όμως τσιμουδιά για εδάφη που κατοικούσαν Έλληνες όπως η: Κύπρος, η Ανατολική Θράκη, τα Δωδεκάνησα κλπ.

Οντας υπο κηδεμονία χαντάκων τις εθνικές υποθέσεις. Κατάντησε την Ελλάδα περίγελο του δημοκρατικού αντιφασιστικού κόσμου. Κάθε μέρα που περνούσε μεγάλωνε η ηθική και διπλωματική της απομόνωση. Την Ελλάδα του αλβανικού πολέμου. Την Ελλάδα που συγκλόνησε την οικουμένη με την Εθνική της Αντίσταση. Την Ελλάδα της προσφοράς και της θυσίας. Την Ελλάδα που λόγο αυτής ακριβώς της προσφοράς είχε το δικαίωμα να βρίσκεται στην πρώτη- πρώτη γραμμή των τιμημένων λαών του κόσμου και κυρίως της Ευρώπης. Αυτήν την Ελλάδα δολοφονούσαν αργά αλλά σταθερά.

Ο Τσιώρτσιλ, που όταν είχε ανάγκη απ το αίμα του λαού, του έλεγε τα πιά επαινετικά λόγια, όταν δεν τον χρειαζόνταν πιά έφερε τα τάκνς, τα αεροπλάνα και τα καράβια και τον δολοφόνησε, το ίδιο αλύπητα με σφαίρες τώρα όπως

τον επαινούσε με λόγια. Ομως ο Μέγας Τσώρτσιλ, που τόσο τον υμνούσαν, τον δοξολογούσαν και τον υπάκουαν, μαζί με το λαό δολοφόνησε και την τότε λεγόμενη ελληνική ηγεσία με μιά μόνο φράση «Η Ελλάς στερείται δημοσίων ανδρών», γεγονός που σήμαινε ότι δεν υπάρχει ελληνική ηγεσία η οποία μπορεί να διαπραγματευτεί με το ΕΑΜ, παρά μόνο η αγγλική: Τσιώρτσιλ. Το ωραίο, δε είναι, ότι δεν βρέθηκε ούτε ένας να του επιστρέψει την «ΙΒΡΗ» και αφού δεν βρέθηκε σε λίγο ο ραδιοφωνικός του Λονδίνου, σε ημιεπίσημη ιταλόφωνη εκπομπή του, πληροφορούσε το παγκόσμιο Νοήμων κοινό ότι : « η Ελλάς είναι διατεθειμένη να ακολουθήσει την γραμμή της επιείκειας, ήτις εχαράχθη υπό της αγγλικής και αμερικανικής αντιπροσωπείας, προκειμένου να συνταχθεί το κείμενο της ειρήνης με την Ιταλία».

Η κατάληξη αυτή ήταν μοιραία. Γιατί το μεταδεκεμβριανό καθεστώς, δεν είχε κληρονομήσει μόνο απόφια την 4η Αυγ/στου και την στρατιά των δοσιλόγων που «υπερείχαν πάντοτε στη σφαίρα και τον κόσμο των ιδεών παρά είς τον κόσμο της ύλης». Και ήταν μοιραία η κατάληξη, γιατί εκτός απ αυτήν την κληρονομιά προκειμένου να της δοθεί η «εξουσία-διαχείριση» είχε υποθηκεύσει τη χώρα και τα μελλοντικά συμφέροντα του λαού ξανά στους νεοαποικιοκράτες.

Η λέξη διαχείριση είναι αυτή που ταιριάζει περισσότερο στην δοτή «εξουσία» που παραχώρησαν οι Άγγλοι Συμμαχό-κατακτητές στη Δεξιά. Ο διαχειριστής είναι αυτός που αναλαμβάνει να φέρει σε πέρας ό,τι του υποδείξουν τα αφεντικά του. Δεν έχει άποψη, δεν έχει λόγο, δεν μπορεί να αντιδράσει και να αρνηθεί. Αντίθετα προσπαθεί να δικαιολογήσει αυτό που κάνει, προβάλλοντάς το, σαν το μόνο που μπορεί και πρέπει να γίνει. Αυτή η αυταπάτη στην υπερβολή της, με το χρόνο μεταλλάσσεται σε «βούληση», μια βούληση που έχει άμεση, απόλυτη και άρηκτη σχέση με την προσπάθεια του διαχειριστή να δείξει καλή διαγωγή, ώστε να του είναι και στο μέλλον χρήσιμος. Μια προσπάθεια «ταύτισης» με την θέληση του εργοδότη και τα συμφέροντα της επιχείρησης.

Η παγκόσμια κοινή γνώμη, γνώριζε ότι ο ελληνικός λαός έδωσε την πρώτη νίκη στο συμμαχικό αγώνα εναντίον του φασισμού με την εποποιία του 1940-41. Ακόμα γνώριζε ότι αυτός ο ίδιος λαός, μετά την κατάκτηση της χώρας, οργάνωσε απ τις πρώτες ακόμα μέρες της κατοχής μια αξιοθαύμαστη Εθνική Λαϊκή Αντίσταση 1941-44. Οργάνωσε εκτός από πολιτικές οργανώσεις σε ολη τη χώρα και εθελοντικό ένοπλο και αξιόμαχο στρατό, τον οποίο έθεσε υπό τις διαταγές του συμμαχικού Στρατηγείου της Μέσης Ανατολής και δρούσε υπό τις διαταγές του. Ένα στρατό που απασχολούσε σε μόνιμη βάση 10-15 γερμανικές εμπειροπόλεμες μεραρχίες. Ήξερε ακόμα πως η Ελλάδα, ήταν η μόνη χώρα που δεν πέτυχε η πολιτική επιστράτευση του Χίτλερ και η μοναδική χώρα, που δεν έστειλε στρατεύματα στα μέτωπα να πολεμήσουν εναντίον των συμμάχων. Επίσης γνώριζε ακόμα, ότι η συμπεριφορά των κατακτητών στην Ελλάδα ήταν όχι απλώς σκληρή και απάνθρωπη, αλλά και εκδικητική λόγω του πολέμου της Αλβανίας και την σθεναρή αντίσταση στα Μακεδονικά οχυρά. Κανένας κατεκτημένος Ευρωπαϊκός λαός δεν έζησε αυτήν τη φρίκη που έζησε λαός μας στη διάρκεια της κατοχής.

Αυτήν ακριβώς την ηρωική Εθνική Αντίσταση, που άφησε πολλές φορές την παγκόσμια κοινή γνώμη έκθαυμβη. Την Ελλάδα του θριάμβου και των μεγάλων επικών αγώνων, την Ελλάδα που ξανά βρίσκοντας τον εαυτό της, την Ελλάδα στη διάρκεια της κατοχής της δόθηκε η δυνατότητα να γνωρίσει μεγαλύτερη ανάσταση η απέραντη ιστορία της με την κοσμοξακουσμένη

Εθνική της Αντίστασης. Την Ελλάδα που στη διάρκεια του αλβανικού πολέμου και της Αντίστασης, ξεπερνώντας διχασμούς και μίσση, δημιούργησε μια καινούρια κατάσταση. Μια κατάσταση πρωτόγνωρη για τον τόπο και με τη δύναμη της εθνικής ενότητας και την ομοψυχία ήταν έτοιμη να μεγαλοουργήσει. Την Ελλάδα που με θυσίες και αίμα είχε απελευθερώσει σημαντικές περιοχές της χώρας, που γκρέμιζε τη μισητή εξουσία της βασιλο-μεταξικής δικτατορίας και έχτιζε πάνω σε γερές βάσεις τη λαϊκή εξουσία μακριά απ τα παλιά πρότυπα. Την Ελλάδα, που για να μην ανακοπή η πορεία για την μεταπολεμική αναδημιουργία, υπέργαψε τη συμφωνία του Λιβάνου και συμμετείχε την κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας με 5-6 Υπουργούς και για τον ίδιο ακριβώς λόγο, με τη συμφωνία της Καζέρτας έθεσε τον ΕΛΑΣ, υπο της διαταγές του Αγγλου στρατηγού Σκόμπι, υπό τον ρητό όρο να μην κατέβει ο ΕΛΑΣ στην Αττική και ειδικά στην Αθήνα. Αυτή η Ελλάδα έμελε με την αγγλική επέμβαση και τις συνέπειές της, όχι μόνο να ανακοπεί αυτή η θριαμβευτική πορεία προς το μέλλον, αλλά και να της κλείσει το δρόμο στην ολοκλήρωση της παλιγγεννησίας.

Η αγγλική επέμβαση το Δεκέμβρη υπήρξε η πιό ωμή, η πιό ξετσιπωτή επέμβαση των ιμπεριαλιστών και ενώ συνεχιζόταν ο συμμαχικός πόλεμος ενάντιον του Χίτλερ. Όπως ήταν φυσικό η αναίτια αυτή επέμβαση από μια συμμαχική, σε μια άλλη συμμαχική χώρα προκάλεσε την παγκόσμια αποδοκιμασία και καταδίκη. Επρεπε συνεπώς να βρεθεί κάποιος τρόπος, αν όχι να δικαιολογηθεί τουλάχιστον να διασκεδαστεί η επέμβαση και αν ήταν δυνατόν απ την «τροπή» που θα έπαιρναν τα πράγματα να θεωρηθεί και επιβεβλημένη.

Ετσι λοιπόν, αφού η Αντίσταση στηρίζονταν στη τεράστια πλειοψηφία του λαού, και που κατά των κ.κ Κρίς και Ηντεν τις εκλογές που ομόφωνα και ρητά πρόβλεπε η συμφωνία του Λιβάνου, θα τις κέρδιζε οπωσδήποτε το ΕΑΜ, επρεπε να βρεθεί κάποιος τρόπος να μην φτάσει η χώρα στις εκλογές με συντεταγμένες και κυρίως με το σύνολο των δυνάμεών του. Και πράγματι θα τις κέρδιζε το ΕΑΜ. Και θα τις κέρδιζε γιατί η ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση, ήταν ένας συνδιασμός, μια σύζευξη μαζικής λαϊκής πάλης και ενόπλου αγώνα. Η πρώτη κυριάρχησε στις πόλεις, ενώ ο ένοπλος αγώνας στην ύπαιθρο. Ανάμεσα σε αυτές τις δύο μορφές του κοινού αγώνα, υπήρχε στενή σύνδεση και αλληλεπίδραση. Από αυτήν την στενή συνεργασία ξεπήδησε, μέσα στη φωτιά του αγώνα, κάτι το καινούριο για τη χώρα μας: η λαϊκή εξουσία. Μια λαϊκή εξουσία που είχε πετύχει εκτός από την ομοψυχία κλπ, και την ανάλογη πρόοδο στην ηθική στάση που έπρεπε να έχει κάθε άνθρωπος απέναντι στον συνάνθρωπό του και το σεβασμό στην όποια πατρογονική-εθνική κληρονομιά.

Οι άνθρωποι της Αντίστασης σέβονταν και καλλιεργούσαν τις ανθρώπινες σχέσεις και στην πιό απλούστερη ακόμα μορφή μεταξύ ατόμων και ομάδων. Δέχονταν το διαφορετικό και το διακίωμα του διπλανού του να πιστεύει ό,τι θέλει και προπάντων να μην πιστεύει. Αυτές οι αξίες και αυτά τα δεδομένα αποτελούσαν τη βασική συγκολλητική ουσία του ΕΑΜ. Για πρώτη φορά οι Έλληνες, έννοιωθαν ότι έκαναν κάτι που το ήθελαν. Εννοιωθαν ότι έκαναν κάτι για τον εαυτό τους. Γι αυτό και το έκαναν μόνοι και εθελοντικά. Αμφιβάλλω αν υπήρξαν ποτέ ελλες περίοδοι στην ιστορία, όπου οι Έλληνες είχαν φτάσει να κυβερνούν τόσο άμεσα, όπως τις μέρες της Αντίστασης.

Ο λαό μας ένοπλος και μή, πολεμώντας τους κατακτητές και την ελληνόφωνη κυβέρνηση τους, που εκτελούσε πείθινια και πιστά τις εντολές

τους. Απελευθέρωνε κάθε μερα που περνούσε και ενα κομμάτι της κατεχόμενης χώρας. Δημιούργησε απ τις αρχές ακόμα του 1943 μια συμπαγή Ελεύθερη Ελλάδα. Μια Ελλάδα στην οποία δεν μπορούσαν να επανακτήσουν οι κατακτητές. Ετσι με τον καθημερινό αγώνα γκρέμιζε τη μισητή εξουσία τους, ενώ παράλληλα, για να βοηθήσει πίο αποτελεσματικά και για να λύσει τα χρονίζοντα προβλήματά του, έχτιζε πέτρα την πέτρα τη δική του, λαϊκή εξουσία. Μια εξουσία θεμελιωμένη πάνω σε γερές βάσεις και μακριά απ τα παλιά πρότυπα της αντιπαράθεσης.

Και θα τις κέρδιζε το ΕΑΜ τις εκλογές, γιατί στη διάρκεια της κατοχής έκανε τη δυναμική της εμφάνιση μια καινούρια αντίστοιχη με το 21 πραγματικότητα και μια γενιά, που έζησε στο πετσί της τη εξάρχονη δικτατορία. Μια γενιά που στο αλβανικό πόλεμο επι έξη μήνες αναμετρήθηκε με τον ιταλικό φασισμό. Μια γενιά εμπειροπόλεμη και έτοιμη από κάθε άποψη να πάρει τις τύχες της χώρας στα χέρια της. Ο Ραγιά τότε και ο Λαός τώρα, άρχισε να παίρνει ο ίδιος στα χέρια του την εξουσία και να τη χρησιμοποιεί για το δικό του συμφέρον, ενώ προηγούμενα η εξουσία χρησιμοποιούσε το λαό για να εξυπηρετήσει συμφέροντα ξένα προς αυτόν και κυρίως εναντίον του. Το φαινόμενο αυτό μονάχα στη δική μας χώρα παρουσιάστηκε και αυτό για δυό βασικούς λόγους α) γιατί οι τρανοί οπως το 21, που σε αυτούς έπεφτε το χρέος-κεφαλές, οι Κοζταμπάσηδες, Προεστοι, και ο Κλήρος-να προετοιμάσουν το έθνος για τον υπέρτατο αγώνα, δεν το έκαναν αυτό το καθήκον τους βρίσκοντας διάφορες διακαιολογίες, προφάσεις και υπεκφυγές και λογω ταύτισης συμφερόνων με τον Τούρκο δυνάστη.

Το ίδιο συνέβει και στη κατοχή. Οι τρανοί ηταν οι μεγάλοι απόντες αυτού του πιτάνιου εθνικού αγώνα. Οπως τότε οι «τρανοί» δεν πήραν την πρωτοβουλία για να αρχίσει ο Κοινωνικό-εθνικός Απελευθερωτικός Αγώνας. Και αφού δεν την πήραν οι «τρανοί» την πρωτοβουλία αποφάσισαν και την πήραν, οι τρεις άσημοι: Ο Σκουφάς, ο Ξάνθος και ο Τσακάλωφ, ξενιτεμένοι Ρωμιοί, να πάρουν επάνω τους το μέγα αυτό έργο το αθάνατο 21, έτσι και τώρα, αφού οι «τρανοί» δεν πήραν την πρωτοβουλία βρέθηκαν, όπως τότε μερικοί άσημοι κομμουνιστές και δημοκράτες, που οχι μόνο άρπαξαν την πρωτοβουλία, αλλά και οργάνωσαν αυτό το μαζικό και αξιοθαύμαστο λαϊκό ΕΑΜικό κίνημα, στο οποίο προσχώρησαν τα πίο ικανά, τα πίο ανήσυχα και φωτεινά μυαλά και παλικάρια πατριώτες.

Οπως το χειμώνα του 1813 με 1814, συζητώντας τα βράδια στο σπίτι του Σκουφά στην Οδησό, οι τρεις άσημοι Ρωμιοί ανιστορώντας τα βάσανα της Ρωμιοσύνης, αποφάσισαν και ίδρυσαν τη «Φιλική Εταιρεία» που αποτέλεσε το προζύμι της Επανάστασης του 21, έτσι και στις 27η Σεπτεμβρίου 1941, στο ισόγειο ενός παλιού σπιτιού στο βάθος μια λαϊκής αυλής στο τέρμα της οδού Ιπποκράτους στην Αθήνα, οι εξουσιοδοτημένοι αντιπρόσωποι τεσσάρων άξιων της πατρίδας κομμάτων, σε μια παράνομη και σεμνή τελετή, υπέγραψαν το ιδρυτικό του Εθνικού Απελευθερικού Μετώπου (ΕΑΜ) Την ημέρα αυτή ιδρύθηκε η σύγχρονη «Φιλική Εταιρεία», η μεγαλύτερη εθνική οργάνωση που γνώρισε ποτέ η χώρα. Οπως οι τρεις ταπεινοί Έλληνες : Σκουφάς, Τσακάλωφ και Ξάνθος, ίδρυσαν την «Φιλική Εταιρεία» του 1821, ετσι και οι τέσσερεις άσημοι και ταπεινοί Έλληνες: Λευτέρης Αποστόλου εκπρόσωπος του ΚΚΕ, Χειμωνίδης Χρήστος για ΣΚΕ, Ηλίας Τσιριμόκος για την ΕΛΔ και Βογιατζής Απόστολος για το ΑΚΕ, υπογράφοντας σαν εκπρόσωποι των κομμάτων τους ίδρυσαν το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο την σύγχρονη «Φιλική Εταιρεία»

Ο αγώνας ξεκίνησε με το γράμμα-προσκλητήριο του Ζαχαριάδη, προς τους κομμουνιστές και το λαό τρεις μέρες μετά την κήρυξη του πολέμου. Με τα γράμμα αυτό ο Ζαχαριάδης, καλούσε τους κομμουνιστές και το λαό σε αγώνα για την «...υπεράσπιση της πατρίδας ενάντια στον ξένο εισβολέα και την εθνική λευτεριά...». Είναι χαρακτηριστική η προτροπή-υπόδειξη του Ζαχαριάδη, για τον τρόπο που έπρεπε να διεξαχθεί ο αγώνας ενάντια στον εισβολέα «...κάθε πόλη και χωρό, κάθε βράχος και καλύβα να γίνει το ταμπούρι της λευτεριάς...». Το πνεύμα αυτό στάθηκε ο σημαιοφόρος στη συνείδηση του λαού για την απόκρουση του εισβολέα. Και όταν κατακτήθηκε η χώρα ήταν το ίδιο που συνέβαλε στη ίδρυση του ΕΑΜ.

Και όταν ήρθε η μέρα που «περιμέναμε τους βαρβάρους» και η Ελλάδα έμεινε χωρίς «εξουσία» εκτός του ότι σε όλες τις γωνίες της Ελλάδας, οι Έλληνες συζητούσαν για το πρώιμο φευγικό των «αρχόντων» τίποτε το ξεχωριστό δεν σημειώθηκε. Αυτή η μέρα ήταν μια μέρα χωρίς εξουσία. Την ημέρα αυτή οι Έλληνες, παρά την παρουσία των βαρβάρων δε μπορούσαν να πιστέψουν πως όλα είχαν χαθεί. Πως όλα είχαν τελειώσει. Αυτήν ακριβώς την ημέρα χωρίς εξουσία, ήταν που οι Έλληνες με γνώμονα τα πατρογονικά και χωρίς να λογαριάσουν τις όποιες συνέπειες πήραν τη μεγάλη απόφαση για το ξεκίνημα μιας καινούριας πορείας. Όμως επειδή η πορεία αυτή είχε άμεση σχέση και με το θάνατο. Και ήταν πολλοί αυτοί που δεν ξαναγύρισαν στα σπίτια τους. Αρκετοί δεν θέλησαν να συστρατευτούν. Εμειναν θεατές.

Οι μικροί και ταπεινοί μας αντίπαλοι, υπηρέτες της πλουτοκρατικής αντίδρασης. Οι άνθρωποι που ξεπούλησαν την Ελλάδα στους ξένους, που πρόδοσαν τον εθνικό αγώνα στα χρόνια της χιτλιροφασιστικής σκλαβιάς, που συνέχισαν την προδοσιά με τη δεύτερη μεταπελευθεωτική κατοχή της, άδικα προσπαθούν να εξωραίσουν το ξεπούλημα και τη νέα προδοσιά της πατρίδας. Προκειμένου να δώσουν κάποιο «αγωνιστικό» περιεχόμενο με το σύνθημα: Σόφια-Μόσχα είναι το ονειρό μας...έβγαλαν απ την ναφθαλίνη τη μεγάλη «ιδέα», που ούτε μεγάλη ήταν τώρα πλέον, ούτε και ιδέα μπορούσαν να έχουν οι εθελόδουλοι και τοποτηρητές ξένων συμφερόντων. Μήπως άλλωστε οι ίδιοι δεν διακύρηταν ότι : «πρέπει να κυττάζουν στα μάτια τα αφεντικά τους» Αγγλους τότε και Αμερικάνους μετά για να μαντέψουν (άρθρο της «Καθημερινής») τη διάθεσή τους; Μήπως δεν πρόσφεραν στον περήφανο ελληνικό λαό, το αηδιαστικό θέαμα του σκύλου που το δέρνει το εφεντικό του και αυτός του γλείφει τα πόδια και το ακόμα πιό τραγικό : δεν τους παρέδωσαν στρατό και λαό στην αποκλειστική διάθεσή τους; Τι αλλο εννοούσε ο κ Παπανδρέου όταν επικροτούσε και οργάνωνε μαζί με τον Σκόμπυ και Λύπερ τα Δεκεμβριανά και ο κ Κανελόπουλος όταν έλεγε στον Αμερικανό στρατηγό Βάν Φλίτ:«ιδού ο στρατό σας»!

Η εικοστή εβδόμη του Σεπτεμβρη 1941, αποτέλεσε και θα εξακολουθεί να αποτελεί σταθμό-ορόσημο στην Νεοελληνική ιστορία. Την ημέρα αυτή ένα πρωτόγνωρο ιστορικό-κοινωνικό γεγονός κάνει την εμφάνισή του : Ιδρύεται το ΕΑΜ. Το ΕΑΜ που μέσα σε τρία χρόνια, θα διαργάψει μια ασύλληπτη διαδρομή και μια πορεία μέσα στην κατοχική θύελλα. Το ιδρυτικό του ΕΑΜ είναι ένα κείμενο, που χωρίς φαρμαρονισμούς και μεγαλόστομες φράσεις, αλλά με σαφήνεια και ειλικρίνεια, προσδιόριζε το σκοπό της δημιουργίας του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου και τις μελλοντικές επιδιώξεις του. Καλούσε σε συνεργασία όλες τις πολιτικές και κοινωνικές δυνάμεις, κόμματα και οργανώσεις του τόπου, που επιθυμούσαν να βοηθήσουν στον αγώνα για την απέλευθέρωση της χώρας μας. Στο ιδρυτικό του, δεν υπάρχει, και πολύ

σωστά, το «διεθνιστικό» πνεύμα της 3ης ολομέλειας της Κ.Ε του ΚΚΕ. Ένα πνεύμα που εμφορούνταν απ τη νοοτροπία που-μετέφραζε τον Μαρξισμό, Λενινισμό, Σταλινισμό-σαν θρησκεία, σαν κάτι που έχει σχέση με καλούπια, σαν έτοιμες συνταγές, που πρέπει να εφαρμοστούν ατόφια και ομοιόμορφα σε κάθε χώρα και σε κάθε εποχή. Αυτή ήταν άλλωστε και η μεγάλη αρρώστια την εποχή εκείνη σε ένα ευτυχώς μικρό μέρος του ΚΚΕ : ο δογματισμός.

Ο Μαρξισμός όμως δεν είναι δόγμα, μα μέθοδος-εργαλείο. Είναι τρόπος σκέψης, καθημερινής δουλειάς και επαναστατικής δράσης. Και οι τέσσεροι αντιπρόσωποι ήταν αξιόλογοι πολιτικοί άνδρες, νέοι στην ηλικία, ρεαλιστές και με σύγχρονες ιδέες, χωρίς δογματισμούς. Άνθρωποι που συμμετείχαν στη ζώσα πραγματικότητα και γνώριζαν την ψυχολογία του λαού μας.

Ο αγώνας του ΕΑΜ απ την ημέρα της ίδρυσής του, ήταν εθνικοαπελευθερωτικός, αλλά και με κοινωνικά οράματα, που στην πορεία του αγώνα έγιναν πιο συγκεκριμένα. Τα οράματα αυτά τα αποδέχθηκε ο λαός, τα εφάρμοσε στις ελεύθερες περιοχές. Το ΕΑΜ στο πρόγραμμά του δεν το κράτησε μυστικό. Το εκλαΐκευσε και το διαλαλούσε σε ολόκληρη την επικράτεια. Εκείνοι που πύκνωσαν τις τάξεις του ΕΑΜ και του έδωσαν τα φτερά για να παίξει αυτόν τον προεξέχοντα ρόλο, προέρχονταν απ όλα τα κοινωνικά στρώματα και το πιο σημαντικό, ήταν οι αξιότεροι και οι ικανότεροι εκπρόσωποί του. Μέσα σε αυτό το παλλαϊκό προοδευτικό κίνημα προσχώρησαν εθελοντικά και αγωνίζονταν συναδελφωμένοι οι εργάτες και οι επιστήμονες, οι αγρότες, οι κτηνοτρόφοι, οι ελεύθεροι επαγγελματίες, οι δημόσιοι υπάλληλοι, άντρες και γυναίκες. Ακόμα και βιομήχανοι, έμποροι κλπ. Όλοι εύρισκαν κάποια αποδεκτή θέση στην πυραμίδα της οργάνωσης, στο χωριό, τη συνοικία και την πόλη. Πάνω από 1,500 μόνιμοι αξιωματικοί στελέχωσαν το λαϊκό στρατό τον ΕΛΑΣ και ανάμεσά του και οκτώ (8) στρατηγούς. Ένα πολύ σημαντικό κομμάτι του Κλήρου με επικεφαλής τους δύο άξιους Ιεράρχες, τους Μητροπολίτες Κοζάνης Ιωακείμ και Ηλείας Αντώνιο, που και οι δύο εκλέχτηκαν και εθνοσύμβουλοι.

Σε πολλή μεγάλη αναλογία ήταν και η συμμετοχή των εκπαιδευτικών-Καθηγητές και Δάσκαλοι κατά κύριο λόγο- Το ίδιο μεγάλη ήταν και η συμμετοχή και του καλλιτεχνικού κόσμου. Απ τις πανεπιστημιακές σχολές στο ΕΑΜ προσχώρησαν οι άρεστοι. Ανάμεσα σε αυτούς και τα πιο ηθικά, ικανά και προοδευτικά στελέχη του παλιού πολιτικού κόσμου. Και πρώτα και πάνω απ όλα, τα φλογερά νιάτα, που ενταγμένα στην ΕΠΟΝ, ήταν αυτά που έδωσαν την ορμή, τη ζωντάνια και το Νεανικό ενθουσιασμό στο λαϊκό κίνημα, απ τη σπουδάζουσα Νεολαία μέχρι και τα θρυλικά Αερόπουλα.

Τα Νιάτα την εποχή εκείνη εκτός απ την πολυάριθμη και έντονη παρουσία τους είχαν κοινωνικούς προβληματισμούς. Ήταν ανήσυχα για το μέλλον, το δικό τους και της χώρας. Ήταν μεστά από ιδέες, ακόμα και για ανατροπές των κακώς εχόντων κατεστημένων. Ειδικά η σπουδάζουσα βρέθηκε στην πρωτοπορία των κοινωνικών και πολιτικών αγώνων. Οι Νέοι και ειδικά οι φοιτητές κάθε μέρα βρίσκονταν στο πεζοδρόμιο. Ένας στίχος του Παλαμά λέει : «Ό,τι αξίζει μιά δραχμή, για άλλους αξίζει μια ζωή».

Όλος αυτός ο κόσμος φοίτησε στο μεγάλο σχολείο της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης. Ενστερνίστηκε τα οράματα και τα ιδανικά του ΕΑΜ. Αγωνίστηκε με την καρδιά και τη ψυχή για την πραγματοποίησή τους. Αυτό το λαϊκό κίνημα, που το είχαν αγκαλίσει όλα τα κοινωνικά στρώματα του λαού, ύπηρξε κατά κοινή ομολογία το πολυπληθέστερο της κατεχόμενης Ευρώπης. Και όχι μόνο ήταν το πολυπληθέστερο, αλλά και το μοναδικό που στη διάρκεια του

ανειρήνευτου αγώνα με τους Ούνους, ασκούσε εξουσία σε ένα τεράστιο κομμάτι της χώρας.

Η ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση έθρεψε στα σπλάχνα της, γέννησε, γαλούχισε, ανέθρεψε και ανέδειξε εκατοντάδες χιλιάδες αγωνιστές. Την ηρωική εκείνη εποχή τα πάντα ήταν πάνω απ τα συνηθισμένα. Το κάθε τι ξεπερνούσε τα καθιερωμένα. Οι άφταστοι, ηρωϊσμοί, η αυταπάτηση και η αυτοθυσία αυτών των απλών ανωνύμων αγωνιστών, ήταν καθημερινό φαινόμενο. Όσοι ευτυχίσαμε να ζούμε τις αλησμόνητες εκείνες μέρες της απελευθέρωσης της πατρίδας μας απ τη μισητή σκλαβιά και δίνουμε και σήμερα το παρόν, θυμόμαστε τον πρωτοφανή ξεσηκωμό του λαού μας και τον φρενίρη ενθουσιασμό του κατά την υποδοχή των δυνάμεων του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, που έμπαινε στις απελευθερωμένες πόλεις και τα χωριά της πατρίδας μας. Δεν θα ήταν υπερβολή αν έλεγα ότι όποιος δεν ευτύχισε να βρεθεί ανάμεσα σ αυτόν τον αξιοθαύμαστο κόσμο, που βρέθηκε απ τη σκλαβιά στη λευτεριά, όποιος δεν αγωνίστηκε μαζί του και δεν έζησε τον ίδιο κίνδυνο και την έξαρση με αυτούς, που ξεχύθηκαν στους δρόμους με κάθε είδους συνθήματα και λάβαρα να προϋπαντήσουν τους αγωνιστές της λευτεριάς, δεν θα μπορέσει να καταλάβει μα και να δεχθεί τα όσα προανάφερα.

Το ΕΑΜ ήξερε και μπορούσε να επικοινωνεί με τον λαό και την ιστορία. Ήξερε πώς να του ανάβει τη σπίθα της ελπίδας κάθε φορά που τη χάνει. Πως να τον κάνει να νοιώθει περήφανος. Με μια μόνο λέξη ή τη σιωπή του έδειχνε ότι καταλαβαίνει τον πόνο του. Το δράμα του απ την εγκατάληψη και το φόβο να μην χαθεί η ευκαιρία να έρθουμε σε κάποια συνεννόηση οι Έλληνες. Το θέμα της ενότητας και της συνεννόησης ήταν το κυρίαρχο πρόβλημα του ΕΑΜ. Το αποσχολούσε πριν και κυρίως μετά την ίδρυσή του. Ήξερε και μπόρεσε να του δώσει αποδείξεις, ότι όχι μόνο τον σκέφτεται και τον αγαπά, αλλά και ότι προσπαθεί μέσω της κοινής προσπάθειας, να λύθουν τα χρονίζοντα προβλήματα. Ήξερε να μεταλαμπαδεύει τη φλόγα και να ανάβει τη σπίθα της ελπίδας στο λαό. Τη θέληση για ζωή και γνώση. Με τη γνώση θεμελιωμένη στην ελπίδα και τη θέληση θα μπορέσει να βρεί το δρόμο να απολλαγεί απ τα πνευματικά και «διανοητικά κατάλοιπα» και τις αγγιλώσεις της επάρατης αποικιοκρατίας.

Επειδή σε αρκετά σημεία έχω αναφέρει τη λέξη Λαϊκή Δημοκρατία, που ήταν το βασικό σύνθημα την επομένη της απελευθέρωσης στην πιο μεγάλη συγκέντρωση που έγινε ποτέ στην πλατεία Συντάγματος στην οποία μίλησε ο Πρωθυπουργός Γ. Παπανδρέου, που στο αίτημα-σύνθημα του λαού για λαοκρατία-Λαϊκή Δημοκρατία απάντησε με τον ιδιότυπο τρόπο: «ΠΙΣΤΕΥΟΜΕΝ ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΑΟΚΡΑΤΙΑΝ».

Πριν προχωρήσω για το πως αντιλαμβάνεται ο λαός την Λαϊκή δημοκρατία και θα εφαρμόζε μια εκλεγμένη απ το λαό ΕΑΜική κυβέρνηση ή μια κυβέρνηση στην οποία θα συμμετείχε και το ΕΑΜ, θα πω δυό λόγια για το ποιός ήταν ο τότε Πρωθυπουργός Γ Παπανδρέου, ποιός τον έχρησε Πρωθυπουργό και γιατί χρησιμοποίησε και αυτός τον Ορο λαοκρατία. Γεννήθηκε στην Πάτρα. Σπούδασε νομικά και πολιτικό-κοινωνικές επιστήμες. Διατέλεσε Νομάρχης, Υπουργός και δυό τουλάχιστον Πρωθυπουργός. Διώχθηκε και αυτός απ τη βασιλό-μεταξική δικτατορία. Ήταν ένας απ τους ικανότερους ρήτορες της αστικής παράταξης. Το 1943 η Κ Ε του ΚΚΕ και του ΕΑΜ για το σχηματισμό ενιαίας κυβέρνησης στα βουνά. Απάντησε αρνητικά χωρίς να κόψει τη συζήτηση με την Αριστερά, γιατί πίστευε πως το ΕΑΜ αποτελεί αξιόλογη πολιτική δύναμη και πρέπει να παίρνεται σοβαρά υπόψη.

Σε σχέση με τον ερχομό του Βασιλιά στην Ελλάδα τότε ήταν υπέρ και τότε κατά. Ανάλογα πως φυσούσε κάθε φορά ο αέρας.

Είχε γράψει και στείλει πολλά υπομνήματα προς τη βρετανική κυβέρνηση. Όταν οι Γερμανοί αντί για το στήθος γύρισαν την πλάτη στους Ρώσους, ο Παπανδρέου, σε ένα αυτά το 1943 εξέφραζε την «...Πεποίθηση του πως η ταυτότητα των Βρετανικών και Ελληνικών συμφερόντων για πρώτη φορά στην ιστορία είναι απόλυτη». Από αυτήν την άποψη και το σύνθημα ο Γεώργιος «εγγυητής των βρετανικών και ελληνικών συμφερόντων». Οτι « η Γερμανία ξόφλισε σαν παγκόσμια δύναμη, η Σοβιετική Ένωση θα γίνει η μεγαλύτερη δύναμη της Ευρώπης και οι διαμορφώνονται δύο παγκόσμια μέτωπα α) ο κομμουνιστικός πανσαβισμός και β) ο αγγλοσαξωνικός φιλελευθερισμός. Από εδώ ίσως και το σύνθημα ότι οι αξιωματικοί πρέπει να «σταθούν στο πλευρό των αγγλοσαξωνών και να μην συμμετάσχουν στην Αντίσταση». Και ότι η Γερμανία και η Ιταλία στο τελευταίο μέτωπο αναμέτρησης με την ΕΣΣΔ, θα έχουν θέση μετά την ήττα του Χίτλερ. Το ίδιο έκανε και τον Γενάρη του 1944 που του άνοιξε το δρόμο σαν «σημαιοφόρο της εθνικής ενότητας» με το ΕΑΜ, σύμφωνα με τον ελιγμό της αγγλικής πολιτικής μετά τη Διάσκεψη της Τεχεράνης.

Να πως εξιστορεί τα γεγονότα ο Ηλίας Βενέζης στο έργο του «Αρχιεπίσκοπος Δαμαστηνός» καθ' υπαγόρευση του ίδιου του Παπανδρέου: «Στις 15 Απριλίου έφτασε στο Κάιρο από τις Αθήνες ο Γεώργιος Παπανδρέου. Βρήκε να είναι στην αρχή η κυβέρνηση Σοφοκλή Βενιζέλου. Ο Ελληνικός στόλος επαναστατημένος, ήταν στο λιμάνι της Αλεξάνδρειας. Ο βασιλεύς κάλεσε τον Γ. Παπανδρέο να αναλάβει την κυβέρνηση, του είπε: Και οι Άγγλοι είναι σύμφωνοι. Ο Βασιλεύς είχε καλέσει τον Ναύαρχο Κάννιγκαμ, με τον οποίο μίλησε ιδιαιτέρως. Ο Γ Παπανδρέου κατά τη διάρκεια αυτής της συνομιλίας έμεινε στο παραπλεύρως δωμάτιο. Όταν τελείωσε η συνομιλία, ο βασιλεύς είπε στον Γ. Παπανδρέου: Ο Ναύαρχος είναι της γνώμης να τελειώσει πρώτα το ζήτημα της ανταρσίας (να μην την χρεωθεί) του στόλου. Και έπειτα να αναλάβετε την κυβέρνηση». Ο Άγγλος Ναύαρχος είχε στείλει τηλεσίγραφο στην ελληνική κυβέρνηση «Η θα καταστείτε το κίνημα ή θα βουλιάξω τα πλοία». Ο Σ. Βενιζέλος κάλεσε σε σύσκεψη τα πολιτικά πρόσωπα που ήταν τότε στο Κάιρο : τον Γ, Παπανδρέου, τον Π Κανελόπουλον, τον Μπέη Μαυρομιχάλη. Ζήτησε εγγράφως τη γνώμη τους ότι εξουσιοδοτείται να χτηπήσει το κίνημα. Και όταν έλαβε την εξουσιοδότηση, έδωσε εντολή στο Ναύαρχο Βούλγαρη να καταλάβει τα πλοία. Στις 23 Απριλίου 1944 η κυβέρνηση Βενιζέλου παραιτήθηκε. Και στις 26 Απριλίου ορκίστηκε ως Πρωθυπουργός ο Γ. Παπανδρέου».

Άλλη μια ενδιαφέρουσα μαρτυρία για το πώς στήθηκε η σκηνοθεσία εκείνων των πολιτικών εξελίξεων μας τη δίνει ο ιστορικός Γρ. Δάφνης. «... Την ημέρα της ορκομοσίας, του Γ. Παπανδρέου δηλαδή στις 27 του Απριλίου 1944, ο Άγγλος πρεσβευτής κάλεσε τον διωγμένο πρωθυπουργό Σ Βενιζέλο σε ούισκου και του δήλωσε : «Θεωρούμεν την χώραν σας ως ζωτικόν τομέα δια την αυτοκρατορίαν , του είπε και δι αυτό δεν ημπορούμεν να αδιαφορήσωμεν δι όσα συμβαίνουν εις τας ελληνικάς δυνάμεις Μέσης Ανατολής. Δι αυτόν τον λόγον συνέχισε ηναγκάσθη (ο Τσιώρτσιλ) και προσωπικώς να επέμβει κατά την τελευταίαν κρίσιν. Ο Λήπερ ζητάει (ίσον εντέλειται) από τον Σ Βενιζέλο να στηρίσκει τον Γ. Παπανδρέου. Ο βενιζέλος δέχεται, υπο τον όρο ότι η

κυβέρνηση θάναι μεταβατική ως την επίτευξη της εθνικής ενότητας, που ήταν πολιτική του Σ Βενιζέλου».

Στις 4 Μαΐου 1944 ο βρετανός Πρωθυπουργός Τσιώρτσιλ έλεγε στον Έλληνα πρεσβευτή στο Λονδίνο: «δεν θα επιτρέψωμ εν εις το εξης ταραχάς και στάσεις εις τον στρατόν και τον στόλον...Επολέμησα δια σας ως τίγρις, και ο βασιλεύς σας αντιμετώπισε την πρόσφατον κρίσιν μετ άκρου πατριωτισμού και θάρρους...» Σε τηλεγραφική αίτηση του Παπανδρέου όταν σε λίγο έγινε Πρωθυπουργός, με τηλεγράφημά της 10ης του Ιούνη να διευκρινιστεί «κατά τίνος επολέμησε δι ημάς» η πρεσβεία του Λονδίνου απαντά στις 15 του Ιούνη 1944: «εβεβαιώθην εγκύρως ότι η φράσις «επολέμησα δια σας ως τίγρις αναφέρετο εις την αποφασιστικήν στάσιν του βρετανού Πρωθυπουργού κατά των καταστρεπτικών και διαλυτικών στοιχείων τόσο εν την Ελλάδαν, όσον και εις την Αίγυπτον» Γράφει ο Β Παπαδάκης στη «Διπλωματική ιστορία του ελληνικού πολέμου 1940-1945» Σ 362 .Και συνεχίζει ο Γρ Δαφνης «Μ άλλα λόγια ο Τσιώρτσιλ αναγνωρίζει πως πολέμησε με λύσσα τις δυνάμεις του ΕΑΜ και της δημοκρατίας, Και οι Έλληνες υπηρέτες του, μαζί και ο Σ Βενιζέλος, τον ευχαριστούσαν γι αυτό με γράμμα τους» Όλα είχαν προετοιμασθεί με το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ» κατά τον πατροπαράδοτο τρόπο της «Γηραιάς Αλβιώνος» και των υποχειρίων της «Έλληνων πατριωτών» τον οποίο τρόπο η Ελλάδα γνώριζε περισσότερο από εκατό χρόνια.

Αυτοί οι «πατριώτες» αφού εξόντωσαν το στρατό της Μέσης Ανατολής, με Πρωθυπουργό τον Γ. Παπανδρέου αποδεχόμενοι τις όποιες εντολές του Τσιώρτσιλ, σφυχταγκαλιάστηκαν και εναρμονισμένοι με αυτούς που είχαν μείνει στην Ελλάδα, οι Άγγλοι σαν κατακτητές και οι Έλληνες σαν εκτελεστές αναζωογόνησαν τον φασισμό μετέτρεψαν τη συμμετοχή στην Αντίσταση σε έγκλημα, την υποψία συμμετοχής σε καταδίκη. Στήριξαν την κοινωνική συνοχή στην τροκρατία και το φόβο, νέκρωσαν όχι μόνο την κριτική σκέψη, αλλά σκέψη αυτή καθ εαυτή, λιγότεψαν σε μεγαλύτερο βαθμό τα μετακατοχικά χρόνια τους Έλληνες και μαυροφόρεσαν την Ελλάδα.

Η Λαϊκή Δημοκρατία, την όποια τόσο κυνικά περιέπαιζε ο κ Παπανδρέου, είναι το πίο δημοκρατικό κοινοβουλευτικό σύστημα διακυβέρνησης. Είναι το μόνο σύστημα που πλησιάζει προς την άμεση Δημοκρατία. Οι εκλογές Συνταγματικά κατοχυρωμένες γίνονται με το σύστημα της απλής αναλογικής και οι βουλευτές κάθε κόμματος εκλέγονται με βάση το πρόγραμμα του κόμματός και όχι τον εκλογικό νόμο, την πελατειακή σχέση και το ρουσφέτη, την βία, τη νοθεία και την εξαγορά συνειδήσεων. Η Λαϊκή Δημοκρατία απ τον τρόπο εκλογής του κοινοβουλίου, είναι η μόνη κοινοβουλευτική δημοκρατία, που έχει και κοινοβουλευτικό ουσιαστικό περιεχόμενο. Η Λαϊκή δημοκρατία την οποία επαγγέλονταν το ΕΑΜ, θα κατοχύρωνε.

α) τη Λαϊκή Αυτοδιοίκηση Α. Β και Γ, βαθμού και τα περιφεριακά κοινοβουλια, την οποία ενώ την είχε λύσει και αποδεχθεί ο ίδιος ο λαός ακόμα αναζητείται λύση, Η ηγεσία του 21, αμέσως μετά την εδραίωση της κρατικής οντότητας έδωσε τα καλύτερα και πίο αξιόλογα στελέχη της στην οργάνωση της Τοπικής Αυτοδιοίκησης.

β) στη Λαϊκή Δικαιοσύνη. θα ήξερε ο κατηγορούμενος ότι δικάζεται απ τον δικαστή που οι ίδιοι οι δικαστές τον εξέλεξαν, ανάμεσα στους ικανούς τον ικανότερο και όχι τον διορισμένο και διαπλεκόμενο. Το γεγονός αυτό θα καθιστούσε αδιάβλυτη τη δικαιοσύνη, θα περιόριζε την αυτοδικία και θα έχανε την «αίγλη» της η βεντέτα. Και ήδη εφαρμόζε δειλά και τη συναινετική δικαιοσύνη.

Οι αλλαγές που είχαν συντελεστεί ήταν πρωτόγνωρες. Ήταν ποιοτικές αλλαγές που εκφράζονταν άμεσα στον τρόπο της ζωής, στη σκέψη, στη συμπεριφορά, στη δράση, ενώ παράλληλα είχαν μπει σε κίνηση οι διαδικασίες που οδήγησαν βαθμιαία στην ανατροπή των παλιών πολύμορφων κοινωνικών φραγμάτων και προκαταληψεων. Είχαν μπει σε κίνηση και δράση νέα πρότυπα σκέψης και αξιών σε όλους τους τομείς της ζωής και της δράσης, συνολικά στην κοινωνική και πολιτική παρουσία του λαού. Είχαν δημιουργηθεί νέοι δεσμοί όπου κυριαρχούσε η συντροφικότητα, η φιλία και η αλληλεγγύη. Με την καθημερινή δράση ωριμάζε η νέα κοινωνική και πολιτική συνείδηση. Συνειδοποιούνταν και συμπορεύονταν αδιάκριτα τα δικαιώματα.

Το νεοελληνικό σχολείο, σύμφυτο με το Νεοελληνικό κράτος. Τα πλαίσια και οι κανόνες «σαν διοίκηση και εποπτεία» δεν έλλειψαν μόνο που ολοι οι κανόνες λειτουργίας δεν εμπορεύουν απο κάποια αυτόνομη και αμετάβλητη εσωτερική φύση του σχολικού θεσμού-παρ όλο που κάποιοι παιδαγωγοί από πολύ παλαιά κατέβαλαν φιλότιμες προσπάθειες να αναδείξουν κάτι τέτοιο. Ολοι οι κανονισμοί, θεμελιώνονται, αντίθετα, στην ίδια την κρατική εξουσία-απόδειξη η συσσώρευση της σχολικής Νομοθεσίας-και συγκεκριμένα στην κοινωνική λειτουργία τους σχολείου (το επίθετο «κοινωνική») πάντα ξεχνιόταν και ξεχνιέται απ το Παιδείας και Θρησκευμάτων, που στις καπιταλιστικές κοινωνίες συνίσταται στην ειδική συμβολή του στη διευρυμένη αναπαραγωγή του κοινωνικού καταμερισμού της εργασίας. Απ αυτήν την οπτική δεν αίρεται μόνο η τεχνητή διχοτομία «μέσα-έξω» απ το σχολείο, αλλά και αποδείχνονται και εν έτει 1989 «φούμαρα» οι διακηρύξεις για την αυτονομία της παιδαγωγικής θεωρίας και πρακτικής. Το σχολείο «μορφώνει», «εξειδικεύει», «διακρίνει», «ομαδοποιεί», και «καθυποτάσσει», τα άτομα-μάθητές μέσα σε ενα σύνολο τυπικών και φαινομενικά ατύπων πρακτικών. Πρακτικών στις οποίες αποτυπώνονται εκείνες οι μορφές της κυρίαρχης αστικής ιδεολογίας που εγγυώνται τη διευρυμένη αναπαραγωγική διαδικασία των ταξικών σχέσεων.

γ) Λαϊκή Παιδεία θα παιρνούσε στα χέρια των εκπαιδευτικών που σαν υπεύθυνοι με ενα νέο σάλπισμα και με γεναίεσ αποφάσεις θα έσπαγαν το απόστημα της ταξικής παιδείας, που παράγει όχι μόνο την ποιότητα των ανθρώπων που χρειάζεται το σύστημα για να διατηρηθεί στη ζωή και αναλλοίωτο, αλλά και την ποσότητα που αυτό μόνο χρειάζεται για να λειτουργήσει, εγκαταλείποντας το υπόλοιπο κομμάτι της κάθε γενιάς αμόρφωτη ή και αναλφάβητη. Θα παραμέριζε το κομμάτι εκείνο της παράδοσης που συγκρούεται με την Μόρφωση. Την παράδοση του Πατριάρχη Γρηγόριο, που είχε θέσει υπο διωγμών την κοσμική παιδεία και απαγόρευε να διδάσκονται στα σχολεία, οι φυσικές επιστήμες και τα μαθηματικά. Με μιά ριζική μεταμόρφωση της παθητικής εκπαίδευσης, θα έσπαγε το παπαγαλί, τον απονονωτισμό και θα έδιναν μια στροφή προς τον Ανθρωπο. Με τη σταδιακή υποκατάσταση που περιορισμένου χρόνου σπουδών με ενα εκαιδευτικό πρόγραμμα που θα διαρκεί σε όλη τη διάρκεια της ζωής του ανθρώπου. Σε ενα ενοποιημένο εκαιδευτικό σύστημα ζωής και παραγωγής. Η Λαϊκή παιδεία θα απέβλεπε στη συνεχή ανάπτυξη των προσωπικών γνώσεων και της ατομικής δημιουργικότητας. Θα διαμόρφωνε Ανθρώπους, σκεπτόμενους, να αποφασίζουν και ικανούς να πάρουν την τύχη της ζωής και της χώρας στα χέρια τους. Ανθρώπους που θα έδιναν ενα νέο πρόσωπο στον πολιτισμό μας.

Η Επιστήμη είναι παιδί της Ελευθερίας, οσες φορές δεν είναι η μητέρα της. Σκόπος της Λαϊκής Δημοκρατίας θα είναι να πάψει η Επιστήμη να είναι κοινωνικό προνόμιο της συντηρητικής ολιγαρχίας και να γίνει λαϊκό απόκτημα. Οι επιστήμες στο σύνολό τους να έχουν στη διαθεσή τους όλα εκείνα τα εφόδια, τις γνώσεις και την πείρα για να χρησιμοποιηθεί για ευημερία του λαού και της ίδιας της Επιστήμης.

Η μόρφωση που θα παρείχε η λαϊκή παιδεία, δεν θα ήταν μόνο μια στεγνή αποστήθηση του αναλυτικού προγράμματος που εφαρμόζεται στις αίθουσες διδασκαλίας. Θα υπήρχε ένα μεγάλο ποσοστό γνώσεων που θα οφείλονταν κυρίως στη διδαχθήσα ύλη, στον τρόπο της διδασχής και στο μεράκι των Ανθρώπων εκείνων, που διάλεξαν συνειδητά το λειτούργημα του εκπαιδευτικού και θα αφιερωνώταν ψυχή τέ και σώματι στους μαθητές τους. Η παιδεία θα απαντούσε στο μέγα ερώτημα που βασάνιζε και βασανίζει την κάθε νέα γενιά. Ποιός είναι ο μύθος και πιά η πραγματικότητα για τη θρυλική πιά πρόοδο και ευημερεία; Και κυρίως πώς θα κάνουμε την έρημο να ανθίσει; Να γνωρίσει ο νέος άνθρωπος καλύτερα τον εαυτό του και τον κόσμο γύρω του, ώστε να μην ταλαντεύεται στο κατόφλι της ζωής του. Θα άνοιγε το δρόμο στη εκπαίδευση, τη γνώση, τη επιστήμη, την τεχνολογία, τις καλλές τέχνες, τον αθλητισμό και στην τέχνη της ζωής.

Η παιδεία είναι αυτή που μεταφράζει, εκφράζει και συνδέει τις γνώσεις του ατόμου με αυτές του συνόλου και προς όφελος του συνόλου, και τις γνώσεις του συνόλου προς όφελος του ατόμου, με βασική επιδίωξη να ανοίξουν-πλατύνουν τα μυαλά και να μαθαίνουν. Η παιδεία και η αγωγή θα είχε σαν σκοπό να βοηθήσει-να ξυπνήσει, να φρέψει και να στηρίξει ό,τι καλύτερο υπάρχει μέσα στον Άνθρωπο. Να μάθει. Να σκάψει βαθιά το μεγάλο κοίτασμα της ανθρώπινης ευφυΐας.

δ) Θα κατοχύρωνε Συνταγματικά την ισότητα των δύο φύλων, και την ψήφο στα (18) χρόνια σε άντρες και γυναίκες, όπως είδη είχε κάνει με την εκλογή των αντιπροσώπων της ΠΕΕΑ, που αποτελούσε την κυβέρνηση του Βουνού. Να καταργήσει τις δομές εκείνες που κρατούν σε απόλυτη υποταγή τη γυναίκα στην εξουσία του άντρα. Η γυναίκα δεν γενιέται γίνεται. Τις δομές που διαμορφώνουν τον θυλικό άνθρωπο σε γυναίκα, έτσι ώστε να πάψει η γυναίκα να ζει μέσα απ τους άλλους και για τους άλλους. Αυτές ακριβώς τις δομές που οδήγησαν τα δύο φύλα απ συνεργάτες σε ανταγωνιστές και την αγάπη σε εμπόριο. Τις δομές που είναι οι κύριοι παράγοντες, που επέβαλαν και τις φυλικές σεξουαλικές διακρίσεις, αντικειμενοποίησαν το γυναικείο σώμα και σε συνέχεια στην εμπορευματοποίησή του. Ενώ βρισκόμασταν σχεδόν στα μέσα του 20ου αιώνα η θέση της γυναίκας, εξακολουθούσε να βιώνει τη Ρωμαϊκή εποχή, όπου η Νομική θέση της γυναίκας τη χαρακτήριζε η πλήρης υποταγή στην εξουσία του πατέρα, ή τους αδερφού και αργότερα του συζύγου. Τις συνδικαλιστικές ελευθερίες του λόγου, του συνέρχεσθε και ελευθέρως εκλέγεσθε, συνεταιρίζεσθε και η διασφάλιση συνταγματικά την εργασία.

ε) Υγεία βασικό στόχο είχε την εγκατάσταση ενός λειτουργικού και εκτεταμένου εθνικού δικτύου Ιατροφαρμακευτικής και Νοσοκομειακής περίθαλψης, που θα κάλυπτε όλες τις βαθμίδες.

ζ) Θα επανέφερε τη Θρησκεία στην αρχική της κοιτίδα, ώστε να πάψει να είναι αίρεση. Όπως όλα τα άλλα ιστορικά κοινωνικά φαινόμενα, έτσι και η Θρησκεία είναι και αυτή ένα ιστορικό κοινωνικό φαινόμενο. Αφού είναι και αυτή ένα φαινόμενο κοινωνικό, δεν είναι δυνατόν να έχει διαφορετική νομοτέλεια, κατά την λειτουργία της σε σχέση με τα άλλα κοινωνικά

φαινόμενα. Ο Χριστιανισμός σαν Θρησκεία-Κλήρος επικράτησε-επιβλήθηκε σαν λαϊκό-κληρικός θεσμός. Ο τρόπος όμως οργάνωσης και λειτουργίας με την πάροδο του χρόνου και για λόγους που δεν είναι του παρόντος, δεν πληρεί-τηρεί τους όρους του κοινωνικού φαινομένου και αυτό γιατί ενώ τα πιστεύω του Χριστιανισμού είναι κοινωνικό-λαϊκά, ο ιστορικός Χριστιανισμός μετατράπηκε σε Κληρικό-λαϊκός. Όταν λειτουργούσε λαϊκό-κληρικό ο λαός έκανε την εκλογή του κλήρου. Με την κληρικό-λαϊκή του πλέον μορφή λειτουργίας ο κλήρος, έχει μετατραπεί σε μία κλειστή κάστα. Αυτή ορίζει και διορίζει τον κατώτερο κλήρο. Ο ανώτερος Κλήρος, τα βρήσκει με το εκάστοτε καθεστώς, ταυτίστηκε με το σύστημα, έγινε επίσημη κρατική Θρησκεία, και δεν δύστασε να γίνει δημόσιος υπάλληλος και να ασκεί όλων των ειδών το εμπόριο. Σαν υπάλληλος έχει αποβάλλει και την τελευταία ακίδα πίστης.

Λειτουργώντας κληρικό-λαϊκά ο κλήρος, έγινε αρνητής όχι μόνο του πνευματος, και των χριστιανικών ιδανικών, αλλά κατάντισε συντηρητικός. Τόσο συντηρητικός και αντιδραστικός που εξακολουθεί να θεωρεί και σήμερα ακόμα τη γυναίκα υπεύθυνη για την έπτωση του Αδάμ και δευτερης κατηγορίας ανθρώπινο Ον. Δεν είναι πλέον κριτικός, δεν ανατρέπεται, μα ούτε καταγγέλει και καταπολεμά πολλές απ τις «αξίες» που κατοχυρώνουν άνομα συμφέροντα. Λειτουργεί οποτρουνιστικά, συμβιβάζεται με τους ισχυρούς. Έγινε ταξικός και πολλές φορές ιδιωτικός και προσωπικός...

Η ελλαδική Εκκλησία βίωσε και βιώνει πολλαπλές αντιφάσεις. Καμώνεται την ανεξάρτητη αλλά επιζητεί σαν εταίρος του καθεστώτος πάντα την κρατική προστασία και εμπλέκεται με τις κοσμικές φιλοδοξίες. Υποκρίνεται οικουνικότητα και κοσμοπολιτισμό, αλλά προπαγανδίζει αφελώς ελληνικοκεντρικές απόψεις περί περιούσιου λαού, ενώ συγχρόνως την αμύθητη περιουσία της δεν την μοιράζεται με κανέναν εκ των αδελφών ημών των ελαχίστων. Και αν μιλήσουμε για τις κατ εξοχήν αρετές της ορθόδοξης παράδοσης, που είναι η φιλοκαλία, η αγαπητική σχέση, η ταπεινότητα, ο εσωτερικός βίος, η ανοχή, η πνευματικότητα κλπ, τότε θα μιλήσουμε για κόλαση!

Οι ορθόδοξοι κατοχικοί αριστεροί θέλαμε, μακριά απ τα δαιμόνια και δαιμονοποιήσεις, να διαμορφώσει η Εκκλησία ένα άλλο ήθος: το ήθος του Παπαδιαμάντη, του Κόντογλου, του Καρούζου. Το ήθος του Ροΐδη και του Εμπειρικού, που όταν μιλάει για τον περήφανο αίγαργο, ο οποίος αποστρέφεται τους προσκληνόμενους του κάμπου και που ψηλά στ απόκρημνα βράχια οι όρχεις του πάλονται σαν τις καμπάνες. Τις «καμπάνες της ακραιφνούς, της πιό απόλυτης ορθοδοξίας» Σ αυτήν την ορθοδοξία θα επανέφερε η Λαϊκή Δημοκρατία τον κλήρο: στη λαϊκό-κληρική μορφή και λειτουργία. Με οργάνωση δημοκρατική γεγονός, που θα του έδινε τη δυνατότητα να ξαναβρεί τη θερμή χριστιανική γλώσσα, την ανθρώπινη ηθική, αυτή που ταιριάζει με την ελληνική νοοτροπία, τα σύμβολα της οικείας και αναντικατάστατα στη λαϊκή συνείδηση.

η) θα κατοχύρωνε Συναγματικά και όλους τους νέους θεσμούς που ξεπήδησαν στη διάρκεια του αγώνα και εφαρμόστηκαν με τόση επιτυχία στις ελεύθερες περιοχές. Όσον αφορά τον οικονομικό τομέα: τη διατήρηση της ατομικής ιδιοκτησίας, αλλά και την κοινωνικοποίηση των μεγάλων μοχλών της παραγωγής (ηλεκτρισμός, βαριά βιομηχανία, συγκοινωνίες κλπ). Θα έκανε δηλαδή κάτι που το έκαναν αργότερα σε μεγαλύτερο βαθμό και με ένα τεράστιο κόστος οι κυβερνήσεις της Δεξιάς. Με τη διαφορά ότι τότε θα γίνονταν για λογαριασμό του συνόλου του λαού, ενώ τώρα έγιναν για

λογαριασμό του κεφαλαίου. Ολοι οι θεσμοί που κατοχύρωναν τις λαϊκές ελευθερίες, τον πολυκομματισμό, την ελεύθερη διακίνηση ιδεών, εργασίας και κεφαλαίου. Σε αυτό το λαϊκό καθεστώς πίστεψε και για αυτό αγωνιζόταν. Ήταν ακλόνητη η πίστη του λαού, ότι αυτό ήταν το πιο δίκαιο κοινοβουλευτικό σύστημα που ταίριαζε και εξέφραζε τους προαιώνιους πόθους ολοκλήρου του λαού.

Οι κίνδυνοι γι αυτόν που θα συμμετείχε στην Αντίσταση, ήταν πολλοί, μεγάλοι, ορατοί και ανα πάσα στιγμή. Τον βλέπαμε, τον ζούσαμε και γνωρίζαμε πολύ καλά τους αδίστακτους κατακτητές και τους ντόπιους που πρωτοστατούσαν. Όμως μας είχε συνεπάρει το εθνικό μας χρέος προς τη σκλαβωμένη πατρίδα και το λαό που δεινοπαθούσε. Καθημερινά έφταναν τα μηνύματα ότι κάποιος σύντροφος, δεν θα ξαναγύριζε στο σπίτι του. Και τότε κάποιος άλλος θα έπαιρνε τη θέση- πόστο, που είχε αυτός στη οργάνωση ή στο λόχο. Ο αγώνας συνεχιζόταν. Η ψυχοσύνθεση των αγωνιστών τότε ήταν πολύ διαφορετική, και όποιος θελήσει να αξιολογήσει τις λαϊκές εξάρσεις της εποχής εκείνης με τα όποια σημερινά δεδομένα θα κάνει λάθος.

Ζούσαμε όλοι με την προσμονή μιας Ελλάδας που να ακήκει στους Έλληνες και ενα καλύτερο κόσμο. Μια κοινωνία ελεύθερη, απαλλαγμένη απ τη βία και την αδικία. Μια κοινωνία όχι των ολίγων προνομιούχων, αλλά του συνόλου. Βλέπαμε τον κίνδυνο, δεν τον περιφρονούσαμε. Δαμάζαμε το φόβο γιατί είχαμε συμβιβασθεί με την σκέψη ότι στον αγώνα σε κάθε αγωνιά τα πάντα μπορούν να συμβούν. Οι ηρωικές πράξεις των απλών ανθρώπων ήταν το πιο συνιθισμένο φαινόμενο. Αν συμβεί σήμερα κάποιο παρόμοιο θα το θεωρούσαμε καταπληκτικό. Τότε ήταν τρόπος ζωής και ύπαρξης.

Το ΚΚΕ και πριν απ την ίδρυση του ΕΑΜ, απευθύνθηκε σε όλα τα κόμματα και τις πολιτικές προσωπικότητες, προκειμένου να δούν από κοινού το θέμα Κατοχή, το μέλλον του λαού και της χώρας. Επειδή δεν υπήρξε ανταπόκριση προχώρησε στην ίδρυση του ΕΑΜ. Και αμέσως μετά την ίδρυσή του, ξανά έκανε έκκληση για συμμετοχή. Για άλλη μια φορά η έκκληση δεν βρήκε ανταπόκριση. Μα ούτε και αυτοί που κλήθηκαν και δεν θέλησαν να συμμετάσχουν, δεν άρχισαν να κάνουν κάτι οσον αφορά την κατοχή και το μέλλον της χώρας.

Η ζωή είχε αποδείξει πως η ιστορία έχει πάντοτε τα πίσω μπρός γυρίσματά της. Μεγάλοι και τρανοί υπήρχαν και θα υπάρχουν σε κάθε εποχή του ιστορικού μας βίου. Τρανοί υπήρχαν και τότε που οι μεγάλοι οραματιστές της απελευθέρωσης του ελληνικού έθνους, δεν αποπειράθηκαν όμως να υλοποιήσουν τα οράματα. Οι τρεις άσημοι Φιλικοί (Σκουφάς, Ξάνθος και Τσακάλωφ), νοιώθανε θλίψη και αφάνταστη πίκρα που οι κεφαλές του γένους, δεν έπαιρναν την πρωτοβουλία να εκπληρώσουν το πατριωτικό τους χρέος. Δυστυχώς το ίδιο συνέβει και την περίοδο της κατοχής. Πάλι οι τρανοί είναι οι μεγάλοι απόντες του εθνικού αγώνα. Και όχι μόνο δεν θα πάρουν την πρωτοβουλία να τον ξεκινήσουν, αλλά θα αρνηθούν να συνεργαστούν με εκείνους που πήραν τη μεγάλη απόφαση να ιδρύσουν τη Νέα Φιλική Εταιρεία για την απελευθέρωση της σκλαβωμένης πατρίδας. Πολλοί απ αυτούς που κλήθηκαν θα κάνουν κάτι πιο τραγικό για το λαό και τη χώρα. Δεν θα συνεργασθούν μόνο με τους κατακτητές για να πολεμήσουν την Αντίσταση στην οποία θα έπρεπε να πρωτοστατήσουν, αλλά θα οργανώσουν και ένοπλα τμήματα να την πολεμήσουν,.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα οι στρατιωτικοί ηγέτες, που υποτίθεται ότι καταστρώνουν σχέδια εν καιρό ειρήνης, που θα τα χρησιμοποιήσουν εν καιρό

πολέμου ή και για την απελευθέρωση της χώρας σε περίπτωση κατοχής. Αυτά τα σχέδια υπάρχουν πάντα. Είναι επτασφράγιστα σε κάποια συρτάρια του Υπουργείων εθνικής άμυνας κλπ συνυπεύθυνα Υπουργεία και περιμένουν την ημέρα που θα εφαρμοστούν. Αυτοί που έχουν εκπονήσει τα σχέδια και εκπαιδεύσει παράλληλα και κατάλληλα και τον έμπυχο υλικό για το σκοπό αυτό, έχουν και αυξημένη υποτίθεται τη συναίσθηση του εθνικού χρέους. Όταν συνεπώς η πατρίδα κινδυνεύει και πολύ περισσότερο όταν η πατρίδα υποδουλώνεται από κατακτητές, είναι αυτοί οι στρατιωτικοί ηγέτες που κατέχουν τα ανώτατα αξιώματα στο στρατό και ορκίζονται ότι θα υπερασπισθούν «μέχρι τελευταίας ρανίδας του αίματός των την πατρίδα». Είναι αυτοί που πρέπει να πρωτοστατήσουν στην οργάνωση Εθνικής Αντίστασης.

Υστερα απ όλα αυτά αναρωτιέται ο κάθε καλόπιστος Έλληνας για ποιόν ακριβώς λόγο άφησαν τη χώρα και το λαό ανυπεράστιστο; Όταν έφυγαν ο Βασιλιάς κλπ, σε ποιανού τα χέρια άφησαν το λαό και τη χώρα; Και αν μόν άφησαν κάποιους, γιατί αυτοί που είχαν την ευθύνη δεν ενεργοποίησαν τα επιτελικά σχέδια; Και κυρίως γιατί δεν κάλεσαν το λαό σε Αντίσταση; Πολλοί μάλιστα όχι μόνο δεν κάλεσαν το λαό σε Αντίσταση αλλά οπλίστηκαν απ τους κατακτητές και συνεργάστηκαν μαζί τους στην καταπολέμησή της. Και αφού δεν έκαναν τίποτε απ όλα αυτά πώς τελικά βρέθηκαν ξανά στην εξουσία; Ποιοί τους ξανά έδωσαν την εξουσία; Μήπως ο λαός; Αυτά και τόσα άλλα είναι μερικά απ τα ερωτήματα που δεν απαντήθηκαν ΑΚΟΜΑ. Η μήπως ερήμην του λαού είχαν αποφασίσει να γίνει η Ελλάδα επαρχία του Γ! Ράιχ; ή γιατί επέτρεψαν να γίνει ιδιόμορφο προτεκτοράτο των Τόριδων και των Γιάνκιδων μετά την απελευθέρωση;.

Μάλιστα μερικοί ισχυρίζονται ότι ο Μεταξά, δικαιώθηκε ιστορικά ξεχνώντας ή παραβλέποντας ότι η δικαίωση οφείλεται στο γεγονός ότι ο Λαός σχεδόν στην παμπσηφία του τον ιταλικό πόλεμο τον είδε σαν το μέσω όχι μόνο να απαλλαγεί απ τον εσωτερικό φασισμό αλλά και για να του δωθεί η εικαρία να αγωνιστεί αλλη μια φορά για τη σωτηρία όλων εκείνων των υψηλών αξιών που αποτελούν τον πνευματικό και ηθικό πολιτισμό, την πολύτιμη παρακαταθήκη που κληροδότησαν στην Ανθρωπότητα οι δοξασμένοι μας πρόγονοι. Αξίες και παρακαταθήκες που τόσο βάναυσα παραβιάστηκαν απ το φασισμό, ντόπιο και ξένο και τώρα απειλούνταν με εξαφάνιση. Ηθελάν σαν απόγονοι των ένδοξων προγόνων να πολεμήσουν αλλη μια φορά για τη διάσωση του πολιτισμού και τη μοίρα του κόσμου. Αν αυτό είναι δικαίωση του Μεταξά ή του λαού, που συνέχισε τον πόλεμο απτόητος και μετά τη δική του είς κύριον αποδήμηση και τέσσερα χρόνια μετά για να εκληρωθεί ο πόθος της λευτεριάς, είναι ένα ερώτημα που η ιστορία δεν απάντησε ακόμη. Πάντος το καθεστώς προκειμένου να τον τιμήσει και να μας τον θυμίζει, αντί για εθνική επέτειο να γιορτάζουμε την απελευθέρωση της χώρας απ τους κατακτητές, όπως κάνουν όλες οι άλλες χώρες του κόσμου εμείς γιατράζουμε την έναρξη του πολέμου.

Πριν συνθηκολογήσουν με τους Γερμανούς, όλοι τους παπαγάλιζαν μεγαλόστομα τον υπερπάτριωτισμό τους. Αυτοί λοιπόν, οι εκλεκτοί της κυβέρνησης Μεταξά, που η πατρίδα τους είχε φωτρώσει με χρυσές επωμίδες για να την υπερασπιστούν από κάθε κίνδυνο, αυτοί σπεύσανε με δική τους πρωτοβουλία να συνθηκολογήσουν με τους κατακτητές, χωρίς να συμβουλευτούν την πολιτική ηγεσία που και αυτή βέβαια, το είχε σκάσει πριν

τη συνθηκολόγηση, συναποκομίζοντας μαζί τα αποθέματα χρυσού, έπιπλα και πιατικά για απάνεμα λιμάνια. Και οι Γερμανοί δεν φάνηκαν αχάριστοι.

Για αυτήν τους την πρωτοβουλία οι κατακτητές τους ανταμείψανε πλουσιοπάροχα. Το στρατηγό Τσολάκογλου, τον διορίσανε πρωθυπουργό της πρώτης ελληνόφωνης γερμανικής κυβέρνησης της χώρας. Και μια σειρά όμοιοί του, που και αυτούς η σκλαβωμένη πατρίδα τους είχε απονέμει χρυσές επωμίδες και χρυσά παράσημα για να την υπερασπιστούν, εκτός ελαχίστων γίνανε όλοι τους υπηρέτες του κατακτητή ή έφυγαν και αυτοί για τα απάνεμα λιμάνια. Όταν ο λαός μάζευε όπλα και οργάνωνε τις παράνομες οργανώσεις, αυτοί την είχαν αράξει στον επισιτισμό αρπάζοντας «νόμιμα» για λογαριασμό των κατακτητών τη μπουκιά απ το στόμα του λαού. Και όταν κάποιος τολμούσε να τους θυμήσει το καθήκον προς την πατρίδα απαντούσαν με στεντόρια τη φωνή: «Εμεις πολεμίσαμε, τώρα ας πολεμήσουν οι άλλοι». Όταν όμως ο Τσιώρτσιλ, με το κατεστημένο της επάρατης 4ης, δεν θέλησαν ή δεν μπόρεσαν να κάνουν κάτι δικός τους, συνέλαβε την ιδέα των «Ταγμάτων Ασφαλείας», και όλους τους άλλους Εθνοϊσμούς, με εξαίρεση αυτούς που πήραν το δρόμο για το βουνό, έτρεξαν να τα επανδρώσουν και να πολεμήσουν την ΕΑΜική Αντίσταση στο πλευρό των κατακτητών και σε συνέχεια στο πλευρό των Αγγλων Νεοκατακτητών πρώτα και συμμετείχαν στα απάνθρωπα όργια στον εμφύλιο πόλεμο στο πλευρό των Αμερικανών.

Αλλα και η πολιτική ηγεσία δεν διέφερε πολύ απ αυτήν των αξιωματικών. Αποδέχθηκε και αυτή τη νέα κατάσταση πραγμάτων και την κατοχή αδιάφορα και μοιρολατρικά. Όλοι τους έβαλαν την ουρά στα σκέλη, χώθηκαν στο καβούκι τους και άφησαν τους άλλους να βγάλουν τα κάστανα απ τη φωτιά. Οι αντιπρόσωποι του ΚΚΕ τους επισκέφθηκαν διαδοχικά όλους. Αρνήθηκαν κάθε συνεργασία με το ΚΚΕ και με το ΕΑΜ, αλλά και δεν έκαναν και αυτοί οπως και οι στρατιωτικοί κανένα δικό τους ξεκίνημα. Για τη συμπεριφορά τους αυτή θα γράψει ο Δήμος Θεσπρωτός στο βιβλίο του «Αυτοκριτική»:

«...Στη σύσκεψη του προδότη Τσολάκογλου σπεύσανε και πήγαν. Και με πρόσχημα την εκπλήρωση «πατριωτικού καθήκοντος», του συμπαραστάθηκαν στο «εθνικό» του έργο. Στη σύσκεψη που πριν από λίγο ο Τσολάκογλου, είχε σχηματίσει «κυβέρνηση» και είχε δώσει υπόσχεση μέσω του στρατάρχη Λίστ, προς τον Φύρερ, οτι θα «εκτελέσωμεν τας υπο αυτού δωθησομένας οδηγίας». Οδηγίες που τις εκτέλεσε με ζήλο! Σε βαθμό που ο Ρίμπεντροπ γράφει: «Θα πρέπει να είμαστε ευχαριστημένοι διαθέτοντας τον Τσολάκογλου, επικεφαλής του εκεί υπουργικού συμβουλίου». Στη σύσκεψη όμως για τη ίδρυση του ΕΑΜ αρνήθηκαν να μετάσχουν. Είναι οι απόντες της Εθνικής Αντίστασης. Δειλοί, μικρόψυχοι, ηττοπαθείς, δισταχτικοί και μοιραλάτρες. Πρόκειται ακόμη και για τους κάθε λογής κεροσκόπους, που είχαν επιλέξει τη στάση : ούτε αντίσταση, ούτε φανερή συνεργασία με τον κατακτητή, αλλά ας περιμένουμε να δούμε...». (σελ 40/41).

Ο Ανθρωπος δεν ζεί μόνο με ψωμί και «θεάματα» εμπνευσμένα απ τους ειδικούς για να του συμπληρώσουν τα κενά της πείνας που δεν καλύπτει και όταν ακόμα το έχει το καθορισμένο απ τον κεφαλαιούχο μεροκάματο. Θέλει ελευθερία και δίκαιο, πραγματική ελευθερία και δίκαιο. Θέλει το δίκαιο που του αναλογεί και την Ελευθερία που να μπορεί να ρυθμίζει τη ζωή του. Αυτά η διαρθρωμένη και διαβρωμένη απ τους επικυρίαρχους ηγεσία, όταν η χώρα και ο λαός διέτρεχε τον μεγαλύτερο κίνδυνο αφανισμού, ευτυχώς στη διάρκεια της κατοχής τα άφησε στον ίδιο το λαό να τα λύσει. Και θα τα έλυε αν μοίρα

κακή, δεν μεσολαβούσαν γεγονότα που επέτρεψαν σε άλλους να καθορίσουν την μεταπολεμική πορεία της χώρας μας.

Η Αντίσταση υπήρξε η μήτρα, το «καμίνι» θα έλεγα, όπου σφυρηλατήθηκε και διαμορφώθηκε μια γενιά αριστερών ανθρώπων, η οποία με έμπνευση, δυναμισμό, νέες ιδέες και οράματα, έσκηψε στα προβλήματα της μεταπολεμικής κοινωνίας : Μια ανάταση, μια αναγεννητική ορμή που ενέπνεε τα πρώτα μεταπολεμικά χρόνια, γίνεται αισθητή στο μικρό διάστημα απ την απελευθέρωση μέχρι την αρχή τους εμφυλίου. Μια συντονισμένη προσπάθεια, που θα ανακόψει βίαια τα όποια εγχειρήματα. Εγχειρήματα, που θα έδειναν τη δυνατότα στην Ελλάδα να ξεφύγει απ την ιδεολογία της φτώχειας, με την αξιοποίηση του τεράστιου υλικού και πνευματικού πλούτου της χώρας. Μέσα από μια συμμαχία όπου η πολιτική και η Επιστήμη θα πορεύονταν χέρι-χέρι, συνδεδεμένες με ενα ισχυρό πρόταγμα: Κινητοποίηση και αξιοποίηση ολόκληρου του επιστημονικού και εργατικού δυναμικού της χώρας με κύρια αιχμή και άξονα την Εκβιομηχάνιση-ανάπτυξη της χώρας και σε τελευταία ανάλυση την κοινωνική απελευθέρωση. Οι αριστεροί επιστήμονες όχι μόνο πρωτοστάτησαν αλλά στρατεύονταν για αυτό το μεγάλο εγχείρημα. Κινητοποιούσαν και αξιοποιούσαν για το σκοπό αυτό ολο τους τον επιστημονικό εξοπλισμό: Μελέτες, σχέδια, προγράμματα και με βάση την περίφημη μελέτη-βιβλίο του Δημήτρη Μπάτση «Βαρειά βιομηχανία στην Ελλάδα» είχαν αρχίσει τις αντίστοιχες γεωλογικές έρευνες. Πρόβλεπε δε και μετάκληση των Ελλήνων επιστημόνων απ το εξωτερικό. Μάλιστα αν θυμάμε καλά, την μεγαλύτερη βιομηχανική μονάδα της βαρειάς βιομηχανίας : την κάθετη μονάδα, την τοποθετούσε στο Νοτιο-Ανατολικό τμήμα του Νομού Ημαθίας. Και αυτό γιατί ο χώρος αυτός συνδιάζε χωροταξικά στρατηγική θέση για τα πλούσια σε μεταλλεύματα Μακεδονικά βουνά, τις υδατοπτώσεις του Αλιάκμονα, του Βόδα και τα νερά του Λουδία για βιομηχανική χρήση και τα εξ ίσου μεγάλα θερμικά αποθέματα του Ημαθιώτικου κάμπου. Ενα αλλο πλεονέκτημα ήταν η εξασφάλιση των ειδικευμένων επιστημονικών και εργατικών χεριών της Θεσσαλονίκης.

Η τοποθεσία αυτή, εκτός απ τα πιό πάνω πλεονεκτήματα εξασφάλιζε και την προστασία του περιβάλλοντος απ τη μόλυνση. Οι Βόρειο-Δυτικοί άνεμοι -του Βερμίου-Καϊμακ Τσαλάν-θα ωθούσε τα καυσαέρια και τη ρύπανση της ατμόσφαιρα προς τη θάλασσα και ο Βαρδάρης, θα την ωθούσε προς το θερμαϊκό κόλπο προστατεύοντας τη Θεσσαλονίκη απ τη μόλυνση. Στο Λιμάνι του Ημαθιώτικου θαλάσσιου χώρο, θα έφταναν τα καράβια με τα μεταλλεύματα απ τη κεντρική Ελλάδα και θα φορτώνονταν τα παραγώμενα για τον προορισμό τους προϊόντα κλπ. Στο πρόσωπο του Δημήτρη Μπάτση, οι αντιδραστικές δυνάμεις συνεργαζόμενες και υποτασσόμενες στα συμφέροντα των παλιών και Νέων αποικιοκρατικών δυνάμεων, που τα συμφέροντά τους θα θίγονταν από μια τέτοια εξέλιξη δολοφόνησαν το βιομηχανικό πρόγραμμα του ΕΑΜ. Βέβαια, το βιομηχανικό πρόγραμμα του ΕΑΜ δεν περιορίζονταν σε αυτήν την βιομηχανική ζώνη. Αν το αναφέρω είναι γιατί οφορούσε το Νομό μας.

Για αυτούς τους αρχηγούς πάντα είναι καιρός να υλοποιηθεί η ρήση του ευαγγελίου «οι πρώτοι έσχατοι και οι έσχατοι πρώτοι». Επειτα θα υπάρχει και η υστερική προσπάθεια του κατεστημένου, όχι μόνο να αγνοήσει, αλλά και να αμαυρώσει, να ρυπάνει το αθάνατο αυτό έπος. Γιατί να βάλουν σε κίνδυνο τη ζωή τους οι άνθρωποι!!! Το καθεστώς θα τους χρειαστεί όποια στάση και αν...

Αργότερα, όταν θα διαπιστώσουν ότι ο λαός αγκάλιασε το ΕΑΜ, τότε θα προσπαθήσουν να δημιουργήσουν διάφορες αντιστασιακές οργανώσεις οι οποίες, δεν είχαν καμιά απήχηση στον κόσμο. Το ΕΑΜ είχε μιλήσει στην ψυχή του λαού. Ο λαός εγκατάλειψε τα παλιά κόμματα που οι ηγέτες τους έδειξαν ασυγχώρητη αδράνεια. Προσχώρησε στο ΕΑΜ και οι αρχηγοί έμειναν χωρίς οπαδούς.

Αλλά και η συμπεριφορά του επίσημου πνευματικού κατεστημένου ήταν ακόμα χειρότερη. Αυτή όχι μονάχα συμβιβάστηκε με τη νέα κατάσταση και την αποδέχθηκε χωρίς καμιά επιφύλαξη, αλλά και έσπευσε να το εκδηλώσει και δημόσια, λές και φοβήθηκε μην τυχόν και χάσει τη μεγάλη και μοναδική ευκαιρία που της δόθηκε ποτέ. Θα μείνει μνημείο υποταγής και γραικουλισμού το συγχαρητήριο έγγραφο που απήχυσε στον Τσολάκογλου, μόλις τον διορίσανε οι Γερμανοί Πρωθυπουργό. Το ίδιο και η συμμετοχή τους στην έκκληση του δικτάτορα Παπαδόπουλου το 1968 ή 1969, που υπό τους ήχους του Σίλερ τους είπε και σκέπτεται και τι πρέπει να κάνουν αυτοί...για να παει η χώρα μπροστά και να απαλλαγεί απ το «μιάσμα» του κομμουνισμού!

Η Ελίτ γενικά και η πολιτική ειδικά είναι η πιό περιγεγραμμένη, διϊστορική, ενιαία σε θέληση, σκοπό, ήθη, και σταση πνεύματος κάστα της πολιτικής κοινωνίας σε όλες τις εποχές, σε όλα τα συστήματα και τα καθεστώτα. Σε όλους τους θεσμούς και τις δομές της πολιτείας. Η Ελίτ στην πολιτική, όπως παντού, έτσι και στη χώρα μας αποτελούνται-αποτελείται από ανθρώπους με προσόντα, δραστήριους, ικανούς, φιλόδοξους και θετικούς και προπαντός «θετικούς». Η ουτοπία, η αμφιβολία, η αμφισβήτηση, ο άστοχος στοχασμός και η ανειροπόληση, τα κινήματα συνείδησης, ψυχής και η φαντασία δεν είναι το φόρτε σε αυτούς τους χώρους, ούτε, βέβαια, η υπερβολική εξέταση της συνείδησης στα υψηλά ιστάμενα κλιμάκια. Αυτά είναι πράγματα για τους μή «οργανικούς διανοούμενους».

Και όμως. Και μόνο η ύπαρξη των ελίτ, διαψεύδει και χρεωκοπεί όλες τις ουτοπίες, όλους τους εγκαλιταρισμούς, τον ίδιο τον θετικισμό και τη θεωρία της «προόδου» ή του περιβόητου «νοήματος της ιστορίας», εμπαίζει και λαιόδορεί τη χαμένη τιμή της δημοκρατίας.

Θυμάται κανείς κάποιον απ τους μή οργανικούς διανοούμενους: Ποιητή, στοχαστή, εφευρέτη, θεωρητικό κάποιας επιστήμης, μεγάλο ερωτευμένο με τα γράμματα τέλος πάντων κεφαλή της πολιτείας ή εστω δημαρχίας, κόμματος, σωματείου ή εξωραϊστικού συλλόγου;

Ενώ εκατομμύρια Άνθρωποι ενδιαφέρονται για τα κοινά, και όταν η χώρα διατρέχει κάποιον κίνδυνο, στρατεύονται και εθελοντικά όπως στην κατοχή, σε μια υπόθεση απο περίσσευμα ψυχής ή το υστέρημα της ζωή τους. Οι «προορισμένοι», οι «λίαν ενδεδειγμένοι» να υπηρετήσουν την προσφιλή πατρίδα, Θρησκεία, και όποιο άλλο υψηλό θεσμό, όπως π.χ να στελεχώσουν την ΕΟΝ κλπ, κάνουν το ίδιο αλλά εννοούν να το κάνουν από θέση ισχύος και-τι να κάνουμε; Με το αζημείωτο! Αλλιώς πάμε στον ΥΡΚΑΝΟ...

Όπως γράφω και πιό πάνω η πολιτική ελίτ είναι η πιό περιχαρακωμένη, διϊστορική, ενιαία σε θέληση, σκοπό και ήθη κατάσταση πνεύματος κάστα της πολιτικής κοινωνίας σε όλες τις εποχές, σε όλα τα συστήματα και τα καθεστώτα, σε όλους τους θεσμούς και τις δομές της πολιτείας. Και όμως, αυτή η ολιγαρχία αποτελεί αγκάθι στην κοινωνιολογία-μόνο περιγραφές, αντιφάσεις και απορίες διατυπώνονται περί αυτής. Αν η ιστοριογραφία δεν την αγνοεί, η φιλοσοφία της ιστορίας απαξιού να ασχοληθεί με την ουσία της.

Τέτοια κενά και σήμερα ακόμη οφείλονται στη μή συνεργασία μεταξύ των επιστημών του Ανθρώπου (εν προκειμένω κοινωνιολογία, ψυχολογία-φιλοσοφία-ιστορία) και όχι λιγότερο, στη μοντέρνα ακατάσχετη κλίση των επιστημών αυτών να εξελεχθούν σε ακριβείς επιστήμες. Ο μαρξισμός στη μονομέρεια της ταξικής ανάλυσης αμέλησε το φαινόμενο και τον ρόλο της ελίτ στους πιο πάνω χώρους. Την οργανική διάνοηση που η άρχουσα τάξη, προκειμένου να την χρησιμοποιήσει ταξικά, έκανε την ελίτ συμμετοχo-συνιθύνουσα της τάξης, περιχαρακωμένη, με μητρώο στο Λίμπρο Ντ Ορο: «Νομεγκλατουρα»-όνομα και πράγμα.

Και όμως. Και μόνο η ύπαρξη των ελίτ, διαψεύδει και χρεωκοπεί όλες τις ουτοπίες, όλους τους εγκαλιταρισμούς, τον ίδιο τον θετικισμό και τη θεωρία της «προόδου», λοιδορεί δε τη χαμένη τιμή της δημοκρατίας. Οι ελίτ αποφασίζουν για τα μεγάλα και τα μικρά: Εμφύλιοι πόλεμοι. Αποσχιστικές τάσεις. Εκκριξη πολυεθνικών, πολυθρησκευτικών κοινωνιών. Η ντόπια ελίτ που ορέγονταν μα και ορέγεται κυβερνητικά πόστα, μηχανισμούς, δόξες κι έχει πάρει, κατ αποκλειστικότητα, το θεό, το «λαό», την ιδέα με το μέρος της. Οι ελίτ αποφασίζουν πόσα θα πληρωσουμε για τις στρατιές των συμβούλων, για τους γιγαντομισθούς των όποιων και όποιας μορφής παρασίτων και των σπιζομένων απ το κράτος, στρατιωτικό και πολιτικό παρακράτους..

Η γενιά μου έζησε σε όλο της το μεγαλείο τη συντηρητική-αντιδραστική ελίτ. Την ελίτ που στους χώρους που συναγελάζονταν απόπνεε μούχλα και δεν άφηναν να μπει εστω μια ακτίδα φωτός μέσα. Την ελίτ που ορεγόμενη κυβερνητικά πόστα, μηχανισμούς και δόξες, κάλυψε με σκοπιμοθηρική πολιτική όλες τις παρανομίες της βασιλο-μεταξικής δικτατορίας, τις κατοχικές και μετακατοχικές κυβερνήσεις και στο άψε σβήσε, ενώ ψήφιζε έκτακτους Νόμους, έδωσε λευκές περισσότερες τους κάθε είδους δοσίλογους. Την ελίτ που χωρίς ντροπή και βάσανο, καθυστέρηση και ενδιασμούς συνέθεσε, ψήφισε, στήριξε και εφάρμοσε με σκληρότητα αυτούς τους απάνθρωπους Νόμους. Νόμους «κουρελούδες» στους οποίους τρύπωναν κάθε είδους «ειδικές» εγκληματικές ταξικές και εκδικητικές διατάξεις. Νόμους που μετέρτεψαν τους αγωνιστές της Αντίστασης σε εχθρούς και προδότες της πατρίδας και τους συνεργάτες και δοσίλογος σε «αγωνιστές» και «ήρωες». Προσυπόγραφαν Νόμους και εφάρμοζαν αποφάσεις που περιείχαν άδικο, προαποφασισμένο και σκόπιμο θάνατο.

Βέβαια το φαινόμενο να μετατρέπονται τα θύματα σε θύτες, δεν είναι προτότυπο στην ιστορία και μόνο στη χώρα μας. Αλλα τόση πιά αντιγραφή και με τόσο ταξικό και αντεθνικό πάθος. Θε έλεγε κανείς πως δεν άφησαν τίποτε που να μήν αντιγράψουν απ τον Ρωμαϊκό «Νόμο», που ανάμεσα στα άλλα προβλέπει α) να δημεύουν και την περιουσία του ιδεολογικού αντιπάλου, β) να τους διαγράψουν απ τα μητρώα (σε χιλιάδες ανέρχονταν Οι Ελληνες που τους στέρησαν την ιθαγένεια και σήμερα ακόμα υπάρχουν πολλοί που την στερούνται ακόμα) και γ) να μήν επιτρέπουν στους οικείους να κλάψουν για τον χαμό των αγαπημένων τους προσώπων.

Οι ιεροφάντες «του τέλους της ιστορίας και των ιδεολογιών», της «οριστικής»-υποτίθεται-λύσης όλων των ιστορικών προβλημάτων με την παγκόσμια επικράτηση της «κοινωνίας της αγοράς και τη δημιουργία του κράτους της παγκοσμιοκρατίας των G7». Την αγορά που θα συμβάλει στην ταχύτερη, συσσωρευση του παγκόσμιου φυσικού και παραγώμενου κοινωνικά πλούτου στα χέρια ολίγων, την αύξηση της ανισότητας και την εξαθλίωση εκατομμυρίων κατοίκων του πλανήτη. Σήμερα κανένας δεν μπορεί να

αμφισβητήσει, ότι ο πλούτος του πλανήτη αυξήθηκε σημαντικά. Μόνο που τον πλούτος αυτόν ενώ τον παρήγαγε συνολικά η καινωνία των Ανθρώπων, δεν διανεμήθηκε ισότιμα στην ανθρωπότητα, με αποτέλεσμα οι ήδη τεράστιες ανισότητες μεταξύ των εθνών να μεγαλώσουν ακόμα περισσότερο. Και το ακόμα συμαντικότερο, ο τρόπος με τον οποίο παρήχθει και διανεμήθει τα τελευταία χρόνια ο πλούτος των εθνών ήταν τέτοιος, ώστε η πείνα, η φτώχεια και οι αρρώστιες αυτές που μπορούν να καταπολεμηθούν να συνεχίζουν να σκοτώνουν ανθρώπους και κυρίως παιδιά και είναι βέβαιο ότι, αν η κατάσταση συνεχίζει να παραμένει η ίδια οι ιάσιμες ασθένειες θα εξακολουθούν να κάνουν θραύση.

Και ενώ για όλα αυτά η υψηλά ιστάμενη Ελίτ, δεν κάνει σχεδόν τίποτε, συνειδητά και αναντίρητα όχι μόνο ανέχονται αλλά και συμμετέχουν στην εξέλιξη των όπλων μαζικής καταστροφής, την καταστροφή και μόλυνση του περιβάλλοντος. Των ανθρώπων που στερούνται τα στοιχειώδη, είναι αναπόφευκτο να σημειωθεί αργά ή γρήγορα μια κοινωνική έκρηξη με απρόβλεπτες διαστάσεις, η οποία θα σαρώσει όχι μόνο τις φτωχές αλλά και τις πλούσιες χώρες. Η σημερινή «κοινωνία της αγοράς» που ευαγγελίζονται οι ιεροφάντες της ιστορίας, δεν είναι η αγορά που η κοινωνία των ανθρώπων γνώρισε προκεφαλαιοκρατικά και έζησε μέχρι σήμερα. Όλος ο πλανήτης είναι μιιά γειτονιά και ο πλούσιος, δεν θα μπορεί να αισθάνεται ασφαλής περιτριγυρισμένος από φτωχούς και εξαθλιωμένους γείτονες. Θα ήταν αφελές να μην αναγνωρίσουμε τη συνηθική σύγκρουση ανάμεσα στην επιδίωξη του κέρδους και την προστασία των Ανθρώπινων δικαιωμάτων.

Η πίστη των ιεροφαντών ότι με την επικράτηση της «παγκοσμιοποιημένης κοινωνίας της αγοράς» θα λυθούν όλα τα προβλήματα και ότι η Επανάσταση του 1917, που η επίσημη ανάγνωση της ιστορίας τη θεωρεί «θλιβερή παρένθεση» που έκλεισε οριστικά και αμετάκλητα το 1989 με την «πτώση» δεν απαντά στο πρόβλημα. Απλώς το μεταθέτει. Επειδή η πίστη δεν έχει ανάγκη αποδείξεως και αποτελεί πρόσφορο μέσο για την εξόντωση του ιδεολογικού αντιπάλου, δανείζομαι τον τίτλο απ τον επιζώντα του ολοκαυτώματος Ιταλό συγγραφέα Πρίβο Λέβι, που ανέμεσα στα τόσα άλλα αξιόλογα πράγματα λέει: «Συνέβει, επομένως μπορεί να ξανασυμβεί»: Μπορεί να ξανά στηθεί όρθιο το παρελθόν, αφού ετσι πρόχειρα και αβασάνιστα το πηδάμε. Αυτή είναι η ουσία των οσων έχουμε να πούμε όσοι πιστεύουμε διαφορετικά για το μελλοντικό κοινωνικό γίνεσθαί της κοινωνίας των Ανθρώπων. Η «κοινωνία της αγοράς» θα βοηθήσει...

Αυτή περίπου ήταν η στάση και η συμπεριφορά του προπολεμικού κατεστημένου και τον τρόπο που οι πίο ζωτικοί φορείς του τόπου είδαν την κατοχή της χώρας απ τους Ναζί. Πως σκέφτονταν να αντιμετωπίσουν την κατοχή και την απελευθέρωση της χώρας. Πόσο σκέφτηκαν την εθνικής της υπόσταση και τη θέση του λαού υπό τον κατοχικό ζυγό. Βέβαια δεν έλλειψαν τα φωτεινά μυαλά και οι εξαιρέσεις, που ήταν όχι μόνο πολυάριθμες αλλά και αξιοθαύμαστη η συμβούλη και συμβολή τους στην Αντίσταση και γενικότερα.

Η δημοκρατία στην Ελλάδα, υπο τη «σκέπη» της μοναρχίας και κατά καιρούς εναλλασσόμενη με τις δικτατορίες, το ελληνικό κοινοβουλευτικό σύστημα στην Ελλάδα απ το 21 και μετά, ενώ ειχε διαμορφώσει και ψηφίσει τα πίο φιλελεύθερα και δημοκρατικά Συντάγματα, η εφαρμογή τους λειτουργούσε με βάση την οικογενειοκρατία, τα περίφημα Τζάκια. Ειδικά στο μεταπολεμικό κατεστημένο, ποτέ και κανένα κοινοβούλιο δεν εκλέχθηκε με την ψήφο του λαού γι αυτό και δεν ειχαν την συγκατάθεσή του. Η κρίση κάθε νέας

κοινοβουλευτικής περιόδου άρχιζε την επομένη των εκλογών. Ήταν και παραμένουν κοινοβούλια συναλλαγής, διαπλοκής και επιβολής. Οι καθημερινές υποταγές και υποχωρήσεις ληλατούν την ανθρωπινή αξιοπρέπεια, συρρικνώνουν τα όνειρα και δολοφονούν τα ιδανικά. Ο ελληνικός λαός απ την εποχή της παλιγγενεσίας και τον ιστορικό συμβιβασμό των αστών, που οδήγησε στη συγκρότηση του καθεστώτος και τη διακυβέρνηση της χώρας απ την Αγίας τριάδας αποτελούμενη από : αστούς, Κοτζαμπάσηδες και τον Κλήρο, (αργότερα προστέθηκε και η Μοναρχία), ο λαός μας δεν έζησε σε δημοκρατικό καθεστώς, δεν γνωρίζει την πραγματική δημοκρατία, δεν βίωσε εστω και την αστική τη δημοκρατία, δεν του επιτράπηκε ποτέ να αρθρώσει όχι μόνο δημοκρατικό λόγο, αλλά ακόμα και σκέψη δημοκρατική, γι αυτό και δεν έχει δημοκρατικά βιώματα.

Να που υπήρξε η μεταπολεμική εποχή για να διαλύσει τις ψευδαισθήσεις της απόσταση του πολιτισμού μας απ τον Μεσαίωνα για να διαψευσθούν οι ισχυρισμοί της εξουσίας, ότι ο αυταρχισμός και η αναίδεια της εξουσίας απέναντι στον άνθρωπο είναι προνόμιο άλλων εποχών. Όταν η εξουσία λειτούργησε τόσο προκλητικά ανάλητη και αυθάδης προς τους πολίτες, τί να φαντασθεί κανείς, για τη συμπεριφορά αυτών που λειτουργούσαν εν κρυπτώ και παραδύστο. Στους σκοτεινούς πολύπλοκους και τους πολυδέσαλους μηχανισμούς του παρακράτους. Πολύ περισσότερο πως να συλλάβει, μα και να φαντασθεί ακόμα κάποιος πως λειτουργούσε και ενεργούσε η εκολαπτική μηχανή του στρατιωτικού και πολιτικού παρακράτους και ο «βιασμός της δημοκρατίας». Όταν για μια απλή προσαγωγή «υπόπτου» η κρατική μηχανή μετατρέπονταν σε οδοστρωτήρα των ατομικών ελευθεριών και της ανθρωπίνης αξιοπρέπειας, τί μπορεί να περιμένει κανείς απ την επέλαση της κατά του «βεβαρυμένου» με κάποιες υπόνοιες ενοχής ή του «αποδεδειγμένα» ένοχου...

Πουθενά αλλού η διάσταση μεταξύ θεωρίας και πράξης, δεν είναι τόσο τραυματική για το κύρος των αρχών-κρατούντων όσο στο χώρο της καταστολής και ειδικά στη φυλακή και στη φυλακή της φυλακής.

Η λέξη Λαϊκή Δημοκρατία με το περιεχόμενο που της έδωσε η δοσίλογη Δεξιά, έγινε συνώνυμη με τη δικτατορία του προλεταριάτου, ξεχνώντας ότι κάτω απ τη σημαία του ΕΑΜ και το πρόγραμμα της Λαϊκής Δημοκρατίας στρατεύτηκαν οι Έλληνες, η τεράστια πλειοψηφία του λαού. Ακόμα παραγνωρίζουν ότι όλος αυτός ο κόσμος που ακολούθησε με πίστη και αφοσίωση το ΕΑΜ, δεν το έκανε από ταξική συνείδηση, με απώτερο σκοπό την ανατροπή του κοινωνικού καθεστώτος και την εγκαθίδρυση κάποιου άλλου ξένο προς τα ήθη και τα έθιμα του τόπου μας καθεστώτος. Τέτοιες σκέψεις δεν αποσχολούσαν τον κόσμο της Αντίστασης, ούτε ειχαμε ανάλογες εκδηλώσεις. Δεν αποκλείεται να είχαν παρόμοια νοοτροπία μερικά στελέχη του ΚΚΕ, που απ την προπολεμική περίοδο όπως γράφω και πιά πάνω, είχαν γαλουχηθεί με αυτά τα ιδεώδη. Αλλά αυτοί οι ελάχιστοι επιζήσαντες του Μανιαδάκη και το στόχοστρο των Γερμανών πνίγονταν, χάνονταν μέσα στην απέραντη ΕΑΜική λαοθάλασσα.

Μέσα σε αυτόν τον υπέροχο ΕΑΜικό κόσμο, σε αυτόν τον ΕΑΜικό ωκεανό, ήμασταν και εμείς οι Νεοφώτιστοι κομμουνιστές, που γίναμε μέλη του στη διάρκεια του εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα. Είμασταν δε και η συντριπτική του πλειοψηφία. Αν πάρουμε υπόψη ότι λίγο πριν απ την απελευθέρωση τα μέλη του ΚΚΕ ξεπερνούσαν τις 450,000 και ότι στην προκατοχική περίοδο τα μέλη-όχι οι οπαδοί ήταν μόλις μερικές χιλιάδες. Αν σε αυτό συμπεριελθθουν

τα «χειρουργεία» της ειδικής Ασφάλειας, το ριτσενόλαδο, ο πάγος και ο μεζές της ρέγγας, ο καθένας αντιλαμβάνεται τη αντιπροσώπευε το δογματικό εστω ΚΚΕ στη νέα συνολική δύναμή του και στη λαοθάλασσα του ΕΑΜ.

Αυτός ο κοινός αγώνας και ο κοινός κίνδυνος που αντιμετώπιζαμε καθημερινά όλοι οι αγωνιστές της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης, η επιδίωξη των ιδίων οραμάτων και ιδανικών που περικλείονταν στο δίπτυχο «εθνική απελευθέρωση» με το διώξιμο των μισητών κατακτητών και σε συνέχεια ο αγώνας για την κατοχύρωση των λαϊκών κατακτήσεων με την καθιέρωση μιάς «λαϊκής εξουσία», αυτό ήταν που ένωνε το λαό περισσότερο. Αυτά τα δύο δεδομένα τους ένωσαν με ακατάλυτους δεσμούς συντροφικότητας. Εγιναν μέλη της μεγάλης ΕΑΜικής οικογένειας και αγωνίζονταν για να γνωρίσει ο λαός μας καλύτερες μέρες. Αυτό ήταν και το πιο καταπληκτικό επίτευμα του ΕΑΜ το ότι :πέτυχε να συνενώσει σε μηδέν χρόνο, όλον αυτόν τον κόσμο, που προέρχονταν απ όλα τα κοινωνικά στρώματα σε μια πανστρατιά και να διοχετεύσει σε αυτή τη λαοθάλασσα τα ίδια οράματα και ιδανικά: τα ιδανικά της ελευθερίας, της προόδου και της κοινωνικής δικαιοσύνης.

Σε αυτόν τον κοινό αγώνα ο λαός μας, απέκτησε μεγάλη πολιτική ωριμότητα και του έγινε πίστη, ότι είχε τη δύναμη μα και τη θέληση να γίνει επιτέλους νοικοκύρης στον τόπο του. Οτι είχε τη δύναμη αλλά και την ακατανίκητη θέληση να δημιουργήσει μια νέα Ελλάδα. Την καινούρια κοινωνία όπως εκείνος την οραματίστηκε, μια κοινωνία με τα πιο Ανθρώπινα ιδανικά. Τα όποια προβλήματα θα παρουσιάζονταν στη δύσκολη αυτή πορεία θα τα ξεπερνούσε. Είχε μάθει να αγωνίζεται σκληρά, να αντιμετωπίζει με θάρρος και με καρτερικότητα τις μεγάλες δυσκολίες. Είχε ατσαλωθεί στον αγώνα και όπως πολέμησε με το ντουφέκι και την πένα τους τρεις κατακτητές και υπόμεινε όλες τις συνέπειες και τις στερήσεις, έτσι και μεταπελευθερωτικά θα διατηρούσε αραγή την λαϊκή ενότητα και θα κέρδιζε όπως σωστά πρόβλεψε ο κ Ηντεν τις εκλογές. Αυτήν ακριβώς την πλειοψηφία, την πολιτική ωριμότητα και την απόφασή του λαού να κρατήσει την Ελλάδα για τους Ελληνες, ήταν που έβαλαν στο στόχαστρο οι Αγγλοι και η δοσίλογη Δεξιά. Αυτή τους συσπείρωσε και όχι ο φόβος του κομμουνισμού.

Για να μή τις κερδίσει το ΕΑΜ τις εκλογές, οι ελληνικές υπηρεσίες ασφαλείας, με την αξιολογη αντικομμουνιστική πείρα που διέθεταν και την μακρόχρονη πολύτιμη συνεργασία τους με τις ανάλογες των γερμανικών αρχών κατοχής (Ες-Ες Γκεστάπο κλπ) και τις παρεμφερείς αγγλικές από κοινού ορμόμενοι, μεθόδευσαν και πραγματοποίησαν την μεγαλύτερη και την πιο απίθανη προβοκάτσια σε βάρος του αντιστασιακού κινήματος. Είχαν τη σατανική, την απάνθρωπη έμπνευση να κινηθούν και να δράσουν σαν αληθινοί τυμβωρύχοι-κανίβαλοι, προκειμένου να συκοφαντίσουν και να σπιλώσουν ηθικά το λαϊκό κίνημα, αφού δεν μπορούσαν να το θίξουν αλλοιώς και αλλού. Μή μπορώντας λόγω μέσων να αντιδράσει το ΕΑΜ στο σατανικό σχέδιο, τους προσφέραμε την ευκαιρία για μια καταπληκτική νίκη στο πιο ευαίσθητο σημείο για ενα λαϊκό-εθνικό ανθρωποκεντρικό κίνημα όπως ήταν το ΕΑΜ. Ήταν τόση η λύσσα και διακαής ο πόθος να συκοφαντίσουν και να σπιλώσουν ηθικά το ΕΑΜ.

Κατά τη διάρκεια της Δεκεμβριανής σύγκρουσης τα θύματα υπήρξαν πολλά. Όμως το μεγαλύτερο φόρο αίματος τον πλήρωσε ο άμαχος πληθυσμός. Όταν μπήκαν στη μάχη οι Αγγλοι, με βάση τις εντολές του Τσιώρτσιλ, (κατακτημένη χώρα, νίκη με οποιοδήποτε τίμημα κλπ) χρησιμοποίησαν χωρίς κανένα δισταγμό τα πιο φονικά μέσα πυρός :

αεροπλάνα, τάνκς και καράβια, τα όπλα καμπύλης τροχιάς (όλμοι) και κάθε είδους αυτόματα, στραμμένα κατά του ΕΛΑΣ. Τα αεροπλάνα που πετούσαν σε χαμηλό ύψος, αφού ο εφεδρικός ΕΛΑΣ, μα ούτε και ο μόνιμος, δεν διέτεται αντιαεροπορικά όπλα, πολυβολούσαν ανενόχλητα συνεχώς και αδιακρίτως, χωρίς να ξεχωρίζουν τον άμαχο πληθυσμό. Κατά κανόνα σε αυτές τις περιπτώσεις των αεροπορικών και Ναυτικών βομβαρδισμών, οι άμαχοι είναι αυτοί που την πληρώνουν, γι αυτό και τα περισσότερα θύματα υπήρξαν θύματα των βομβαρδισμών.

Απ τα ίδια λοιπόν, τα πράγματα προκειμένου να ταφούν οι πολλοί-άριθμοι νεκροί, οι τάφοι κατ ανάγκη θα ήταν κοινοί. Τέτοιοι τάφοι ανοίχθηκαν και μέσα στον Εθνικό Κήπο, μα και αλλού στο χώρο που ελέγχονταν απ τους Αγγλους και τα κοπέλια τους. Περιοχές στις οποίες δεν πλησίασε ποτέ ο ΕΛΑΣ. Αυτά οσον αφορά το λεκανοπέδιο της Αττικής. Απ τη συμφωνία της Καζέρτας ο ΕΛΑΣ, δεν μπορούσε να μπει στην Αθήνα πόσο μάλλον σε αυτόν το χώρο και ο Σκόμπι, για το σκοπό αυτό με υπόδειξη και προτροπή του Τσώρτσιλ, ειχε δώσει ρητές εντολές: «Να συνετήσουν δια πυρός όποιον ΕΛΑΣίτη θα τολμούσε να παραβιάσει τη συμφωνία».

Η ΕΑΜική Αντίσταση ήταν μια τεράστια δύναμη. Η επιρροή του ΕΑΜ αγκάλιαζε όλα τα στρώματα του λαού και το πρόγραμμα του όχι μόνο προέτρεπε αλλά και απαντούσε στους πόθους του λαού, να μη χαθεί η πρώτη και μοναδική ευκαιρία που μας παρουσιάστηκε απ το 21, για να θεμελιώσουμε εμείς οι ίδιοι μια πατρίδα ελεύθερη και ανεξάρτητη. Μια πατρίδα που να κυβερνιέται, για πρώτη φορά απ τον ίδιο το λαό της και όχι απ τους ξένου, τους αυτοαποκαλούμενους «προστάτες» ή «συμμάχους», με τους οποίους θα διατηρούσαμε φιλικές σχέσεις, βασισμένες όμως στις αρχές της ισοτιμίας και όχι της υποταγής. Το πρόγραμμα του ΕΑΜ, όχι μόνο το αποδέχθηκε ο λαός, αλλά και αγωνίστηκε με όλες τις μορφές πάλης για να το κάνει πράξη. Η χώρα μας θα ειχε μια παρουσία πολύ διαφορετική σ όλους τους τομείς της ανθρώπινης δραστηριότητας. Δεν θα ειχε καμιά σχέση με την σημερινή. Που υποτάσσεται, υποθηκεύει, και πουλάει κομμάτια απ τις σάρκες της για να ψωμοζήσει.

Ο Κομνηνός Πυρομάγλου, ο γεναίος υπαρχηγός του ΕΔΕΣ λέει οτι «Ουδεμία αλλη αντιστασιακή οργάνωση έδωσεν εν αναλογία τόσα θύματα είς την Εθνικήν Αντίστασιν, όσα έδωσεν το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ» και συνεχίζοντας «...Είναι καιρός να γίνει η ιστορία της Ελλάδος ιστορία όλων των Ελλήνων...»

Το ηθικό γόητρο, αλλά και το υλικό βάρος της Εθνικής Αντίστασης τόσο στο εσωτερικό αλλο τόσο στο εξωτερικό και τον αντιφασιστικό αγώνα ήταν τεράστιο. Η οικουμένη ήξερε πώς ο υπόδουλος λαός μας, για να φτάσει να αποκτήσει αυτό το ηθικό γόητρο και το υλικό βάρος, χρειάστηκε να κοινητοποιήσει και το έσχατο απόθεμα του ηθικού σθένους, της τόλμης, της αυτοθυσίας και του πατριωτισμού. Ήξερε ακόμα οτι η μεγαλύτερη δυσκολία δεν ήταν αυτή με τους στρατούς του Χίτλερ και του Μοσουλίνι, αλλά με την εγχώρια Πέμπτη φάλαγγα, πολιτική και ένοπλη.

Το ΕΑΜ, με τη συνέπεια που έδειξε πολεμώντας ασυμβίβαστα τους κατακτητές, την αμέριστη φρονίδα του για το χειμαζόμενο λαό μας και προστατεύοντας με κάθε τρόπο τα λαϊκά συμφέροντα, που τα καταπατούσαν βάνουσα οι κατακτητές και οι απάτριδες συνεργάτες τους, διέγραψε μια καταπληκτική ανοδική πορεία με αφάνταστα γοργούς ρυθμούς. Ήταν επόμενο αυτή η μεγάλη επιρροή του μέσα στον λαό, που ήταν οφθαλμοφανής σε όλους, να ανησύχησε το κατεστημένο στη χώρα μας, αλλά και το

«συμμαχικό» παράγοντα, που τόσο πολύ πάσχιζε για τα «συμφέροντα» του τόπου μας...

Οι Άγγλοι διατηρούσαν στενούς δεσμούς-οικονομικούς, πολιτικούς, ιδεολογικούς κλπ-με τό κατεστημένο και όπως παλιά, ετσι και τώρα στην κρίσιμη αυτή περίοδο ανέλαβαν να το στηρίξουν. Η αυθόρμητη και μαζική συμμετοχή του λαού, τρόμαξε όχι μόνο τους δικούς μας αλλά και τους άσπονδους «φίλους» μας Άγγλους. Η τέτοια ραγδαία ανάπτυξη του ΕΑΜ, οργανωτικά, πολιτικά και στρατιωτικά, τους έβαλε σε σκέψη για τον κίνδυνο που μπορούσαν να διατρέξουν. Τρόμαξαν στη σκέψη οτι μπορούσε ο λαός να πάρει στα χέρια του με δημοκρατικές διαδικασίες την εξουσία.

Για να μη συμβεί αυτό μετά τη διαπίστωση της επιρροής του ΕΑΜ στο λαό, καταβλήθηκαν μεγάλες, συνεχείς και επίμονες προσπάθειες απ τους δικούς μας και τους ξένους για τη δημιουργία «αντιστασιακών οργανώσεων», που θα αποτελούσαν το αντίβαρο του ΕΑΜ. Για το σκοπό αυτό πέρα από κάθε είδους συμπαράσταση, διέθεσαν και άφθονα υλικά μέσα και κυρίως χρυσό. Δεν βρήκαν όμως ανταπόκριση απ το λαό. Βοηθά αναμφισβήτητα το χρήμα και ειδικά το χρυσάφι, αλλά δεν δημιουργεί ιδανικά και οράματα για μια καλύτερη ζωή. Μια ελεύθερη και δίκαιη ζωή, που τόσο την εχει ανάγκη ο άνθρωπος. Και τα ιδανικά είναι εκείνα που δίνουν αξία στον άνθρωπο, που απαντούν στα προβλήματα που κάθε φορά βάζει η ζωή μπροστά για λύση. Αυτά τα ιδανικά ήταν που συγκινούσαν, ενέμπνεαν και έδιναν περιεχόμενο στον αγώνα.

Είναι γεγονός οτι σε διάφορα χρονικά διαστήματα έκαναν την εμφάνισή τους μια σειρά από οργανώσεις, όπως ο ΕΔΕΣ, η ΕΚΚΑ, η ΠΕΑΝ, ο ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ, η ΤΡΙΑΙΝΑ, ο ΜΙΔΑΣ και πολλές άλλες μικρότερες. Αν όμως εξαιρέσουμε τον ΕΔΕΣ, που υπήρξε η πιο αξιόλογη αντιστασιακή οργάνωση μετά το ΕΑΜ και που είχε αρκετή δύναμη αντάρτικου στρατού που δρούσε στην περιοχή της Ηπείρου, η ΕΚΚΑ μερικά, όλες οι άλλες δεν είχαν καμιά απήχηση εκτός απ τη συλλογή πληροφοριών και την πρακτορική συνεργασία με τους Άγγλους.

Γι αυτό είτε αυτοδιαλύθηκαν ή παρέμειναν σε πλήρη αδράνεια και μερικές έδρασαν ατομικά. Η ΕΚΚΑ διαλύθηκε απ τον ΕΛΑΣ. Η αλματώδη ανάπτυξη του ΕΑΜ, απογύμνωσε όλα τα παλιά κόμματα απ τους οπαδούς τους. Οι παλαιοκομματικοί παράγοντες συνειδητοποίησαν οτι ένας και μοναδικός τρόπος υπήρχε για να αποφύγουν την οριστική τους εξαφάνιση απ το πολιτικό προσκήνιο : να συμπαραταχθούν και να αντιμετωπίσουν δυναμικά το ΕΑΜ. Και σε αυτό το σημείο είχαν αμέριστη τη βοήθεια και τη συμπαράσταση πρώτα των Γερμανών και μετά των Άγγλων. Προκειμένου να διασωθούν κινήθηκαν σηκώνοντας τη σημαία του αντικομμουνισμού και οργάνωσαν στο πλευρό των Γερμανών στην κατοχή και των Άγγλων μεταπελευθερωτικά συστηματικά και μεθοδευμένα αυτόν τον κατάπτιστο αντι-ΕΑΜμικό πληθωρικό εθνοϊσμό.

Ο Τσιώρτσιλ ήταν αποφασισμένος να εμποδίσει με όλα τα μέσα μια ενδεχόμενη κατάληψη της εξουσίας απ το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ μετά την αποχώρηση των Γερμανών. Με προσωπική καθοδήγηση του Τσιώρτσιλ, ο Βρετανός στρατηγός Χένρυ Ουϊλσον επεξέτεινε το περιεχόμενο του σχεδίου «ΜΑΝΝΑ» σχεδιάζοντας μια αποβατική επιχείρηση για την απελευθέρωση της Ελλάδας. Μια άλλη πτυχή αυτού του πολύπλοκου σχεδίου «ΜΑΝΝΑ» είναι η ενοποίηση των αντιστασιακών κινήματων της Ελλάδας, κάτι που έγινε μερικώς με τη συμφωνία της Καζέρτας, η οποία συμφωνία έβαλε τις ελληνικές αντάρτικες δυνάμεις υπο την ηγεσία του στρατηγού Σκόμπυ. Όμως παρά τη συμφωνία

και τη συμμετοχή του ΕΑΜ στην Κυβέρνηση, ο Τσιώρτσιλ εξακολουθούσε να δυσπιστεί απέναντι στις προθέσεις του ΕΑΜ, γιατί το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ επικρατούσε σχεδόν σε όλη την υπολοιπη Ελλάδα. Φοβόταν ότι μετά τον πόλεμο τα Βαλκάνια θα κυριαρχούνταν από τους κομμουνιστές και θα περιέρχονταν στη Σοβιετική σφαίρα επιρροής. Για να το αποτρέψει αυτό πέρα απ τα οσα πρόβλεπε το σχέδιο «MANNA» για την Ελλάδα, έβαλε σε κίνηση τους μηχανισμούς συνεργασίας με τους με τους Γερμανούς «Λισαβώνα κλπ» έτσι ώστε η αποχώρηση των Γερμανών να είναι ταυτόχρονη με τον ερχομό των Αγγλων στην Ελλάδα. Το θέμα αυτό δεν έγινε ευρύτερα γνωστό και απ την ιστορία ξεχάστηκε.

Οι συζητήσεις προχώρησαν αρκετά και αν δεν έγινε πράξη η συμφωνία αυτή οφείλεται στο γεγονός ότι οι Αγγλοι δεν ήταν σε θέση να στείλουν στην Ελλάδα στρατιωτικές δυνάμεις ικανές που θα εξασφάλιζαν την αξιοπρεπή παράδοση των Γερμανών. Όταν η αδυναμία αυτή των Αγγλων έγινε γνωστή στους Γερμανούς η απάντηση ήταν ότι θα παραδοθούν μόνο αν οι σύμμαχοι τους «ασκούσαν ασφυκτική πίεση».

Η παράδοση των Γερμανών στους Αγγλους, θα απέκλειε εκτός από όλα τα άλλα και την πιθανότητα μέρος των γερμανικών όπλων να περάσει στα χέρια του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ που οπωσδήποτε θα τους πολεμούσε κατά την αποχώρησή τους απ τη χώρα μας. Και η πιθανότητα αυτή ήταν μέρος του σχεδίου «Κιβωτός» για να επέλθει κάποιο ισοζύγιο στην κατανάλωση οπλισμού και πυρομαχικών.

Το σχέδιο «MANNA», λειτουργούσε σαν τον φούρνο του Χότζα. Αφού δεν μπορούσε να γίνει αμοιβαία η παράδοση των Γερμανών και ταυτόχρονη ανάληψη της εξουσίας απ τους Αγγλους, βάση του σχεδίου «MANNA» ξεκίνησαν το σχεδιασμό της αποβατικής επιχείρηση για την «απελευθέρωση» της Ελλάδας απ τους Έλληνες που την είχαν ήδη απελευθερώσει, ενώ παράλληλα εκπύωνεσαν το γνωστό σχέδιο «Κιβωτός» να πολεμήσει ο ΕΛΑΣ τους Γερμανούς κατά την αποχώρηση απ τη χώρα μας, προκειμένου να εξαντλήσει τα λίγα πυρομαχικά και σε συνέχεια επικέντρωσε τις προσπάθειες στη συγκρότηση ενός μετώπου εναντίον του ΕΑΜ.

Η αβέβαιη κατάληξη των επαφών-συνεργασία με τους Γερμανούς οδήγησε τις Αγγλικές αρχές να επικεντρώσουν τις προσπάθειές τους στη συγκρότηση και ενός νέου μετώπου ενάντια στο ΕΑΜ δίπλα σε αυτό που είχε δημιουργηθεί και δρούσε απ τους διάφορους κατοχικούς εθνοϊσμούς. Το μέτωπο αυτό περιλαμβάνει ένα ετερόκλητο σύνολο οργανώσεων και ομάδων της άκρας δεξιάς και της κεντρο-δεξιάς, που το συνδετικό τους στοιχείο είναι ο ισχυρός αντικομμουνισμός. Οι περισσότερες από αυτές δρούσαν στην Αθήνα και είχαν δημιουργηθεί τους τελευταίους μήνες της απελευθέρωσης. Το γεγονός ότι ένας μεγάλος αριθμός από αυτές τις οργανώσεις ήταν στενοί και μακρόχρονα συνεργάτες με τους Γερμανούς αποσιωπήθηκε από την ιστορία που έγραψαν οι νικητές.

Η συμμετοχή χιλιάδων Ελλήνων συνεργατών των Γερμανών στο πλευρό των Αγγλων, τους έδωσε το άλλοθι για να μην οδηγηθούν στις φυλακές. Αυτός ο αγώνας κατά του ΕΑΜ εκτιμήθηκε υπέρ το δέον απ τα δικαστήρια των δοσιλόγων ως τεκμήριο σαν «πρότερος έντιμος βίος». Μέχρι τον Απρίλιο του 1946 είχαν εκδοθεί 2642 βουλεύματα που αφορούσαν 3,500 δοσιλόγους από αυτού που ο λαός τόμλησε κάτω απ τις γνωστές τότε συνθήκες να καταγγίλει. Απ αυτά μόνο το 7% ήταν παραπαιετικά. Και από αυτά ελάχιστοι δικάστηκαν και έμειναν για λίγο στη φυλακή. Και από αυτούς οι περισσότεροι

ηταν δίγλωσσοι Έλληνες. που τους αποκαλούμε Σλαβομακεδόνες. Αυτούς μόνο συναντήσα στις διάφορες φυλακές. Με μερτημένους στα δάκτυλα: Τσολάκογλου, Ράλλης, Λάμπρου, Κορεμπανά κλπ και με αυτούς τους δίγλωσσους κάλυψαν το παχύλο συνονθύλευμα του δοσιλογισμού.

Στην μακρόχρονη παραμονή μου στις φυλακές και μεταφέρθηκα σε πολλές, σε καμιά δεν συνάντησα κάποιον αξιόλογο δοσίλογο. Γεγονός που προϋποθέτει ότι ή δεν καταδικάστηκε κανένας απ αυτό το 7% που παραπέμφηκε ή κρατούνταν σε κάποια πολυτελή ξενοδοχεία τιμής ένεκεν για την υψιλού επιπέδου προσφορά τους!

Τα αστικά κόμματα Δεξιά και Κεντρώα, χωρίς καμιά αναστολή, συστολή και ντροπή, αφού δεν ειχαν σχέσεις-επαφές και βάσεις στο λαό, στη διάρκεια της κατοχής αφομοίωσαν τους πρωτεργάτες και τους οπαδούς της Βασιλό-Μεταξικής δικτατορίας. Μετά την κατοχής για τον ίδιο λόγο έκαναν τα πάντα να αφομοιώσουν τους δοσιλόγους- συνεργάτες των κατακτητών και μετά την πτώση της Δικτατορίας 1967-74 τους οπαδούς της χούντας των συνταγματαρχών. Για τα κόμματα αυτά δεν υπήξαν ούτε προπολεμικά φασίστες, ούτε συνεργάτες δοσίλογοι των κατακτητών, ούτε οπαδοί της χούντας παρά μόνο το «μίσμα» του κομμουνισμού που έπρεπε να εξοντωθεί. Έτσι εκτός από όλους τους άλλους λόγους που τους «υποχρέωναν» να είναι αδίσταχοι με την Αριστερά, προστέθηκε και η ανάγκη να φιμώσει την φωνή της Αριστεράς που θα αποκάλυπτε αυτήν την κατ εξοχήν αντεθνική προσπάθεια.

Η ελληνική κοινωνία μετά την πτώση της χούντα, έζησε το φαινόμενο της 17ης Νοεβρίου. Η 17N είναι η συνέπεια της βιασύνης του καταστημένου να κλείσει μέσω της εφεύρεσης-τέχνασμα του «στιγμαίου» την εφτάχρονη χούντα, τιμωρώντας όπως προέβλεπε το «στιγμαίο» μόνο τους άμεσα υπεύθυνους. Αυτούς που κάποια στιγμή συγκεντρώθηκαν οι πρωτεργάτες Παπαδόπουλος, Πατακός, Ζωϊτήκης κ ΣΙΑ και πήραν την απόφαση να βγάλουν τα τάνκς στους δρόμους. Με το τέχνασμα αυτό το κατεστημένο απέβλεπε σε δυό στόχους: α) Τιμωρώντας ελάχιστους από τους πρωτεργάτες να ικανοποιήσει το δημόσιο αίσθημα και β) Να διασώσει ολόκληρη την υπόλοιπη πυραμίδα των χουντικών. Για το κατεστημένο, όπως δεν υπήρχαν προπολεμικά φασίστες και στην κατοχή δοσίλογοι συνεργάτες των κατακτητών, έτσι και στην περίοδο της 7ετίας δεν υπήρχαν χουντικοί που συνέβαλαν στην επιβολή της, που την στήριξαν και που εφάρμοσαν στην πράξη το ανανεωμένο μεταχουντικό αντικομμουνιστικό δόγμα.

Με το τέχνασμα του στιγμαίου για αλλη μιά φορά το κατεστημένο αμνήστευσε σιωπηρά τα αδικήματα, που διέπραξαν οι ατιμώρητοι δοσίλογοι χουντικοί εις βάρος του λαού και της χώρας. Αφησε ατιμώρητους επώνυμους και δεδηλωμένους χουντικούς ντόπιους όπως ο Μπάμπαλης κλπ και ξένους όπως ο Ουέλς κλπ. Όπως ήταν φυσικό η τιμωρία των ελαχίστων-όπως έγινε και για τους δοσίλογους της μεταξικής και κατοχικής περιόδου-μπορεί να ικανοποίησε όλους αυτούς και πολλούς άλλους ιδεολογικά προσκείμενοι στη χούντα, δεν ικανοποίησε όμως το δημόσιο αίσθημα. Για αλλη μια φορά το δημόσιο αίσθημα, δεν ένοιωσε εκείνη την ανακούφιση, εκείνη την ψυχική λύτρωση ότι επιτέλους έγινε κάποια εστω μικρή εκκαθάριση λογαρισμών με τους εσαεί έλληνες δοσιλόγους.

Αν η πολιτεία ειχε συλλάβει και τιμωρήσει ανάλογα με το μέγεθος της ευθύνης που βάρυνε τον καθένα, δεν θα υπήρχε κανένας λόγος να βρεθούν άνθρωποι σαν αυτούς της 21ης Απριλίου 1967, να αναλάβουν στο όνομα της

ικανοποίησης του δημοσίου αισθήματος να κάνουν παράνομα και ανορθόδοξα αυτό που όφειλε, που ήταν υποχρεωμένη να κάνει ορθόδοξα και νόμιμα η πολιτεία. Θα έλεγε κανείς ότι το ελληνικό κατεστημένο όπως μεταπελευθερωτικά, έτσι και μεταχουντικά αντί να προστατεύσει δημόσιο αίσθημα για αλλη μια φορά έδωσε στέγη, τροφή και προστασία στο αυγό του φιδιού. Και όχι μόνο τους κάλυψε κάτω από τις φτερούγες του για να τους σώσει, αλλά προκειμένου να τους δώσει αργότερα και λευκές περισσότερες, κατέφυγε όπως πάντα στα πιά βρόνικα και ταπεινά μέσα. Προσπάθησε και τη φορά αυτή να μετακυλήσει τις ευθύνες πάλι στην Αριστερά και ειδικά στους αγωνιστές του αντιχουντικού αγώνα, ενώ παράλληλα η χουντική δικτατορία έθεσε εν αμφιβόλω για αλλη μια φορά και τους αγωνιστές της Εθνικής Αντίστασης, ταυτίζοντας συλλήβδην την Αριστερά με την τρομοκρατία. Ταυτίζοντας την Αριστερά με την τρομοκρατία και η αναζήτηση των τρομοκρατών στο χώρο της Αριστεράς αποπρασατολίζει τις διωκτικές αρχές στην ανεύρεση των πραγματικών ενόχων.

Πρώτος ένοχος είναι το κατεστημένο που δεν θέλησε να θυσιάσει μερικά από τα παιδιά του και οι ξένους που συνδουλίζουν και συντηρούν έντεχνα και με όλα τα μέσα την ελεγχόμενη από αυτούς τρομοκρατία. Το ελληνικό κατεστημένο, δεν μπορεί να συμβιβαστεί με την ιδέα ότι μπορεί να υπάρχουν Έλληνες, που κάθε φορά του χαλάνε τη σουπίτα. Είναι λυπηρό ότι και τη φορά αυτή υπήρξαν θύματα, χάθηκαν ζωές και είναι κρίμα.

Ενα άλλο γεγονός που συνέβαλε σε μεγάλο βαθμό στη δισφήμιση του ΕΑΜ ήταν το γεγονός ότι οι Γερμανοί φεύγοντας είχαν αφήσει στα μετώπισθεν, εκτός απ τα όποια συνεργαζόμενα ελληνικά τσανάκια τους και αρκετούς δεδηλωμένους ξένους αντικομμουνιστές, που είχαν φέρει μαζί τους οι Γερμανοί κυρίως Βουλγάρους φασίστες με εντολή να προβούν σε πράξεις δολιοφθοράς που θα επιβάρυναν το ΕΑΜικό κίνημα. Εκμεταλλεύτηκαν με δεξιοτεχνία αυτές τις ευκαιρίες, τις πρακτορικές και προβοκατόρικες στημένες παγίδες και μια σειρά λάθη, ατομικά, αλλά και της ηγεσία που έγιναν στη διάρκεια της κατοχής και οι προδότες, οι απόντες και οι καταδότες βγήκαν στον αφρό. Ήταν τόση η ζημιά που προκάλεσαν είς βάρος του ΕΑΜ αυτοί στο ηθικό κυρίως μέρος που η μεταπελευθερωτική δοσίλογη Δεξιά τους απένημε επαίνους υλικούς και ηθικούς. Τους μεταμορφώσε ως δια μαγείας σε «πατριώτες» και αργότερα θα του κάνει και ήρωες, μια και η άρχουσα τάξη, η κάθε άρχουσα τάξη δεν μπορεί να μην έχει τους δικούς της ήρωες.

Σε αυτό τους βοήθησαν και η αδυναμία που έδειξε η ηγεσία του ΚΚΕ, να αντιληφθεί ότι ο κόσμος του ΕΑΜ, δεν ήταν ενα πλήθος ετερόφωτων οπαδών χωρίς δική τους σκέψη και γνώμη, άνθρωποι δίχως γνώση του αντικειμένου και του σκοπού. Δεν συνειδητοποίησε στο βαθμό που έπρεπε, ότι ο κόσμος αυτός διέθεται όχι μόνο αντικειμενικά ανεκτήμητα αλλά και αγωνιστικά προσόντα. Ότι η τεράστια πλειοψηφία του είχε υψηλό πολιτιστικό επίπεδο, μόρφωση και δημιουργική φαντασία. Συνεπώς και αν ακόμα επικρατούσε το ΕΑΜικό κίνημα η δική μας Λαϊκή Δημοκρατία, δεν θα ήταν ούτε στη μορφή, πολύ περισσότερο στο περιεχόμενο με αυτές που επεβλήθηκαν στις γειτονικές χώρες.

Όπως ήταν φυσικό αυτή η απρόκλητη και η πιά ωμή ιμπεριαλιστική επέμβαση των Αγγλων, αμέσως μετά την απελευθέρωση σε μιά σύμμαχο χώρα, ξεσήκωσε την παγκόσμια κατακραυγή και καταδίκη ειδικά στην Αμερική και την ίδια την Αγγλία. Αυτήν ακριβώς την παγκόσμια κραυγή και καταδίκη, ήθελε όχι μόνο να καταλαγιάσει αλλά και να αντιστρέψει ο Τσωρτσιλ. Να

εκμεταλλευτεί τη διπλωματική απειρία του ΕΑΜ και να μετατοπίσει την ευθύνη του εγκλήματος που διέπραξε σε βάρος αυτού του υπέροχου λαϊκού κινήματος την ευθύνη.

Στις 12/10/1944, μετά από τριάντισι χρόνια μαύρης σκλαβιάς και το πένθος. Μια σκλαβιά που βύθισε την πατρίδα μας στο σκοτάδι, με ανυπολόγιστες συνέπειες σε ανθρωποθυσίες και ολοκληρωτική καταστροφή της εθνικής οικονομίας, τα 57 ολοκαυτώματα, τα γερμανικά στρατεύματα εκκένωσαν εσπευσμένα την Αθήνα. Η ραγδαία προέλαση του Κοκκινου Στρατού στα Βαλκάνια, τους ανάγκασε να εγκαταλείψουν τη χώρα μας, για να αποφύγουν τη σίγουρη αιχμαλωσία. Και στις 12/1/1944 έφτασε στην ελληνική πρωτεύουσα η μέρα της λευτεριάς.

Σιγά-σιγά η λευτεριά απλωνόταν και στη υπόληπη κατεχόμενη Ελλάδα. Ο λαός ζούσε ανεπανάληπτες στιγμές χαράς. Νοιώθεις κάτι το συγκλονιστικό τη στιγμή που ξαναβρίσκεις, μετά από χρόνια σκλαβιάς τη χαμένη σου λευτεριά. Τα παντα, έμψυχα και άψυχα γιόρταζαν εκείνες τις αλησμόνητες μέρες και ώρες. Τις μέρες εκείνες της απελευθέρωσης γιορτάζαμε, όχι μόνο τη λευτεριά απ τον ξένο, αλλά και απ το δικό μας φασισμό και πιστέψαμε ότι το δεκάχρονο και γιατί όχι το εκατοντάχρονο όνειρο έγινε πραγματικότητα. Οτι οι θυσίες όσες και αν ήταν δεν πήγαν χαμένες και οτι ο αγώνας θα δικαιώνεται σιγά σιγά.

Πως να χωρέσει σε ανθρώπινο Νού και ειδικά των αγωνιστών πως αυτός ο υπέροχος κόσμος που γεύονταν τη λευτεριά του, οτι σε πολύ σύντομο χρονικό διάστημα, με τη βία και αδιάκριτα ευθύνης, αλλά με μόνο τη συμμετοχή στην Αντίσταση, θα σπρώχνωνταν στο Τούνελ μιας άλλης σκλαβιάς πιο μακρόχρονης και ασύγκριτα πιο οδυνηρή απ την προηγούμενη ; Πιο σκληρή και πιο απάνθρωπη; Οτι θα χτηπιόταν ανελέητα, θα μάτωνε τόσο πολύ απ αυτούς (Αγγλους), που με όλα τα μέσα επικοινωνίας τον καλούσαν να πάρει μέρος στην Αντίσταση; Οτι θα τον εξανδραπόδιζαν και τελικά θα έχανε τα πάντα και μαζί με αυτά και τη λευτεριά και αρκετές εκατοντέδες χιλιάδες τη ζωή τους ; Παραμείναμε αθεράπευτα αισιόδοξοι για την πορεία του κινήματος και για τη σιγουριά της νίκης. Και αυτό γιατί ειχαμε κάνει το καθήκον προς την πατρίδα και η λευτεριά για την οποία ο λαός αγωνίστηκε ειχε έρθει. Ίσως η αισιοδοξία μας προέρχονταν απ το γεγονός, οτι αγνοούσαμε τα παρασκήνια και ούτε μπορούσαμε να διανοηθούμε οτι στο Λίβανο και την Καζέρτα, η ηγεσία μας στο όνομα της ομαλής δημοκρατικής πορείας, τα παραδώσε όλα στους αντιπάλους μας, οτι τους αναγνωρίσαμε το δικαίωμα να αποφασίζουν αυτοί για όλα, ακόμα και για την τύχη του λαϊκού κινήματος!

Ηταν τόσος ο πόθος του κινήματος για ομαλή δημοκρατική εξέλιξη που δεν υπάρχει έλληνας ή ξένος ιστορικός, που να αμφιβάλλει για τη σκέψη πως αν το ΕΑΜ, ειχε αποφασίσει να μην καταλάβει πραξικοπηματικά την εξουσία. Αλλωστε γι αυτόν ακριβώς το λόγο έθεσε τον ΕΛΑΣ υπο τις διαταγές της κυβέρνησης και του στρατηγού Σκόμτς. Δέχθηκε να μην κατάβει-μπεί ο ΕΛΑΣ στην Αθήνα και ανέθεσε στον εφεδρικό ΕΛΑΣ να τηρήσει την τάξη μέχρις ότου τακτοποιηθούν τα διαδικαστικά θέματα. Εκείνο που δεν επιδέχεται αμφιβολία είναι το γεγονός, πως αν ο ΕΛΑΣ ήθελε να καταλάβει την εξουσία μπορούσε να αγνοήσει τις οποιες δεσμεύσεις. Μπορούσε την επομένη της αποχώρησης των Γερμανών να κυριαρχήσει στην Αθήνα χωρίς καμία δυνατότητα αντίστασης απ κανέναν. Παρά τις εγχώριες καυσιολογίες και τους ποικίλους-πολλαπλούς παλικαρισμούς, καθ ύλην αρμόδιος, στρατιωτικός διοικητής Αθηνών Παν Σπηλιοτόπουλος, δεν ειχε αυταπάτες. Το ίδιο και ο

στενός συνεργάτης του κ Παπανδρέου στρατηγός Κασιώτας είναι αφοπλιστοί. Ο πρώτος λέει πως «αν ο ΕΛΑΣ αποφάσιζε να καταλάβει την εξουσία, και αν ακόμα έδινε διαταγήν αντιστάσεως εις την εισβολήν, η ακόκρουσίς της θα ητο αδύνατος». Ο δε στρατηγός Κασιώτας είναι αφοπλιστικός: «δεν είχαμε τίποτε στη διάθεσή μας» ! Εγώ φτάνοντας απ την Ιταλία, ηρθα μόνο με τη...λεβεντιά μου!

Αυτό το έχει γράψει και επιβεβαιώσει πολλές φορές και ο Γουντχάους ο κατ'εξοχήν εκπρόσωπος του Τσιώρτσιλ στην Ελλάδα. Γράφει λοιπόν : «Αν το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ ήταν αποφασισμένο να καταλάβει την εξουσία με τη βία αμέσως με την απελευθέρωση της Ελλάδας, η πρωτεύουσα ήταν απόλυτα στη διάθεσή του την ίδια μέρα που έφηναν οι Γερμανοί. Αν το αποφάσιζαν οι Άγγλοι με εισβολή του θα στοίχιζε ακριβά θα ήταν δυνατόν να εκδιωχθεί, την οποία εισβολή η συμμαχική πίεση και η κοινή γνώμη θα την έκαναν αδύνατη»

Εκείνα που πρέπει και αξίζει να τονιστεί είναι το γεγονός, ότι αν το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ καταλάμβανε την εξουσία, ήταν φύσει αδύνατο να εγκαθιδρύσει κυβέρνηση Σοβιετικού τύπου ακόμα και αν το ήθελε. Η Ελλάδα απ το 1830, ήταν για τους δυτικούς και ειδικά για την Αγγλία αδιαπραγμάτευτη. Συνεπώς δεν υπήρχαν τέτοιες σκέψεις ότι μπορούσε να περάσει στον ανατολικό συνασπισμό. Αυτό όπως γράφω και σε άλλο σημείο, θα μπορούσε να γίνει μόνο αν έμπαινε και στη χώρα μας ο Κόκκινος στρατός. Η «κάθοδος όμως του Κόκκινου στρατού στα Βαλκάνια είχε από πριν περιοριστεί, με συμφωνία των συμμάχων, ως τα βόρεια σύνορα της Ελλάδας». Τολμώ να πώ πως έτσι όπως ήταν διαμορφωμένο και οργανωμένο το ΕΑΜ και με την κάθοδο ακόμα του Κόκκινου στρατού, το ΕΑΜ θα εφαρμόζε το πρόγραμμά του, που δεν ήταν άλλο απ τη λαϊκή Δημοκρατία, με περιεχόμενο την ολοκλήρωση της αστικό-Δημοκρατικής επανάστασης.

Αν υπάρχει κάποιο λάθος καθοριστικής σημασίας απ το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ είναι ακριβώς η μήν κατάληψη της εξουσίας την επομένη της αποχώρησης των Γερμανών. Η κατάληψη της εξουσίας θα δρομολογούσε μια εντελώς διαφορετική εξέλιξη στη χώρα. Αφού δεν είχε στο πρόγραμμά του την μονομερή κατάληψη της εξουσίας και την εγκαθίδρυση δικτακτορικού καθεστώτος, θα αρχίζαν οι πολιτικές ζημώσεις για το σχηματισμό μιάς μεταβατικής κυβέρνησης και με τους παράγοντες της Δεξιάς. Άλλωστε η πρώτη ένδειξη για πολιτικές εξελίξεις η αποδοχή του Τσιώρτσιλ, την απόφαση του Κ Παπανδρέου να μήν δεχθεί να τον συνοδεύεται ερχόμενος του στην Αθήνα απ το Βασιλιά. Με μιά δημοκρατική κυβέρνηση και ένα αδιάβλητο δημοψήφισμα η μοναρχία ήταν καταδικασμένη, δεν θα είχαν λόγο τα Δεκεμβριανά και ο εμφύλιος 1946-49, ούτε θα αναστένονταν οι βρυκόλακες του παρελθόντος που οδήγησαν στη δικτατορία του 1967 και η προδοσία της Κύπρου το 1974, απ αυτούς ακριβώς που η μήν κατάληψη της εξουσίας τους άνοιξε το δρόμο να δολοφονήσουν τον λαό και την Κύπρο.

Αν έμπαινε ο ΕΛΑΣ στην Αθήνα, η Ελλάδα θα απολάμβανε από τότε μια κοινοβουλευτική ουσία και περιεχόμενο Δημοκρατία όπως οι άλλες Ευρωπαϊκές χώρες. Δεν θα χάνονταν-θα είχαν χαθεί τόσα πολύτιμα χρόνια σε αυτοκαταστροφές και οι αγωνιστές δεν θα ήταν οι «ποινικοί εγκληματίες και οι προδότες».

Ήδη απ το 1943 πριν βέβαια την εκπόνηση του σχεδίου «ΜΑΝΝΑ» ο κ Ιντεν είχε δηλώσει στον κ Τσουδερό πως «εάν στην Ελλάδα κατά την ώρα της απελευθέρωσης θα είναι στην εξουσία ΕΑΜική κυβέρνηση, θα την αναγνωρίσουμε και θα συνεργαστούμε μαζί της». Αυτά όμως μέχρι την ημέρα

που δεν είχε αποσαφηνιστεί μέχρι που θα φτάσει η προέλευση του Κόκκινου στρατού στα Βαλκάνια. Απ την ώρα όμως που οι Αγγλοι σε συνεργασία με τους Σοβιετικούς συμφώνησαν ότι η προέλαση του Κόκκινου στρατού θα σταματούσε στα βόρεια σύνορα της Ελλάδας μπαίνει σε δράση και εφαρμογή το σχέδιο «MANNA» που είχε εκπονηθεί τον Αύγουστο του 1943.

Στη διάρκεια της σύγκρουσης του Δεκέμβρη, τα θύματα ήταν πολλά. Το μεγαλύτερο όμως φόρο αίματος το πλήρωσε ο άμαχος πληθυσμός. Όταν μπήκαν στη μάχη οι Αγγλοι, που χωρίς δισταγμό χρησιμοποίησαν τα πιο φονικά μέσα πυρός. Τότε άρχισε το μεγάλο κακό και το μακελιό πήρε τεράστιες διαστάσεις. Με τα αεροπλάνα που πετούσαν σε χαμηλό ύψος, χωρίς τον κίνδυνο κατάρευσης πολυβολούσαν αδιακρίτως τον άμαχο πληθυσμό. Με αδιάκριτους κανονιοβολισμούς απ τα αγκυρολημένα στον Πειραιά καράβια, τα τάνκς και τα όπλα καμπύλης τροχιάς ήταν επόμενο τα θύματα όχι μόνο να είναι πολλά αλλά και να προέρχονται απ τον άμαχο πληθυσμό.

Και αναρωτιέται κανείς αφού τους τα είχαμε δώσει-τα είχαν πάρει με ειδικές και συγκεκριμένες συμφωνίες-όλα, γιατί κατέφυγαν στα αεροπλάνα, τα τάνκς, τα καράβια, τα κανόνια και όπλα καμπύλης τροχιάς; Γιατί κατέφυγαν σε μέσα και όπλα μαζικά; Σε όπλα που δεν κάνουν διάκριση, ανάμεσα στον συγκεκριμένο πολεμιστή αντίπαλο και τον άμαχο πληθυσμό; Ο ΕΛΑΣ, εκτός του ότι δεν ήταν μέσα στην Αθήνα, γνώριζαν πολύ καλά ότι δεν διέθεται ούτε κανόνια, μα ούτε και ανταεροπορικά όπλα. Επειτα είναι σε όλους γνωστό ότι οι μάχες στις περιπτώσεις αυτές (οδομαχίες), δεν διεξάγονται όπως γίνεται στο πολεμικό μέτωπο. Οι αντάρτες μετά από κάποια αψιμαχία σε κάποιο συγκεκριμένο σημείο θα μετακινηθούν σε άλλο πριν γίνουν στόχος.

Αν η χρήση αυτών των όπλων μεγάλου βελενικής και μαζικής καταστροφής, δεν είχαν σαν στόχο να προκαλέσει θύματα και καταστροφές δεν συνέτρεχε κανένας, μα κανένας απολύτως άλλος λόγος να χρησιμοποιηθούν στον ανταρτοπόλεμο και ειδικά στον πολυάνθρωπο πυκνωκατοικημένο χώρο της Αθήνας και του Πειραιά. Ακόμα και αυτοί οι κατακτητές σπάνια χρησιμοποιούσαν συνδιασμένα αυτά τα όπλα, εκτός πιά και η μάχη έπαιρνε τη μορφή μετώπου. Η ανεπιφύλακτη και εκτεταμένη χρήση αυτών των όπλων σημαίνει, ότι πράγματι αυτόν τον σκοπό θα εξυπηρετούσε η χρήση τους στο ανταρτοπόλεμο με τον εφεδρικού ΕΛΑΣ. Και αυτό, γιατί στο σημείο της σύγκρουσης ποτέ με τον οπλισμό που διέθεται ο ΕΛΑΣ και ειδικά ο εφεδρικός δεν μπορούσε μια αψιμαχία να μετατραπεί σε μάχη μετώπου, ώστε να προκύψει η ανάγκη να χρησιμοποιηθούν αυτά τα όπλα.

Σε κάθε μετακίνηση του αντάρτη και αψιμαχία, οι Αγγλοι χρησιμοποιούσαν αυτά τα μαζικά φονικά όπλα. Αν σε αυτό προστεθεί ότι η ζωή ενός Αγγλου, είναι πάντα ακριβότερη απ του Έλληνα, προτιμούσαν τα μαζικά όπλα παρά τα ατομικά, που θα έβαζαν σε κίνδυνο και τον ίδιο Αγγλο στρατιώτη που θα το κρατούσε, ενώ τα μαζικά είχαν και το πλεονέκτημα της απόστασης.

Στη διάρκεια της κατοχής οι Γερμανοί, τη δική τους ζωή την είχαν αποτιμήσει ένα προς 50 στην αρχή και ένα προς 100 αργότερα όταν τα πράγματα δυσκόλεψαν. Οι Νέοι κατακτητές αγγλοι, βέβαια δεν είχαν εκδότη συγκεκριμένες διαταγές για την αποτίμηση της ζωής του Αγγλου, όπως είχαν κάνει οι Γερμανοί σε σχέση με του Έλληνα. Συνεπώς δεν γνωρίζουμε με πιο σκεπτικό ενεργούσαν. Εκείνο όμως που ξέρουμε, είναι ότι οι Γερμανοί, μπορεί να έκαναν μετά τη μάχη σκληρά και απάνθρωπα αντίποινα και ολοκαυτώματα ακόμα, σπάνια όμως χρησιμοποιούσαν τα αεροπλάνα και τα καράβια στις

μάχες. Και μόνο η αλόγιστη χρήση όπλων μαζικής καταστροφής, όπλων που έχουν μια εκτεταμένη ακτίνα δράσης σε μιά πυκνοκατοικημένη πόλη σαν την Αθήνα και τον Πειραιά, δείχνει ότι οι Αγγλοι, δεν αναζητούσαν τον συγκεκριμένο αντίπαλο. Ήθελαν να τιμωρήσουν παραδειγματικά το λαό μας που τους γύρισε την πλάτη. Έκαναν γενοκτονία από απόσταση και εκ του ασφαλούς.

Αν σε αυτό προστεθεί ότι οι χώροι που βομβάρδιζαν από αέρα και θάλασσα, και μεδραλιοβολούσαν τα τάνκς ήταν κατά κύριο λόγο πυκνοκατοικημένες εργατοσυννοικίες. Ο καθένας αντιλαμβάνεται το σκεπτικό με το οποίο εκτιμούσαν την αξία της ζωής του Αγγλου, με αυτήν του Έλληνα. Σε εκατοντάδες ανέρχονταν κάθε μέρα οι νεκροί απ τους βομβαρδισμούς. Αυτούς τους νεκρούς. Τους νεκρούς που οι ίδιοι άνανδρα και από απόσταση δολοφόνησαν στις φτωχοσυννοικίες (Περιστερί, Δεξαμενή κλπ) που λόγω του μεγάλου αριθμού, ο λαός τους έθαβε σε ομαδικούς τάφους. Αυτοί ήταν οι νεκροί, που τα διεφθρμένα στοιχεία και οι τυμβορυούχοι άνοιξαν και ασέλγησαν βάνουσα βάση σχεδίου πάνω στα πτώματα.

Παρ όλο που και το παράδειγμα που θα επικαλεστώ, αφορά τους Έλληνες και την Ελλάδα, χωρίς να το συσχετίσω, απλώς σαν ένδειξη για τον τρόπο που σκέπτονται και ενεργούν οι αποικιακές δυνάμεις στις κατακτημένες χώρες και ειδικά οι Αγγλο-Σάξωνες. Το 1956 οι Ρώσοι, εκτόξευσαν στο διάστημα τον πρώτο επανδομένο δορυφό, μέσα στον οποίο αντί για άνθρωπο, είχαν πειραματικά βάλει μια σκυλίτσα την περίφημη Λάϊκα. Λόγω των συνθηκών, η διάρκεια ζωής της ήταν προκαθορισμένη. Όταν επέστρεψε ο δορυφόρος και έγινε γνωστός ο θάνατός της Λάϊκας, οι Αγγλίδες, έβαλε στους δρόμους του Λονδίνου, έκαναν επι μέρες συλλαλητήρια διαμαρτυρίας για το θάνατό της Λάϊκα. Τις ίδιες όμως μέρες συνελλάμβαναν, βασάνιζαν και εκτελέστηκαν τρεις Κύπριοι αγωνιστές, ο Καραολής, ο Δημητρίου. Το όνομα του άλλου αγωνιστή δεν το θυμάμε χωρίς να...

Μόνο με αυτόν τον τρόπο, με αυτό τον απάνθρωπο, απαίσιο και αποτρόπαιο τρόπο μπορούσαν οι ξεσχολισμένοι και στυγνοί αποικιοκράτες, να εκθέσουν ηθικά αυτό το παλαιό κίνημα. Ένα κίνημα σαν αυτό του ΕΑΜ. Ένα κίνημα που το συνέλαβε, το κοιόφωρησε πολλές δεκαετίες στα πονεμένα σπλάχνα του ο λαός, το γέννησε στις 27/9/1941, το γαλούχισε και του έδωσε τα πάντα για να αντρωθεί και συμμετείχε ολόψυχα για να γιγαντωθεί. Και έγιναν μυριάδες οι αγωνιστές, ακολουθώντας την παράδοση των προγόνων. Εγιναν ο φόβος και ο τρόμος των τριών κατακτητών και των ντόπιων λακέδων-Νενέκων τους. Αυτοί η πάσης φύσεως βδελυροί ελληνόφωνες συνεργάτες που καίγανε, εκτελούσαν και σκότωναν αδιάκριτα-στα Καράβρυτα, το Δίστομο, στο Χορτιάτη, στη Κατράνιτσα κλπ. Που έκαιγαν στους ατομικούς φούρνους των χωριών βρέφη, μικρά παιδιά, και ανυπεράσπιστους γέρους. Που βίαζαν γυναίκες και γριές ακόμα, πρωτοστατούσαν στα μπλόκα φορόντας απ το φόβο τις μισητές κουκούλες και στις πολυαίμακτες μάχες με το στρατό της Αντίστασης-και ήταν χιλιάδες οι νεκροί των αγωνιστών.

Το δίκαιο, η ηθική υπόσταση, η αξιοπρέπεια, και οι Ανθρώπινες αξίες ήταν τα βάθρα, το μεγαλείο και η ακτινοβολία του ΕΑΜικού κινήματος. Σε αυτά στηρίχθηκε, με αυτά πορεύτηκε, και για αυτά αγωνιζόταν. Για τον ίδιο λόγο αυτά ήταν και η Αχίλλεως φτέρνα του. Γι αυτό και οι επιπτώσεις απ αυτή τη σατανική πλεκτάνη των Μέτρ της αποικιοκρατίας, να κατακρεουργήσουν σώματα νεκρών, που οι ίδιοι έστηλαν στον Άγιο Πέτρο και να συνδέσουν-

καλύψουν με μια έκθεση που οι ίδιοι είχαν προετοιμάσει, ήταν κάτι που δεν χωρούσε στο μυαλό του αγωνιστή. Του αγωνιστή που εγκατάλλειψε τα πάντα και εθελοντής στρατεύτηκε να πολεμήσει γι αυτά τα ιδανικά. Πως ήταν δυνατόν να του καταλογίσουν μια τέτοια ευθύνη με την έκθεση Σετρίν; Την έκθεση του εργατοπατέρα Σετρίν που ειδικά τον έφεραν απ τη Λόντρα.

Η έκθεση αυτή, ήταν φοβερή σε εντύπωση και επιπτώσεις, τόσο στο εξωτερικό πολύ περισσότερο όμως στο εσωτερικό και μακροπρόθεσμες. Πρέπει να τους αναγνωρίσουμε ότι κατόρθωσαν, με δυό κινήσεις α) την ένοπλη επέμβαση και β) την πτωματολογία ενα κίνημα που είχε σημαία και κορωνίδα του την ηθική, την αξιοπρέπεια και τις Ανθρώπινες αξίες. Που αγωνίζονταν για λευτεριά και το δίκαιο, κατόρθωσαν να το εκθέσουν στα μάτια του κόσμου, ακόμα και αρκετών που συμμετείχαν στο ΕΑΜ. Δεν θα ήταν υπερβολή αν έλεγε κανείς ότι και σήμερα ακόμα εξακολουθεί να έχει σε κάποιους επιπτώσεις. Πχ στους παλιο-συναγωνιστές που λένε «οτι καλύτερα που δεν επικρατήσαμε κλπ». Και το πιο δυσάρεστο αν όχι τραγικό είναι ότι παραβλέποντας την βάρβαρη ένοπλη επέμβαση των Αγγλων, χρησιμοποιούν την πτωματολογία σαν ενα απ τα πιο βασικά επειρηρήματα προκειμένου όχι μόνο να καλυφθεί αυτή η εγκληματική ενέργεια των Αγγλων, αλλά και να εδραιώσουν το «δίκαιο» της επέμβασης!!!

Οι Αγγλοι πάντα θεωρούσαν την Ελλάδα, προέκταση της Αγγλικής κοινοπολιτείας. Αυτό το επιβεβαιώνει η φράση του κ Ηντεν όταν έλεγε ότι: «Ελπίζουμε ότι θα μπορούσαμε να το περιλάβουμε-το ΕΑΜ-σε μια εθνική κυβέρνηση». Αυτά στις 19/5/44, ενώ στις 12/5/44 είχε υπογραφεί η συμφωνία του Λιβάνου για τη συγκρότηση κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας, στην οποία κυβέρνηση συμμετείχε και το ΕΑΜ. Αυτή η δήλωση του κ Ηντεν ήταν σαφής, ενώ απ τις 12/5/44, ύστερα απ την υπογραφή της Συμφωνίας του Λιβάνου, υποτίθεται ότι συμμετείχε και το ΕΑΜ στην κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας, εφτά μέρες αργότερα ο ίδιος, χρησιμοποιεί τον όρο «ελπίζουμε ότι θα μπορούσαμε...», γεγονός που σημαίνει ότι η υπογραφή που έβαλαν για τη συμμετοχή του ΕΑΜ, στη συγκρότηση της κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας εξακολουθούσε να είναι κάτι το αδιανόητο γι τους Αγγλους.

Όταν όμως ο λαός σε μία χωρίς προηγούμενο κοσμοσυρροή και αυθορμητισμό κατά την υποδοχή των μελών της κυβέρνησης εθνικής ενότητας και των Αγγλων επισήμων Μάκ Μίλαν, τότε Υπουργός για θέματα Μεσογείου και μετά Πρωθυπουργός, τον πρεβευτής Λίπερ και το στρατηγός Σκόμπι, παρακολουθούσαν έκθαμβοι σε ολόκληρη τη διαδρομή απ τον Πειραιά στο Σύνταγμα, αυτή τη λαοθάλασσα, και ο Μάκ Μίλαν, σαν έμπειρος πολιτικός αντιλήφθηκε το τί πραγματικά αντιπροσωπεύει το ΕΑΜ. Με μία φράση του, έδωσε το στίγμα των εκτιμήσεων του: ΤΟ ΕΑΜ ΘΑ ΚΕΡΔΙΣΕΙ ΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ. Αυτό λοιπόν, που μέχρι την ημέρα εκείνη ήταν ίσως αδιανόητο για τους Αγγλους, οριστικοποιήθηκε με το αδύνατο και το απαράδεκτο να συμμετάσχει και το ΕΑΜ σε μια Εθνική κυβέρνηση.

Το σχέδιο «MANNA» υπήρχε, δεν έμεινε παρά να βρεθούν τα προσχήματα εκείνα που όχι μόνο θα κοινοτοποιοήσουν το ΕΑΜ, αλλά και θα του μετακυλήσουν και την ευθύνη. Για το αιματοκύλισμα του λαού υπήρχαν τα τάνκς, τα αεροπλάνα και τα καράβια. Το δύσκολο ήταν η μετακύληση των ευθύνων. Και ήταν το πιο δύσκολο, γιατί οι αποικιοκράτες ήξεραν πολύ καλά ότι ένα λαϊκό κίνημα σαν το ΕΑΜ, δεν νικιέται με τα όπλα. Μόνο ηθικά νικιέται. Αν δεν ηττηθεί και ηθικά ζεί στις καρδιές του λαού. Γίνεται συνείδηση, οδηγός και πρότυπο.

Για τους Μέτρ της αποικιοκρατίας όμως, με την μακρόχρονη πείρα στο χτίσιμο σκηνικών εξαπάτησης, αλλίωσης, μεταστροφής δεδομένων και μετακύληση ευθυνών, αν δεν ήταν εύκολη ήταν όμως δυνατή. Δεν έμεινε παρά να θέσουν σε κίνηση τους αντίστοιχους μηχανισμούς. Οι εραστές της δοτής εξουσία πολλοί. Οι ορκισμένοι εχθροί του ΕΑΜ το ίδιο πολλοί. Αυτοί που θα συμπαραταχθούν στο πλευρό των Αγγλων ακόμα περισσότεροι. Οι «ειδήμονες» που θα κάλυπταν ηθικά τους Αγγλους σε αυτό το τερατούργημα υπήρχαν και ήταν πρόθυμοι!

Βεβαία η καταδίκη όχι μόνο του ΕΑΜ, της Ελλάδας και του λαού μας, ήταν προαπαφασισμένη για το πού θα οδηγηθεί η χώρα μας μετά την ένταξή της στη διεθνή του κεφαλαίου από το 1920. Πάρθηκαν πρακτικά μέτρα γενικά. Εγινε η δικτατορία του Πάγκαλου, του Κονδύλη, το κίνημα του 1935, εξειδικεύτηκαν στη βασιλό-μεταξική δικτατορία. Μπήκαν στη φάση εφαρμογής στα μέσα του 1943, με το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ». Εγινε η υποδομή με τα τάγματα ασφαλείας και τους άλλους εθνοϊσμούς. Και επειδή και αυτά τα μέτρα κατά τον Μακ Μίλαν, δεν θα ήταν ικανά-αρκετά να νικηθεί το ΕΑΜ κατά μέτωπο, κρίθηκε απαραίτητο να μπει σε εφαρμογή το σχέδιο Σετρίν. Ένα σχέδιο απ τα πιά ειδεχθή, βρωμερά και απάνθρωπα. Απαραίτητο όμως και μοναδικό να καταφέρει βαρύ ηθικό πλήγμα στο ΕΑΜ.

Αυτό όμως από μόνο του σαν σύλληψη, σε μιά απ τις μεγαλύτερες αποικιακές χώρες όπως η Αγγλία, παρά την μακρόχρονη και αύθουνη πείρα σε παρόμοια απάνθρωπα σκηνικά δεν αρκούσε. Χρειάζονταν και αυτοί που θα έκαναν πράξη τη σύλληψη. Και τότε την υπόθεση την πήραν στα στιβαρά τους χέρια οι Ηρόστρατοι. Αυτοί που γκρέμιζαν με αντεθνικό πάθος, με ταξικό μίσος και με απέραντη ασυνειδησία, αυτό που με αίμα, σάρκα και κόκαλα έχτιζε πέτρα την πέτρα ο λαός. Χωρίς δισταγμό και τύψεις έδωσαν το πράσινο φώς στις ύαινες. Τα τρομερά ανθρωπάκια και όλοι οι γύρο τους-η στρατιωτική «ηγεσία» της Μέσης Ανατολής και μέλλουσα να αναλάβει την μεταπολεμική ηγεσία του «έθνους» υπήρχαν. Οι ακραιφνείς «πατριώτες», οι αδέκαστοι εθνικόφρονες που διαπαιδαγωγήθηκαν τις πιά άξεστες, αντιδραστικές και διχασταστικές δεξιές ιδεολογίες το ίδιο. Οι ειδικοί για το στήσιμο του σκηνικού, οι χαράκτες-κόφτες και οι ρετουσαρίστες ήρθαν απ τη Λόντρα μαζί με τον Σετρίν. Δεν έμεινε παρά να βρεθούν οι τυμβοριούχοι. Όσο για νεκρούς ας ήταν καλά τα τάνκς, τα καράβια και τα αεροπλάνα. Τόσες μέρες δούλεψαν για τον ακοπό αυτό εντατικά.

Και ενώ αλλα περιμέναμε, μετά την απελευθέρωση αλλα βλέπαμε να γίνονται. Έτσι σε ορισμένες προκλητικές ενέργειες τόσο της κυβέρνησης γι αυτήν την κυβέρνηση στην οποία συμμετείχε και το ΕΑΜ ο Τσιώρτσιλ, είχε πεί ότι δεν χρειάζεται να ενημερώνεται για τα δικά τους σχέδια και δεν αντέδρασε ο Παπανδρέου, προκάλεσαν τη γενική κατακραυγή, γιατί θεωρήθηκαν προκλητικές και παραβίαση συμφωνηθέντων για το λαϊκό κίνημα. Ενδεικτικά απ τα τόσα και τόσα αυτών των προκλητικών ενεργειών θα αρκεστώ σε τρεις χαρακτηριστικές περιπτώσεις.

Η πρώτη έχει σχέση με τη δίωξη των πρωτοκλασάτων δοσιλόγων. Η κυβέρνηση με τη συμπεριφορά της έδειξε, ότι όχι μόνο δεν την απασχολούσε αυτό το παλαικό αίτημα, αλλα αντίθετα με ό,τι πρόβλεπε η συμφωνία μεθοδευμένα κωλυσιεργούσε και μάλιστα σκόπιμα την μείωση της σημασία του δοσιλογισμού. Καθυστερούσε αντί να διατάξει τη άμεση σύλληψη των γνωστών και φοβερών δοσιλόγων. Ούτε και για αυτούς ακόμα τους πρωτοκλασάτους δοσιλόγους, τους σιχαμερούς και προκλητικούς συνεργάτες

των Γερμανών. Αντί να διατάξη τη σύλληψη και αυτούς ακόμα τους πρωτεργάτες τους διευκόλυνε να φύγουν για το Κάιρο. Τους πρόσφερε τις όποιες διευκολύνσεις τους ζητούσαν οι δοσίλογοι για να μὴν λογοδοτήσουν στην δικαιοσύνη για τα τόσα τρομερά εγκλήματα διέπραξαν σε βάρος της χώρας και του λαού.

Η δεύτερη περίπτωση αφορά τη μεταχείριση των ταγμάτων ασφαλείας και των δοσιλόγων γενικά. Κατά τρόπο προκλητικό ο Σκόμπυ, έβαλε υπο την υψηλή προστασία του τα περιβόητα τάγματα ασφαλείας, που είχε συλλάβει και παραδοσει ο ΕΛΑΣ, στο Σκόμπυ ύστερα από διαπραγματεύσει παρουσία και του τότε Υπουργού στρατιωτικών της κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας Παναγιώτη Κανελόπουλο, και αναμεσα τους και αυτούς της Πελοποννήσου, που αρχηγό τους είχαν τον πασίγνωστο εθνοπροδότη συνταγματάρχη Παπαδόγκωνα. Οι γερμανοντυμένες αυτές μονάδες των ταγματατων είχαν μαυροφορέσει την Πελοπόννησο.

Μετά την αποχώρηση των Γερμανών προστατών τους, τους ανέλαβε υπο την προστασία του ο Σκόμπυ. Για να μην ενοχληθούν απ τον κόσμο, που τον είχαν μαυροφορέσει, μετέφεραν τον Παπαδόγκωνα και τους ταγματασφαλίτες του, με τον οπλισμό τους, στην Αθήνα-μέσω Σπετσών-συνοδευόμενοι από Άγγλους και σε συνέχεια μαζί με αυτούς που είχε συλλάβει και σε άλλες περιοχές και παραδόσει ο ΕΛΑΣ, τους εξασφάλισαν σίγουρη και ανενόχλητη, αναχώρηση σε αυτούς που έπρεπε να φύγουν και ευχάριστη διαμονή τους υπολοίπους στην Αθήνα. Η Τρίτη αφορά την απαγόρευση, με διαταγή του Σκόμπυ την είσοδο τμημάτων του ΕΛΑΣ στην Αθήνα για να συμμετάσχει στη γιορτή απελευθέρωσης.

Ενώ σαν λαός πιστεύαμε οτι σε καμιά περίπτωση δεν θα επιχειρούσαν οι Άγγλοι να χτυπήσουν την Αντίσταση, που ήταν αναγνωρισμένη διεθνώς συμμαχική δύναμη και χώρα. Η Ελλάδα δεν ήταν εχθρικό έδαφος αλλά σύμμαχος χώρα. Και σαν σύμμαχο δεν θα τολμούσαν να την κατακτήσουν, όπως έκαναν οι Γερμανοί. Ενώ εμείς πιστεύαμε οτι οι «σύμμαχοι» και «φίλοι» που καλούσαν το λαό σε αγώνα κατά των κατακτητών, που με τα πιά επίσημα χείλη αναγνώρισαν, με λόγο και γραπτά συγχαρητήρια τον αξιοθαύμαστο αγώνα του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, αυτοί ακριβώς οι...είχαν αποφασίσει-οργανώσει από πολύ νωρίτερα και με ταχύτητα την «κονιορτοποίηση» του ΕΑΜ. Ετσι μόλις διαπίστωσαν την καταπληκτική απήχηση που το ΕΑΜ είχε στο λαό, έθεσαν σε κίνηση τους μηχανισμούς εξόντωσης.

Μόλις αποχώρησε ο ΕΛΑΣ, απ την περιοχή της Αττικής οι μέτρ της προπαγάνδας συγκρότησαν συνεργεία από ορκισμένους εχθρούς της Αντίστασης, τους πάσης φύσεως δοσιλόγους, τους κρετίλους ταγματασφαλίτες, τους Χίτες και κάθε λογής χαφιέδες και ο,τι διεφθαρμένα στοιχεία σε ενα συμπόσιο κρεπέλης. Ανοιξαν τους τάφους και έκαναν αποκομιδή των νεκρών στις περιοχές που κατείχε το εφεδρικό ΕΛΑΣ, Περιστερι και τη Δεξαμενή κλπ, όπου ο ΕΛΑΣ πράγματι είχε κάνει μερικές εκτελέσεις. Εκει πιά βυσοδομούσαν. Εδειξαν τον πραγματικό τους εαυτό, την άβυσσο που τους χώριζε απ τα υψηλά ιδανικά της Αντίστασης και το πολύχρονο μίσος που έτρεφαν γι αυτήν. Στην προσπάθεια να φανούν πειστικοί ξεπέρασαν και τους πιά ειδεχθείς τυμβωρύχους. Ασέλησαν στην κυριολεξία πάνω στα πτώματα: Βγάλανε μάτια, κόψανε γεννητικά όργανα, αυτιά, μύτες και ό,τι αλλό έκριναν τα άρρωστα μυαλό τους, ό,τι θα μπορούσε να τους βοηθήσει στο καταχθόνια έργο τους. Χρησιμοποίησαν κονσερβοκούτια και με αυτά χάραξαν τους λαιμούς των εκταφέντων

πτωμάτων για να ισχυρισθούν μετά, ότι αυτά τα έκαναν οι κομμουνιστές. Πράξεις που μόνο αρρωστημένα εγκληματικά μυαλά μπορούσαν να διανοηθούν και να διαπράξουν. Αυτή ήταν η πρώτη φάση-πράξη του σχεδίου.

Βέβαιά αυτά αργότερα θα τα έκαναν στην πράξη σε ζωντανούς ανθρώπους. Θα έκοβαν κεφάλια όπως του Βελουχιωτή και εκατοντάδων άλλων αγωνιστών. Κεφάλια πολλά που κατόπιν συμφωνίας θα κρεμούσαν στους φανοστάτες των πόλεων, και αλλα θα τα παραδίνουν στα αστυνομικά τμήματα και θα εισέπραταν το αντίτιμο σε χρυσό για το κάθε κεφάλι. Για την ιστορία υπάρχει και στάλθηκε τέτοια εγκύκλιος απ το Υπουργείο εσωτερικόν στα Αστυνομικά Τμήματα.

Ακολούθησε η δεύτερη φάση-πράξη. Όταν ετοιμάστηκαν και οι τελευταίες λεπτομέρειες, κάλεσαν τους δικούς τους, αλλά και τίμιους ανθρώπους να δούν αυτό το φρικτό και αποτρόπαιο θέαμα. Ήταν φυσικό ο καθένα θα έμεινε εμβρόντητος μπροστά σ αυτό το ανήκουστο και αποκρουστικό μενού που είχαν ετοιμάσει. Όποια και αν ήταν τα πιστεύω αυτών των ανθρώπων, που βίωσαν αυτές τις εικόνες, θα τους ήταν αδύνατο να διανοηθούν ότι αυτό το βρομερό, το απάνθρωπο και εγκληματικό έργο που αντίκρισαν, ήταν μιά καλοσχεδιασμένη σατανική σκηνοθεσία. Από ανθρώπους που είχαν λόγο να την κάνουν. Από ανθρώπους ειδικούς. Από ανθρώπους που τα έχουν ξανακάνει.

Το σχέδιο-έργο πρόβλεπε και τρίτη πράξη. Η Τρίτη αφορούσε τους εκπροσώπους των αγγλικών εργατικών συνδικάτων με επικεφαλής το Γενικό Γραμματέα τους, τον Σέρ Σιτρίν. Οι αγγλικές υπηρεσίες τα είχαν όλα εκ των προτέρων ετοιμάσει, γιατί εκείνο που τους ενδιέφερε ήταν να κλείσουν τα στόματα όλων αυτών, που τους καταδίκάζαν μέσα στην ίδια τους τη χώρα, την Αμερική και σε ολόκληρη την Ευρώπη, για την απροκάλυπτη ένοπλη επέμβασή τους στην Ελλάδα. Γι αυτόν ακριβώς το σκοπό προετοίμασαν αυτό το τρομερό σκηνικό και όταν τα πάντα ήταν έτοιμα, έφεραν και συνέταξαν την περιβόητη έκθεση Σετρίν, που μιλούσε για τα «φοβερά εγκλήματα και τά κακουργήματα των κομμουνιστών». Η έκθεση αυτή όπως ήταν προγραμματισμένο, εκάνε το γύρω της Αγγλίας, της Αμερικής, του Καναδά και όλων των συμμαχικών χωρών. Το αντικομμουνιστικό κατεστημένο στις χώρες αυτές και ειδικά στο εσωτερικό, με βάση την πτωματολογία, εξαπέλησε ένα δισφημηστική και αχαλύνωτο όργιο εναντίον του ΕΑΜ.

Τη δισφημηστική εκστρατία στο εξωτερικό την αναλάβανε σημαίνοντες Άγγλοι με επικεφαλής τον ίδιο τον Τσιώρτσιλ. Η έκθεση Σετρίν είχε γίνει η σημαία τους. Το ΕΑΜ δεν είχε τη δυνατότητα να αντιδράσει, ούτε στην ίδια μας τη χώρα. Τι μπορούσε να κάνει στην Αγγλία και την Αμερική; Ο Τσιώρτσιλ είχε το πεδίο ελεύθερο να συκοφαντεί ανέσχυντα και αναπάντητα. Έτσι σε κάποια στιγμή εκείνες οι θαρραλέες φωνές που στηλιτεύανε την επέμβαση και είχαν φέρει σε πόλυ δύσκολη θέση τον αρχιτέκτονα της επέμβασης σιώπησαν. Δημοσιογράφοι, προσωπικότητες του πολιτικού κόσμου και διανοούμενοι παγκοσμίου κύρους, που είχαν ξεσηκώσει τη μεγαλύτερη καμπάνια κατά της αγγλικής επέμβασης μετά την έκθεση Σετρίν στάθηκαν και αυτοί ανήμποροι να αντιδράσουν.

Στη χώρα μας ξεσήκωσαν μια πρωτοφανή δισφημηστική εκστρατεία χρησιμοποιώντας κάθε μέσο. Ο τύπος, το ραδιόφωνο, οι άμβωνες των εκκλησιών, τα ανώτατα εκπαιδευτικά ιδρύματα, τα σχολεία, οι δημόσιοι οργανισμοί, τα σώματα ασφαλείας και ειδικά το καλοθρεμένο και υπέρογκο παρακράτος, πολιτικό και στρατιωτικό που υπαγόρευε και έλεγχε την πιστή

εφαρμογή της εκστρατείας. Τα πάντα στη διάθεση της σπίλωσης του προοδευτικού κινήματος. Τυπώθηκαν γιγαντοαφίσες, γέμισαν τις πόλεις και την ύπαιθρος από αυτές. Δεν έμεινε πλατεία, δρόμος, στύλος και δέντρο που μην έχουν κολλημένη μια αφίσα. Οποιος τολμούσε να αμφισβητήσει αυτά τα «φρικτά κομμουνιστικά εγκλήματα» ή δεν ταύτιζε το ΕΑΜ με το ΚΚΕ, τον καλούσαν στην ασφάλεια. Η μοναδική συζήτηση που επιτρέπονταν στα καφενεία ήταν για αυτά τα φοβερά εγκλήματα και η «εθελοντική» παραδοχή ότι τα «εγκλήματα» αυτά τα είχαν διαπράξει οι ΕΑΜοβούργαροι κομμουνιστές και αυτό γιατί μόνο αυτοί ήταν ικανοί να διαπράξουν τέτοια αποτρόπαια εγκλήματα.

Η δημόσια αντίκρουση του ΕΑΜ ήταν ανύπαρκτη, αφού και ο τύπος της ήταν απογορευμένος. Η πτωματολογία ήταν ο προπομπός για το τί θα επακολουθούσε. Συνδιασμένη με την ιδεολογία της τρομοκρατίας και με πράξεις τρομοκρατικές η πτωματολογία, έπαιξε καθοριστικό ρόλο ειδικά στην ύπαιθρο στην ψυχολογία του λαού. Όταν προσπαθούσαμε να εξηγήσουμε στον κόσμο, ότι όλα αυτά ήταν πράξεις και επινοήσεις των αντιπάλων μας. Πράξεις κατασκευασμένες για αυτόν ακριβώς τον σκοπό, δεν μας πίστευαν και αν ακόμα μας πίστευαν δεν αντιδρούσαν. Ετσι άνθρωποι που έβλεπαν τον αγώνα δίκιο, που καταδίκάζαν ανεπιφύλακτα τη συνεργασία και καυτηρίαζαν το δοσιλογισμό. Που αποδοκίμαζαν την επέμβαση των Αγγλων και είχαν απογοητευθεί απ τους παλαιούς πολιτικούς μέσα τους να μας πίστευαν. Μας πίστευα γιατί ήξεραν πως ενα Εθνικο Απελευθερωτικό λαϊκό κίνημα όπως ήταν το ΕΑΜ. Ενα κίνημα που ο ίδιος ο λαός το έζησαν επι τέσσερα σχεδόν χρόνια, που το στήριξε, το έθρεψε, το στέγασε, δεν ήταν δυνατόν να προβεί σε τέτοιες εγκληματικές πράξεις. Ανοιχτά όμως δεν τολμούσαν να το πούν ή να το συζητήσουν μαζί μας, ότι όλα αυτά ήταν μια καλοστημένη προπαγάνδα-παγίδα.

Δεν αρκέστηκαν όμως σε αυτήν τη δυσφημιστή καμπάνια-προπαγάνδα. Οι Αγγλοι, με την πείρα που διέθεταν, πριν απ την πτωματολογία για να παραπλανήσουν και αποπροσανατολίσουν την ηγεσία του ΚΚΕ, ώστε να μή δεχθεί τον αφοπλισμό του ΕΛΑΣ, γιατί μια ομαλή εποστράτευση θα τους ανέτρεπε ως ενα βαθμό όλα τα σχέδιά τους και για να μπορέσουν να οδηγήσουν την ηγεσία του ΚΚΕ, όπως το είχαν σχεδιάσει στη ένοπλη σύγκρουση, χρησιμοποίησαν κατά τρόπο αποτελεσματικό τις θαυμάσια οργανωμένες μυστικές υπηρεσίες τους και τις διασυνδέσεις με τις αντίστοιχες γερμανικές.

Στην καταπολέμηση του κομμουνισμού και την υπεράσπιση του καθεστώτος, οι όποιες διαφορές στο κεφαλαιοκρατικό τρόπο σκέψης μπαίνουν στην άκρη. Από καιρό έπλασαν το μύθο α) ότι δεν θα επέμβουν β) ότι και αν ακόμα να ήθελαν να επέμβουν, δεν θα είχαν τις αντίστοιχες για την περίπτωση δυνάμεις, αφού ο πόλεμος στην Ευρώπη συνεχίζονταν και γ) άφησαν να νοηθεί ότι το ελληνικό θέμα το θεωρούσαν εσωτερικό μας πρόβλημα. Συνεπώς σαν τέτοιο θα το λύναμε μόνοι μας. Από ό,τι φαίνεται όμως, ο μύθος αυτός έφτασε έγκαιρα στα αυτιά εκείνων για τους οποίους τον προορίζανε. Δυστυχώς τον πίστεψαν και επειδή στη συμφωνία του Λιβάνου στο 2ο άρθρο πρόβλεπε το ταχύτερο δυνατό «τη δημιουργία του Εθνικού Στρατού», η ηγεσία της Αντίστασης θεώρησε πως πράγματι θα άρχιζε η συγκρότησή του.

Λένε πως ο «στρατός αρχίζει από εκεί που τελειώνει η λογική». Και όμως είναι πολύ σημαντικό για την κοινωνία των πολιτών και την κοινωνικό-

οικονομική και πολιτιστική ανάπτυξη της χώρας να βρεθεί ένας τρόπος, μια ισορροπία και μια υγιής σχέση ανάμεσα στην κοινωνία των πολιτών και το στρατό. Το ΕΑΜ αυτό ακριβώς ζήτησε: να υλοποιηθεί αυτός ο όρος, έτσι ώστε να συγκροτηθεί πράγματι Εθνικός Στρατός, που θα αποτελούσε εγγύηση για την ομαλή δημοκρατική πορεία της μεταπολεμικής Ελλάδας και όχι ένα επίορκο, σε κλίκες και συσπειρώσεις πραιτοριανό στρατό, όπως είχαν καταντήσει το στρατό της Μέσης Ανατολής. Όταν έχουν υπάρξει αυτές οι κινήσεις και η οργάνωση του ΙΔΕΑ, ήταν εμφανές ότι δεν μπορούσε να υπάρχει στρατός εθνικός. Αυτής της σύνθεσης στρατός υστερα από λίγο γίνεται ταξικός και σε συνέχεια αυτονομείται...

Έτσι όπως είχε καταντήσει αυτός ο στρατός και ειδικά οι αξιωματικοί οργανωμένοι στον ΙΔΕΑ κλπ, σε τίποτε δεν διέφεραν από τους αξιωματικούς που εντάχθηκαν στα τάγματα ασφαλείας και πολέμησαν την Αντίσταση στο πλευρό των κατακτητών. Αν υπήρχε κάποια διαφορά για το λαό και τη χώρα, είναι ότι και οι μόν και οι δέ σαν αξιωματικοί έγραψαν στις παλιές τους μπότες τον όρκο που έδωσαν και την αποστολή ότι μοναδικό έργο τους : η «υπεράσπιση της ακεραιότητας της Πατρίδας και των ελευθεριών των Ελλήνων», προηγούνται κάθε άλλης υπακοής και υποταγής. Οι πρώτοι υπηρέτησαν και υπερασπίστηκαν τους Γερμανούς κατακτητές και οι δεύτεροι τους Άγγλους νεοκατακτητές. Και η Ελλάδα! Και οι Έλληνες! Ερμαιο στα χέρια... Ευτυχώς υπήρξαν και οι Αξιωματικοί, που σκεπτόμενοι ότι η Πατρίδα μας είναι μικρή. Και σαν μικρή δεν έχει να παρουσιάσει μάζες, όγκους και μεγάλους αριθμούς. Βασίζεται στην ποιότητα. Αξιωματικοί που όχι μόνο τίμησαν και επιβεβαίωσαν τον όρκο, πολεμώντας τον όποιο κατακτητή. Καλλιέργησαν την ποιότητα και έμειναν σ' όλο το διάβα της ζωής τους «Ευέλπιδες» όπως αποκάλεσε τη σχολή «Ευελπίδων» τους πρώτους Έλληνες Αξιωματικού ο Ιωάννης Καποδίστριας.

Την επομένη της παράδοσης των όπλων από τον ΕΛΑΣ, οι αφοπλισμένοι ΕΛΑίτες, τραγουδώντας ή κλέγοντας πορεύονταν τον δρόμο της επιστροφής στα σπίτια τους. Όμως οι άνανδροι δολοφόνοι, που τους είχαν μιά ή δύο μέρες πριν την παράδοση των όπλων τους χρεώσει μέσω της πτωματολογίας με τα πιο «φρικτά εγκλήματα» καιροφυλακτούσαν, έχοντας διπλή αποστολή. Να δολοφονήσουν άοπλους πολίτες, εμποδίζοντας την ομαλή εξέλιξη της εσωτερικής ζωής της πατρίδας μας. Πέτυχαν και τα δύο. Αρχισαν οι συλλήψεις, σκότωναν αμέριμνους πολίτες. Στην ύπαιθρο, η βία και η λευκή τρομοκρατία οργιάζε. Οι απειλές διαδέχονταν την άλλη. Κάθε μέρα που περνούσε, το παρακράτος με την ανοχή και τη συμπαράσταση και του επίσημου κράτους, γίνονταν όχι μόνο πιο παντοδύναμο αλλά και πιο ανεξέλεγκτο. Δρά-ενεργεί κατά βούληση και αποφασίζει για ζωή και θάνατο. Και τότε ακολούθησε η πολύχρονη μαύρη σκλαβιά και η ανείποτη τραγωδία: Ο μακρόχρονος Γολγοθάς του λαού μας και η σταύρωση της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης.

Δολοφονούσαν τους ανθρώπους που έχυσαν το αίμα τους. Συνελλάμβαναν αυτούς που θα έχτιζαν τη Νέα Ελλάδα, αυτούς που ήταν οι καλύτεροι, οι μοναδικοί, αυτούς που θα ήταν οι αρχιτέκτονες. Οι ανθρωπιοί που θα αναλάμβαναν με ήθος, ανθρωπιά, ανιδιοτέλεια, όπως και στην Αντίσταση και αγάπη για την πατρίδα και το λαό την ανοικοδόμηση. Με δημιουργική έμπνευση και φαντασία θα ήταν τα τεχνολογικά δομικά υλικά, που θα χρησιμοποιούσαν για την οικοδόμηση της σύγχρονης Ελλάδας. Της Ελλάδας που για πρώτη φορά θα ανήκε τους Έλληνες. Αυτούς τους ανθρώπους

δολοφονούσαν. Προσπαθούσαν να σκοτώσουν την αγάπη του λαού για το ΕΑΜ. Το ΕΑΜικό θαύμα όμως ήταν και παραμένει το δημιούργημα του ίδιου λαού μας. Πρόκειται για μια αντίληψη, βέβαια, που μπορεί και πρέπει, να γίνει κατανοητή στο πλαίσιο εκείνης της εποχής: μια εποχής των ελπίδων, της πίστης στην πρόοδο, στις απεριόριστες δυνατότητες του λαού σε συνδιασμό με την τεχνική, την Επιστήμη και της αέναης ανάπτυξης των παραγωγικών δυνάμεων- μιας αντίληψης που σήμερα ζούμε το μεγαλείο αλλά και τους περιορισμούς της για τους ίδιους ακριβώς λόγους.

Η υστερία, υποπροϊόν μιας πραγματικής κατάστασης στο παρελθόν, τώρα λειτουργεί σαν γενικευμένη παράνοια, σε αυτοτελή και αφηρημένη μορφή, χωρίς την ανάγκη εντοπισμού του φτέχτη. Η Δεξιά προσπαθούσε να πείσει τον κόσμο σχετικά με το μέγεθος της απειλής, ώστε να πετύχει τη συστράτευση όλων των...

«Σύμπας», ο κόσμος των κιοτήδων της Δεξιάς: Συν γυναίξι και τέκνεις προτείνει και απαιτεί, όχι συμφυλίωση, αλλά εκδίκηση! Μεγάλες οι ανάγκες. Δύσκολα τα προβλήματα. Το ΕΑΜ είναι ακόμα ζωντανό, συμπαγή και ισχυρό. Ο λαός είχε κάνει όνειρα, είχε στηρίξει ελπίδες στο ΕΑΜ, είχε πιστέψει και είχε μεταλάβει για πρώτη φορά μετά το 21, των «Αχράντων Μυστηρίων» για λευτεριά και δίκαιο. Πολλοί ήταν αυτοί που έπρεπε να συλληφθούν ή να αναγκαστούν να φύγουν στις μεγάλες πόλεις και ειδικά στη Αθήνα για να χει-όπως το 1922 η άρχουσα τάξη φτηνά εργατικά χέρια-και πολύ περισσότεροι ήταν αυτοί που πρέπει να «πειστούν» να φύγουν στο βουνό για να εξοντωθούν πιό εύκολα και ομαδικά. Βαριές οι ευθύνες του κράτους, μεγαλύτερες, των παραστρατιωτικών οργανώσεων και του παρακράτους. Πολλές και μεγάλες οι πιέσεις του επίσημου κράτους προς το παρακράτος να ενεργοποιηθεί. Να δράσει, να αναλάβει για μια ακόμα φορά, όπως και στην κατοχή την υπόθεση στα «στιβαρά» του χέρια. Οι περιστάσεις το απαιτούν. Οι καιροί ού μενετοί. Πρίν είναι πολύ αργά μας χρειάζεται Πανστρατιά...φώναζαν οι συνεργάτες, οι γλείφτες, οι κιοτήδες και οι απόντες του αγώνα.

Η ζωή τότε δεν άξιζε τίποτε. Μα και τίποτε δεν αξίζει όσο μια ζωή, την οποία αφαιρούσαν κατά βούληση. Χωρίς λόγο και αναξέλεγκτα οι επιβήτορες της εξουσίας σε συνεργασία με το παρακράτος της 4ης Αυγούστου, που σύσσωμο συμμετείχε στις κατοχικές κυβερνήσεις, στα «Τάγματα Ασφαλείας» και σε κάθε άλλο δοσίλογο σχηματισμό. Σ αυτούς τους σκληρούς στην όψη, ανανδρους στη καρδιά, τα αισθήματα και απάνθρωπους στην πράξη. Σ αυτούς που στη διάρκεια της κατοχής είχαν κάνει επάγγελμα να σκορπούν την καταστροφή και το θάνατο. Σ αυτούς που δεν οροδούσαν προ ουδενός. Σ αυτούς που αφυδάτωσαν το νόημα της ζωής και μηδένισαν την αξία του Ανθρώπου. Απ αυτούς ζητούσε πανστρατιά η Δεξιά και οι «χείρες του Ισάκ» (ο κ Ρέντης κλπ) πρίν είναι αργά...Σ αυτούς που τους είχαν μετατρέψει σε άργια ζώα. Τους είχαν φωλιάσει μέσα το μίσος και την εκδίκηση. Ενα μίσος κρυφό, τυφλό και ψυχρό μίσος ενάντια, σε κάθετί που θύμιζε Αντίσταση σε βαθμό τρέλας. Γιατί αν δεν ήταν σε αυτό το βαθμό, δεν θα μπορούσαν όσο κακοί και καλοπληρωμένοι και αν ήταν, δεν θα είχαν το κουράγιο να προβούν σε τέτοιες και τόσες εγκληματικές πράξεις. Και όλα αυτά τα κακουργήματα και οι καταστροφές στο όνομα του «πατριωτισμού». Αν ήταν από πατριωτισμό, θα μπορούσαν να μην συνεργασθούν με τους κατακτητές. Αυτό και μόνο θα αρκούσε να θεωρηθούν πατριώτες. Δεν θα τους χρειαζόνταν τα κατοχικά και μετακατοχικά εγκλήματα για να χρησιμοποιούν « ήρωες και πατριώτες». Τον τίτλο

αυτό θα τον είχαν κερδίσει αγωνιζόμενοι για την Ελλάδα ή και απέχοντας ακόμα.

Και αναρωτιέται κανείς, γιατί οι νικητές δεν ήθελαν συνδιαλλαγή και συμφυλίωση; Τι ήταν αυτό που τους επέβαλε σαν μοναδική λύση την εξόντωση των αγωνιστών; Ο φόβος για την εξουσία; Μα την εξουσία την είχε το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και τους την παρέδωσε. Το ίδιο και τα όπλα. Επειτα ήταν και οι Άγγλοι, που όχι μόνο την πήρε απ το ΕΑΜ και τους την έδωσαν, αλλά και τους στήριζαν ένοπλα, «πολιτικά και διπλωματικά». Η παρουσία τους στη χώρα μας αποτελούσε εγγύηση ότι δεν διέτρεχε κίνδυνο η εξουσία τους. Τι φοβόταν επιτέλους και συμπεριφέρθηκαν τόσο σκληρά και απάνθρωπα στους αγωνιστές-πρωτεργάτες και εκδικητικά τον απλό λαό, τους οπαδούς και τους συμπαθούντες ακόμα; Πως να εξηγήσει κανείς την τέτοια συμπεριφορά την επόμενη της συμφωνίας της Βάρκιζας; Και πώς να δικαιολογήσει τα τρομερά και εν ψυχρώ εγκλήματα που διέπραξαν οι επίγονοι της 4ης Αυγ/του, αν όχι να οδηγηθούν τα πράγματα στον εμφύλιο πόλεμο;

Σ αυτό το ακροδεξιό συνοθύλευμα απευθύνθηκαν οι «Ελέω Τσιώρτσιλ» εραστές της παράνομης εξουσίας. Στο όνομα του πατριωτισμού και της «εθνικοφροσύνης» κάλεσαν τους εργολάβους του μίσους και της εκδίκησης, όχι μόνο να δολοφονήσουν τη Νεογέννητη μεταπολεμική Δημοκρατία, αλλά και να μεταφέρουν σε κάθε γωνιά της Ελλάδας τον εμφύλιο πόλεμο, έτσι ώστε να στραγκαλίσουν τη θέληση του λαού να ζήσει ύστερα από ένα μακρόχρονο, σκληρό αιματηρό και αιζοθαύμαστο αγώνα με Δημοκρατία και Ειρήνη.

Η περίοδος αυτή ήταν η μετά τον Σκόμπυ εποχή. Ήταν η εποχή που η Δεξιά βοηθούμενη έμμεσα, και όχι άμεσα πλέον απ τους Άγγλους, έδινε τη μάχη για να εδραιώσει τη δοτή εξουσία στηριγμένη ηθικά στους Άγγλους και πρακτικά στον αγγλικό εξοπλισμό και στους κάθε είδους δοσιλόγους. Έτσι με ένα σμπάρο δυό τρυγόνια. Ενώ με την τρομοϋστερία δολοφονούσε τη Νεογέννητη μεταπολεμική δημοκρατία, παράλληλα διαμόρφωνε τη σύγχρονη τυρρανία: Την αγοραία συνείδηση και τον παθητικό πολίτη. Τον πολίτη του αδυνατεί να αντισταθεί, να αυτενεργήσει. Η παθητικοποίηση είναι η ηπιότερη μορφή ολοκληρωτισμού απ τη βία. Γιατί είναι και αυτή μια μορφή χειραγώγησης και κυριαρχίας και επόμενα προετοιμάζει την αντίστοιχη αντιδημοκρατική αυταρχική και φασιστική συνείδηση και κοινωνία.

Ενώ το μέλλον του ανθρώπου δομείται μέρα τη μέρα, γι αυτό εκεί που πρέπει να δωθεί η μεγαλύτερη προσοχής και το ιδιαίτερο βάρος είναι η παιδεία, η διαπαιδαγώγηση και το πολιτιστικό περιβάλλον.

Η Αντιδραστική Δεξιά, ήξερε ότι δημοκρατία υπάρχει μόνο εκεί που αναπτύσσεται η πάλη των ιδεών, των προτάσεων και η αντιπαράθεση των προγραμμάτων και κυρίως η πάλη ενάντια στην κυριαρχία και τη χειραγώγηση. Και το ΕΑΜ και ιδέες και οράματα μα και ιδανικά είχε να αντιπαρατάξει. Ήξερε ακόμα, πως ο φασισμός ποτέ δεν κατέκτησε την ψυχή των Ελλήνων. Ό,τι κατόρθωσε ο Μεταξάς με τη κυβερνητική βία, ήταν τυπική σωματική κατάκτηση, δεν διάβρωσε την ηθική και τη συνείδηση της Νεολαίας μας. Ότι η ΕΟΝ είχε επιβληθεί με την κρατική βία. Γι αυτό και πρωταρχική προσπάθεια ήταν να ελέγξει τους διαπαιδαγωγικούς μηχανισμούς ιδιαίτερα της Νέας γενιάς. Τους μηχανισμούς που παράγονται οι άνθρωποι, και που αυτοί θα αναπαράγουν τον εαυτό τους. Όταν μια κοινωνία αναπαράγει τον εαυτό της, στην καλύτερη περίπτωση είναι δυό γενεές πίσω σε σχέση με τις ανάγκες της τρέχουσας ζωής, πολύ περισσότερο για την μελλοντική ζωή του παιδιού. Το ίδιο ισχύει και για την παράδοση. Αντί το καθεστώς να παράγει

Ανθρώπους, με θέληση και γνώση, που θα το αμφισβητούν και μέσω της αμφισβήτησης να το βελτιώνουν, το καθεστώς μέσω των μηχανισμών και ειδικά της παιδείας παράγει τους ανθρώπους που θα το ζητωκραυγάζουν. Αυτός είναι ένας ακόμα απ τους βασικότερους μοχλούς που χρησιμοποιεί το καθεστώς για να κρατήσει στάσιμη και στα δικά της μέτρα την κοινωνία των Ελλήνων. Το ίδιο ισχύει και για την παράδοση που ουσιαστικά περιορίζεται στο να εκθειάζει την Αγιοπρογονολατρεία και το δίπολο κόλαση-παράδεισο. Αλλωστε για αυτόν ακριβώς τον σκοπό έχουν εντάξει στο Υπουργείο παιδείας και το Θρησκείας. Αυτή η σύζευξη είναι που παράγει τους κάθε είδους Καμικάζι του καθεστώτος.

Το καθεστώς με τους κάθε φορά Υπουργούς παιδείας και Θρησκευμάτων, προαναγγέλλει προγράμματα για την παραπέρα ανάπτυξη του μορφωτικού επιπέδου των νέων γενεών. Μελετώντας κανείς αυτά τα βαθυστόχαστα προγράμματα, θα διαπιστώσει ότι εκτός από μια ανάπτυξη της τεχνολογίας και των θετικών επιστημών, στο χώρο των ανθρωπίνων επιστημών, αυτών που έχουν σχέση με τον Άνθρωπο :την παιδεία, την παιδαγωγική και την διαπαιδαγώγηση. Τις επιστήμες που ασχολούνται με την ανάπτυξη: των σωματικών, διαοητικών και ηθικών δυνάμεων του παιδιού. Την ανατροφή και την μόρφωση των γενεών, ουσιαστικά εξακολουθούμε να ανακυκλώνουμε αυτά που εμάς μας έκαναν χειρότερους. Πως λοιπόν, πιστεύουμε-θέλουμε να είναι-γίνουν οι νέες γενεές καλύτερες απ εμάς, όταν το καθεστώς για ειδικούς και συγκεκριμένους λόγους τα διδάσκουμε αυτά που εμάς λόγω παρωχημότητας σε σχέση με τις ανάγκες όχι μόνο τις καθημερινές αλλά και αυτές που θα προκύψουν στο μέλλον μας έκαναν πρόχειρους αν όχι χειρότερους;

Οι εκπαιδευτικές μεταρρυθμίσεις στηριγμένες στις πύο πάνω αντιλήψεις έχουν αλλάξει δραματικά την κατάσταση της Νεολαίας, αφού ενέτειναν τους κοινωνικούς-ταξικούς αποκλεισμούς απ τη γνώση, και η κάθε μία πολλαπλασιάζει τον αριθμό των νέων που εγκαταλείπουν το Σχολείο πριν τελειώσουν το Λύκειο. Γιγαντώνουν τη φροντιστηριακή παιδεία, απαξιώνουν το ρόλο του Δημόσιου Σχολίου, μετατρέποντάς το σε εξεταστικό κέντρο, ενώ παράλληλα μηδένισε τον ελεύθερο δημιουργικό χρόνο των μαθητών, χρόνο πολύτιμο για μια τόσο ευαίσθητη ηλικία.

Το ίδιο ασφυκτικό πλαίσιο εντατικοποίησης και ανταγωνισμού έχει μεταφερθεί και στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, μετατρέποντας την εικόνα του Φοιτητή-διανοούνενου και ενεργό συμμετόχου στα κοινωνικά και πολιτικά πράγματα, σε αυτή του Φοιτητή-σκληρά εργαζόμενου, ξεκομμένου και αδιάφορου για την πολιτική ζωή, αφού το πλήρως ανταγωνιστικό περιβάλλον του σημερινού Πανεπιστημίου, δεν του επιτρέπει αλλά ενδιαφέροντα, ενώ οι απαιτήσεις της εποχής σε λίγο δεν θα καλύπτονται με ένα μόνο πτυχίο.

Ετσι χωρίς εφόδια ικανά να προβάλουν αντιστάσεις, φτάσαμε μέσα σε λίγα χρόνια να αναδεικνύονται και να προβάλλονται όσο ποτέ άλλοτε «αξίες», όπως η ιδιωτικότητα, ο αχαλίνωτος ανταγωνισμός, η ατομική ευμάρεια, η κοινωνική αναλγησία. Με τις αντιλήψεις αυτές, που να μείνει χρόνος να αντιπαλεύουν αξίες και κατακτήσεις που σύγχρονου πολιτισμού μας, όπως αυτές της αλληλεγγύης, της συνεργασίας, της συλλογικότητας, της συνεπευθυνότητας κλπ. Και στη χώρα μας μεταπολιτευτικά η κυριαρχία στο πολιτικό σκηνικό των δυνάμεων που προωθούν τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές, έχουν δημιουργήσει ασφυκτικό πλαίσιο για τις κοινωνικές κατακτήσεις και τα δικαιώματα των εργαζομένων και κυρίως της νεολαίας.

σημαίνει αντιποίηση εξουσίας. Υποθέτων ότι η εξουσία ασκείται από μια νόμιμη αρχή, εμφανίζονται κάποιοι άλλοι (οπως θεωρήθηκε η ΠΕΕΑ) που χωρίς να έχουν το «δικαίωμα» ασκούν ανταυτού εξουσία.

Ετσι μερικοί κουμμονιστοφάγοι «υπερπατριώτες» σκέφθηκαν ότι τη νόμιμη εξουσία στην πατρίδα μας στη διάρκεια της κατοχής την ασκούσαν σε όλη τη χώρα οι κατακτητές και η ελληνοφώνη κυβέρνησή τους. Η ΠΕΕΑ, συνεπώς που άσκησε εξουσία στις απελευθερωμένες περιοχές, γι αυτούς παρανομούσε. Και παρανομούσε γιατί αυτό το δικαίωμα δεν της το παραχώρησαν αυτοί που την ασκούσαν «νόμιμα» δηλ οι Γερμανοί και η ελληνόφωνη κυβέρνησή τους. Συνεπώς μιά και όλοι μαζί τότε δεν μπόρεσαν να τους τιμωρήσουν και αφού οι Γερμανοί έφυγαν, το χρέος να τιμωρησεί τις υπηρεσίες της ΠΕΕΑ για «αντιποίηση εξουσίες» έπεφτε τις δικές τους πλάτες!!!

Οπως το 21, που δεν είχε προλάβει ή μόλις στήθηκε το νέο κράτος στα τρεμάμενα ακόμα πόδια του, τα κόμματα που έγιναν αμέσως δεν ήταν ΕΛΛΗΝΙΚΑ αλλά «αγγλικό», «ρώσικο», «γαλλικό» και αργότερα σε γερμανόφιλα και ανταντικά, ετσι κατάληξαν τα πολιτικά κόμματα να λειτουργούν συμφωνα με τις υποδείξεις των ξένων και να αλληλοσφάζονται οι οπαδοί (επίστρατοι κλπ), χωρίς να αναρωτηθούν πίο ήταν το καλό για την Ελλάδα. Φτάσαμε στην δεκαετία του 1930-40 στα μέσα της οποίας το κατεστημένο-Αγία Τριάδα, επέβαλε την δικτατορία, να υποτάξει και να ελέγξει τις ανησυχίες του λαού για τον επικείμενο πόλεμο τοπικό και παγκόσμιο. Και όταν η χώρα κατακτήθηκε, γνωρίζοντας τις επιδιώξεις αυτής της φάρας, ο λαός διδασκόμενος απ το πατρογονικό παρελθόν, δεν θα τους ακολουθούσε στο καταστροφικό τους εργο, γιατί έχει διαμορφώσει δικά του ονειρα, ιδανικά και οράματα. Διαχώρησε τη θέση του και άνοιξε τους δικούς ορίζοντες και δρόμους. Αυτοί οπως πάντα στις δύσκολες ώρες, όχι μόνο ζήτησαν τη βοήθεια του Γ! Ράιχ, αλλά συνεργάστηκαν σ όλα τα επίπεδα προκειμένου να καταστεί για αλλη μια φορά αδύνατη η προσπάθεια του λαού να κάνει πράξη τα οράματά του.

Τα δύο μεγάλα διδάγματα που έβγαλε ο λαός απ τη μελέτη της ιστορίας είναι α) Οι ξένοι για να επιβάλουν την θέληση τους εφαρμόζουν εκτός απ την αρχή του «διαίρει και βασίλευε» και το δόγμα ότι το δίκαιο βρίσκεται εκεί που υπάρχει η δύναμη και ο «δυνατός επιβάλλει όπου μπορεί και όσο μπορεί τη θέλησή του». Αρχή που οδηγεί τα κόμματα σε μιά παρατεταμένη τεχνητή αντιπαράθεση, που κοστίζει περισσότερο απ οποιοδήποτε κέρδος, θα μπορούσε να έχει και αυτή η αντιπαράθεση όχι για τα συμφέροντα της χώρα αλλά και για θέματα που αφορούν τις σχέσεις με τους τρίτους. Συνεπώς σε ό,τι αφορά τις σχέσεις της χώρας με τις άλλες χώρες όποιες και αν είναι αυτές, εχθρικές ή φιλικές, δεν μπορεί, δεν συμφέρει στη χώρα μας να θεωρείται χώρος ανταγωνισμού για να πετύχει κάποιος, προσωπικό ή κομματικό όφελος ή να αποφύγει το όποιο κόστος και β) Οτι ο σεβασμός του διακαίου αποτελεί ένα κοινό αγαθό. Ένα αγαθό που δεν είναι τίποτε άλλο απ τη συνάντηση και ταύτιση του δικαίου με το συμφέρον του ατομού με αυτό του συνόλου.

Το συμφέρον της χώρας ήταν να πάψει αυτή η αντιπαλότητα και να επικρατήσει η ομοψυχία. Η ομοψυχία που ήταν ένα απ τα πίο βασικά μέσα για να αντιπαλέψει την κατοχή. Η ηγεσία του ΕΑΜικού κινήματος απ τις πρώτες ακόμα μέρες καλούσε το λαό σε ομοψυχία και ενότητα. Με αυτό ακριβώς το σκεπτικό συμμετείχε το ΕΑΜ στην κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας.

Δυστυχώς, η διαγραφή της ηπτας του άξονα όχι μόνο αναβίωσε την αντιπαλότητα, αλλά το ταξικό συμφέρον κυριάρχησε του ενθικού, στην πιο κρίσιμη για τη χώρα στιγμή. Τη στιγμή που μπορούσαμε να συνταχούμε σε μια ανεξάρτητη πολιτεία, να κρατήσουμε τα προβλήματα, και τις όποιες διαφορές που μας χώριζαν, σε όποια παράταξη και αν ανήκε ο καθένας, να τις λύσουμε μεταξύ μας και να την ανασυγκροτήσουμε την Ελλάδα. Ομως ο πόλεμος είχε τελειώσει με πρωταγωνιστή το λαό. Καιρός ήταν να δοθεί τέλος στο λαϊκό κατασπλιάδικο, να μαζευτεί ξανά στη γωνιά, να δουλεύει και να μη μιλάει και κυρίως να ξεχάσει τα μεγάλα λόγια για αναγέννηση της Ελλάδας, προσφοράς και αυτοθυσίας.

Πανικόβλητη και κατατρομαγμένη η Αγία Τριάδα απ τη δύναμη που έκρυβε μέσα του τούτος ο λαός, συφταγγαλιάστηκε τώρα με τους Αγγλους νεοκατακτητές, όπως ήταν προηγούμενα με τους Γερμανούς και στηριζόμενη σε αυτούς δολοφόνησαν την προσπάθεια του λαού να αναγεννηθεί μεταπολεμικά η Ελλάδα. Αυτός ήταν ο λόγος για τον οποίο οργίαζαν τα άδεια πουκάμισα στα πληγωμένα σώματα των αγωνιστών, αλλά και την ίδια την Ελλάδα.

«Η αναγέννηση, είναι μία λέξη είχε πει ο Δ. Γληνός το 1925. Μα δεν είναι λέξη κενή. βρίσκεται στην καρδιά των Ελλήνων, ακοίμητη έγνοια αιώνες τώρα...Κι αν πέρασαν καιροί κι άλλαξαν τα πρόσωπα και ήλθαν άλλοι διαλεχτοί και οραματίστηκαν κι αυτοί την Ελλάδα, η επίκληση μένει ακέραια, η λαχτάρα ολόθερμη, ο πόθος άσβεστος, το όραμα πάντα μακρυνό και άπιαστο και πάντα νέο. Και όσοι νοιώθουν μέσα τους να ζεί του λαού των ο πόνος, έχουν μπροστά τους ένα σκοπό ζωής, πλούσιο, μεγάλο, γεμάτον αγώνα και δημιουργική χαρά».

Ιστορικά είναι επιβεβαιωμένο, ότι η μάχη για την επιβολή και την εδραίωση της εξουσίας, είναι η πιο σκληρή και απάνθρωπη μάχη απ αυτήν της κατάληψης. Όταν μάλιστα συμβαίνει να μην υπάρχει και η απαραίτητη λαϊκή βάση-να είναι εξ ολοκλήρου δοτή-τότε γίνεται ακόμα πιο σκληρή και αδυσώπητη. Και γίνεται πιο σκληρή και απάνθρωπη, γιατί εκτός απ την ικανοποίηση των φιλοδοξιών για την εξουσία, αυτή καθ εαυτή, υπάρχει και η υποχρέωση της ανταπόδοσης προς αυτούς που τους την έδωσαν και εξακολουθούν να σε στηρίζουν. Και στην προκειμένη περίπτωση οι Αγγλοι, που την έδωσαν, και οι κάθε λογείς δοσίλογοι και απόντες που τη στήριξαν απαιτούσαν τα αντίστοιχα πρόσβαρα ανταλλάγματα.

Το ΕΑΜ στη διάρκεια της τετράχρονης κατοχής είχε δημιουργήσει όλες εκείνες τις προϋποθέσεις όπως: το θεσμό της λαϊκής αυτοδιοίκησης, της Λαϊκής δικαιοσύνης, την πολιτιστική επανάσταση, τις υγειονομικές και επισιτιστικές υπηρεσίες, την ψήφο στα δέκα οκτώ και για τα δυό φύλα, τον λαϊκό στρατό, την λαϊκή Πολιτοφυλακή και τόσες άλλες πρωτόγνωρες λαϊκές κατακτήσεις οφείλονταν στη δημιουργική φαντασία του λαού, αποτελούσαν βασικές προϋποθέσεις, για να αναγεννηθεί η Ελλάδα.

Για να μη διαπραχθεί το έγκλημα στην έκταση που το είχε προγραμματίσει αυτή η ελληνόφθονη δοσίλογη εταιρεία, μία μόνο ελπίδα υπήρχε: Η μεγάλη μερίδα της εθνικής αστικής τάξης που είχε απ το 21 ακόμα φύσει εχθρούς της αυτήν την Αγία και ομοούσιο εταιρεία, να συμπαραταχθεί με τον αγωνιζόμενο λαό, που είναι φύση-θέσει σύμμαχός της για να κρατήσουμε την Ελλάδα μόνο για μας τους Έλληνες. Δυστυχώς όμως και αυτή η μερίδα στην πιο κρίσιμη στιγμή για τη χώρα, αντί να συμπαραταχθεί με το λαό, τον φοβήθηκε και αυτή. Συντάχθηκε με τους φύσει εχθρούς της, τους βοήθησε με αποτέλεσμα να

οδηγηθεί η χώρα σε νέες καταστροφές και ο λαός να βρεθεί για αλλα τριάντα ακόμα χρόνια χειροπόδαρα δεμένος με τις γνωστές σε όλους συνέπειες. Το γεγονός αυτό επέτρεψε σ αυτούς που ήθελαν να γυρίσουν τη ζωή του λαού, απ τις 12 Οκτωμβρίου 1944, στην 27η του Οκτώμβρη του 1940 να πετύχουν το σκοπό τους.

Για να το πετύχουν αυτόν το σκοπό έπρεπε όχι μόνο η ζωή του Αντιστασιακού Ανθρώπου, να στοιχίζει φτηνότερα απ την αξία της αγοράς ενός αυγού, αλλά και αυτός που θα την αφαιρούσε να έχει και κάποιο αντάλλαγμα και κυρίως να μην του καταλογιστούν ευθύνες. Για να μην του καταλογιστούν ευθύνες, έπρεπε να έχει εξασφαλίσει την ατιμωρησία των όποιων εγκληματικών πράξεων που είχε ήδη διαπράξει συνεργαζόμενος με τους κατακτητές, αλλά και θα διέπραται στο μέλλον για να φέρει σε πέρας αυτήν την αποστολή που του είχαν αναθέσει. Έτσι ώστε απαλλαγμένος από ευθύνες, έλεγχο και τιμωρία, να μπορεί ανά πάσα στιγμή, με την παραμικρή ή και χωρίς αφορμή και αιτία να σκοτώνει, να κρεμά τον ίδιο τον «φτέχτη», την οικογένειά του και ολόκληρο το γενεολογικό του δέντρο: Ανιόντων και κατιόντων και εξ αγχιστίας ακόμα. Να κάψει το σπίτι, να αρπάξει τα όποια περιουσιακά του στοιχεία, να κάψει το Μαχαλά, τη συνοικία, το χωριό που συνελλήφθει ο Αντιστασιακός ή και ο άσχετος ακόμα, αρκεί να έκανε κάποια άστοχη κίνηση ή να μην του άρεζε η φάτσα.

Να μπορεί να εξοντώνει αυτόν που είχε όμορφη γυναίκα, αδερφή ή κόρη, πολλά και γόνιμα χωράφια. Να ξεριζώνει τα δέντρα, το αμπέλι ή να απράζει τα ζώα και την προίκα του κοριτσιού. Να μπορεί να εξοντώνει άφοβα και με το αζημείωτο τον προσωπικό του εχθρό και όποιον άλλο του έκανε κέφι και γούστο!!!

Για το ποιόν των ανθρώπων πάνω στους οποίους στηρίχθηκε και στήριξαν την δοτή εξουσία η Δεξιά, είναι ενδεικτική η αγόρευση του Επιτρόπου σε μία μεταδεκεμβριανή δίκη. Στη δίκη αυτή δικάζονταν για βασανιστήρια δυό υπαξιωματικοί του περιβόητου 106 τάγματος Εθνοφυλακής που δρούσε στη Στυλίδα: ο ένας ονόματι Μαργαρίτης και ο άλλος Αυγέρης, (ποιός δεν θυμάται το περιβόητο 518 τάγμα που έδρευε-δρούσε στο Νομό μας), για συλλήψεις, βασανιστήρια κλπ. Ο Κυβερνητικός Επίτροπος στην αγόρευσή του, δίνει ανάγλυφη την εικόνα των δύο «ηρώων»: «Προκειται περί εγκληματικών και διεστραμένων φυσιογνωμιών, που παρεισέφρυσαν στην Εθνοφυλακή. Οι εθνοφύλακες αυτοί κατερράκωσαν την έννοια του κράτους και έγιναν αφορμή μια ολόκληρος πόλις να υφίσταται ανήκουστον τρομοκρατίαν και φρικτά βασανιστήρια». Οι ίδιοι οι κατηγορούμενοι δεν αρνήθηκαν αυτά τα φρικτά βασανιστήρια που τους καταλόγιζε το κατηγορητήριο, για τα οποία υπήρχαν πληρείς και επίσημες ιατροδικαστικές εκθέσεις (τραύματα, κατάγματα θώρακος και πλευρών, έκχυμώσεις, κακώσεις δια σιδηρών οργάνων, μαστιγίου και λακτισμάτων κλπ, κλπ). Στην απολογία τους ειπαν ότι «αυτοί που βασανίστηκαν ήταν ΕΛΑΣίτες» και ότι οι ίδιοι είναι εθνικόφρονες. Το Στρατοδικείο, παρά το γεγονός ότι ο Επίτροπος ζήτησε την παραδειγματική τιμωρία και των δυό υπαξιωματικών της Εθνοφυλακής Καταδίκασε (ευτυχώς) τον ένα σε τέσσερες (4) μήνες φυλακή και τον άλλο σε δύο (2) και τέσσερες χιλιάδες δρχ ψυχική οδύνη για όλους μαζί τους παθόντες.

Όταν το κράτος με το στρατό του προβαίνει σε συλλήψεις και βασανισμούς, τρομοκρατεί μία ολόκληρη πόλη σαν τη Στυλίδα που δεν είναι ούτε απομονωμένη, ούτε ξεκομμένη απο επικοινωνία και συγκοινωνία, αντιλαμβάνεται ο καθένας τη συνέβαινε στην ύπαιθρο και κυρίως στα ορεινά

και απομονωμένα χωριά απ το επίσημο κράτος. Και το ερώτημα που μπαίνει είναι ; Όταν το επίσημο κράτος με τα όργανά του προβαίνει σε τέτοιες αυθαίρετες ενέργειες και πράξεις: Να συλλαμβάνει και να βασανίζει σε βαθμό που το ίδιο υποχρεώνεται να επιβάλει ποινές (μόνο για την επεμβολή) μπορεί να υποθέσει κανείς τη συνέβαινε με τις παρακρατικές συμμορίες. Οι συμμορίες που πέρα απ το εκδικητικό πάθος και το βέβαιο άγχος της καταδίκης τους αν τα πράγματα δεν οδηγούνταν στην ολοκληρωτική ήττα του ΕΑΜ, είχαν και πολλούς άλλους λόγους και κυρίως οικονομικούς να προβαίνουν σε τέτοιες πράξεις στο πολλαπλάσιο. Αυτοί που ήταν και επιφορτισμένοι με την εντολή για να δράσουν ακριβώς όπως έδρασαν είχαν επιπρόσθετα εξασφαλισμένο το καταβούληση έγκλημα και το ατιμώρητο της όποιας μορφής εγκλήματα. Η σύλληψη, η καταδίκη και το έγκλημα βρίσκονται στο επίκεντρο της προσοχής. Ήταν η κινητήρια δύναμή τους, το αποτύπωμα της αγωνίας τους. Οι πράξεις αυτές είναι άμεσα συνδεδεμένες με την ίδια τους την ύπαρξη. Το αιτιολογικό των συλλήψεων και του βασανισμού του συλληφθέντα ήταν ότι : ο συλληφθής και βασανιζόμενος «Ήταν ΕΑΜίτης, ΕΛΑΣίτης, ΕΠΟΝίτης».

Αλήθεια αυτοί οι άνθρωποι, που έδιναν αυτές τις εντολές και ανέθεσαν στα επίσημα κρατικά όργανα και στις στρατιές των ανεξέλεγχτων συμμοριών να τις κάνουν πράξη δεν αναρωτήθηκαν : Γιατί ήταν ΕΑΜίτης, ΕΛΑΣίτης και ΕΠΟΝίτης; Και σαν ΕΛΑΣίτης τι κακό έκανε αυτός ο ΕΑΜίτης, ο ΕΛΑΣίτης και ΕΠΟΝίτης στο λαό και την πατρίδα; Δεν ήταν αυτός που όταν η πατρίδα δέχθηκε την Ιταλική εισβολή και μετά που κατακτήθηκε η χώρα, εγκατέλειψε τα πάντα και πέρασε στην παρανομία ή πήγε στο βουνό να πολεμήσει τους κατακτητές, ώστε μετά που παράδωσε του όπλου του να συλλαμβάνεται, να βασανίζεται, να καταδικάζεται και να εκτελείται ακόμα με αυτήν και μόνο την κατηγορία;

Προς το τέλος του 1945 συνέλλαβαν τον αδερφό μου Κόγια Αντώνιο του Γεωργίου και της Μαρίας το γένος παλληκάρια, κάτοικο Βεροίας Βερμίου 20. Πατέρα επτά (7) παιδιών. Πέντε (5) Κορίτσιων και δυό αγοριών. Το μεγαλύτερο ήταν Κορίτσι δεκαέξη (15) χρονών τότε και το μικρότερο διόμιση (2,5) και τη συζυγό του Μαρία.

Όταν μπόρεσε να σταθεί στα πόδια απ τα βασανιστήρια (ήταν σε τέτοιο βαθμό κτυπημένος, που έκτοτε φορούσε δύο νούμερα μεγαλύτερο παπούτσι απ το κανονικό) κάθε μέρα, μέχρις ότου περάσει η υπόθεσή του απ το έκτακτο στρατοδικείο Γιαννιτών, για την οποία τον κατηγορούσαν, τον χρησιμοποιούσαν σαν προπέτασμα στην κλούβα που ο στρατός και η χωροφυλακή χρησιμοποιούσαν στις μετακινήσεις τους. Και επειδή κανένας ελεύθερος άνθρωπος, δεν θα δεχόταν να οδηγήσει το αυτοκίνητο ή το βαγόνι-φέρετρο-και αν ακόμα το αντίτιμο ήταν μια χούφτα χρυσός άνα δρομολόγιο, για αυτό και ο οδηγός της κλούβας έπρεπε να είναι κρατούμενος. Για την εξασφάλιση του οδηγού ή του μηχανοδηγού του τρένου, φρόντιζε η ασφάλεια σε συνεργασία με τους ποικιλόφυτους χαφιέδες. Έτσι οδηγός της κλούβας, που ξεκινούσε κάθε πρωί απ τη Βέροια ήταν ο κρατούμενος Φωκίον Μπιτζέλης.

Η κλούβα αυτή δεν ήταν η γνωστή σε μας κλούβα, που η χωροφυλακή μεταφέρει τους συλληφθέντες στον Ανακριτή ή απ τις φυλακές στα Δικαστήρια. Η κατοχική κλούβα ήταν μιά ανθρώπινη ασπίδα, ένα ανθρώπινο τείχος που οι κατακτητές προκειμένου να προστατεύσουν την «πολύτιμη»

ζωούλα τους, την έβαζαν προπέτασμα ανάμεσα σ αυτούς και τους αντάρτες για να μήν τους επιτεθούν.

Όταν οι αγέροχοι Ούνοι, παρά τη φήμη του αήττητου και τα μέσα που διέθεταν βρέθηκαν εγκλωβισμένοι απ τις αλληπάλληλες επιθέσεις του ΕΛΑΣ, και οι ανατινάξεις τρένων, γεφυρών σιδηροδρομικών γραμμών, δρόμων και αποθηκών. Το κόψιμο καλοδίων και οι καθημερινές ενέδρες και τα κάθε είδους σαμποτάζ πήραν μεγάλες διαστάσεις και έκαναν σχεδόν αδύνατη την επικοινωνία, την μετακινήση μονάδων, τη μεταφορά εφοδίων ανάμεσά τους στο εσωτερικό, μα και το εξωτερικό ακόμα ειχε καταντήσει εφιάλτης. Για να διασφαλίσουν λοιπόν, τις εντελώς απαραίτητες μετακινήσεις και επικοινωνία μεταξύ τους, κατέφυγαν στην πιο αποτρόπαια, ταπεινή απάνθρωπη μέθοδο υπεράσπισης του εαυτούλη τους: Κατέφυγαν στη μέθοδο της ΦΟΝΙΚΗΣ ΚΛΟΥΒΑΣ.

Τη δύσκολη θέση στην οποία βρέθηκαν οι δυνάμεις κατοχής στη χώρα μας την ομολογούν και οι ίδιοι οι Γερμανικές Υπηρεσίες Πληροφοριών και Αντικατασκοπείας Αϊν- Τσέ όταν πληροφορεί το Γενικό Στρατηγείο αναφέρει ότι «...Αι ημέτεροι δυνάμεις δεν επαρκούν δια μίαν αποτελεσματική αντιμετώπισιν ή εκμηδένισιν των ανταρτικών μονάδων. Αι μεταφοραί μας εβρίσκονται υπο συνεχήν απειλήν των ανταρτικών επιθέσεων. Αι αδιάκοπαι επιθέσεις των ανταρτών εναντίον κυρίων οδικών και σιδηροδρομικών γραμμών-γεφυρών ...εντυποσιακά σαμποτάζ...ανατινάξεις δρόμων, σιδηροτροχιών και επιθέσεις εμπροστοφυλάκων και φαλαγγών σε πορείες, που δημιουργούν κινδύνους δια τον ανεφοδιασμόν των δυνάμεων εις την Νότια Ελλάδα και για τις μεταφορές και μετακινήσεις των στρατευμάτων και των στρατηγικών θέσεων μας». Η καταφυγή στην κλούβα κρίθηκε αναγκαία

Η κλούβα για τις σιδηροδρομικές μετακινήσεις των στρατευμάτων κατοχής ήταν : ενα βαγόνι του τρένου γεμάτο με κρατούνους δεμένους, που το έβαζαν σε αρκετή απόσταση απ τη μηχανή, με ενα κιβώτιο γεμάτο δυναμίτη στη μέση συνδεδεμένο με τον μηχανισμό πυροδότησης με τη φρουρά του τρένου. Σε περίπτωση του το τρένο χτυπηθεί απ τους αντάρτες, ή ανατιναχθεί από κάποια νάρκη, να σκοτωθούν οι κρατούμενοι. Την ίδια μέθοδο της κλούβας εφαρμόζαν και για τις οδικές μετακινήσεις. Επειδή απ την άνοιξη του 1944, μόνο με οργανωμένη φάλαγγα και με ισχυρή συνοδευτική δύναμη μπορούσαν να κάνουν τις αυστηρά απαραίτητες μετακινήσεις, για να περιορίσουν κατά το δυνατόν τα χτυπήματα εφαρμόζαν ευρύτατα τη μέθοδο της κλούβας. Το σκεπτικό ήταν ότι αφού με τη μέθοδο αυτή θα σκοτωθούν οπωσδήποτε οι κρατούμενοι, ο ΕΛΑΣ θα περιόριζε τις επιθέσεις. Ήταν τόσοσ ο φόβος τους απ τις ενέδρες, που για να διασφαλίσουν το ακίνδυνο τις μετακινήσεις-μεταφορές που απ το Σεπτέμβρη του 1943, υποχρέωσαν, (οπως γράφω και σε αλλο σημείο) τον κόσμο που ειχε χωράφια κατά μήκος της σιδηροδρομικής γραμμής, να ξεριζώσουν τα ήδη υπάρχοντα σπαρτά και δέντρα και να μην ξανασπείρουν σε απόσταση 500 μέτρα και απ τις δύο πλευρές της γραμμής απ την Εδεσσα μέχρι τη Θεσσαλονίκη και τα τέμπη ωστε να έχουν την ανάλογη ορατότητα.

Με τη μέθοδο της κλούβας γίνονταν και οι οδικές μεταφορές . Μπροστά απ τη φάλαγγα των αυτοκινήτων, έβαζαν ενα αυτοκίνητο γεμάτο με δεμένους κρατούμενους, που υποχρεωτικά οδηγούσε κρατούμενος οδηγός, να προηγείται αρκετά μέτρα απ τη φάλαγγα. Στο πρώτο αυτοκίνητο της φάλαγγας που ακολουθούσε σε απόσταση αρκετών μέτρων-σε απόσταση βολής-ήταν στημένα τα πολυβόλα, ετσι ωστε σε περίπτωση που θα

απομακρυνθεί περισσότερο απ το κανονικό ή γίνει κάποια συμπλοκή, οι πρώτοι που θα σκοτωθούν θα ήταν οι κρατούμενοι απ τα στημένα πολυβόλα του αυτοκινήτου που ακολουθούσε ή από τη νάρκη.

Δυστυχώς αυτήν τη σατανική εφεύρεση, που εκτός απ το σώμα σκοτώνει πρώτα την ψυχή του κρατουμένου, που σε πολλές περιπτώσεις η συγκαιρία ή κάποιος χαφιάς ή συνεργάτης του κατακτητή από ελεύθερο τον μετέβαλε σε κρατούμενο. Χωρίς δίκη και πριν απ τη δίκη, γιατί το ήθελε κάποιος καταδότης ή ιδεολογικά αντίθετος καταδικάστηκε εκ των προτέρων στον πιο φρικτό θάνατο. Σε πάρα πολλές περιπτώσεις οι συλλήψεις γίνονταν γι αυτόν ακριβώς και μόνο σκοπό.

Αυτή λοιπόν, τη σατανική εφεύρεση τη χρησιμοποίησαν και μάλιστα σε μεγαλύτερη έκταση και οι ελληνικές κυβερνήσεις κατά τη διάρκεια του εμφυλίου πολέμου. Και οι μέν Γερμανοί κατακτητές θεωρώντας μας κατώτερα όντα-μηδαμινά, δεν υπολόγιζαν τη ζωή των Ελλήνων γενικά, πολύ περισσότερο όταν επρόκειτο να προστατεύσουν τη δκή τους. Βέβαια, δεν υπάρχουν επιχειρήματα που θα μπορούσαν να δικαιολογήσουν αυτήν την αποτρόπαια εγκληματική πράξη. Ήταν όμως κατακτητές και σαν κατακτητές μέχρις ότου έλεγχαν τα πράγματα μπορούσαν να κάνουν ό,τι ήθελαν.

Οι Έλληνες κυβερνώντες όμως; Με πιο αιτιολογικό-επιχείρημα χρησιμοποιούσαν τους ιδεολογικούς και πολιτικούς τους αντιπάλους για τον ίδιο σκοπό και τρόπο Έλληνες κρατουμένους; Κρατουμένους που κάποιος χαφιάς για λόγους που μόνο αυτός γνώριζε και ήθελε χαρακτήριζε κάποιον κομμουνιστή, ΕΑΜίτη ή ΕΛΑΣίτη και ΕΠΟΝίτη. Ο καταδότης έκανε αυτό που έκανε εστω και αν του το είχαν ζητήσει; Το επίσημο κράτος, χωρίς να ελέγξει δικαστικά την καταγγελία του χαφιάς με μόνη την αυθαίρετη-άποψη κρίση του καταδότη, έστειλε αθώους πολίτες, όπως και οι κατακτητές, στην φρικτότερη μορφή αναμονής ενός βέβαιου θανάτου; Μπορεί κάποιος να φανταστεί πιο αποτρόπαιο έγκλημα;

Πχ τον αδερφό μου, που κάποιος καλοθελητής για δικούς του ίσως λόγους τον κατέδωσε στην Ασφάλεια. Αυτή τον συνέλλαβε, τον βασάνισε και του σκηνοθέτησε δύο κατηγορητήρια να δικαστεί απ το έκτακτο στρατοδικείο. Στη διάρκεια όμως που ήταν υπόδικος τον έβαζαν κάθε πρωί στην κλούβα και μπορούσε σε μία συμπλοκή ή νάρκη να είχε σκοτωθεί, ενώ το στρατοδικείο τον αθώωσε και για τις δύο υποθέσεις. Το ίδιο απαλλάχθηκε ο κατά τον ίδιο τρόπο συλληφθής και ο οδηγός της Κλούβας Φωκίων Μπιτζέλης

Για να γίνει κατανοητός ο μεγάλος αγώνας του λαού μας, και για να βγούν τα απαραίτητα συμπεράσματα, πρέπει να συσχετισθεί με εκείνα τα γεγονότα που άσκησαν επίδραση σ αυτόν. Μετά τη δεύτερη δεκαετία του εικοστού αιώνα, το γεγονός που βάζει την σφραγίδα του στη ζωή και την ιστορία των λαών, είναι η Οκτωμβριανή Επανάσταση. Με την Οκτωμβριανή Επανάσταση οι λαϊκοί αγώνες αποκτούν καινούργιο νόημα και μεγάλη προοπτική. Μια προοπτική που δίνει πλέον τη δυνατότητα στα εργατικά και κοινωνικά κινήματα διεκδίκησης να μετατραπούν από κινήματα διαμαρτυρίας και διεκδίκησης, καλύτερων όρων ζωής και εργασίας σε κινήματα αμφισβήτησης και ανατροπής.

Η ολιγαρχία ξενοκίνητη καθώς ήταν και η δεξιά σαν φορέας αντιδραστικός και δοσίλογος για ανοικτή απ το 21 ακόμα συνεργασία με τους ξένους και ειδικά τους Άγγλους και με τους Γερμανούς κατακτητές συνεργασία δικαιολογημένα πανικοβλήθηκε. Η αστική τάξη όμως, σαν φορέας προόδου και προοπτικής για πιο λόγο τρομοκρατήθηκε; Βέβαια και αυτή δεν είχε

ψυχικές ρίζες με το λαό, πολύ περισσότερο με τη γενιά της Αντίστασης. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι δεν ζούσε απ κοντά τα γεγονότα τοπικά και παγκόσμια. Και το ερώτημα που μπαίνει είναι: Η αστική τάξη πράγματι δεν μπόρεσε να δει, ότι και σάν κινήματα ανατροπής το Αντιστασιακά κινήματα (σχεδόν ολη η Ευρώπη ειχε), η επικράτησή τους ήταν άμεσα και άρρηκτα συνδεδεμένα με την κατάληψη της χώρας απ τον κόκκινο στρατό; Και στην Ελλάδα ήταν δεδομένο ότι θα ερχόταν οι Αγγλοι και όχι ο Κόκινος στρατός. Γεγονός που σημαίνει ότι μπορούσε αν ήθελε κάλλιστα να το προσεταιριστεί αυτό το λαϊκό κίνημα, αφού δεν συνέτρεχε κανένας, μα κανένας απολύτως λόγος να αναμετρηθεί με το ΕΑΜ.

Αφού λοιπόν, δεν συνέτρεχε κανένας λόγος να αναμετρηθεί με το ΕΑΜ, σημαίνει ότι τα συμφέροντα της εθνικής αστικής τάξης, αν δεν ήταν ταυτόσημα με αυτά των Αγγλων, δεν ήταν όμως σε διάσταση. Επειτα τα όπλα με τη Συμφωνία της Βάρκιζας ο ΕΛΑΣ τα ειχε παραδώσει και οι Αγγλοι ειχαν αποδεχθεί τη Συμφωνία της Βάρκιζας. Δεν της αρκούσε η παραμονή των Αγγλων στη Ελλάδα και η εγγύηση των Αγγλων για τα τυχόν δύσκολα; Συνεπώς και με το δίκαιό του αναρωτιέται ο καθένας: Για ποιόν ακριβώς λόγο η εθνική αστική τάξη, πρόδωσε για αλλη μια φορά τον ιστορικό ταξικό της ρόλο; Ο κομμουνιστικός κίνδυνος που επικαλούνταν οι ξένοι και η δοσίλογη Δεξιά προκειμένου να επέμβουν το Δεκέμβρη δεν υπήρχε πλέον.

Επειτα το ΕΑΜ δεν ήταν ταξικό κίνημα. Στις γραμμές του συμμετείχαν και συνεπήρχαν όλα τα κοινωνικο-οικονομικά στρώματα: Ο στρατηγός και ο φαντάρος ήταν ΕΑΜίτες. Το ίδιο και ο βιομήχανος, ο έμπορος με τον εργάτη, ο αγρότη, με τον υπάλληλο κλπ.

Η Συμφωνία της Βάρκιζας ειχε υπογραφεί. Ο ΕΛΑΣ βάση της συμφωνίας τα όπλα τα ειχε παραδώσει. Τί ήταν τέλος πάντων αυτό που την ανάγκασε να μην προσεταιριστεί το ΕΑΜ, όπως έκαναν όλες οι αστικές τάξεις στη Δυτική Ευρώπη; Τι ακριβώς συνέβει και αναγκάστηκε να εγκαταλήψει τον φύση συμμαχό της-λαό και να συμπαραταχθεί με τους Αγγλους και τη δοσίλογη Δεξιά, στο προσχεδιασμένο έγκλημα του εμφυλίου πολέμου, που οδήγησε στην εθνική συμφορά; Και λέω συμφορά, γιατί πέρα απ τις χιλιάδες ανθρώπινες ζωές και τις τεράστιες υλικές καταστροφές οι -Γογούσιδες, τα εκλογικά πραξικοπήματα, η βία και η νοθεία, οι αποστασίες, τα σχέδια «Περικλής», οι χούντες, η κάθαρση που δεν είδαμε τότε, Κύπρος, Αιγαίο, CIA, ξένοι πράκτορες και μύρια άλλα κακά και άσχημα για τη χώρα-δεν ξεπήδησαν έτσι ξαφνικά και απρόσμενα. Όπως και αν λέγονται οι ξένοι, Γερμανοί, Αγγλοι ή Αμερικάνοι, ολοι τον ίδιο στόχο είχαν : Πως να κρατήσουν αυτό το σταυροδρόμι του κόσμου που ακούει στο όνομα Ελλάδα, σφιχτά και αποπνιχτικά δεμένη στο δικό τους ΑΡΜΑ. Βασικός στόχος πως να παραμείνει για πάντα το «αγγιστρωμένο ψάρι» που δεν θέλει δόλωμα για την εξυπηρέτηση των δικών τους και μόνο σκοπών και συμφερόντων. Τωρα προσπαθούμε κάτω από δυσμενέστερες από τότε συνθήκες να βγούμε απ τα αδιέξοδα της εξάρτησης...

Όπως είναι γνωστό ο πρωτόγονος κομμουνισμός-κοινοκτημοσύνη στα μέσα παραγωγής, για εκατοντάδες χιλιάδες χρόνια, αφού κατόρθωσε να κατανικήσει την μετασεξουλική ζήλεια και εκδίκησει, στηρίζονταν και λειτουργούσε σε τέσσερεις βασικούς άξονες α) την εργασία, β) την άμμιλα γ) τη συλλογικότητα και δ) την αλληλεγγύη. Αυτές ήταν οι βασικές αξίες του πρωτόγονου κομμουνισμού. Μετά την πρώτη μεγάλη κοινωνική Επανάσταση που μετακίνησε τον άξονα της ζωής απ την εργασία, την άμμιλα, τη

συλλογικότητα και την αλληλεγγύη στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής, αυτοί οι άξονες-αξίες αντικαταστάθηκαν: η εργασία απ το κέρδος, η συλλογικότητα απ το ατομικότητα και η άμμιλα απ τον ανταγωνισμό, . Η δέ αλληλεγγύη πήρε τη θέση της ζητιανιάς και της ελεημοσύνης. Ένα άλλο ξεχωριστό χαρακτηριστικό που υπάρχει ανάμεσα στα δύο συστήματα είναι ότι στο καθεστώς της κοινοκτημοσύνης, ο Άνθρωπος παραμένει παραγωγός, ενώ στο καθεστώς ιδιοκτησία ο άνθρωπος μετατράπηκε σε καταναλωτή.

Μετά το πέρασμα της κοινωνίας των ανθρώπων στο καθεστώς της ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής, ποτέ ίσως άλλοτε πριν από Οκτωμβριανή Επανάσταση, να μην είχε τοποθετηθεί μέσα στο σύστημα-τα θεμέλια-του καθεστώτος της ατομικής ιδιοκτησία η ζύμη της αναμφισβήτησης και της ανατροπής. Με την κοινωνική αλλαγή παραβιάστηκε το φυσικό δίκαιο του Άνθρώπου. Η ζύμη που τοποθετήθηκε στα θεμέλια του νέου κοινωνικό-οικονομικού καθεστώτος είναι το φυσικό δίκαιο που παραβιάστηκε. Εκτοτε η απόδοση δικαιοσύνης βρίσκεται στο επίκεντρο του κάθε κοινωνικού αγώνα. Αποτελεί την κινητήρια δύναμή του γιατί είναι άμεσα συνδεδεμένη με την ύπαρξη του ίδιου Άνθρώπου.

Παρά τους πολλαπούς παραμορφωτικούς του περιβάλλοντος καθρέφτες, παρά τους τόσους φανταστικούς διάκοσμούς και τις τάσεις έκγλειστες στον τρόπο και την απειλή μερφές εξουσία που εμπνεύστηκε και επέβαλε το σύστημα ιδιοκτησία, η διαλεκτική κραυγή του ανθρώπου-Σίισουφου, που «κυλά από αιώνα σε αιώνα το ίδιο φορτίο» θα βρεί τον τρόπο μέσω του αγώνα όχι μόνο να εκφραστεί αλλά και να επιβάλει και το φυσικό και το κοινωνικό δίκαιο. Αυτή η διαλεκτική κραυγή και το διαρκές παρόν της αντανάκλα τη φρίκη της ζωής που βιώνει ο άνθρωπος στο καθεστώς ιδιοκτησία. Το βέβαιο άγχος της αδικίας, προκαλεί τη βία του πόθου για την επανάκτηση του μακράιωνου στερημένου δικαίου. Αφού κάθε ύπαρξη δεν έχει εδώ άλλο στόχο από το να επιβεβαιωθεί ολοκληρωτικά και να φτάσει μέχρι τα οριά της, ο πόθος της επανάκτησης του δικαίου είναι η κινητήρια δύναμη του. Το δίκαιο είναι η έκφραση της κίνησης της ζωής, η απόδειξη της υπαρξής. Θα μπορούσα να πώ, ότι πρόκειται για μία βαθύτερη επαναγνωριμία με το απώτερο παρελθόν του παρόντος μας και με το παρόν του παρελθόντος μας.

Μια μαγιά ικανή να προσανατολίσει την κοινωνία των Άνθρώπων σε νέα κοινωνικό-οικονομικά λειτουργήματα και νέα πεπρωμένα. Μέχρι τον προηγούμενο αιώνα ο κοινωνικό-οικονομικός πολιτισμός, παρέμεινε στην ουσία αγροτικός τα θεμέλια του οποίου έβαλε το καθεστώς της κοινοκτημοσύνης στα μέσα παραγωγής. Η γεωργία απσχολούσε το μεγαλύτερο μέρος του ενεργού πληθυσμού. Στη συνέχεια ακολούθησε η βιομηχανική εποχή σε ένα μικρό κομμάτι του πλανήτη. Αρχικά και αυτή αναπτύχθηκε χωρίς να μεταβάλλει αισθητά τις αγροτικές και χειρονακτικές εργασίες.

Όπως και σε άλλο σημείο γράφω, μια βασική αρχή που βγαίνει απ την μελέτη της ιστορίας λέει ότι : μετά από κάθε μεγάλη τεχνολογική μεταβολή (και στη συγκεκριμένη περίπτωση το αλέτρι, ο ατμός και ο ηλεκτισμός) ακολουθεί μια κοινωνική Επανάσταση. Πρέπει να γίνει κατανοητό πως η κοινωνία της πληροφορικής είναι επέκταση της βιομηχανικής, όπως η βιομηχανική ήταν επέκταση της αγροτικής. Η Επανάσταση του Οκτώμβρη, ανεξάρτητα απ την κατάληξη που είχε είναι αυτή που θα οδηγήσει τον άνθρωπο, πάνω απ το κέρδος. Τον άνθρωπο στον εαυτό του. Πρόκειται για μια θεμελιώδη

μετατροπή-ανατροπή που όχι μόνο θα αλλάξει τον τρόπο παραγωγής και κατανάλωσης, αλλά και τον τρόπο της ιδιωτικής σκέψης και ζωής, την οργάνωση του κοινωνικού-οικονομικού γίνεσθαι.

Πολλές από αυτές τις αξίες και αρχές είναι τόσο αποδεκτές και εδραιωμένες στη συνείδηση του Ανθρώπου, που έστω υποσείνηδητα και ουτοπικά τις μεταλαμπαδεύει-μεταγγίζεις απ τη μια γεννιά στην άλλη. Με αυτές γινιέται και για αυτές αγωνίζεται. Και είναι αυτές οι αξίες και αρχές που κρατούν μέσω του αγώνα για την υλοποίησή τους την κοινωνία των Ανθρώπων στη ζωή και όρθια. Ορισμένοι θεσμοί, συνήθειες, νοοτροπίες και δομές και καπιταλιστικού τρόπου σκέψης, θα ατονίσουν, όπως ατόνησαν και αυτές της κοινοκτημοσύνης και στη θέση τους θα εμφανιστούν άλλες που θα πάρουν τη θέση τους. Όπως συνέβει και με την πρώτη μεγάλη κοινωνική Επανάσταση της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής. Οι αλλαγές στο κοινωνικό-οικονομικό γίνεσθαι είναι θέμα κουλτούρας.

Η Οκτωμβριανή Επανάσταση, εκτός του ότι ασκούσε μεγάλη επίδραση στους λαούς, τους εξόπλισε με την αντίστοιχη πείρα στην πάλη τους για τη λευτεριά, την ανεξαρτησία και τη δικαιοσύνη. Για ένα καλύτερο μέλλον. Για μια ανθρώπινη ζωή. Το κομμουνιστικό κίνημα αναπτύχθηκε έκτοτε με γεωμετρική πρόοδο, με αποτέλεσμα να βγούν στο προσκήνιο οι πρωτοπόρες δυνάμεις της εποχής μας. Επέτρεψε στην κοινωνία των ανθρώπων να κάνει ένα τεράστιο βήμα προς τα μπρός και συνέβαλε να ανάψει μια εκτυφλωτική φλόγα, που είναι αδύνατο να τη σβήσει κανείς. Εβαλε στα έλεγα τα θεμέλια του νέου πολιτισμού, προς τον οποίο η ανθρωπότητα θέλει να πορευθεί.

Ο καπιταλισμός, εκτός απ τη δύσκολη θέση που βρίσκονταν με τις αξεδιάλυτες αντιθέσεις που οδήγησαν στον Α! παγκόσμιο πόλεμο και τα προβλήματα που αυτός άφησε αλυτα. Τώρα δίπλα σε αυτά προστέθηκαν και αυτά που έφερε στο προσκήνιο η Οκτωμβριανή Επανάσταση και που ήταν η ύπαρξη της Σοβιετικής Ένωσης και η ραγδαία ανάπτυξη των εργατικών και λαϊκών κινημάτων. Η μεγάλη οικονομική κρίση του 1929-33, είχε σαν αποτέλεσμα να αντιληφθούν οι λαοί του κόσμου και κυρίως τα εργατικά και λαϊκά κινήματα, πολλά απ τα προβλήματα που είχαν τεράστια κοινωνικό-οικονομική σημασία για τη ζωή τους και το κοινωνικό-οικονομικό γίνεσθαι και κυρίως να συνειδητοποιήσουν, τί ακριβώς πρέπει να γίνει για να μην επαναληφθούν...Οι επιπτώσεις που είχε στη ζωή των λαών αυτή η πρώτη εμφανής κρίση του συστήματος ιδιοκτησίας, ήταν τραγική για όλους και κατά κύριο λόγο για τους μεροκαματιάριδες.

Στο διάβα του κοινωνικού-οικονομικού γένεσθαι της κοινωνίας των Ανθρώπων, έχουν γίνει δυό μόνο κοινωνικές Επαναστάσεις. Η πρώτη μεγάλη κοινωνική Επανάσταση, ήταν αυτή που μετακίνησε τον άξονα-υποδομή της ζωής απ την εργασία στην ιδιοκτησία και η δεύτερη εξ ίσου μεγάλη κοινωνική Επανάσταση, ήταν η Οκτωμβριανή Επανάσταση, που θα επαναφέρει τον άξονα-υποδομή της ζωής από την ιδιοκτησία ξανά στη εργασία.

«Ο καιρός που πέρασε, λέει ο Μόργκαν: στο έργο « Η πρωτόγονη κοινωνία» απ την εμφάνιση του πολιτισμού=ιδιοκτησία είναι μόνο ένα μικρό κομμάτι της περασμένης ζωής της ανθρωπότητας. Η αποσύνθεση της κοινωνίας (αυτής) ορθώνεται αποφασιστικά μπροστά μας σαν το τέρμα μιάς ιστορικής εξέλιξης, που μοναδικός τελικός σκοπός της είναι ο πλούτος. Γιατί μια τέτοια κατάληξη της κοινωνίας κρύβει μέσα της τα στοιχεία της ίδιας της καταστροφής-αυτοκαταστροφής. Η δημοκρατία στη διοίκηση, η αδερφοσύνη στην κοινωνία, η ισότητα στα δικαιώματα, η γενική εκπαίδευση, θα

εγκαινιάσουν το επόμενο ανώτερο στάδιο της κοινωνίας, στο οποίο συντείνουν σταθερά η πείρα, η λογική και η επιστήμη. Το Στάδιο Αυτό θα Είναι Μια Αναβίωση-αλλά σε ανώτερη μορφή-Της Ελευθερίας, Της Ισότητας Και Της Αδερφοσύνης Των Παλαιών Γενιών».

Και συνεχίζει: «Σε αυτήν την πιό πρόσφατη περίοδο και πάνω στα ερείπια του πρωτόγονου κομμουνισμού και της πανάρχαιης δημοκρατίας (και τον κοινωνικά συσσωρευμένο πλούτο) γεννήθηκε η ατομική ιδιοκτησία και μαζί με αυτή η εκμετάλλευση του Ανθρώπου από άνθρωπο, και ένας δημόσιος καταναγκαστικός μηχανισμός, το Κράτος, καθώς και η αποκλειστική κυριαρχία του άντρα πάνω στη γυναίκα, τόσο στο δικαίωμα της ιδιοκτησίας, όσο και στην οικογένεια και το κράτος. Στη διάρκεια αυτής της σχετικά μικρής ιστορικής περιόδου πραγματοποιήθηκαν μεγάλες και πολύαριθμες πρόοδοι στην παραγωγή, στην επιστήμη, στην τέχνη, αλλά επίσης και βαθιές διαιρέσεις της κοινωνίας σε τάξεις με αντίθετα συμφέροντα και μαζί με αυτά η μιζέρια των μαζών και η υποδούλωση.

Να, ποιά ήταν η άποψη του Μόργκαν, αυτού του μεγάλου ερευνητή για το σύγχρονο πολιτισμό μας-που στηρίζεται στην ατομική ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής-και τα συμπεράσματά του στην κλασική του ερευνα: «Με τον ερχομό του πολιτισμού, η αύξηση του πλούτου έγινε τόσο τρομαχτική, οι μορφές του πλούτου τόσο ποικίλες, η εφαρμογή τρόπων πλουτισμού γενικεύθηκε τόσο πολύ, η διαχείρησή του προσανατολίστηκε τόσο επιτηδεια στα συμφέροντα των κατεχόντων ατόμων, ετσι ωστε αυτός ο πλούτος έγινε απέναντι στο λαό μια αχαλίνωτη καταπιεστική δύναμη. Το Ανθρώπινο πνεύμα βρίσκεται ετσι εγκαταλελειμένο, αλλά και γοητευμένο μπροστά στην ίδια του τη δημιουργία. Θα έρθει ωστόσο ο καιρός, όπου η Ανθρώπινη λογική θα υπερισχύσει για να δαμάσει το κράτος και τον πλούτο που το προστατεύει και θα βάλει στη σωστή τους βάση τα όρια των δικαιωμάτων της ιδιοκτησίας.

Τα συμφέροντα της κοινωνίας βρίσκονται πιό ψηλά απ τα συμφέροντα των ιδιωτών και ανάμεσα σε αυτές τις δυό κατηγορίες συμφερόντων πρέπει να αποκατασταθούν σχέσεις δίκαιες και αρμονικές. Αν η πρόοδος πρέπει να αποτελέσει το ΝΟΜΟ του ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ, όπως έγινε και στο ΠΑΡΕΛΘΟΝ, τότε το κυνήγι του πλούτου δεν μπορεί να αποτελέσει το μοναδικό σκοπό της Ανθρωπότητας. Ο καιρός που πέρασε απ τις αρχές του πολιτισμού δεν είναι παρά ένα μικρό κομμάτι απ το παρελθόν της Ανθρωπότητας, ένα μικρό κομμάτι απ τη ζωή της, που ορθώνεται απειλητικά μπροστά μας».

Βέβαια, ο κ Μόργκαν κάνει κριτική στην ληστρική εκμετάλλευση του ανθρώπου, των φυσικών πόρων και τον τρόπο χρήσης αυτού του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου. Την κριτική όμως την περιορίζει στην απάνθρωπη εκμετάλλευση του ανθρώπου απ τον άνθρωπο. Διατηρεί όμως δικαιώματα στη ιδιοκτησία, ένα δικαίωμα που με την πάροδο του χρόνου μέσω αυτού του ιδιοκτησιακού «δικαιώματος» θα ανακυκλώσει την εκμετάλλευση και μέσω της εκμετάλλευσης, θα υποδουλώσει εκ νέου τον άνθρωπο. Ο πλούτος φυσικός, υλικός και πνευματικός, όσος και αν είναι σε όγκο και μορφή είναι πλούτος κοινωνικά παραγόμενος και σαν τέτοιος δεν μπορεί να ανήκει σε συγκεκριμένα άτομα. Επίσης κάνει αναφορά στο «κοινωνικό πρόβλημα» χωρίς να περιγράφει ποιο είναι. Απ τα γραφτά του εύκολα υποθέτει κανείς ότι εννοεί την υπέρβαση των αντιϊστορικών σχέσεων εργασίας και καιφαλαίου, προτείνοντας σαν διέξοδο αυτό που θα μπορούσε να είναι ο κόσμος του Ανθρώπου!

Ο κ Μόργαν ενω κάνει εκτεταμένη αναφορά στην ΑΝΑΒΙΩΣΗ που σημαίνει : Ολοι μαζί, χωρίς κανένα δικαίωμα και δεσμούς να ανοικοδομήσουμε τη Νέα κοινωνία είναι δεδομένα που σηματοδοτούν τον «Σοσιαλιστικό Μετασχηματισμό» της κεφαλαιοκρατική κοινωνίας. Δεν τόλμησε όμως να τον προτείνει όπως έκανε ο Μάρξ, παραβλέποντας το γεγονός ότι η Ιστορία, αλλά και η θεωρία γνωρίζουν μέχρι τώρα, ότι μόνο με την σταδιακή κοινωνικοποίηση των μέσων παραγωγής, τον μαρασμό του κράτους, αλλά και της πολιτικής, και την αυτοκυβέρνηση των ελευθέρων παραγωγών μόνο μπορεί να φτάσει η κοινωνία των ανθρώπων στο Σοσιαλιστικό Μετασχηματισμό. Αν αυτό δεν αποτελέσει τον ακροτελεύτο στόχο της κοινωνίας των Ανθρώπων και ο ανήλικος λαός, δεν κατανοεί την «ορθή» τη φωτισμένη σκέψη της *raj amerikana* να κυβερνά ο πλούτος και όχι ο Άνθρωπος που ποθεί, θέλει και αγωνίζεται για έναν άλλο κοινωνικό τρόπο παραγωγής και μια άλλη φιλοσοφία για την κοινωνία, τότε η καταπίεση και η κάθε μορφή βίας θα ξανά έχει τον πρώτο λόγο.

Όπως είναι γνωστό, το ζήτημα της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής για τους κομμουνιστές μπήκε απ την πρώτη κιόλα διακλήρυξή τους. «Σε όλα τα ζητήματα προβάλουν σαν το πιο καίριο ζήτημα αυτό της ιδιοκτησίας» Η μακρόχρονη προσπάθεια που έκανε ο Μάρξ στο κεφάλαιο αργότερα, για να απομυθοποιήσει την ιδιοκτησία και να αποδείξει ότι το κεφάλαιο είναι ιδιοποιημένος κοινωνικός πλούτος δεν είναι τυχαία. Με το έργο αυτό, εξηγεί ότι η αστική κοινωνία βασίζεται στην ιδιοποίηση κοινωνικού πλούτου, όπως και κάθε άλλη εκμεταλλευτική κοινωνία. Ακόμα εξηγεί και τον τρόπο με τον οποίο γίνεται η εκμετάλλευση και κατ επέκταση η ιδιοποίηση του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου. Η σχέση-συναλλαγή κεφαλαίου και μισθωτής εργασίας, είναι η ειδική αστική μορφή της ιδιοποίησης του κοινωνικά παραγόμενου υλικού και πνευματικού πλούτου. Την εποχή εκείνη 1848, το ίδιο περίπου υποστήριζαν και οι Σοσιαλιστές.

Το ζήτημα της ιδιοκτησίας ήταν και παρέμεινε η σταθερή διαχωριστική γραμμή ανάμεσα στην Αριστερά, της πολιτικής έκφρασης του εργατικού κινήματος, και όλων των άλλων αστικών πολιτικών ρευμάτων. Αυτό ίσχυε μέχρι τα μέσα του 20ου αιώνα, τόσο για το κομμουνιστικό όσο και για το σοσιαλιστικό ρεύμα της Αριστεράς. Απ τα τέλη της δεκαετίας του 1950 όμως, τα σοσιαλιστικά κόμματα και τα συνδικάτα, που ήταν υπό την επιρροή τους εγκατάλειψαν το στόχο της κοινωνικοποίησης των μέσων παραγωγής. Αφήνοντας τον ανιδιοκτήτη εργαζόμενο έρμαιο στην αποκλειστική διάθεση του κεφαλαίου και ξεχνώντας πως ο Άνθρωπος γενιέται ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ, και ότι μόνο ελεύθερος μπορεί να διαπρέψει, αρκέστηκαν να διεκδικούν για τους απόκληρους της κοινωνίας : «πλήρη απασχόληση και κράτος πρόνοιας». Διεκδικούν από ένα καπιταλιστικό κράτος «πλήρη απασχόληση» τη στιγμή που ξέρουν ότι ένα απ τα βασικά συστατικά μέρη της λειτουργίας του συστήματος είναι η ύπαρξη πρόσθετης εργατικής δύναμης. Γιατί άλλο πράγμα είναι η πρόσθετη εργατική δύναμη και άλλο πράγμα η Ανεργία.

Στη γλώσσα του κεφαλαίοκρατικού συστήματος παραγωγής, ανεργία εννοούμε την μη χρήση-αξιοποίηση στο σύνολο της εντελώς απαραίτητης εργατικής δύναμης. Τη δύναμη που είναι εντελώς αναγκαία για να κινηθεί η παραγωγική μηχανή. Τη δύναμη που χωρίς αυτήν, δεν μπορεί να λειτουργήσει η παραγωγική μηχανή στο σύνολο και της κάθε μονάδας χωριστά. Αυτή ακριβώς η εργατική δύναμη, που ενώ είναι εντελώς απαραίτητη, για τεθεί σε κίνηση και να λειτουργήσει η παραγωγική μηχανή

στο σύνολο και η κάθε μονάδα χωριστά, είναι αυτό το κομμάτι που ενώ ήταν απαραίτητο, είναι κρίσιμη μάζα για την εύρυθμη λειτουργία της παραγωγικής μηχανής και με διάφορες μέθοδες και τεχνίτια μένει εκτός παραγωγής. Αυτό μόνο το ποσοστό δέχεται σαν ΑΝΕΡΓΙΑ το κεφαλαιοκρατικό σύστημα και όχι το σύνολο του ενεργού πληθυσμού. Πχ ενώ η παραγωγική μηχανή για να παράγει εκατό μονάδες έργο χρειάζεται εκατό εργάτες στο κεφαλαιοκρατικό σύστημα παραγωγής, οι εκατό μονάδες έργο παράγεται με ογδόντα. Τις μέθοδες που χρησιμοποιεί και τα αποτελέσματα είναι γνωστά...

Η ανεργία αποτελεί το κυρίαρχο εργαλείο με το οποίο ο κεφαλαιούχος ρίχνει το εργασιακό κόστος του προϊόντος. Σε αυτό το 20% υπόσχεται η Σοσιαλδημοκρατία απορρόφηση όταν επαγγέλεται την πλήρη απασχόληση και όχι για το σύνολο του ενεργού πληθυσμού. Ο πυρήνας του προγράμματος της σοσιαλδημοκρατίας είναι η εργασία και όχι η ζωή. Όσο για το «κράτος πρόνοιας» πως να το δικαιολογήσει κανείς σαν δοσμένο, τη στιγμή που εξαρτάται πάντα από την καλή θέληση αυτών που εξουσιάζουν το κράτος.

Στις αρχές όλων των σοσιαλιστικών επαναστάσεων, της Ρωσικής, της Κινέζικης και της Κουβανικής, υπήρξαν ελπίδες ότι πολύ γρήγορα θα μπορούσε, μαζί με την καπιταλιστική ιδιοκτησία, δηλαδή το κεφάλαιο, να καταργηθεί και η αγορά, δηλαδή η εμπορευματική μορφή του προϊόντος της εργασίας. Βέβαια, ένα μεγάλο μέρος αυτού του καθοριστικής σημασίας γεγονότος στάθηκε και πηγή κρίσεων. Γεγονός που δυσκόλεψε περισσότερο την προσπάθεια για την υποκατάσταση-κατάργηση της αγοράς και έκανε πιο συχνές τις κρίσεις, οφείλεται κατά κύριο λόγο ότι στις χώρες του υπαρκτού σοσιαλισμού οι δυνάμεις της παραγωγής, δεν ήταν τόσο αναπτυγμένες όσο στις χώρες του ΝΑΤΟ, ώστε να μπορέσουν να υποκαταστήσουν όχι βέβαια πλήρως-τη διεθνή καπιταλιστική αγορά με τις σχέσεις συναλλαγής (κλίριγκ) και σε αυτό ακόμα το εσωτερικό της ΚΟΜΕΚΟΝ. Με αποτέλεσμα η διατήρηση της μισθωτής εργασίας-δηλαδή : της εργασιακής ικανότητας στη μορφή του εμπορεύματος-σήμαινε αναγκαστικά κρίσεις εις βάρος της εργατικής τάξης, με συνέπεια αντί για αύξηση και μείωση ακόμα των πραγματικών εργατικών εισοδημάτων.

Το γεγονός αυτό δεν επέτρεψε να φανεί, να γίνει αισθητό ότι η διαφορά είναι η ταξική σκοπιά στις πρόνοιες (κοινωνικός μισθός) και τα μέτρα και η πολύ μικρότερη ένταση των κρίσεων επειδή το κέρδος δεν ήταν η κινητήρια δύναμη της οικονομικής δραστηριότητας. Σήμερα 150 χρόνια μετά τη διακήρυξη του Κομμουνιστικού Μανιφέστου, ξέρουμε ότι δεν αρκεί μόνο η κοινωνικοποίηση της ιδιοκτησίας των μέσων παραγωγής για να αναδυθεί και να δομηθεί μια δίκαιη κοινωνία. Το ίδιο συμβαίνει και με τους νόμους της αγοράς, που αποτελεί την εμπορευματική μορφή του προϊόντος της εργασίας.

Την κοινωνικοποίηση των μέσων παραγωγής οι κομμουνιστές τη συνέδεαν πάντα με το κράτος-εργαλείο. Και δικαίως αφού μέχρι σήμερα δεν έχει βρεθεί ένας άλλος μηχανισμός-ίδρυμα, που να εκπροσωποίσει την κοινωνία και να διαχειριστεί στο όνομα του συνόλου της κοινωνίας τα κοινωνικοποιημένα κοινά μέσα παραγωγής. Οι λαοί σήμερα δεν θεωρούν, όπως άλλοτε το κράτος και το καθεστώς δικό τους. Μάλιστα από καιρό τώρα συνειδητοποιούν ότι η απόσταση που χωρίζει το κράτος από την κοινωνία, έχει μεγαλώσει αντί να μικρύνει σε βαθμό που δημιουργεί συγκριτικά την αίσθηση του «αυτοί εκεί επάνω και εμείς εδώ οι κάτω».

Το λαϊκό-κοινωνικό κράτος στο οποίο θα μπορούσε να στηριχθεί η θεωρία περί του νέου κράτους, ουσιαστικά κορυφώθηκε μετά την ήττα της

Κουμμούνας του Παρισιού. Το ίδιο αμφισβητήσιμη έγινε και η ένοπλη εξέγερση με την συστηματική οργάνωση των ενόπλων σωμάτων και την τεχνολογία των όπλικών συστημάτων. Ετσι τα μέσα και οι τρόποι που διαθέτει η κοινωνία των ανθρώπων. είναι και σήμερα ακόμη ανεπαρκή για τη διεύθυνση της κοινωνίας σαν κοινότητα ελευθέρων παραγωγών, όπως είχε χαρακτηρίσει ο Μάρξ τον κομμουνισμό. Εχουμε όμως επαρκείς γνώσεις και αρκετά μέσα, ώστε να συνθέσουμε και συνδέσουμε το σχέδιο που στηρίζεται στην κοινή ιδιοκτησία με την αγορά.

Μάλιστα με τα πειράματα που έγιναν και η πτώση του «υπαρκού» που ακολούθησε, απέδειξε ότι δεν είναι δυνατή η μονομιάς κατάργηση κάθε ιδιωτικής ιδιοκτησίας των μέσων παραγωγής, μα ούτε και κάθε καπιταλιστικής εκμετάλλευσης, ή η πλήρης κατάργηση του κεφαλαίου. Είναι γνωστό ότι κάθε τόσο γίνονται προσπάθειες επέκταση της κοινωνικοποίησης, άλλοτε με επιτυχία, άλλοτε εν μέρει και άλλοτε με αποτυχία, με ισχυρές πάντα κοινωνικές αντιδράσεις και με συχνά αρνητικές επιπτώσεις στο ανεφοδιασμό του πλυθισμού με τα απαραίτητα προϊόντα. Ετσι η επιβίωση της αγοράς, των εμπορευματικών σχέσεων, σημαίνει αναγκαστικά την ύπαρξη κρίσεων. Γι αυτό και η αναζήτηση λύσης- απάντησης ήταν και παραμένει καθοριστικής σημασίας γεγονός.

Το εκπληκτικό, δεν είναι ότι όλα αυτά συνέβησαν και επινοήθηκαν τρόποι για να αντιμετωπιστούν. Στραβοί, αποτυχημένοι και βάρβαροι, πάντως τώρα πλέον υπάρχει πάρα πολύ υλικό, που με βάση αυτό μπορούμε να εξετάσουμε αυτήν την περίοδο της ιστορίας με περισσότερη νηφαλιότητα, αντικειμενικά και με αλληλεγγύη. Αυτό δεν μειώνει καθόλου τη σημασία της αυστηρής κριτικής που έγινε προκειμένου να προσδιορίσουμε τι πήγε στραβά και ανάποδα και φτάσαμε στην πτώση του «υπαρκού». Το εκπληκτικό και το τραγικό ακόμα με την κατάρρευση, δεν ήταν τόσο η πλήρης αποκάλυψη του καταπιεστικού και αντιδημοκρατικού χαρακτήρα, αυτό που επέδρασε στη συνείδηση εκατομμυρίων κομμουνιστών και σοσιαλιστών, αλλά ήταν η παντελής σχεδόν έλλειψη Αντίστασης. Και κυρίως αν η στρατηγική προσχώρηση ηγετικών στελεχών του κράτους, των πολιτικών, γραφειοκρατών, στρατιωτικών και διευθυντών των δημοσίων επιχειρήσεων στη Νέα τάξη πραγμάτων, εξηγείται με το ότι διέβλεπαν ότι θα μπορούσαν να διατηρήσουν και να αυξήσουν την εξουσία τους και τα καλά που αυτή συνεπάγεται. Το ίδιο και η στάση του λαού στη διάρκεια των εξελίξεων στα 1989-91 και η μετέπειτα, σχετικά μικρή υποστήριξη στα κόμματα που επέμεναν να το υπερασπίζονται ήταν συγκλωνιστική, ακόμα και για τους επικριτές αυτών των καθεστώτων.

Και το μέγα ερώτημα που μπαίνει είναι τί έφτεξε και γιατί έπεσε ανυπεράσπιστος ο επί εβδομήντα χρόνια «υπαρκός»; Πολοί, ιστορικοί και όχι ηθικοί, λόγοι εξηγούν τη διπλή θεώρηση και χρήση της ιστορίας- και της ιστορίας απ τη μεριά της Αριστεράς. Το παλιό «προνομιακό» σχήμα αντίληψης της ιστορίας και η κατά κόρο μονομερή, σκόπιμη και κατ'εξοχήν ταξική συγγραφή και χρήση της ιστορίας, απ την πλευρά του ιδιοκτησιακού καθεστώτος, ήταν ένα απ τα δεδομένα που πρόσφερε και στην κομμουνιστική αριστερά του 20ο αιώνα, πολιτικά όπλα και δυνατότητες. Ο τέτοιος τρόπος συγγραφής και ερμηνείας της ιστορίας, ανταποκρίνονταν στην πεποίθηση των κομμουνιστών ότι πολεμούν-δίνουν την εσχάτη και καίρια-αποφασιστική μάχη στο δρόμο προς την Επανάσταση. Τη δεύτερη μεγάλη κοινωνική

Επανάσταση, που θα επανέφερε τον άξονα της ζωής απ την ιδιοκτησία ξάνα στην εργασία. Και αυτό δεν ήταν ψέματα.

Για πολλές 10ετίες η Νίκη του σοσιαλισμού παρουσιάζονταν όχι απλώς σαν εφικτή αλλά και δυνατή. Οι άνθρωποι πίστευαν βαθιά μέσα τους ότι αυτά τα πράγματα είναι για το κοντινό αύριο.

Ετσι η μεταφυσική, συστρατευμένη, τελεολογική θεώρηση των πραγμάτων, από τον μονομερή ταξικό τρόπο συγγραφή της ιστορίας από το ιδιοκτησιακό σύστημα παραγωγής και ζωής, τους έδινε δύναμη, τροφοδοτούσε την πίστη τους, στηριζε τις αυστηρές, μαχητικές οργανωτικές δομές τους. Ήταν, όλοι εκεί. Το πίστευαν αυτό, η ώρα της δράσης και της υπέρβασης είχε σημάνει. Οι βαθύτερες αναλύσεις μπορούσαν να περιμένουν. Ας έχουμε υπόψη όμως εμείς και οι επικριτές και κυρίως οι διαθέτοντες την ύστερη γνώση και τον λανθάνοντα ρασιισμό απέναντι στους πρωτοπόρους του σοσιαλισμού και τους αγωνιστές της Αντίστασης, ότι αυτοί που ερμήνευσαν μεταφυσικά τον κόσμο και συστρατεύτηκαν στην προσπάθεια υλοποίησης της τελειολογικής ουτοπίας το 1917, γεννήθηκαν σε έναν κόσμο που η κοινωνία των ανθρώπων είχε βιώσει στο έπακρο την εκμετάλλευση, την καταπίεση, τη φτώχεια και τον θάνατο.

Και η γενιά της κατοχής σε έναν κόσμο φασισμού, πολέμων και καταστροφών. Οτι θέριεψαν-σαν κίνημα, σαν αίτημα- μέσα απ εκατοντάδες εκατομμύρια νεκρούς σε αμέτρητες πραγματικές, σκληρές και αιματηρές μάχες. Σε πολέμους με τις πιο σύγχρονες μακρύβολες και εύστοχες πολεμικές μηχανές. Συνεπώς είχαν ανάγκη από όπλα και αυτή η αναχρονιστική αντίληψη της ιστορίας τους πρόσφερε αυτό ακριβώς το όπλο για τον τρόπο χρήσης της ιστορίας. Της ιστορίας που για να γραφεί μεταφυσικά, τελειολογικά και δογματικά ιδιοκτησιακά χρειάστηκε το κάψιμο της Αλεξανδρινής Βιβλιοθήκης, για να κοπεί μια για πάντα ο ομφάλιος λώρος απ τον αρχαίγονο κοινοτικό λόγο.

Όταν η ιστορία και η πολιτική αφαιρούν και αυθερετούν στο όνομα της μεταφυσικής ηθικής κρίσης, τότε όλα επιτρέπονται και όλοι έχουν δικαίωμα- ιδιαίτερα όσοι είναι με τον πιο ισχυρό. Εμείς όμως οι επιζήσαντες και η μετά την ήττα γενιά των αριστερών-και οι αριστεροί ιστορικοί-δεν έχουν ανάγκη από τέτοια όπλα και τέτοιες πλέον αντιλήψεις. Μόνο οι ιδεολογικοί μας αντίπαλοι εξακολουθούν να τις χρησιμοποιούν. Το Αριστερό κίνημα έχει ανάγκη απ τη μεγάλη παράδοση την «κοινωνική»-ας την πούμε ετσι-ιστορία. Αυτή που γεννήθηκε μαζί με τους πολίτες και τις κοινότητες τους. Που είχε βασικό και μοναδικό στόχο να αναδείξει την επιστήμη και, μέσα απ την Επιστήμη, τη στενά αλληλένδετα, την δημοκρατική πολιτική, η μόνη που ταιριάζει και εκφράζει τον Άνθρωπο.

Ο Άνθρωπος τον μόνο πλούτο, θυσαυρό και ιδιοκτησία που έχει είναι το κουφάρι του : η μυϊκή και πνευματική δύναμη που αυτό παράγει. Αυτή η μυϊκή και πνευματική δύναμη που παράγει το κορμί του, είναι αρκετή για να του εξασφαλίσει όχι μόνο τα του ζείν, αλλά τα του Ευφ ζείν. Αυτά τα δύο προικισμένα χέρια, που πάγουν τα πάντα, σε αντίθεση με τον κεφαλαιούχο, που είναι ενά περιόργο όν, «που διαθέτει το κεφάλαιο λέει», που όμως δεν παράγει τίποτε. Σαν Άνθρωπος όμως διαθέτει και αυτός τα δύο προικισμένα χέρια, πως ο κάθε ανιδιοκτήτης σήμερα, που σε μία αλλαγή του κοινωνικό-οικονομικού γίνεσθαι, θά του εξασφαλίσουν πλουσιοπάροχα τα του ζείν.

Ένα απλό παράδειγμα ότι τον μόνο πλούτο, θυσαυρό και περιουσία που έχει ο άνθρωπος είναι το κουφάρι του και η μυϊκή και πνευματική δύναμη που

αυτό το κουφάρι παράγει. Και ότι αυτή η μυϊκή και πνευματική δύναμη που αυτό παράγει, του εξασφαλίζει τα του ζείν είναι ο Μετανάστης. Αυτός φεύγοντας απ τη χώρα της καταγωγής του, δεν παίρνει μαζί του παρά μόνο μια βαλίτσα με μερικά ρούχα. Με μόνη την μυϊκή και πνευματική δύναμη που παράγει του κουφάρι του, παρά την πολλαπλή εκμετάλλευση που του γίνεται μπορεί και επιβιώνει. Τα αμπέλια, τα χωράφια και οι Ελιές μενούν στον τόπο της καταγωγής του

Το κεφαλαιοκρατικό σύστημα φαίνεται, δεν είχε να αντιπαρατάξει ή να υποσχεθεί κάτι καλύτερο παρά τη βία και τον πόλεμο. Μετά την επικράτηση των κομμουνιστών στη Ρωσία, συγκρότησε αμέσως δίπλα στη Μασονία και την διεθνή του κεφαλαίου. Και σε συνέχεια συγκρότησε διεθνή εκστρατευτικά σώματα «λεγεώνες των ξένων» απ τις διάφορες χώρες ακόμα και απ τη δική μας και τα έστειλε να πολεμήσουν με τη δύναμη τα νέα φύτρα-έμβρια στη γέννα το νέο κοινωνικό σύστημα. Και όταν δεν μπόρεσε έκρινε πως ο φασισμός ήταν η μόνη λύση αυτού του σύνθετου προβλήματος. Το επόμενο βήμα ήταν να κήρυξει έναν ανειρήνευτο εμφύλιο πόλεμο σε αυτά τα κινήματα αμφισβήτησης και ανατροπής. Αυτά και μόνο αυτά, είναι τα επιχειρήματα και τα μέσα που έχει και μπορεί να αντιτάξει στα ζωτικά επιχειρήματα του Οκτώβρη.

Μετά από τριάντισι χρόνια μαύρης σκλαβιάς, που είχαν βυθίσει την πατρίδα μας στο σκοτάδι, με ανυπολόγιστο κόστος σε ανθρωποθυσίες, με ολοκαυτώματα και ολοκληρωτική καταστροφή της εθνικής οικονομίας, τα γερμανικά στρατεύματα στις 3 του Σεπτεμβρίου αποχώρησαν απ τη Νάουσα και στις 27 του Οκτώβρη 1944 αποχώρησαν απ τη Βέροια. Την ημέρα αυτή έφτασε και στην πόλη μας η μέρα της λευτεριάς...

Η πόλη ήταν φιλική και η νύχτα θερμή και απαλή σαν χάδι. Οι Νέοι ορμήσανε τώρα ελεύθερα πλέον (και όχι όπως ξεχυθήκαμε παράνομα στους δρόμους της πόλης την ημέρα που μάθαμε την ίδρυση της ΕΠΟΝ), στην πόλη μεθυσμένοι από ελευθερία και Νιάτα. Εψαχναν μέσα στο ανώνυμο πλήθος για να εκδηλώσουν την αγάπη τους για την Ελλάδα, τη χαρά τους για τη ζωή, τον έρωτα και την ελευθερία.

Τι εποχή! Τι θρίαμβος, να βγείς Ανθρωπος απ αυτό το μακελιό και να εισαι Ανθρωπος μεταπολεμικός. Αυτή η αίσθηση, ότι ένας καινούριος κόσμος ετοιμάζεται για την Ελλάδα να υψωθεί στη θέση απ τα ερείπια που άφησε πίσω ο πόλεμος και η καταχή, ήταν μια αίσθηση αναμενόμενη, αλλά και πρωτόγνωρη για τη γενιά μας. Και ενώ ζούσαμε τον θρίαμβο, πολλοί αρχίσαμε να προβληματιζόμαστε. Καλά και Αγία μέχρις εδώ, από εδώ και πέρα πως θα πορευτούμε.

Εκείνες τις ανεπανάληπτες στιγμές ζήσαμε ένα όνειρο. Ενοιωθες κάτι το φανταστικό, που είναι αδύνατο να υποθεί με τον γραπτό λόγο. Νοιώθεις κάτι το συγκλονιστικό τη στιγμή που ξαναβρίσκεις, μετά από χρόνια σκλαβιάς, τη χαμένη λευτεριά σου. Ξανά φέρνω στη μνήμη μου τις ανεπανάληπτες εκείνες ώρες, τότε που οι καμπάνες των Εκκλησιών, οι σειρήνες του συναγερμού, τα κλάξον των αυτοκινήτων, τα πάντα ηχούσαν ρυθμικά και ασταμάτητα, μεταδίδοντας το κορυφαίο χαρμόσυνο μήνυμα της εθνικής απελευθέρωσης. Τα πάντα έμψυχα και άψυχα, γιότραζαν εκείνες τις αξέχαστες ώρες και μέρες. Όλα διαλαλούσαν τη χαρμόσυνη είδηση και πανηγύριζαν τον ερχομό της «Νιάς ανάστασης».

Ο κόσμος είχε ξεχυθεί στους δρόμους τραγουδώντας και χορεύοντας σε ένα ξέφρενο πανηγύρι χαράς. Είναι απροσμέτρητη η εύνοια της τύχης σε

όποιον αξιώνεται να ζήσει ανάλογες στιγμές με εκείνες της πρώτης μέρας της λευτεριάς μας. Είναι φανταστικό να βρίσκεσαι ανάμεσα σε έναν κόσμο που παραληρεί από χαρά, σε ένα κόσμο που γελάει, κλαίει και φιλιέται, αγκαλιάζεται και τραγουδά μαζί σου .

Όσοι ευτυχίσαμε να ζήσουμε τις αλησμόνητες εκείνες μέρες της απελευθέρωσης της πατρίδας μας απ τη μισητή σκλαβιά και εξακολουθούμε να δίνουμε το παρόν και σήμερα, θυμόμαστε τον πρωτοφανή ξεσηκωμό του λαού μας για τον αλβανικό πόλεμο και τον έξαλο ενθουσιασμό του κατά την υποδοχή του ΕΛΑΣ, που έμπαινε στην απελευθερωμένη πόλη. Τα αντιστασιακά τραγούδια, τα κάθε είδους συνθήματα με λάβαρα και πλακάτ του ΕΑΜ κυριαρχούσαν. Το ίδιο και οι σημαίες των συμμάχων χωρών είχαν τη θέση τους ανάμεσα στα λάβαρα.

Και ήταν τόσο μεγάλη και ενθουσιώδης η συμμετοχή του λαού στην προειπάντηση της λευτεριάς γιατί στην πραγματικότητα, ο λαός μας τη λευτεριά του δεν την είχε στερηθεί μονάχα τα τριάντισι χρόνια της ξένης κατοχής, αλλά πολύ πριν, απ το 1936, απ τον ντόπιο φασισμό που μας επιβλήθηκε με τη δικτατορία του Γλύξμπουργκ. Τις μέρες εκείνες γιορτάζαμε την απελευθέρωσή μας όχι μόνο απ τον ξένο αλλά και απ το δικό μας φασισμό και πιστέψαμε ότι το όνειρο έγινε πραγματικότητα, ότι οι θυσίες μας δεν πήγαν χαμένες και επειδή τη λευτεριά την κατακτήσαμε μέσα από σκληρό αγώνα και αμέτρητες θυσίες. Θυσίες ανείπωτες, πρωτόγνωρες και ανεπανάλυπτες με το 21, πιστέψαμε ότι ο αγώνας δικαιώνεται.

Με απέραντη αισιοδοξία αλλά και σιγουριά βλέπαμε, ότι το παντοδύναμο λαϊκό κίνημα διαθέτει τις δυνάμεις να τραβήξει μπροστά. Πιστεύαμε ότι μετά την ολοκλήρωση της εθνικής απελευθέρωσης, οδηγούμασταν στην κατοχύρωση των λαϊκών κατακτήσεων, που ήταν και το αδιαπραγμάτευτο αίτημα του ΕΑΜικού κόσμου. Είχαμε απεριόριστη εμπιστοσύνη στην ηγεσία μας. Δεν ξέραμε τίποτα για τις παρασκηνακές διαπραγματεύσεις. Δεν γνωρίζαμε ότι τα είχαμε δώσει όλα στους Άγγλους.

Πώς να φανταστούμε τότε ότι το σύντομο χρονικό διάστημα που μεσολάβησε απ την αυγή της απελευθέρωσης μέχρι τα Δεκεμβριανά θα ήταν όχι μονάχα η αρχή αλλά και το τέλος του αυτού του λαϊκού πανηγυργιού...Ότι αυτές οι πενήντα μέρες, οι ευτυχέστερες της ζωής μας, θα ήταν οι μοναδικές και δεν θα τις ξαναζούσαμε...Ότι αντιστοιχούσαν την αρχή και το τέλος των λαϊκών κατακτήσεων και το όραμα, που σε κάποια στιγμή πιστέψαμε σαν λαός ότι γίνεται πραγματικότητα, αποδείχθηκε ότι ήταν απατηλό. Και όχι μόνο ένα απατηλό όνειρο αλλά και η αρχή ενός νέου γολγοθά για το λαό και τη χώρα.

Αφού η παρουσία των ηγετών του ΚΚΕ σαν επικεφαλείς του λαϊκού κινήματος, υπήρξε καταλυτική και είχε τα θετικά ως προς την οργάνωση του αγώνα και τραγικά για τη χώρα επακόλουθα ως προς το αποτέλεσμα. Θεωρώ ότι επιβάλεται να αξιολογηθούν στο βαθμό που γνωρίζει ο καθένας τις όποιες ικανότητες τους, τα θετικά και τα αρνητικά τους, για να αξιολογηθεί με αυτόν τον τρόπο η ιστορική τους τοποθέτηση. Από ό,τι είμαι σε θέση να γνωρίζω για τη διάρκεια της κατοχής απ το νομό μας και ειδικά τη Βέροια, πέρασαν πολλά και αξιόλογα στελέχη, υπήρξαν όμως δυστυχώς και μερικά κατά κύριο λόγο Ακροναυπλιώτες, που με τη σεχταριστική πολιτική τους όχι μόνο δεν βοήθησαν αλλά βλάψανε το λαϊκό κίνημα. Αρκετοί απ αυτούς τους «καθοδηγητές» αποδείχθηκαν όχι μονάχα ανεπαρκής αλλά και πολύ αρνητικός ήταν ο ρόλος τους για το ίδιο το κίνημα.. Δυστυχώς ο Νομός δίπλα

τους ταλαντούχους και αξιόλογους που είχε και πέρασαν, είχε την κακή τύχη με την απελευθέρωση να έχει επικεφαλής ένα ή δυό τέτοια «στελέχη»

Υπήρχαν άνθρωποι ταλαντούχοι, προικισμένοι με ικανότητες και ευρύτητα γνώσεων αλλά και άνθρωποι με περιορισμένη αντίληψη, χαμηλού πνευματικού επιπέδου, με ελάχιστες γραμματικές γνώσεις και το σημαντικότερο, μερικοί ήταν εκτός εποχής, ξεκομμένοι από την πραγματικότητα. Μερικοί ίσως δεν μπόρεσαν να συνειδητοποιήσουν ότι το ΕΑΜ ήταν ένα πατριωτικό, δημοκρατικό και όχι ταξικό κίνημα. Οτι ήταν ένα μαζικό, λαϊκό κίνημα που είχε αγκαλιάσει όχι μόνο την πλειοψηφία του λαού αλλά ήταν και κοινωνικά διαστρωματωμένο και στόχευε στην απελευθέρωση της χώρας και συνεπώς το κοινωνικό όραμα που είχε διαμορφώσει, δεν απέβλεπε στην ανάτροπη του υπάρχοντος κοινωνικού καθεστώτος, αλλά στην καθιέρωση της λαϊκής εξουσίας. Αρκετοί είχαν μείνει στάσιμοι και πολλοί έσερναν μαζί τους τη νοοτροπία του ταξικού αγωνιστή, επαναστάτη. Ενώ η χώρα μας ήθελε αλλαγή δομών και θεσμών και όχι επανάσταση. Μερικοί τα μόνα που γνώριζαν και διδάχθηκαν στην πολύχρονη φυλάκισή τους ήταν η σιδερένια πειθαρχία, ο αυστηρός δημοκρατικός συγκεντρωτισμός και κυρίως τα θέματα οργάνωσης.

Οι κατακτητές εκτός απ την τεράστια δύναμη πυρός, τα ταχυκίνητα μέσα που τους επέτρεπε την εύκολη διακίνηση, οπλωσδήποτε διέθεταν και κάποιους μηχανισμούς παρακολούθησης για το πώς σκέπτεται, κινείται και συμπεριφέρεται ο κατακτημένος λαός. Όσα πράγματα και αν γνώριζαν όμως για την ιστορία, τον πολιτισμό, τα ήθη, τα έθιμα και τη συμπεριφορά του λαού σε καμιά περίπτωση δεν ήταν σε θέση να γνωρίζουν τα ιδανικά και τα όνειρα με τα οποία τρέφονταν ο λαός μας. Βέβαια γεωστρατηγικά γνώριζαν τη σημασία της χώρας και σε χοντρές γραμμές τα βασικά στρατηγικά περάσματα. Ήταν όμως των αδυνάτων αδύνατον όσες πληροφορίες και αν τους είχε δώσει ο Μεταξάς, να γνωρίζουν λεπτομερώς την εδαφική διαμόρφωση του κάθε χώρου και κυρίως να προσδιορίζουν επακριβώς τους πολύπλοκους Αντιστασιακούς μηχανισμούς και να συλλαμβάνουν συγκεκριμένα άτομα. Και το κυριότερο να κάνουν σε τέτοια έκταση τις ζημιές που έκαναν σε υλικές καταστροφές, αρπαγή του εθνικού μας πλούτου και τον τεράστιο αριθμό θυμάτων που προκάλεσαν στο λαό μας.

Τα δεδομένα αυτά για να αποδώσουν τους αναμενόμενους κάθε φορά καρπούς μόνο με ένα τρόπο μπορούν να αποδώσουν: Με τη δημιουργία ενός καλά οργανωμένου δίκτυο γιγενών χαφιέδων και καταδωτών. Ένα πυκνό δίκτυο χαφιέδων και καταδωτών που να βασίζεται σε τρία δεδομένα. Να συνδιάζει τον μισθό με την ιδεολογική εμπάθεια, την πρόσθετη αμοιβή για την κατάδωση και την αναγνώριση των πράξεων αυτών σαν προσφορά... Ένα δίκτυο από ανθρώπους που στο όνομα του οφέλους, δεν δυστάζουν συνεργαζόμενοι με τον κατακτητή να προδώσει την πατρίδα και να στήλει Έλληνες όμηρους στη Γερμανία, στη φυλακή και στο εκτλεστικό απόσπασμα.

Φαίνεται πως οι «άρχοντες» της Βασιλο-Μεταξικής δικτατορίας και οι κατοχικοί «ελληνοέλληνες» κυβερνώντες, όχι μόνο αφομείωσαν σωστά αλλά και εφάρμοσαν στην εντέλεια την απάντηση που έδωσε ο Χίτλερ σε κάποιο φίλο του που τον ρώτησε πως θα κυβερνήσει-ελέγξει τους λαούς που σκέπτεται να κατακτησει: «Σε κάθε χώρα φίλε μου, υπάρχουν και θα βρεθούν και άλλα καθάρματα, που θα θελήσουν να πλουτίσουν και να αναδειχθούν στις κοινωνίες τους συνεργαζόμενοι μαζί μας».

ΑΥΤΑ λοιπόν, τα παντός είδους καθάρματα, αυτή η στριτιά των καταδοτών, των κουκουλοφόρων και των χαφιέδων, που γνώριζαν πρόσωπα και πράγματα, που γνώριζαν και την πιά μικρή καλύβα, δρόμο, σπηλιά και λιμέρι. ΑΥΤΟΙ ήταν που καθοδηγούσαν τους κατακτητές στα χωριά, τα λιμέρια των ανταρτών και στην καρδιά των πολιτικών οργανώσεων. ΑΥΤΟΙ ήταν που προσπιούμενοι τον «πατριώτη» και τον «αγωνιστή» προσπαθούσαν να δεισθήσουν στις Αντιστασιακές οργανώσεις, πολιτικές και ένοπλες προκειμένου να τις εκθέσουν στα μάτια του κόσμου ή με πράξεις σαμποτάζ, να σπείρουν τη σύγχυση στο εσωτερικό της οργάνωσης. ΑΥΤΟΙ ήταν που προτρωσματούσαν και στις μεγάλες επιχειρήσεις και έκριναν πιά χωριά θα καούν, ποιοί θα συλληφθούν και ποιοί θα κρεμαστούν στις πλατείες των χωριών. Δεν θα ήταν υπερβολή αν έλεγα ότι στις επιχειρήσεις μικρές ή μεγάλες ήταν ΑΥΤΟΙ, που χρησιμοποιούσαν τους Γερμανούς σαν εκτελεστικά τους όργανα και όχι οι Γερμανοί αυτούς. Σαν όργανα για να πετύχουν το σκοπό τους.

ΑΥΤΑ λοιπόν, τα παντός είδους καθάρματα και οι διάφοροι εθνοϊσμοί, ήταν που προκάλεσαν τις μεγαλύτερες υλικές καταστροφές και τα ανθρώπινα θύματα. Χωρίς αυτά μόνοι τους οι Γερμανοί, δεν θα μπορούσαν να θίξουν ούτε μιά τρίχα απ το κεφάλι κάποιου Έλληνα, πόσο μάλλον να του το πάρουν. Χαρακτηριστικό παράδειγμα την ημέρα που έκαναν την μεγάλη επίταξη βορειδών. Όταν οι ΕΠΟΝίτες άνοιξαν τα κουτιά με τις μύγες και τα γελάδια «φρούμαξαν» σήκωσαν τις ουρές επάνω, έσπασαν σχοινιά και καπίστρια και ξεχύθηκαν στους 5 ή 6 δρόμους της Πλατεία Τσιρμενιού, οι Γερμανοί εκτός του ότι τα έχασαν όταν είδαν να πάει στο βρόντο η προσπάθεια τους ήταν αδύνατο και να βγούν ακόμα μόνοι τους απ το λαβύρινθο της πλατείας. Μέχρι αργά τη νύχτα τα ΕΠΟΝίτικα συνεργεία, που βγήκαν να γράψουν συνθήματα, συνάμησαν Γερμανούς που προσπαθούσαν ακόμα να βρουν κάποιον δρόμο που θα τους οδηγούσε στην πλατεία Ωρολογίου. ΑΥΤΟΙ τους πήγαιναν στα σπίτι, τα κρυσφήγητα των ανταρτών και των καδιωκομένων όταν κατασκοπεύοντας τους εντόπιζαν. Μα και στους αρχαιολογικούς χώρους για να αρπάξουν ό,τι πολύτιμο, σπάνιο και ακριβό υπήρχε στη χώρα μας.

Καθημερινά απ το σηδιροδρομικό σταθμό της Βεροίας, περνούσαν τα τρένα κατάφορτα για τη Γερμανία. Οι μηχανές αγκομαχούσαν για να σύρουν τα βαριά φορτωμένα πολυάριθμα βαγόνια με τα πολύτιμα φορτία.

Την προπαραμονή της αναγγελίας της επιστράτευση, αφού προηγούμενα αφαιρέθηκαν τα βασικά έγγραφα, Η Ν Επιτροπή του ΕΑΜ, έδωσε εντολή να καεί το Δημαρχείο προκειμένου να καλυφθεί η αφαίρεση, αλλά και να μην υπάρχουν τα απαραίτητα στοιχεία για την επιστράτευση που είχαν αποφασίσει. Τον Σεπτέμβρη του 1943 κηρύχθηκε γενική απεργία. Εκλείσαν όλα τα καταστήματα με τρία αιτήματα α) την ομηρία που ήδη είχε αρχίσει να παίρνει διαστάσεις, β) την υποχρεωτική εργασία και γ) μέτρα κατά της τρομοκρατίας που είχε γίνει καθημερινό φαινόμενο. Τον Μάρτη του 1944 κηρύχθηκε εκ νέου γενική απεργία, κλείσιμο καταστημάτων και πάνδυμο συλλαλητήριο στην πλατεία Αγίου Αντωνίου. Στο συλλαλητήριο αυτό εκτός απ τα πιά πάνω αιτήματα σύσσωμος ο λαός της πόλης απαιτούσε να φύγουν τα τάγματα ασφαλείας (του Πούλιου) απ τη Βέροια, που ασύδωτα έκαναν συλλήψεις, βασάνιζαν και λεηλατούσαν τον κόσμο.

Ήταν τόσες οι συλλήψεις που μιά ή και δυό φορές την εβδομάδα προκειμένου να αποσυμφορήσουν την φυλακή έφευγαν γεμάτα τα κανιόνια για το στρατόπεδο Παύλου Μελά στη Θεσσαλονίκη. Για να σταματήσει το

κακό, η Ν Επιτροπή του ΕΑΜ έδωσε τη συγκατάθεσή της σε μια ομάδα κρούσης να χτυπήσει τους ταγματασφαλίτες πουλικούς στο έκτο Δημοτικό Σχολείο Βεροίας με πολλά θύματα. Βέβαια σε λίγες μέρες έφυγαν. Σε αντίποινα σκότωσαν 70 και πλέον ανύποπτους Βεροιώτες, και πριν φύγουν στο χωριό Πατρίδα Βεροίας δολοφόνησαν επτά αγωνιστές και ένα άγνωστο για το χωριό πολίτη. Ήταν τόσο το εκδικητικό τους μένος, που όταν σταμάτησαν τα πυρά των ανταρτών και αποσύρθηκαν, στο βαθμό που αυτοί καταλάμβαναν το χώρο που κατείχαν πριν οι αντάρτες και μέχρι την πλατεία Αγίου Αντωνίου, εκτό του ότι σκότωναν αδιάκριτα και έβαζαν φωτιά στα γύρω σπίτια στην πλατεία είχαν κάνει μπλόκο. Εβγαλαν τον κόσμο απ τα γύρω Καφενεία και καταστήματα και έστησαν τα πολυβόλα να πολυβολήσουν στο ψαχνό τον συγκεντρωμένο κόσμο. Ευτυχώς που το γερμανικό φρουραρχείο είχε πληροφορηθεί το γεγονός και εσπευμένα κατέφθασε (με άλματα μου είπαν οι αυτόπτες μάρτυρες) φωνάζοντας-ουρλιάζοντας μου είπαν «Νίξ Μπουμπούμ, Νίξ Μπουμπουμ» Λένε πως αν δεν είχε προλάβει ο φρούραρχος οι νεκροί θα ξεπερνούσαν τους 200.

ομως παρά την τρομοκρατία, τη βία, τις συλλήψεις, τα βασανιστήρια, τις εξαφανίσεις και τις ομαδικές εκτελέσεις ακόμα, όπως αυτή των 25 της Νάουσας και τα κάθε είδους εγκλήματα εις βάρος του λαού στο Νομό μας, που ήταν υπό γερμανική κατοχή ο αγώνας του λαού, δεν κάμθηκε. Οι ΕΑΜικές οργανώσεις πλήθαιναν και ο ΕΛΑΣ αυγάζιζε. Αντρες, γυναίκες, Νέοι και παιδιά εντάσσονταν στο ΕΑΜ, τον ΕΛΑΣ και την ΕΠΟΝ, μα και τα Αετόπουλα, οι Γεβριάδες της Αντίστασης, δεν υστερούσαν σε προσφορά. Ολοι από κοίνου πρόσφεραν με ενθουσιασμό και αυταπάρνηση τις όποιες πολύτιμες υπηρεσίες μπορούσε ο καθένας, στον Ιερό εθνικό μας αγώνα.

Μετά την ίδρυση του ΕΛΑΣ, άρχισε και ο ένοπλος αγώνας. Η πρώτη μάχη του ΕΛΑΣ δόθηκε μόλις ιδρύθηκε ο ΕΛΑΣ, τον Μάρτη του 1943 στα υψώματα του Τριλόφου Βεροίας-το παλιό Ντιχαλεύρι. Ενα χωριό που και το 1821 έπαιξε καθοριστικό ρόλο στις μάχες με του Τούρκους. Η μάχη αυτή εκτός του ότι σηματοδοτούσε την έναρξη και του ένοπλου αγώνα, είχε και τον ξεχωριστό συμβολικό της χαρακτήρα : Την σύζευξη-ταύτιση του Εθνικού Απελευθερωτικού Αγώνα με αυτόν του 1821. Ακολούθησαν πολλές σκληρές και αιματηρές μάχες, πολλές ενέδρες και πολλά σαμποτάζ.

Ειδικά συνεργεία κατέστρεφαν γέφυρες αποθήκες, την αποσύνδεση και αποσύνθεση του σιδηροδρομικού και το επικοινωνιακού δίκτυο που χρησιμοποιούσε ο κατακτητής. Και όταν συγκροτήθηκαν οργανωτικά οι διμοιρείς, οι λόχοι, τα τάγματα και τα συντάγματα: Το 16ο Βεροίας, 30ο Εδέσης και το 50ο Κατερίνης που αποτέλεσαν τη Χη Μεραρχία του ΕΛΑΣ, άρχισαν οι μεγάλες πλέον μάχες του Βερμίου και των Πιερίων, του Καϊμάκ Τσαλάν, της Τζενας τα Χάσια και Αντι-χάσια, στην Ηπειρο, την Θεσσαλία, το Μουχαρέμ Χάνι κλπ, και πολλές μικρότερες τοπικές: Παλατίτσια, Γεωργινή, Ινστιπούτο βάμβακος, Σταυρό βεροίας, στον Προδρόμο της Νάουσας, η απελευθέρωση της Νάουσας δυό φορές την πρώτη στις 30/4/1943, με αποκορύφωμα τις συχνές εκκαθαριστικές επιχειρήσεις που οργάνωναν οι Γερμανοί με το έμπα της άνοιξης του 1944. Σε όλες αυτές τις συχνές επιχειρήσεις συμμετείχαν και οι κάθε μορφής εθνοϊσμοί, οι οποίοι δυστυχώς επειδή γνώριζαν πρόσωπα και πράγματα έκαναν τεράστια ζημιά βοηθώντας τους Γερμανούς, μα και ίδιοι πρωτόβουλα και για λογαριασμό τους.

Γνωρίζομε ότι οι Γερμανοί κατακτητές, προκειμένου να έχουν την πλήρη συμπαράσταση και την ολόθερμη συμμετοχή των διαφόρων Εθνοϊσμών τους

επέτρεπαν πέρα απ την έκφραση του «πατριωτικού» τους μένους και τον προσωπικό πλουτισμό.

Σε μιά απ τις πολυάριθμες, πολυάνθρωπες και άρτια οπως παντά οπλισμένες επιχειρήσεις στο Βέρμιο, εκτός που έκαψαν για δεύτερη φορά το χωριό Μεσόβουνο και δολοφόνησαν όσους απ τους χωριάτες δεν πρόλαβαν να φύγουν με την βοήθεια και την άμεση συμμετοχή των εθνοϊσμων προκάλεσαν ενα ακόμη Ολοκαύτωμα. Το Ολοκαύτωμα της Κατράντσας (Πύργους ειχε προηγηθεί αυτό του Ασζεστοχωριού) Στο Ολοκαύτωμα αυτό δολοφονήθηκαν 320 γυναικόπαιδα, μα και αυτούς που κατόρθωσαν να φύγουν απ το χωριό με μιά νέα πιά εκτεταμένη κυκλωτική επιχείρηση στο κοντινό δάσος που ειχαν κρυφτεί τους μάζεψαν και τους έκαψαν μέσα στην Εκκλησία του χωριού. Το δε τμήμα της επιχείρησης που πέρασε απ το χωριό Σέλι-Κάτω Βέρμιο- με κατεύθυνση τα Πριόνια λίγα χιόμετρα έξω απ το Σέλι, και στο διάβα τους συνάντησαν στη θέση Πριόνια, τις οικογένειες των τριών δασοφυλάκων του Δασικού συνεταιρισμού Σελίου. Τρεις οικογένειες που λόγο της δουλειάς των συζύγων τους έμειναν μόνιμα εκεί χειμώνα καλοκαίρι, δεν δύστασαν να τις ξεκληρήσουν. Τρεις μεμονωμένες οικογενείες που αριθμούσαν δεκαέξη άτομα (16). Ηταν η οικογένεια Του Γεωργίου Τσίρη Εξη (6) άτομα, του Ιωάννη Βόλκου έξη (6) και του Γεωργίου Φάκα τέσσερα (4) άτομα. Το μεγαλύτερο απ τα παιδιά τους ηταν 14 χρονών και το μικρότερο, δεν ειχε κλήσει τα 3 χρόνια.

Μια βασική πτυχή του αγώνα για την επιβίωση του λαού ηταν οι μάχες της Σοδειάς. Τις μάχες αυτες ο λαός μας τις άρχισε απ τις πρώτες ακόμα μέρες της σκλαβιάς και κορυφώθηκαν το 1944, οταν το απελευθερωτικό κίνημα ειχε πιά αντρωθεί και ηταν σε θέση να τις διεξάγει νικηφόρα. Η μεγάλη πείνα του 1941-42, που ηταν το αποτέλεσμα της καταλήστεψης του εθνικού πλούτου απ τους κατακτητές και τους μαυραγορίτες με τις εκατοντάδες χιλιάδες θύματα ιδιαίτερα στις μεγάλες πόλεις, ηταν ενα οδυνηρό παρελθόν που ομως άφησε ανεπανάρθωτες πληγές και ανεξίτηλες μνήμες φρίκης. Μνήμες φρίκης και κλοπής σε βαθμό που και ο ίδος ο Μουσουλίνι αναγκάστηκε να πεί οτι οι «Γερμανοί άρπαξαν απ τους Έλληνες ακόμα και τα κορδόνια απ τα παπούτσια τους»

Αλλα και οι λεηλασίες και οι συγκεντρώσεις προϊόντων το 1942-43 απ τα ιταλικά κονσόρτσιουμ με το κατοχικό νόμισμα και τους ντόπιους συνεργάτες, που την έκτασή τους εύλογα αποκάλυψαν οι κάμπουσες αποθήκες που κυριεύτηκαν απ τον ΕΛΑΣ, έβαζαν επιτακτικά το καθήκον της διάσωσης ολόκληρης της παραγωγής του 1944. Τη χρονιά που η αρπακτική διάθεση των Γερμανών και η βουλιμία των μαυραγοριτών έφτασε στο κατακόρυφο.

Απ τις πρώτες ακόμα μέρες του αγώνα, ενα απ τα βασικά συνθήματα ηταν: «Ούτε ενα σπιρί σιτάρι στους κατακτητές» και οταν ο αγώνας δυνάμωσε, προκειμένου το σύνθημα αυτό να πάρει μια γενικότερη έννοια αντικαταστάθηκε απ το σύνθημα η «μάχη της Σοδειάς». Το σύνθημα εφαρμόστηκε ευρύτατα στις σιτοπαραγωγικές περιοχές και στο δικό μας Νομό, που την εποχή εκείνη ηταν κατ εξοχήν σιτοπαραγωγικός. Η πρώτη μεγάλη σε έκταση εφαρμογή του συνθήματος στο Νομό μας έγινε το καλοκαίρι του 1943. Σε συνεργασία των Υπαλλήλων της Ενωσης Γεωργικών Συνεταιρισμών Βεροίας και της Αντίστασης 18.000 οκάδες σιτάρι απ τις αποθήκες της Ενωσης στο Σταθμού Ναούσης, με την ένοπλη κάλυψη του ΕΛΑΣ, πήρε το δρόμο για το βουνό. Το καλοκαίρι του 1944 εφαρμόστηκε στον κόμμο της Βεργίνας-Παλατίτσας όπου 15-20 χιλιάδες στρέμματα ηταν

σπαρμένα με σιτάρι. Όταν ετοιμάστηκαν τα συνεργεία θερισμού, λιχνίσματος και μεταφορά της σοδειάς, άρχισε ο θερισμός κάτω απ την προστασία του 50ου Συντάγματος του ΕΛΑΣ. Επικεφαλείς της επιχείρησης ήταν ο Ψαλτόπουλος και ο Κακουλίδης (δεν θυμάμαι τον βαθμό τους και το μικρό όνομα).

Όταν οι Γερμανοί πληροφορήθηκαν την επιχείρηση 1,400 Γερμανοί και 1,000 περίπου ΠΑΟτζήδες, κινητοποιήθηκαν προκειμένου να ματαιώσουν τον θερισμό και να αρπάξουν αυτοί τη σοδειά της χρονιάς. Η μάχη που ακολούθησαν ήταν σκληρές. Οι Γερμανοί υποχώρησαν αφήνοντας το πεδίο της μάχης 8 νέκρους απ του οποίους 38 Γερμανοί και 60 αιχμάλωτοι και πολλά λάφυρα σε όπλισμό και πυρομαχικά. Ο ΕΛΑΣ είχε τρεις νεκρούς και δέκα τραυματίες. Το ίδιο έγινε και στον κάμπο της περιοχής Αλεξανδρείας, κυρίως στην περιοχή του βάλτου. Εκείνη τη χρονιά ήταν συνηθισμένο φαινόμενο να βλέπεις τους αντάρτες, με το όπλο χιαστί, να δίνουν ενα χέρι βοήθειας για την συγκομιδή. Ατμόσφαιρα ενθουσιασμού και συγκίνησης επικρατούσε στους κάμπους ειδικά της Μακεδονίας και της Θασσαλίας. Τραγούδια, δρεπάνια και αγός απ τις μάχες. Ο ιδρώτας ανάμιχτος με αίμα πότιζε τους κάμπους της χώρας.

Στην Εθνική Αντίσταση και ειδικά στο Νόμο μας, που ήταν και παραμένει κατ εξοχήν δημοκρατικός στα πιστεύω του, με τον ενα ή τον άλλο τρόπο πήρε στο σύνολό του μέρος, Επειδή κάνω ειδική αναφορά στους Βλάχους και επειδή συμβαίνει να είμαι και εγώ δίγλωσσος και από τα δυό δέντρα, θεωρώ ότι πρέπει να εξηγήσω αν όχι να δικαιολογήσω την τέτοια συμμετοχή των δίγλωσσων Ελλήνων στην Αντίσταση. Και το κάνω αυτό γιατί και μέσα στο ίδιο το κίνημα ευτυχώς από λίγους ακούστηκαν φωνές ή και διατυπώθηκαν απόψεις ότι οι βλάχοι αν όχι στο σύνολο αλλά πολλοί το έπαιζαν δίπορτο. Όταν βρίσκονταν σε γερμανοκρατούμενη περιοχή ή σε περιοχή που ελέγχονταν από κάποιον εθνοϊσμό (Πουλικούς κλπ), σκεπτόμενοι τα περιουσιακά τους και μόνο στοιχεία προσάρμοζαν τη στάση τους με αυτούς που έλεγχαν το χώρο πχ (το χειμώνα) στον κάμπο με τους Πουλικούς οι όποιου άλλου φεραματος και όταν την άνοιξη ανέβαινε στα βουνά συνταύτιζε την στάση του με αυτή του ΕΑΜ.

Ο πόλεμος, ο κάθε πόλεμος προκαλεί όλων των ειδών τις καταστροφές υλικές αλλά και ανθρώπινες ζώες. Νικητής απ τον πόλεμο βγαίνει αυτός που είναι παρών μετά τη λήξη του. Το ίδιο ισχύει και για τις υλικές καταστροφές. Μπορεί ο πόλεμος να έχει νικηφόρα κατάληξη για τη χώρα, αν όμως το κάθε συγκεκριμένο άτομο, για λόγους αντικειμενικού όπως αυτή των (βλάχων) δεν περισώσει και τα προ του πολέμου υπάρχοντα περιουσιακά του στοιχεία, τότε αυτό το άτομο ή η οικογένεια, δεν συγκαταλέγεται ανάμεσα στους νικητές του πολέμου, αλλά στους ηττημένους αφού έχει ήδη καταστραφεί οικονομικά.

Η τέτοια συμμετοχή των βλάχων στην Αντίσταση, οφείλεται στην κατ αποκλειστικότητα απασχόλησή τους με την κτηνοτροφία και τις μεταφορές, καθώς και η μόνιμη εγκατάστασή λόγω της φύσης της εργασίας τους στους ορεινούς όγκους της χώρας. Οι Βλάχοι ήταν απ τους πρώτους που εντάχθηκαν στην Αντίσταση. Αν σε αυτά προστεθεί και η παράδοση της συμμετοχής τους στους εθνικούς αγώνες, οι Βλάχοι και στην Αντίσταση είχαν μεγάλη αναλογικά συμμετοχή και έπαιζαν εναν ξεχωριστό ρόλο, όπως ξεχωριστός ήταν ο ρόλος των Βλάχων στο διάβα των αιώνων.

Οι Βλάχοι ήταν πάντα πρώτοι στ Αρματα, τα Τάματα, τα Γρόσια και τα Γράμματα και στην Αντίσταση, δεν υστέρησαν σε συμμετοχή και προσφορά.

Οι βλάχοι γενικά και τα βλαχοχώρια ειδικά, χωρίς εξαίρεση απ την πρώτη μέρα της κατοχής εντάχθηκαν στο αγώνα και πρόσφεραν ανεκτίμητες υπηρεσίες. Μια απ τις πολλές η πιό πολύτιμη, ηταν οτι με τον οπλισμό, τα πυρομαχικά και τα ζώα που ειχαν και φέρει μαζί τους απ τον αλβανικό πόλεμο και αυτά που ειχαν μαζέψει απ τα εγκαταλειμένα απ τον υποχωρούντα στρατό όπλα, έδωσαν τη δυνατότητα στα πρώτα ανταρτομήματα του ΕΛΑΣ, να οπλισθούν με τα όπλα και πυρομαχικά και να αποκτήσει μέσα μεταφοράς. Ομως και οι ίδιοι απ τη αρχή ακόμα εντάχθηκαν ομαδικά στις ανταρτοομάδες του ΕΛΑΣ. Ενας πολύ μεγάλος αριθμός συμμετείχε στην ανωτάτη ηγεσία του απελευθερωτικού κινήματος οπως: ο Γεωρ Σάντος, ο Στεφ Σαράφης, ο Α Τζίμας (Σαμαρινιώτης), ο Αλέξ Σλώλος κλπ και τα χαμηλότερα κλιμάκια και εκατοντάδες ειναι αυτοί που διακρίθηκαν για την ξεχωριστή παλληκαριά τους και αναδείχθηκαν διοικητές τμημάτων και σε αρκετές εκατοντάδες ανέρχονται αυτοί που έπεσαν στον αγώνα για τη λευτεριά της πατρίδα

Οι Βλάχοι κατά κύριο λόγο προπολεμικά, ασχολούνταν με τις μεταφορές (Καραβάνια) και την κτηνοτροφία κυρίως γιδοπρόβατα. Το γεγονός αυτό πείθει οτι λόγω του επαγγέλματος, εκτός από κάποιο σπίτι αν ειχαν (ακίνητη περιουσία και αυτοί που ηταν έμποροι) όλα τα αλλα περιουσιακά στοιχεία που ειχαν ηταν κινητά. Και οχι μόνο ηταν κινητά αλλά βρίσκονταν η περιουσία αυτή εκτεθειμένη στις εμπόλεμες περιοχές και ζώνες όπου γίνονταν συγκρούσεις. Και σε χώρους που γίνονται συγκρούσεις, δεν σκοτώνονται μόνο οι άνθρωποι που συμμετέχουν στη σύγκρουση , αλλά και τα ζώα και ο ίδιος ο αγωγιάτης ή ο τσομπάνης, που οι Γερμανοί ή οι αντάρτες τον πήραν σε υπηρεσία. Και το βασικότερο δεν ηταν μόνο κινητή ηταν και αναλώσιμη, γεγονός που σημαίνει οτι αυτό που ειχε σήμερα περιουσιακό στοιχείο : Τα πρόβατα, τα γίδια και τα μουλάρια, δεν ηταν σίγορος ο ιδιοκτήτης, οτι θα το ειχε και αύριο.

Τόσο τα караβάνια για λόγους εργασίας, αλλο τόσο και τα γιδοπρόβατα για λόγους επιβίωσης, έπρεπε να μετακινούνται από τόπο σε τόπο και από το βουνό στον κάμπο το χειμώνα και αντίστροφα. Το γεγονός αυτό σημαίνει, οτι κατά καιρούς άλλαζε τόπο διαμονής με αποτέλεσμα άλλοτε να ζεί αυτός και τα ζώα του, σε χώρο ελεγχόμενο απ την Αντίσταση και αλλοτε απ τους Γερμανούς και τους συνεργάτες τους και το βασικότερο ποτέ δεν γνώριζε από προηγούμενα ποιός απ τους εμπόλεμους κατείχε το χώρο του προορισμού του. Μέχρις ότου το διαπιστώσει αυτό ζούσε μέσα στην αγωνία και την αβεβαιότητα. Στην αγωνιά γιατί μια λάθος κίνηση ή λέξη έβαζε σε κίνδυνο οχι μόνο τα περιουσιακά του στοιχεία, αλλά και την ίδια τη ζωής του.

Η κινητή περιουσία (αυτό ίσχυε για όλους) εκτός του οτι ειναι εκθεμένη σε όλους τους φυσικούς κινδύνους και τις απώλειες ζωϊκής φθοράς : αρρώστειες, κλοπές, λύκος επιτάξεις κλπ, σε ανώμαλες καταστάσεις, όπως ο Μακεδονικός αγώνας, ο αλβανικός πόλεμος, η κατοχή, και ο εμφύλιος, η ανώμαλη μεταπελευθερωτική περίοδο με τις πλειάδες των συμμοριτών που δρούσαν ανεξέλεκτες και η δικτατορίες όλες οι μορφές των περιουσιακών στοιχείων διατρέχουν κάποιον κίνδυνο μικρό η μεγάλο. Οι περιουσίες ομως των βλάχων λόγω της φύσης σαν κινητή και αναγκαία για τις μεταφορές και σαν η πιό πολύτιμη-βρώσιμη για τον άνθρωπο, διατρέχει τους περισσότερους.

Το κρέας, το γάλα, το τυρί και το βούτυρο, δεν ειναι μόνο απ τα πιό βασικά είδη διατροφής, αλλά και προτιμούνται σε σχέση με τα λαχανικά και τα όσπρια. Επειτά τα βρώσιμα αυτά προϊόνταν ηταν στους χώρους που

βρίσκονται οι εμπόλεμοι. Το ίδιο και τα μεγάλα ζώα τα μουλάρια και τα άλογα για όλες τις μεταφορές και κυρίως για τις ορεινές.

Δεν έχω τα απαραίτητα στοιχεία για να περιγράψω με λεπτομέρεια το τι πρόσφεραν στον αγώνα τα βλαχοχώρια και ιδιαίτερα εκείνα που βρίσκονταν στις ορεινές περιοχές. Εκείνο που γνωρίζω είναι, ότι τα βλαχοχώρια της Πίνδου, όπως και όλα τα άλλα χωριά σε αυτήν την ορεινή περιοχή, αλλά και του Βερμίου-Πιέρια και Καϊμάτσαλ, που ήταν στην περιοχή ευθύνης της Χης Μεραρχία, είναι τα βλαχοχώρια αυτά που έδωσαν τη δυνατότητα στα εκεί συγκεντρωμένα τμήματα του ΕΛΑΣ, να διατηρηθούν σαν συγκροτημένα τμήματα, να συντηρηθούν από άποψη τροφοδοσίας, να ανασυγκροτηθούν και να οργανωθούν σε κανονικές μονάδες. Τα χωριά αυτά, έκοβαν τη μπουκιά απ το στόμα και την έδιναν στα τμήματα του ΕΛΑΣ επι μήνες.

Πολλά βλαχόφωνα χωριά, γι αυτήν ακριβώς την πολύπλευρη συμμετοχή τους στον αγώνα, δοκίμασαν τον αγριανθρωπισμό των Γερμανών και των εθνοκτώνων που τα λήστεψαν, τα έκαψαν και τα κατέστρεψαν συθέμελα Κλεισούρα κλπ. Είναι γεγονός αναμφισβήτητο ότι όλος ο λαός πρόσφερε και ειδικά η ύπαιθρος και ειδικότερα τα ορεινά ανεξάρτητα αν ήταν Βλάχοι, Πόντιοι, Σλαβομακεδόνες ή ντόπιοι. Αν υπάρχει κάποια διαφορά ανάμεσα στους Βλάχους και τους ασχολούμενους με την γεωργία αυτό συνίσταται στο γεγονός ότι τα περιουσιακά στοιχεία των Βλάχων ήταν κινητά, ενώ των γεωργών κατά κύριο λόγο ήταν ακίνητα.

Οι κατακτητές και οι συνεργάτες τους, μπορεί να συμβεί για λόγους στρατηγικούς να μετατρέψουν ένα τεράστιο κομμάτι γής, μέσα στο οποίο υπάρχουν πολλές αγροτικές περιουσίες σε στρατόπεδο.

Αν δεχθούμε ότι η συνείδηση κάθε λαού και ατόμου, αποτελεί αντανάκλαση του υλικού αντικειμενικού κόσμου, και ότι ανάμεσα στα άλλα δεδομένα είναι και η περιουσία στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής, αποτελεί στοιχείο που συμμετέχει στη διαμόρφωση της συνείδησης, τότε πρέπει να δεχθούμε ότι η συνείδηση των ανθρώπων της σταθερής περιουσίας διαφέρει από εκείνη των ανθρώπων με κινητή.

Όπως είναι γνωστό αμέσως μετά την κατάληψη της χώρας συγκροτήθηκαν ανταρτοαμάδες, που δρούσαν ανεξάρτητα η μία απ την άλλη. Αυτό στο ξεκίνημα. Οι ανάγκες όμως του αγώνα κάθε μέρα που περνούσε μεγάλωναν. Προκειμένου να καλύψουν τις αυξημένες πολεμικές ανάγκες, στα μέσα του 1943, οι μονάδες-ομάδες αυτές συγκροτήθηκαν στο πρώτυπο που είχε ο εθνικός στρατός προπολεμικά. Όπως προπολεμικά έτσι και στην κατοχή έδρα της Χης Μεραρχίας ήταν η Βέροια και συγκροτήθηκε απ τα ίδια συντάγματα: Το 16ο Βεροίας, το 30ο Εδέσσης και το 50ο Κατερίνης.

Η Διοίκηση της Χης Μεραρχίας ανασυγκροτήθηκε: στρατιωτικός διοικητής ο συνταγματάρχης πεζικού Καλαμπαλίκης Ευάγγελος, Κικίτσας Γεώργιος καπετάνιος, Γκένιος Θανάσης (Λασάνης) αντιπρόσωπος του ΕΑΜ και ο ταγματάρχης πυροβολικού Καστανάς Νίκος επιτελάρχης, τα δε συντάγματα συγκροτήθηκαν .

1) Το 16ο συνταγμα με αρχική διοίκηση το λοχαγό πεζικού Οικονομόπουλο Γιώργο (Μπαρπαγιώργο) και σε συνέχεια τον ταγματάρχη πεζικού Παπαζήση, τον ταγματάρχη Μεσημέρη και καπετάνιο τον Μελίδη Βασίλη (Βερμιώτη). Χώρος δράσης: Βέρμιο, Πιέρια, Χάσια.

2) Το 30ο με έδρα την Εδεσσα και με αρχική διοίκηση τον Μόσχο Χρήστο (που είχε την ευθύνη και του 16ου), με καπετάνιο τον Καριοφύλλη Γιάννη (Στάθης) και πολιτικό υπεύθυνο τον Μητσόπουλο Θανάση (Σταύρο).

Αργότερα, στρατιωτικός διοικητής ανέλαβε ο ταγματάρχης Ζησόπουλος Φώτης (παπούς). Χώρος δράσης: Πάϊκο-Καϊμάκτσαλαν-Τζένα.

3) Το 50ο με έδρα την Κατερίνη και με αρχική διοίκηση το λοχαγό Τσαλιτίδη καπετάνιο τον Συννεφάκη Κώστα (Νικήτα) και πολιτικός υπεύθυνος Καρακίτσος Ζαχαρίας (Παύλος). Αργότερα στρατιωτικός διοικητής ο αντ/ρχης πεζικού Παπαδάκης. Χώρος δράσης : Πιέρια, Τιτάριο, Ολυμπος, Καμβούνια, Αντιχάσια και Χάσια.

Η χώρα μας κατακτήθηκε ύστερα από ένα μακρόχρονο πόλεμο με τον φασισμό του Μουσουλίνι και έναν αιματηρό πολυήμερο πόλεμο με το νέο κατακτητή. Ήταν επόμενο τα συναισθήματα που ένοιωσε ο κάθε Έλληνας και Βεροιώτης, και η στάση που θα κρατούσε απέναντι στους κατακτητές να ήταν ανάλογη με τα πιστεύω του. Και τα πιστεύω λόγω της δικτατορίας δεν ήταν ταυτόσημα. Τα συμφέροντα ενός μεγάλου τμήματος της άρχουσας τάξης, είχαν προπολλού ταυτιστεί με αυτά του άξονα. Προκειμένου να τα εκφράσουν επέβαλαν τη Βασιλομεταξική δικτατορία. Το γεγονός αυτό είχε σαν αποτέλεσμα να μην υπάρχει ταύτιση συμφερόντων άρα και στόχων ανάμεσα στο λαό και την «ηγεσία», που αμέσως μετά την κατοχή ο λαός έψαχνε επίμονα και παντού να βρεί κάποιον «μεγάλο και τρανό»

Κάποιον από αυτούς που σε άλλους καιρούς εκθιάζαν σε όλους τους τόνους την «προσφορά» τους και δεν εύρισκε. Και δεν εύρισκε γιατί : Βασιλιάδες, Πρωθυπουργοί, υπουργοί και Στρατηγοί και σύμπασα η 4ο Αυγ/νή «ηγεσία», όλοι μαζί από κοινού ορμόμενοι και συναποκομίζοντας ό,τι πολύτιμο, σπάνιο και ακριβό είχε η Ελλάδα είχαν γίνει ΛΑΓΟΙ...προς τη...

Μετά την κατάρευση του μετώπου, είχαν αποδιοργανωθεί τα πάντα. Και ενώ η πείνα σκότωνε ανθρώπους, με τον πιο ειδεχθή και απάνθρωπο τρόπο. Οι πόλεις και η ύπαιθρο στέναζε κάτω απ τη Μπότα των κατακτητών το εναπομείναν 4ο Αυγ/νό καθεστώς, κατ εντολή της απελθούσης «εθνικής ηγεσίας» της χώρας, όλοι μαζί (οι εντός και εκτός) μέτοχοι, συμμετοχοι, συνενοχοί και αμετανόητοι έναν και μόνο είχαν στόχο : Να σκοτώσουν πρώτα την αγάπη του λαού για την Ελλάδα και σε συνέχεια να την εντάξουν στο Μπλόκ του άξονα, χωρίς να νοιώθουν την παραμικρά ανησυχία για το μέλλον της Ελλάδας.

Ο φασισμός είναι ένα καθαρό χημικό απόσταγμα της Ιμπεριαλιστικής κουλτούρας. Μιάς κουλτούρας που φασισμός και κράτος ταυτίζουν την πρόθεση και εκδηλώνουν τη θέληση να τη χρησιμοποιήσουν σαν εργαλείο μιας καλά συντονισμένης τρομοκρατίας, που να βαραίνει πάνω σε όλο το λαό. Και οι δύο έχουν στόχο την «τελειοποίηση» της εκτελεστικής εξουσίας, που θα την μετατρέψει σε κράτος ολοκληρωτικό. Σε καθεστώς, όπως συνέβει στην Ελλάδα και φτάσαμε στην δικτατορία το 1936.

Στα καθεστώτα αυτά οι νέοι άνθρωποι, δεν εκπαιδεύονται σε έργα ειρήνης, αλλά πολέμου. Μέσα σε μία περιρρέουσα ατμόσφαιρα όπου επιδρά υπέρμετρα το γοητευτικό πολεμικό παρελθόν και η κοινωνική επιθετικότητα. Έτσι στο κοινωνικό πεδίο κυριαρχούν οι ρατσιστικές πρακτικές, το οργανωμένο έγκλημα, η δράση τρομοκρατικών ή θρησκόληπτων μειοψηφικών ομάδων. Οι «Ηρωες» και οι ηγέτες των φασιστών και των Ναζί στο μεσοπόλεμο όλοι σχεδόν δεν ανήκαν σε κάποια Ελίτ μορφωμένων. Είχαν ταπεινή καταγωγή που αναμφισβήτητα είχαν ενδιαφέρει στον «πολιτιστικό» κομπογιαννισμό της εποχής, που εξέφραζε το αίσθημα ενός πνευματικού πεσιμισμού και σαν τέτοιοι θαύμαζαν τον φασισμό και το ναζισμό. Ο αυθεντικός, όπως ο δικός μας φασισμός, ντύνεται με τα πατριωτικά σύμβολα.

Ο διάκοσμος των προτύπων εξαρτάται από την κουλτούρα. «Τιμούν» υποκριτικά και «επιδεικτικά» αυτούς που έκαναν την Ελλάδα κρατική οντότητα, προβάλουν με έντεχνο τρόπο και πληθωρικά αυτούς που ασέλησαν στο σώμα της Ελλάδας το 21 σαν τους πραγματικούς σωτήρες και αναγεννητές του εθνους, και αγνοούν αυτούς που γονημοποίησαν τον αέρα που αναπνεύουμε, που έκαναν καρποφόρο το χώμα της Ελλάδας και μεγάλωσαν την εσωτερική και την εξωτερική της γεωγραφία.

Για αυτόν ακριβώς το λόγο η Ελλάδα, που η ίδια αντί για την απελευθέρωσή της στις 12/10/1944, γιορτάζει την έναρξη του πολέμου, όχι μόνο δεν συμπεριλαμβάνεται σε αυτό το караβάνι της μνήμης, που οι άλλες χώρες γιορτάζουν, τη νίκη του πολέμου και της Αντίστασης, αλλά ούτε και μνημονεύεται η προσφορά της στον κοινό αντιφασιστικό αγώνα. Ίσως οι οργανωτές αυτών των γιορτών δικαιολογούν την παράληψη πρόσκλησης, απ τη συμπεριφορά της ίδιας της Ελληνικής Πολιτείας και του εκπαιδευτικού μας συστήματος, που επι εκατόν ογδόντα χρόνια απ το 21, πρώτο της μέλημα ήταν η προσπάθεια για το πώς θα έκοβε με όλα τα μέσα τους δρόμους και τις δομές επικοινωνίας των Νέων Γενιών, να γνωρίσουν το πραγματικό 21, και μισό σχεδόν αιώνα τώρα παραμένει άγνωστη στις Νέες γενιές η αναγνωρισμένη και δοξασμένη απ την οικουμένη Εθνική μας Αντίσταση. Η Ελληνική πολιτεία ποτέ δεν οργάνωσε την προβολή της οικουμενικής αξίας της Εθνικής Αντίστασης. Έκανε ακριβώς το αντίθετο. Αντί γι αυτό και πάλι για τους ίδιους λόγους και για να διασφαλίσουν εκλογική πελατεία, οδήγησαν στο σημερινό χυλό την Αντίσταση και την «αναγνώριση αγωνιστών».

Όπως το 21 μηδένισε, την ψυχή της επανάστασης όταν φυλάκιζε και εξόριζε την ψυχή και την ηθική του Έθνους, αφόρισε με μεσαιωνική υστερία του αγωνιστές, σαν προϋπόθεση για την εγκατάστασης των αποικιακών θεσμών και δομών εξάρτησης και συνέβαλε στην δολοφονία αξιόλογων αγωνιστών και πρωτεργατών της Επανάστασης. Έτσι και τώρα για τους ίδιους λόγους μηδένισε τη σημαντικότερη ιστορική μετά το 21 προσφορά του λαού μας, περιορίζοντας τη γεωγραφία της Εθνικής Αντίστασης και έθεσε υπο απηνή διωγμών τους σύγχρονους Κολοκοτρωναίους, Ανδρούτσους, Καραϊσκάκιδες και Καρατάσους.

Κακοποίησε και ατίμασε τη γενιά που τραγουδούσε και πολεμούσε για τη χιλιόκριβη τη λευτεριά. Αν το 21, είχε τους Ανδρούτσους, τους Καραϊσκάκιδες τους Διάκους, η Αντίσταση είχε τους δικούς της : Σουκατζήδιδες, τους Σαλάδες, τους Μπελογιάννιδες, τους Κολοκοτρωναίους και τους Μεσημέριδες απ το Μακροχώρι Ημαθίας, που όταν οι Γερμανοί, λίγο πριν τον εκτέλεσή του, τον διέταξαν να βγάλει και να πετάξει το σήμα του ΕΛΑΣ απ το δίκωχο, μεγαλώνονταν και προβάλλοντας το Έπος και το εύρος της Αντίστασης και της Ελλάδας θα τους απαντήσει : «Πρώτα θα με χτυπήσετε εδώ (έδειξε το μέτωπο) και ύστερα θα το βγάλετε εσεις, αυτό το τιμημένο σήμα του ΕΛΑΣ», απ το μέτωπο.

Επειδή έκανα χρήση το όνομα του Σουκατζίδη, η περίπτωση για την ιστορία έχει ως εξής. Όταν την πρωτομαγιά του 1944 οι Γερμανοί πήραν τους 200, κομμουνιστές απ το Χαϊδάρ να τους εκτελέσουν σε αντίποινα και συμβολικά στην Καισαριανή, μέσα στους 200, που όλοι τους ήταν κρατούμενοι του Μεταξά, ήταν και ο Ναπομέων Σουκατζίδης. Επειδή ο Σουκατζίδης μιλούσε άπτεστα τη Γερμανικά ήταν απ την πλευρά των κρατουμένων, ο ανθρωπος που είχε την επαφή με τον Γερμανό στρατοπεδάρχη. Όταν ο Γερμανός στρατοπεδάρχης είδε ότι μέσα στον

κατάλογο των 200, ήταν και το όνομα του Σουκατζίδη, δεν ξέρω για πίο ακριβώς λόγο τον εξαίρεσε και τον έβγαλε απ τη γραμμή και στην θέση του θα έβαζε έναν άλλο. Τότε ο Σουκατζίδης ειπε στον στρατοπεδάρχη, «πως θα δεχόταν την εξαίρεση αυτή με την προϋπόθεση οτι δεν μπει άλλος κρατούμενος στη θέση του». Η απάντηση του στρατοπεδάρχη ήταν πως οι κρατούμενοι που θα εκτελεσθούν πρέπει να είναι 200 και όχι 199. Και η απάντηση του Σουκατζίδη ήταν «Εγώ είμαι ο προγραμμαμένος γι αυτό και δεν μπορώ να βάλω έναν άλλο στη θέση μου», και ξαναμπήκε στη γραμμή. Εκτελέστηκε και αυτός με τους άλλους 199.

Ακόμα είχε τις πολλές εκατοντάδες θανατοποινίτες που έδωσαν τη ζωή τους. Αυτούς που εκτός που την έδιναν πολεμώντας, αλλά και οταν δεν τους σκότωσε το εχθρικό βόλι, τους συνέλλαβε η μεταπολεμική πολιτεία και τους καταδίκασε σε θάνατο με μόνο το αδήκημα τη συμμετοχή τους στην Αντίσταση. Αυτούς τους ίδιους, λίγες στιγμές πριν την εκτέλεση, τους απάλλαζε-απάλειφε την ποινή και τους χάριζε τη ζωή, υπο τον όρο οτι θα αποκηρύξουν τη συμμετοχή τους στην Αντίσταση. Εκτός από ελαχίστους, μετρημένους στα δάκτυλα τους ενός χεριού, εκατοντάδες ήταν αυτοί που στήθηκαν λεβέντικα και παλικαρίσια, Γυναίκες, Αντρες και Παιδιά στο εκτελεστικό απόσπασμα τραγουδώντας το « ΕΑΜ, ΕΑΜ, ΕΑΜ φωνή λαού, που φτάνεις στ άστρα του ουρανού... και το «Εμπρός ΕΛΑΣ, ΕΛΑΣ για την Ελλάδα το δίκαιο και τη λευτεριά...» και δεν αποκήρυξαν τη συμμετοχή τους στην Αντίσταση. Μα και για το γεγονός οτι δεν ήταν και ούτε έννοιωθαν ένοχοι. Οι Αθώοι δεν διαπραγματεύονται την αθωότητά τους.

Μα και οταν η χώρα μας κλήθηκε στη διάσκεψη του Πότσταμ, οπου θα συζητούσαν τα μεταπολεμικά σύνορα της Ευρώπης και θέματα που αφορούσαν άμεσα την Ελλάδα οπως: της Κύπρου, των Δωδεκανήσων, της Ανατολικής Θράκης, των Στενών και των επανορθώσεων, ενώ οι άλλες ευρωπαϊκές κυβερνήσεις ήταν κυβερνήσεις συνασπισμού με πυρήνα την Αντίσταση, η «υγιής εθνικόφρον» αντιπροσωπεία μας, πήγε στη διάσκεψη με εξορκισμούς εναντίον της Εθνικής Αντίστασης, του «Δεκέμβρη» και τα «εγκλήματα της Αριστεράς», λές και αυτά ήταν τα θέματα με τα οποία θα ασχολούνταν η παγκόσμια διάσκεψη.

Οι νέοι στα φασιστικά καθεστώτα, δεν γνωρίζουν την αυτοκατάφαση (ΕΟΝ), δεν κατακτούν μέσω της προσπάθειας πρωταγωνιστικό ρόλο στα κοινωνικά δρώμενα. Διαπαιδαγωγούνται με τις πεπαλαιωμένες τυπικές λογικές του πολέμου : σύγκρουση των δυνάμεων του Καλού και του Κακού, όπου οι εμπόλεμοι διεκδικούν ο καθένας οτι η δική του πλευρά εκφράζει το Δίκαιο και το Καλό, ενώ χρεώνουν στους αντιπάλους τον άδικο πόλεμο και το απόλυτο Κακό.

Αυτή η αδιαφορία για την Ελλάδα και το λαό της. Το πάθος να διατηρήσουν την εξουσία. Ο υπέρμετρος ζήλος και η επίμονη αγωνία να εντάξουν ό,τι έμεινε απ την Ελλάδα και το λαό της στο Γ! Ράιχ, τους οδήγησε να αναλάβουν προδοτικά αξιώματα, έθεσαν στη διάθεση των κατακτητών όλους τους εναπομείναντες οικονομικούς πόρους της χώρας, τους κρατικούς, ιδεολογικούς και κατασταλτικούς μηχανισμούς και το Μεταξικό παρακρατός, με στόχο να οργανώσουν όχι μόνο δίκτυα επαγρύπνησης, (χαφιέδες, καταδότες, κουλοφόρους κλπ), αλλά και ποικιλώνημα ένοπλα τμήματα που τα έθεσαν στη διάθεση των κατακτητών να πολεμίσουν την Εθνική Λαϊκή Αντίσταση, αλλα και θα αποτελούσαν τον προπομπό του εμφυλίου πολέμου.

Η χωροφυλακή δεν αποπλίστηκε με την κατάρευση. Παρέμεινε όπως ήταν υπό τις διαταγές των Κούιςλιγκς.

Με αυτήν την εικόνα έκλεισε η αυλαία του μεσοπολέμου για το λαό, όχι όμως και της 4ο Αυγ/νής κλίμακας, η οποία τόσο στο εσωτερικό, όσο και στο εξωτερικό συνέχισαν το καταχθόνιο καταστροφικό τους έργο. Με αυτήν την εικόνα που αλβανικός πόλεμος προκάλεσε, τις τεράστιες καταστροφές που προξένησαν τα υποχωρούντα Βρετανικά στρατεύματα απ την Ελλάδα στο σιδηροδρομικό, οδικό, λιμενικό και αεροπορικό δίκτυο και γενικότερα άνοιγε για την Ελλάδα και τη Βέροια η νέα φάση της τραγωδίας του λαού μας. Η τετράρχονη τραγωδία της κατοχής.

Έτσι αντί για εθνική ενότητα και ομοψυχία, που είναι τα βασικά προαπαιτούμενα για Αντίσταση και Απελευθέρωση, οδηγηθήκαμε σε μάχες σώμα με σώμα όχι μόνο με τους κατακτητές αλλά, και με τους ντόπιους φασίστες, τους κάθε λογής δοσίλογους και γέμισε η Ελλάδα θύματα, νεκρούς και σταυρούς. Νεκρούς που τα κόκκαλά τους τρίζουν απ την απονία, την αδιαφορία και την ακατασίγαστη ακόμα εκδιδητική μανία της πολιτείας. Σταυρούς και κόκκαλα που δεν τιμήσαμε, μα και ούτε αξιοποιήσαμε. Σταυρούς για τους οποίους έπρεπε σαν χώρα και λαός, να νοιώθουμε ένα αίσθημα ενοχής και αυτοκριτικής για την τέτοια συμπεριφορά μας απέναντι στη θυσία που έκαναν : έβαλαν επάνω και απ αυτήν τη ζωή τους την Ελλάδα και τη λευτεριά της.

Απ αυτήν ακριβώς την ανάγκη της λευτεριάς οδηγήθηκαν οι ποιητές Κωστής Παλαμάς να πει : «μεθίσουμε με τ αθάνατο κρασί του εικοσιένα», για τον πόλεμο της αλβανίας. Ο Άγγελος Σικελιανός για την Αντίσταση : «Ομπρός, με ορθή, μεσούρανη της λευτεριάς τη δάδα ανοίγεις δρόμο, Ελλάδα στον Άνθρωπο...Εμπρός.» και Φώτης Αγγουλές, θα συμπυκνώσει το χρέος των Ελλήνων για τη χιλιόκριβη τη λευτεριά σε στίχος το μέγεθος της ανθρώπινης θυσίας με τις λέξεις : «...Τόσοι σταυροί που στήθηκαν, τόσο σταυροί που θα στηθούνε, εμάς μόνο με σταυρούς μπορούν να μας μετρούνε».

Στη Βέροια, βέβαια δεν υπήρχε άρχουσα τάξη. Υπήρχαν όμως οπαδοί και στελέχη, που με αυστηρή επιλογή στελέχωναν τον κρατικό μηχανισμό, Νομαρχιακή Επιτροπή διορισμένη απ τη δικτατορία, «Επιτροπές Ασφλείας» και τα στελέχη της ΕΟΝ. Ακόμα υπήρχαν και αυτοί που πίστευαν στην Μεταξική δικτατορία και τον κομμουνιστικό κίνδυνο στο όνομα του οποίου έγινε η δικτατορία, που όμως δεν συμμετείχαν στην επιβολή της, αλλά μερικοί ευτυχώς ελάχιστοι στρατεύτηκαν, στο πλευρό του κατακτητή για να την πολεμήσουν. Καραμπινιέροι και μερικοί συνεργατό-καταδότες, και αυτοί που προσχώρησαν στην Πανελλήνια Αντιστασιακή Οργάνωση (ΠΑΟ) με καθαρό αντικομμουνιστικό περιερόμενο. Ανεφοδιάστηκαν με όπλα και βγήκαν στο βουνό να χτυπήσουν τον ΕΛΑΣ. Μετά από μια σύγκρουση στη Φυτειά και τους Αγίους Πάντες, άρχισαν διαπραγματεύσεις να συγκεραστούν οι απόψεις, με κοινό στόχο τον κατακτητή, χωρίς αποτέλεσμα. Οι αρχηγοί έφυγαν στη Μέση Ανατολή και οι οπαδοί άλλοι προσχώρησαν στο ΕΑΜ και αλλη πήγαν στα σπίτια τους.

Η ανάληψη πρωτοβουλίας σχεδόν αμέσως μετά την κατάληψη του Νομού απ τους Γερμανούς απ το ΕΑΜ, και η μή ανάπτυξη αλλης αξιόλογης Αντιστασιακής οργάνωσης-εκτός απ την ΠΑΟ-με σκοπό να κτυπήσει την λαϊκή Αντίσταση και η ραγδαία ανάπτυξη της ΕΑΜικης Αντίστασης, ήταν τα κύρια και βασικά δεδομένα που συνέβαλαν όχι μόνο να διατηρηθεί η ενότητα

και η ομοψυχία και κυρίως οπώς συνέβει δυστυχώς σε αρκετά μέρη να μὴν διασπαστεί η συνοχή του κοινωνικού Ιστού. Βέβαια δεν ἔλλειψαν και απ το Νομό μας ορισμένες ἀσχημες, κατακριτέες και καταδικασμένες και απ τα δύο μέρη ενέργειες.

Δυστυχώς υπάρχουν και σήμερα ἀκόμα ἀνθρωποι, που οχι μόνο δεν νοιώθουν ενοχή και τύψεις που στις δύσκολες στιγμές που περνούσε η Ελλάδα της γύρησαν την πλάτη, ἀλλα ἀμφισβητούν και την προσφορά αυτών που την υπερασπίστηκαν και καταδικάζουν με τα πιό ιβριστικά λόγια τον αγώνα και τους αγωνιστές. Βέβαια την αποψή αυτή και «δικαιολογημένα» ως ενα βαθμό τη στηρίζουν και στον τεράστιο αριθμό των εξοριστων και των καταδίκων και κυρίως των «φονιάδων». Αφού λένε οτι ο αριθμός των συλληφθέντων, εξορισθέντων, καταδικασθέντων και εκτελεσθέντων ειναι τόσο μεγάλος, σημαίνει οτι διέπραξαν τα ὅποια «εγκλήματα» τους καταλογίζουν. Με βάση λοιπόν, τους αριθμούς, το μέγεθος της ποινής και τη διάρκεια παραμονής στη φυλακή τους επικύρωσαν- καταλόγισαν και το ἐγκλημα!

Στη μεταδεκεμβριανή Ελλάδα, η ποινική δίωξη των αγωνιστών της ΕΑΜικής Αθινικής Αντίστασης, προσέλαβε ἀπίθανες διαστάσεις. Ξεκίνησε απ την Αθήνα ἀμέσως μετά την αποχώρηση του ΕΛΑΣ, τη συμφωνία της Βάρκιζας και την παράδοσει των ὄπλων και απλώθηκε σαν πανώλη σε ολοκληρη τη χώρα. Την εποχή εκείνη δεν είχαμε ἀκραίους «κομμουνιστοφάγους» μονάχα ἀνάμεσα στα στελέχη των πολιτικών παρατάξεων ή στα σώματα ασφαλείας και στο στράτευμα των πραιτοριανών που το συγκροτούσαν, ἀλλα και μέσα στο ίδιο το δικαστικό σώμα. Και το δυστύχημα ήταν οτι το δικαστικό σώμα οχι μόνο ευθυγραμμίστηκε με το πνεύμα της ἀντικομμουνιστικής υστερίας, κάλυψε και «νομιμοποίησε» την βασιλο-μεταξική δικτατορία και τις πρωτοφανείς αυθαιρεσίες «Συνταγματικά» τις μεταπολεμικές ἀντισυνταγματικές και παράνομες κυβερνήσεις. Τις κυβερνήσεις που οδήγησαν τη χώρα στον εμφύλιο πόλεμο, ἀλλα το ίδιο αυθαίρετα «νομιμοποίησε» και κάλεψε και τις πρωτοφανείς εγκληματικές αυθαιρεσίες των διωκτικών ὀργάνων του επίσημου κράτους. Ανέχθηκε και το ὀργανωμένο εγκληματικό παρακράτος και αυτές ἀκόμα τις αυτοσχέδιες εθνοκτώνες συμμορίες. Και το ἀκόμα πιό χειρότερο τα δικαστήρια ἀντιμετώπιζαν με μιά ἀνεξηγητή ἐμπάθεια και προκατάληψη τον κάθε αγωνιστή, που ειχε την ἀτυχία να βρεθεί στο ἐδώλιο του κατηγορουμένου.

Ήταν τόση η ἐμπάθεια και η προκατάληψη των δικαστών εναντίον μας, που δε μας επέτρεπαν να ἀντικρούσουμε τις ελάχιστες φορές που ψευδομάρτυρες τόλμησαν να παρουσιαστούν στο στρατοδικείο και τις βρισιές των πάσεις φύσεως ἀπόντων μαρτύρων κατηγορίας και τις μυθοπλασίες τους για τα δίθεν φοβερά κακουργήματα. Όταν σηκωνόμασταν και τα καταγγέλναμε σαν ἐπινοήσεις των ἀνθρώπων που μισούσαν την Αντίσταση, των ἀνθρώπων που ἔπρεπε να βρίσκονται στη θέση μας, μας ἀφαιρούσαν το λόγο. Αν ἐπιμέναμε, μας ἀπαγγέλνανε κατηγορία για ἀσέβεια προς το δικαστήριο. Την ίδια προκατάληψη συναντούσαν και οι συνήγοροι υπεράσπισης.

Συνελλήφθησαν και βασανίστηκαν ἀνθρωποι μόνο με την υπόδειξη του καταδότη. Εξορίστηκαν και μετά την ἀθώωση ἀκόμα. Καταδικάστηκαν σε βαριές ποινές και πολλοί σε θάνατο και εκτελέστηκαν στηριγμένοι οι στρατοδίκες μόνο στις καταθέσεις του καταδότη. Στη συντριπτική τους πλειοψηφία οι υποθέσεις στα στρατοδικεία εκτός του ὅτι δίκάζαν με συνοπτικές διαδικασίες και οι κατηγορούμενοι καταδικάζονταν χωρίς την παρουσία του καταδότη. Μα και οταν συνέβαινε να ειναι κάποιος παρών και

παρά την βοήθεια της έδρας δεν μπορούσε να τεκμηριώσει τις κατηγορίες γεγονός που τον καθιστούσε αποδεδειγμένα ψευδομάρτυρα η έδρα ενώ με αυτές τις καταθέσεις έστειλε εξορία και με βαριές ποινές στην φυλακή και τα εκτελεστικά αποστάσματα ανθρώπους, ποτέ μα ποτέ δεν επάγγελε σε κάποιον αποδεδειγμένα ψευδομάρτυρα κάποια κατηγορία για ψευδορκεία.

Αυτή η αναμφισβήτητη αποδοχή και παραδοχή των όποιων καταθέσεων και η τέτοια συμπεριφορά απ την πλευρά της πολιτείας και τα δικαστήρια εδραίωναν, την πεποίθηση ότι οι καταδότες μετακατοχικά και μέχρι το 1980 και... ήταν άνθρωποι υπεράνω υποψίας οσον αφορά την «προσφορά» και την «ευθυκρισία». Πρόσωπα που θεωρούνταν και εξακολουθούν να θεωρούνται και σήμερα ακόμα αφού ζούν όχι μόνο ανενόχλητοι ανάμεσά μας και απολαμβάνουν τους καρπούς της προσφοράς. Πρόσωπα ταμπού Πρόσωπα ιερά. Για τη συμπεριφορά της πολιτείας προς τα πρόσωπα αυτά μόνο μία εξήγηση υπάρχει ότι ήταν ένα απ τα βασικά εργαλεία με τα οποία έφτασε στο σκοπό και κυρίως η συνεννοχή.

Η υψηλά ιστάμενη δικαιοσύνη σε συνεργασία με τη δοσίλογη Δεξιά και τις αρχές ασφαλείας τη φράση που ειπε ο Πρωθυπουργός στο Λίβανο, στις 20/5/1944, μετά την υπογραφή της συμφωνίας του Λιβάνου και του σχηματισμού της κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας. «...φρονώ ότι η σημερινή επίτευξη συνεργασίας δεν μπορεί να σημάνει ούτε αμνήστευση ούτε λήθη του παρελθόντος...». Μια φράση που επιδέχεται δεκάδες ερμηνείες, αλλά που οπωσδήποτε αφορούσε στους συνεργάτες. Και αφορούσε τους πάσεις φύσεως συνεργάτες των κατακτητών σαν επιστέγασμα του σχηματισμού κυβέρνησης Εθνική Ενότητας με την Αντίσταση. Χωρίς τη δήλωση αυτή που αφορούσε την καταδίκη των συνεργατών, δεν θα μπορούσε να συγκροτηθεί η κυβέρνηση συνεργασίας.

Και ο ποιό ανίδεος άνθρωπος, δεν θα μπορούσε ποτέ να φανταστεί, ότι η συμφωνία που υπογράφηκε για το σχηματισμό κυβέρνησης εθνικής ενότητα, σε μια τέτοια συμφωνία θα υπήρχε όρος, που θα έθετει υπο διωγμών την επομένη της απελευθέρωσης τους αγωνιστές και θα παραχωρούσαν αξιώματα στους συνεργάτες των κατακτητών και τους πάσης φύσεως δοσιλόγους, που ήδη τους είχαν καταδικάσει σαν τέτοιους κατ επανάληψη τα πιά επίσημα χείλη του αντιφασιστικού αγώνα και από την πρώτη μέρα που ξεκαθάρισαν τα ποιοί είναι και τί επιδιώκουν από σύσσωμη την αντίσταση. Μα και η ίδια η συμφωνία πρόβλεπε, την καταδίκη τους. Επιβεβαίωση του όρου καταδίκης τους, αποτελεί η έκδοση της υπ αριθ 6 Συντακτικής πράξης στις 20 του Γενάρη του 1945, πολύ πριν απ την συμφωνία της Βάρκιζας, που πρόβλεπε το ποιός είναι δοσίλογος, αλλο τόσο και τον τρόπο με τον οποίο θα γίνει η δίκη. Ακόμα πρόβλεπε με σαφήνεια και τις ποινές κατα περίπτωση.

Και τότε συνέβει το μέγα θαύμα! Οπως η εκτός κειμένου δήλωση του κ Παπανδρέου, μεταφράστηκε ότι αφορούσε τους Αντιστασιακούς, έστι και τη Συντακτική πράξη του Γενάρη, ενώ αποδέκτες ήταν οι συνεργάτες-δοσίλογοι το εισέπραξαν οι αγωνιστές. Και όχι μόνο το εισέπραξαν αλλα και πλήρωσαν αυτοί το κόστος σε καταδίκες και συνέπειες στο πολλαπλάσιο των όσων αναλογούσαν στους συνεργάτες-δοσίλογους.

Το δικαστικό μας σώμα και ειδικά η ηγεσία του, προκειμένου να λειτουργήσει απερίσπαστη, αφού έστειλε στα σπίτια τους υπερβολικά ευσυνείδητους εισαγγελείς και δικαστές και αφού έθαψε σε επαρχιακές θέσεις αυτούς που θα είχαν άποψη, δυστυχώς την ερμήνευσε όπως ακριβώς συνέφερε και εξυπηρετούσε τις προοπτικές, του υπό διαμόρφωση

αντικομμουνιστικού κράτους. Με ελαφριά τη συνείδηση το μεταδεκεμβριανό δικαστικό κατεστημένο, στελεχωμένο και γαλουχημένο απ τις αλλεπάλληλες δικτατορίες και κατοχικά νάματα, ταυτιζόμενο με την προοπτική του εμφυλίου πολέμου, που τόσο πολύ τον ήθελαν οι Αγγλοι και το 4ο Αυγ/νό κατεστημένο, και που μετά φανών και λαμπάδων μας το επέβαλαν οι Νεοκατακτητές Αγγλοι, άρπαξαν-πρόσεξαν ιδιαίτερα αυτήν την εκτός κειμένου της συμφωνίας δήλωση του Πρωθυπουργού και αντιστρέφοντας την έννοια ως προς το ποιούς εννοούσε και ευνωούσε, το έκανε σημαία της ενάντια στους Αντιστασιακούς.

Με την ερμηνεία αυτή δόθηκε το πράσινο φώς προς κάθε κατεύθυνση να ξεκινήσουν οι μηνύσεις-χωρίς χρονικά όρια-κατά παντός αριστερού για κατοχικά «αδικήματα». Έπρεπε να μπει επείγοντος σε λειτουργία η βιομηχανία των μηνύσεων για τα αποκαλούμενα κατοχικά «αδικήματα». Ποιά ήταν όμως τα αδικήματα αυτά, που έπρεπε να κολασθούν και μάλιστα αυστηρά; Στη κατοχή δεν μας πολεμούσαν μονάχα οι κατακτητές, αλλά και οι συνεργάτες τους, που τις περισσότερες φορές η δική τους παρέμβαση ήταν ασύγκρητα χειρότερη και πολύ πιό επικίνδυνη απ αυτή των κατακτητών. Οι συνεργάτες ήταν, δυστυχώς έλληνες και μας γνώριζαν. Ήταν οι γερμανοντυμένοι, οι τσολιάδες, οι χαφιέδες, οι κουκουλοφόροι και κάθε είδους εθνοκτώνοι και αμοιβώμενοι κατά κεφαλή καταδότες των πατριωτών στους Γερμανούς. Ήταν οι υψηλά ιστάμενοι πράκτορες των Αγγλων, που είχαν θέσει καθήκον στα πολύπλοκα δίκτυά τους, Όπως η «συνωμοτική ομάδα απόστολοι» και η SOE που είχε επαφές αποκλειστικά με τους απότακτους αξιωματικούς του 1933 και του 35 εν «αγνοία» της ελληνικής κυβέρνησης, να εντοπίζουν και να καταδίνουν στελέχη και οπαδούς ακόμα του ΕΑΜ στους Γερμανούς. Ήταν εκείνοι που υπηρετούσαν στην ειδική ασφάλεια και γενικότερα ένας ολόκληρος υπόκοσμος, που είχαν μετατρέψει την κατάδοση σε μία απ τις επικερδέστερες επιχειρήσεις.

Ενώ μελέτησαν και μετέφρασαν με προσοχή την εκτός κειμένου δήλωση του κ Παπανδρέου, για το ποιοί «πρέπει να θεωρηθούν εγκληματίες» απ την πλευρά της Αντίστασης, δεν έκαναν καν τον κόπο να ρίξουν μια ματιά και στη 6η Συντακτική Πράξη απ τις 20/1/45, που εκτός οτι ήταν μεταγενέστερη, της εκτός κειμένου δήλωση του κ Παπανδρέου, έλεγε μα σαφήνεια ποιοί ήταν οι πραγματικοί εγκληματίες. Οι ελληνικές μεταπολεμικές αρχές στο σύνολό τους και ειδικά το δικαστικό σώμα έδειξε πολύ μικρό ως ελάχιστο ενδιαφέρον για τους δοσίλογους και τα εγκλήματα πολέμου και οι δίκες για τα θέματα αυτά ξέφτισαν στην Ελλάδα πολύ πιό γρήγορα απ οπουδήποτε αλου στην Ευρώπη. Και για να την παρακάμψουν τη Σ.Π του Γενάρη, και γι αυτού ακόμα που δεν μπορούσαν να κάνουν διαφορετικά προκειμένου να δικάσουν έπρεπε η δοσίλογη εγκληματική πράξη να είναι «εκούσια» και «αποδεκτή» απ τον ίδιο τον δοσίλογο για να καθίσει στο ειδώλειο του κατηγορουμένου και κυρίως μια και αυτεπάγγελα δεν διώκονταν έπρεπε να γίνει καταγγελία για να αρχίσει η δίωξη.

Ενας άλλος λόγος που συνηγορούσε να μην καταδικαστούν οι δοσίλογοι και οι εγκληματίες πολέμου ήταν ΠΟΣΟΤΙΚΟ. Ο αριθμός των καταδικασθέντων απ την κάθε πλευρά, επιβεβαίωνε το μέγεθος των εγκλημάτων που διέπραξε η κάθε πλευρά. Αφού λοιπόν, δεν υπήρχαν πολλοί καταδικασθέντες σαν δοσίλογοι και εγκληματίες πολέμου, άρα το κράτος της Δεξιάς, δεν είχε διαπράξει «πολλά» εγκλήματα, ενώ η Αριστερά που έχει

πολλους εξόριστους και κατάδικους έκανε τα όποια εγκλήματα της καταλογίζουν.

Αν κάποτε αποφασίσουμε να κάνουμε ενα Γκάλοπ, με μόνο το ερώτημα: Τελικά ποιά πλευρά διέπραξε τα περισσότερα εγκλήματα, η Δεξιά ή η Αριστερά; Την μόνη απάντηση που θα πάρουμε θα είναι οτι: «Η πλευρά που έχει την εξουσία είχε περισσότερες ευκαιρίες, μέσα και τρόπους να τα διαπράξει». Για να ξανακερδίσουν την εξουσία που είχαν χάσει στη διάρκεια της κατοχής και για να καλυφθούν αυτά ακριβώς τα εγκλήματα, εκτός απ τη λευκή τρομοκρατία που εξαπέλυσε με όλες της τις δυνάμεις η δεξιά και ενω μαινόταν ο εμφύλιος, αμέσως μόλις ξαναπήρε την εξουσία άρχισε μια επίσημη και συντονισμένη προσπάθεια να ξαναγραφεί η ιστορία της κατοχικής. Ολόκληρα κομμάτια της κατοχικής εμπειρίας άχρισαν να παραβλέπονται, να ξεχωιούνται και κυρίως να αντικαταστούνται όσο το δυνατόν ποιό γρήγορα με τις απόψεις των κιοτίδων, των απόντων και των δοσιλόγων συνεργατών που θα αποτελούσαν τον βασικό πυρήνα του ματαπελευρωτικού μηχανισμού.

Όταν ο κάθε εθνοφρουρίτης ή χωροφύλακας και συμμορίτης, μπορούσε να μεί στο σπίτι σου (στο δικό μας σπίτι και του αδερφού Αντώνη είχε συμβεί...) με το αυτόματο και να κάνει ό,τι θέλει απλώς επειδή είχε πάρει μέρος στην Αντίσταση ή και κάποιος προσωπικός εχθρός τους, ειπε οτι είναι αριστερός. Να σε μαυρίζουν στο ξύλο, να ανοίγουν τα σεντούκια, το κελάρι και να παίρνει φεύγοντας ό,τι του αρέσει αλλα και εσένα μαζί να σε πάνε στην ασφάλεια. Να σε βασανίσουν να σε στείλουν εξορία, φυλακή και στο εκτελεστικό απόσπασμα ακόμα.

Στις συγκεντρώσεις, τις τοιχοκωλήσεις, στο μοίρασμα των προκηρύξεων, των τρίκ, το χωνί, και στις ένοπλες συγκρούσεις αργότερα μαζί τους, δε σκοτώνανταν μονάχα δικοί μας αλλα και δικοί τους. Στις μάχες με τους Γερμανούς, που σε συνεργασία και συμμετοχή και τις περισσότερες φορές με την υπόδειξή τους έκαναν τις επιθέσεις Οι σφαίρες στις περιπτώσεις αυτές δε θα ξεχώριζαν τους προδότες. Ο αντάρτης στο στόχαστρο είχε την γερμανική στολή. Αν συνέβαινε μέσα στη στολή αυτή να ήταν κάποιος «έλληνας» που δέχθηκε να τη φορέσει, ο αντάρτης όταν πατούσε τη σκανδάλη, την πατούσε να σκοτώσει τον Γερμανό και όχι τον «έλληνα». Τώρα αν στην Γερμανική στολή ήταν «έλληνας» κακό του κεφαλιού του. Ήταν ακόμα αυτοί που πρωτοστατούσαν στα μπλόκα και τις συλλήψεις. Αυτοί που έπρεπε να είχαν καθίσει στο ειδώλιο του κατηγορουμένου, τώρα κλήθηκαν να διαμορφώσουν τα πινάκια των κατηγορουμένων για τα κατοχικά αδικήματα. Από προδότες έγιναν πατριώτες και από κατηγορούμενοι κατηγοροι. Για την «δολοφονία» των πιό πάνω «ελλήνων» καταδικάστηκαν και χωρίς ενείξεις ακόμα σαν «εγκληματίες» εκατοντάδες Έλληνες Πατριώτες.

Η ελληνική κοινωνία είναι συγκρουσιακή και αυτό το επικίνδυνο χαρακτηριστικό της που ξεκινά από πολύ παλιά έβλαψε, πολύ τη χώρα και το λαό. Πάντως αναδείχθηκε σε πρωταγωνιστικό στοιχείο τόσο στη διάρκεια του αγώνα της παλιγγενεσίας, αλλό τόσο και στη διάρκεια του αιώνα που πλησιάζει στο τέλος. Τρία είναι τα δεδομένα που κάνουν συγκρουσιακή μια κοινωνία. α) Η εξάρτηση που περνά παραμορφωτικά στην ιστορία. β) Η στρεβλωτική καταγραφή και επίκληση της ιστορίας και γ) η επιλεκτική μνήμη της ιστορίας, μα και η χρήση της σε τρέχοντα πολιτικά ζητήματα την μεταβάλλουν από επιστημονικό-ερευνητικό εργαλείο σε όργανο μισαλλοδοξίας και κυρίως για επικάλυψη σκοτεινών πράξεων και εξελίξεων.

Υπολείμματα αυτών των ιδεολογικών τάσεων είναι ορατά μέχρι σήμερα και ασκούν σημαντικές υπόγειες πιέσεις στην πολιτική. Το γεγονός αυτό εκδηλώνεται με την καταγγελτική μανία των πράξεων, αλλά και των προθέσεων ή των υποτιθεμένων κρυφών επιδιώξεων-σκέψεων, αποτέλεσε πολύ χρησιμοποιημένο όργανο της ποθητής πάλης. Οι επιθέσεις εναντίων προσώπων μάλλον, παρά των ιδεών που προωθούν συντηρούν και σήμερα ακόμα με την ενθουσιώδη συνδρομή των μέσων ενημέρωσης, διαμορφώνουν ένα ταπεινό επίπεδο αντιπαραθέσεων, όπου το βασικό στοιχείο που αναδεικνύει είναι αυτό του κοσμοπολιού γ) στη χώρα μας παρά τον τεράστιο ιστορικό πλούτο που έχουμε οι Έλληνες, για λόγους ταξικούς και συμφέροντος δεν επικοινωνούμε με την ιστορία. Την ιστορία, που είναι ο μάντας μεταφοράς γνώσεων και δ) το κακό είναι ότι η άγνοια της πραγματικής ιστορίας, η οποία άγνοια αντί να μειώνεται, μοιάζει με το πέρασμα του χρόνου να γίνεται βαθύτερη.

Είναι γεγονός ότι η ιστορία δεν μας παραδίδει πάντοτε τα γεγονότα αδιάθλαστα. Τα φίλτρα του χρόνου και του χώρου που συντάχθηκαν αρκετά αργότερα, με αποτέλεσμα να έχουν προσαρμοστεί σε ανάγκες και τις αξίες του χρόνου ακόμα και του τόπου που μεσολάβησαν τα εθνικά στερεότυπα. Η τέτοια συγγραφή της ιστορίας, δεν μας βοηθά πάντοτε, να βρούμε το κλίμα της εποχής για να σταθμίσουμε τα γεγονότα με το μέτρο του παρελθόντος. Απόδειξη ο Μακεδονικός αγώνας, για τον οποίο ο εθελοντής του 1913 Εμμανουήλ Μέμνωνος γράφει επί λέξη στο ημερολόγιό του από τα πεδία των μαχών της Μακεδονίας : «Δεν υπάρχει ευγενέστερο ιδανικόν του μάχεσθαι υπέρ πατρίδος...υπέρ των πολλών αιώνων καταδυναστευομένων και τα πάντα υφισταμένων αδερφών μας...».

Όπως σε όλη την Ελλάδα, έτσι και στη Μακεδονία υπήρχαν Φιλικοί που προπαγάνδιζαν την ιδέα της εθνικής παλιγγενεσίας στις πόλεις και την ύπαιθρο της Μακεδονίας. Από την εποχή του Ρήγα ακόμα, πολλοί Μακεδόνες που ήταν εγκτεστημένοι στη Ευρώπη και σε όλα τα Βαλκάνια κλπ. Ιδεολόγοι, οραματιστές και διανοούμενοι. Εκπρόσωποι του ελληνικού διαφωτισμού, του ουμανισμού και της αναγέννησης. Απλοί άνθρωποι. αρματολοί και κλέφτες, διπλωμάτες και αστοί και φυσικά η Εκκλησία, συνέβαλαν ο καθένας από τη θέση του να δημιουργηθούν οι προϋποθέσεις για τη μεγάλη στιγμή της αποτίναξης του Οθωμανικού ζυγού έπειτα από 400 χρόνια σκλαβιάς.

Αν αναλογιστεί κανείς το βάρος αυτής της μακρόχρονης διάρκειας σε βάθος χρόνου, τον τρόπο που ο λαός κράτησε άσβεστη τη φλόγα του ελληνισμού και τον πόθο για λευτεριά, θα αντιληφθεί το μέγεθος της αδικίας που γίνεται εις βάρος του Μακεδονικού αγώνα η αποσιώπησή του. Και η Μακεδονία όπως και ο άλλος ελλαδικός χώρος, είχε προετοιμαστεί ψυχολογικά και ως ένα αρκετά μεγάλο βαθμό οργανωτικά, για την επικείμενη εθνεγερσία ήδη από την αυγή του 19ου αιώνα και εν μέρει πολύ πριν.

Οι διάφοροι ιστορικοί και απομνημονευματογράφοι (πλην ελαχίστων Κασομούλης κλπ) το κεφάλαιο αυτό της νεοελληνικής ιστορίας, που έχει σχέση με τον Μακεδονικό αγώνα και τα γεγονότα που σημειώθηκαν στη Μακεδονία κατά τη διάρκεια της εθνεγερσίας όχι μόνο δεν συμπεριλαμβάνονται στην ιστορία, αλλά και όσα έχουν καταγραφεί είναι κατά τέτοιο τρόπο γραμμένα, έτσι ώστε να μην παρουσιάζουν κανένα ενδιαφέρον. Τα αναφερόμενα στη Μακεδονία γεγονότα, δεν έχουν κάποια ξεχωριστή θέση, δεν εντυπωσιάζουν όπως των άλλων περιοχών της Ελλάδας και ειδικά της Πελοποννήσου. Ακόμα και οι εκτιμήσεις για αξιόλογα και καθοριστικής

σημασίας γεγονότα δε έχουν καν κοιταχθεί. Γεγονότα σημαντικά όπως αυτά της Χαλκιδικής, του Ολύμπου, του Βερμίου, της Νάουσα (13 κοριτσιών και 7) στο Παλιό Πρόδρομο Βεροίας, όπου είχαμε επανάληψη της θυσίας του Ζαλόγγου, της Δοβράς, όπου στις 19/2/21 κηρύχθηκε η Επανάσταση, οι μάχες της Βέροιας, το Ελευθεροχώρι Πιερίων, των Σερρών, της Καστοριάς της Σιάτιστας και πολλών άλλων περιοχών με εξ ίσου αξιόλογη δράση, δεν έχουν την αντίστοιχη αναφορά. Μα ούτε και φιλολογικά και καλλιτεχνικά έργα από τους Έλληνες ιστορικούς και δυτικοευρωπαίων εμπνευσμένα από τον ηρωισμό και τις θυσίες των Μακεδόνων αγωνιστών υπάρχουν. Μοναδική σχεδόν ζωντανή εικόνα από τον απελπισμένο αγώνα η τραγικά μορφή του Εμμανουήλ Παπά, η Αραπίτσα στη Νάουσα και ο πρόδρομος στη Βέροια.

Αν δε παραδεχθούμε την κοινή καταγωγή, ίδια γλώσσα, κοινή θρησκεία, κοινά ήθη και έθιμα και κυρίως την άγρυπνη και φωτεινή συνείδηση της ελληνικότητας που χαρακτηρίζουν από τα πανάρχαια χρόνια τους Μακεδόνες, τότε η παράλληλη γίνεται ακόμα πιο μεγάλη. Λές και δεν άκουσαν τίποτε για τον μακεδονικό αγώνα ή θεωρούν ότι η απελευθέρωση της Μακεδονίας δεν ήταν τίποτε περισσότερο από την προσάρτηση μιας ξένης επαρχίας στην ελληνική επικράτεια. Η Νεοελληνική ιστορία, ποτέ δεν έκανε πράξη τη ρήση του Κικέρωνα, να δώσει :«Στον καθένα εκείνο που του ανήκει»

Η ιστορία λένε διδάσκει ότι ο λαός που δεν έχει μνήμη, δεν έχει και μέλλον. Και όποιος δεν έχει παρελθόν δεν έχει ιστορία. Και όποιος λαός δεν καταγράφει και δεν αναλύει σωστά το παρελθόν μπορεί να του ξανασταθεί όρθιο μπροστά τους: Να το ξανά βιώσει. Για να αποτελέσει όμως μνήμη και μέλλον η ιστορία, πρέπει να είναι η πραγματική-αληθινή ιστορία, έτσι ώστε να αποτελέσει την ανεξάντλητη πηγή στην οποία κάθε νέα γενιά να επιστρέφει, για να εντρυφήσει και να καθοδηγείται από τη μνήμη για το μέλλον. Αλήθεια για ποιά ιστορία μιλάμε; Όταν η ιστορία παραλείπει, υποτιμά και επιλέγει; Όταν από τον τρόπο που έχει γραφτεί δεν φαίνεται με σαφήνεια ότι ο αγώνας της μνήμης, είναι αγώνας εναντίον της λήθης. Οτι είναι ο αγώνας της ελευθερίας ενάντια στην τυραννία, τότε αυτή δεν μπορεί να λέγεται ιστορία. Και ας μην ξεχνάμε ότι η ιστορία επαναλαμβάνεται και αυτοί που την καταπατούν, διαστρευλώνουν και παραποιούν χάριν άνομων, ανομολογήτων συμφερόντων είναι οι μεγάλοι δολοφόνοι της.

Στη διάρκεια της κατοχής κάτω από τις γνωστές συνθήκες, ο λαός μας δίπλα στην πλούσια σε αγώνες και θυσίες ιστορία, πρόσθεσε αρκετές αξιοθαύμαστες νέες σελίδες δόξας. Σελίδες δόξας που υμνήθηκαν από πολλούς και κατηγορήθηκαν από κάποιους. Δεν άξιζε και ούτε άρμοζε στους Φιλισταίους ιστορικούς αυτό το εθνικό κεφάλαιο, να το αξιολογήσουν με τα δικά τους κριτήρια «αρετής και ήθους». Και το ερώτημα που μπαίνει, τί είναι, τελικά η Ιστορία; Ερώτημα, στο οποίο το κατοχικό φαινόμενο παράχει μια εύγλωτη απάντηση ότι και η μεταελευθερωτική ιστορία γράφτηκε και παρουσιάζεται, όπως ο ρωμαϊκός θεός Ιανός, με δύο όψεις: Ιστορία κατά τον πατέρα της ιστορία Θουκυδίδη και του σύγχρονου στοχασμού Geor Wilhelm Hegel είναι, από τη μία πλευρά, η ιχνηλάτηση και η καταγραφή των δεδομένων εκείνων που αποτελούν τα ουσιώδη στοιχεία που θεμελιώνουν εκείνες τις διεργασίες στις ανθρώπινες κοινωνίες που αποτελούν και αποκαλούμε «ιστορική εξέλιξη». «Ιστορία» όμως είναι και το πλήθος από τις εικόνες εκείνες που δεν αντανakλούν παρά μόνο τον υποκειμενισμό εκείνων που τις φιλοτέχνησαν. Είναι οι εικόνες, η προοπτική των οποίων δεν ξεπερνά τον ορίζοντα των προσωπικών και ταξικών συμφερόντων τους.

Το ίδιο έγκλημα διέπραξε και η δικαιοσύνη. Η ελληνική δικαιοσύνη για την οποία η αρχαία ελληνική μυθολογία αναφέρει ότι και οι θεοί του Ολύμπου ακόμα, κατέβαιναν να δικάσουν στα δικαστήρια της αρχαίας Αθήνας. Αυτό λεγόταν για να εξαρθεί το ύψος στο οποίο έπρεπε να βρίσκονται τα αρχαία ελληνικά δικαστήρια. Σε αντίθεση με την αρχαία δικαιοσύνη, η δικαιοσύνη του μεσοπολέμου και ειδικά η μεταπελευθερωτική συγκρότηση δικαστήρια σκοπιμότητας τα οποία λειτουργούσαν σαν εργαστάσια και έβγαζαν τυποποιημένες αποφάσεις, κατά προτίμηση σε θάνατο και αλλες βαριές ποινές. Κακοποιώντας και δολοφονώντας τους αγωνιστές και η δικαιοσύνη κηλίδωσε και αυτή όπως και οι Φιλισταίοι ιστορικοί αυτό το εθνικό κεφάλαιο που ακούει στο όνομα Εθνική Αντίσταση και Νέες σελίδες δόξας. Για Φιλισταίους ιστορικούς μόνο μια απάντηση υπάρχει. Μια απάντηση αποστομωτική και με αξία διαχρονική για όλους εκείνους ιστοριοδίφες που, ακόμα και στις μέρες μας, πασχίζουν να προβάλουν και να επιβάλουν στο παρελθόν τη δική τους υποκειμενική θεώρηση και μόνο. Όσο για τους δικαστικούς θα επαναλάβω αυτό που έχω γράψει και σε κάποιο άλλο σημείο ότι : δεν μπορείς να ζητήσεις ευθύνες από το χιόνι γιατί είναι άσπρο και απ τη νύχτα γιατί είναι μαύρη.

Και αναρωτιέται κανείς μήπως τελικά οι Έλληνες, παρά την πλούσια και μακράιωνη ιστορία, υποφέρουμε περισσότερο από έλλειψη ιστορικής μνήμης και συνείδησης και λιγότερο από έλλειψη προσέγγισης; Είναι αναγκαίο οι Έλληνες, να τα ξαναβρούμε με την ιστορία και τον εαυτό μας. Μας χρειάζεται περισυλλογή. Αλλωστε και ο Χριστός όταν αντίκρισε παρόμοια προβλήματα πήγε στην έρημο για περισυλλογή. Όταν λέω περισυλλογή εννοώ

Απόρροια αυτής της έλλειψης είναι που αν ο γείτονας, ο συγχωριανός ή και ο συμπολίτης, θελήσει για δικούς του λόγους προσωπικούς και συμφέροντος ακόμα, έχει αποφασίσει να εκδικηθεί κάποιον ΕΑΜίτη, ΕΠΟΝίτη, ΕΛΑΣίτη ή και άσχετο ακόμα απ αυτήν την ιδιότητα την εποχή εκείνη, αρκούσε να πάει στο πιό κοντινό αστυνομικό τμήμα και να απαριθμήσει με μερικές δικές του φαντασιώσεις. Τότε ποιός θα ανακόψει απ εκεί και πέρα μια πορεία αυστηρά προδιαγεγραμμένη; Απ τη στιγμή αυτή και μετά έγινε ο υπαριθμών ένα εσωτερικός εχθρός και αυτόν τον εσωτερικό εχθρό θέλει όχι μόνο να ελέγχει, να μειώσει αλλά και να εξοντώσει το μεταπελευθερωτικό κατεστημένο. Η καριέρα και η ίδια η ζωή ακόμα του γείτονα και του συμπολίτη έχει διαγραφεί...

Οι μηχανισμοί κρούσης αυτής της πολιτικής, θα τον συλλάβουν και μέσω των μηχανισμών βίας, θα αναπαράγει τον εσωτερικό εχθρό στο πολλαπλάσιο, όπως στην περίπτωση του αδερφού μου!

Δυστυχώς αυτή υπήρξε η μεταπελευθερωτική δικαιοσύνη και κυρίως ο τρόπο που αυτή λειτούργησε. Μια δικαιοσύνη στρατευμένη στο πλευρό της 4ο αυγ/νής δικτατορίας, του κατακτητή, παλιού και νέου της δοσίλογης Δεξιάς, του παρακράτους και τη δικτατορία των συνταγματαρχών με πρώτο τον κ Κόλλια. Όταν ο θεσμός της δικαιοσύνης συνεργάζεται με τον κατακτητή, καλύπτει δικτατορίες και συναγελάζεται με το παρακράτος, αυτοανερείται σαν θεσμός εξουσίας, απαρνείται την εντιμότητα και το στέρεο ηθικό βάθος που πρέπει να συνιστά η δικαιοσύνη σαν θεσμό εξουσίας. Ακόμα και σήμερα δεν θέλει να αναγνωρίσει ότι λειτούργησε μονομερώς και άδικα η «δικαιοσύνη» των εκτάκτων μέτρων. Δεν θέλει να δει, έστω ότι ήταν αυστηρή, αυστηρότατη, σκληρή και άδικη με τους αγωνιστές, φειδωλή, φειδωλότατη, λυρική και γλαφυρή και με πολλές επιδαψιλέψεις-ψού-ψού και χαμόγελα προς αυτούς, που όχι μόνο της γύρισαν την πλάτη όταν διέτρεχε κίνδυνο αφανισμού, η

πατρίδα αλλά και πολέμησαν χωρίς έλεος, ιερό και όσιο αυτούς που την υπερασπίστηκαν.

Αντί ο νικητής μετά τη λήξη του εμφυλίου πολέμου, να δημιουργήσει τις προϋποθέσεις εκείνες, που θα έδιναν τη δυνατότητα στο λαό να ηρεμήσει απ τα τραγικά δεινά του πολέμου, της κατοχής και του εμφύλιου σπαραγμού και τις συνέπειες που είχε υποστεί, το μόνο πράγμα-θέμα που τον ενδιέφερε ήταν να βρεί τρόπο να καλύψει τις τεράστιες, τραγικές και εγκληματικές αυθαιρεσίες που έκανε στο όνομα της νίκης.

Και ο μόνος τρόπος που υπήρχε ήταν να κατασκευασθεί ένας Νόμος, κατά τέτοιο τρόπο που όχι μόνο να καλύπτει Νομικά τις όποιες αυθαιρεσίες των εκτάκτων μέτρων, αλλά και να τις επαληθεύει-δικαιολογήσει, όχι μόνο σαν επιβεβλημένες αλλά και Νομικά σωστές και δίκιες. Και σαν δίκιες να εξακολουθούν να έχουν ισχύ σε βάθος χρόνου, έτσι ώστε να παραταθεί η ισχύ των εκτάκτων μέτρων, τα νησιά και οι φυλακές να παραμείνουν γεμάτες, το παρακράτος εν δράσει, οι αυθαιρεσίες η μία να διαδέχεται την άλλη και τα δράματα του λαού ατελείωτα. Προϊόν αυτής της προσπάθειας ήταν ο Νόμος 2050, που ψήφισε η κυβέρνηση Πλαστήρα.

Ο Νόμος αυτός, ενώ έχει τίτλο την «ειρήνευση» το περιεχόμενό του και κυρίως ο τρόπος που εφαρμόστηκε ήταν μια απεγνωσμένη προσπάθεια, να δωθεί νομική κάλυψη στις απαράδεκτες αυθαιρεσίες των εκτάκτων μέτρων. Τα μέτρα με τα οποία διεπράχθηκαν τα πιο απάνθρωπα και ειδικά εγκλήματα, ενώ άφηνε άθικτο και σε ισχύ το εγκληματικό καθεστώς των εκτάκτων μέτρων. Τα έκτακτα μέτρα είχαν στο στόχαστρο τη ζωή των αγωνιστών. Εμφορούνταν απ το ταπεινό πνεύμα της ενοχής και της εκδίκησης. Λένε πως η ενοχή ικανοποιείται με την εκδίκηση. Επιβεβαίωση αποτελεί το γεγονός η ευρύτητα στον τρόπο της ερμηνείας, η δυνατότητα προσαρμογής των εκτάκτων μέτρων σε κάθε περίπτωση. Η αυστηρότητα στην εφαρμογή, η εκδίκαση των υποθέσεων χωρίς την παρουσία των μαρτύρων κατηγορίας. Η κακομεταχείριση και οι απειλές των μαρτύρων υπεράσπισης, παραγνώριση των επιχειρημάτων του κατηγορούμενου, η συνοπτική διαδικασία, η αναξιοπρεπή και βάνουση συμπεριφορά των συνοδών οργάνων τάξης στις μεταγωγές απ τη μια φυλακή στην άλλη, απ τις δικαστικές φυλακές στα στρατοδικεία και αντίστροφα, καθώς και η ευκολία με την οποία έστελναν στα εκτελεστικά αποσπάσματα γυναίκες, άντρες και αμούστακα παιδιά ακόμα.

Τα έκτακτα μέτρα διασφάλισαν το κράτος της Δεξιάς, με το «νομικό» εκείνο πλέγμα που της επέτρεπε, να παραβιάζει θεσμούς, δομές και Νόμους και έδωσε το πράσινο φώς στο στρατιωτικό και πολιτικό παρακράτος να δολοφονεί ασύδωτα και ατιμώρητα όχι μόνο τους αγωνιστές της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης, αλλά και όσους αρνούνταν να δεχθούν αυτό το προσχεδιασμένο αιματοκύλισμα. Οπλίσαν τα δολοφονικά χέρια του παρακράτους και τις διάφορες συμμορίες, με τη δύναμη εκείνη που θα έκανε πράξη το περιεχόμενο των εκτάκτων μέτρων. Το «νομικό» περιεχόμενο είχε δύο στόχους : α) Να κονιορτοποιήσει το ΕΑΜ δολοφονώντας τους άοπλους πλέον πολίτες και β) Να εμποδίσουν την ομαλή εξέλιξη της εσωτερικής ζωής στη χώρα. Μέ ιδεολογία την τρομοκρατία πέτυχαν και στα δύο. Χτύπησαν και σκότωσαν αμέριμνους πολίτες σε ολοκληρή την ελληνική επικράτεια και επέβαλαν τον εμφύλιο πόλεμο.

Αυτά ήταν περίπου τα έκτακτα μέτρα, και κάπως έτσι λειτούργησαν και αυτές τις αυθαιρεσίες, έπρεπε να καλύψει νομικά ο Νόμος 2050 και όχι να

ειρηνεύση ο τόπος όπως αιτιολογούσε η εισηγητική έκθεση. Αν πράγματι υπήρχε έστω πρόθεση για ειρήνευση δεν χρειαζόταν ο Νόμος αυτός, αρκούσε μιά προσθήκη με δυό μόνο φράσεις: «αναστέλεται με αναδρομική ισχύ τα έκτακτα μέτρα».

Αν δεχθούμε ότι η «Δικαιοσύνη αποτελεί το τελευταίο και πιο αξιόπιστο καταφύγιο των αδικημένων», η μεταπολεμική δικαιοσύνη για δεκαετίες δεν στάθηκε στο ύψος των περιστάσεων και ούτε σεβάστηκε τον ρόλο της και κυρίως τον εαυτό της. Ενώ γνώριζε, ότι έγιναν σε απίστευτη έκταση και αγριότητα εγκλήματα στο ονομά και στο πλαίσιο μιάς έξωθεν εντολής : «Τσιώρτσιλ ενεργήστε σαν να βρίσκεσθε σε κατεχόμενη χώρα. Πρέπει να κονιορτοποιήσουμε το ΕΑΜ. Και όχι ειρήνη χωρίς νίκη», όταν κρίνονταν η ιστορική βαρύτητα της χώρας και πελώριας ηθικής και εθνικής σημασίας θέματα έμπαιναν στο τραπέζι, της παγκόσμιας Διάσκεψης. Η χώρα διασύρονταν στα διεθνή φόρα, αντί η δικαιοσύνη να ορθώσει το ανάστημά της και συνδιαλεγεί με την ιστορία, με τις θανατικές καταδίκες που εξέδιδε κάθε μέρα αποδυνάμωνε την ιστορική συνεισφορά της χώρας στον αντιφασιστικό αγώνα και απάντησε στα θύματά της σαν τις μωρές παρθένες με ότι :«Δεν έχω το δικαίωμα να σας αποδώσω Δικαιοσύνη αν και ξέρω ότι το δίκαιο είναι με... ». Ενώ άφηνε ατιμώρητους ή έδινε λευκές περισσότερες στην κοινωνία αποδεδιμένα δοσίλογους. Εξέδιδε δικαστικές αποφάσεις, που έπρεπε να είναι αρεστές μόνο στους ξένους και ντόπιους εντολείς και ας ήταν και εθνικά ασύμφορες και καταστροφικές ακόμα.

Αποφάσεις που στην καλύτερη περίπτωση συνιστούσαν παραλογισμό και εξ αντικειμένου αποτελούσαν διακωμώδηση της ίδιας της Δικαιοσύνης και της χώρας στα φόρα και τις διασκέψεις όπου επιμετρούσαν στην προσφορά και επιμερίζονταν οι διεκδικήσεις με βάση την προσφορά.

Εκείνο που πρέπει να τονισθεί είναι ότι η ελληνικές αντιπροσωπίες στα μεταπολεμικά φόρα και διασκέψεις, εκεί που κρίνταν οι τύχες των λαών συμπεριφέρονταν, λες και ο ελληνικός λαός στη διάρκεια της κατοχής δεν πολέμησε τους κατακτητές για την Ελλάδα, αλλά για λογαριασμό κάποιας αλλή χώρας. Ήταν τέτοια η υποταγή στους Αγγλους νεοαποικιστές που όταν οι Αγγλοι απ μόνοι και εναγνοία της Ελλάδας ανακοίνωσαν απ το Λονδίνο την υπογραφή ειρήνης με την Ιταλία, δεν τόλμησαν να βγάλουν άχνα! Όμως η προσφορά του ελληνικού λαού ήταν τόσο μεγάλη και αναγνωρισμένη διεθνώς που τουλάχιστον στο θέμα των Δωδεκανήσων, δεν μπορούσαν να την αγνοήσουν

Αυτόν τον ακραίο παραλογισμό τον βαθύτατα οδύνηρό, τον αντίθετο με τα χρηστά ήθη, που τίναξε στον αέρα κάθε έννοια απονομής Δικαιοσύνης, που διέσυρε την ένομη τάξη και παραγνώριζε την αρχή της «καλόπιστης διεξαγωγής της δίκης» οι τότε φορείς της δικαιοσύνης και ειδικά η ηγεσία τα επέβαλαν με τον «ισχυρισμό» :οτι «...δεν μπορούσαμε να κάνουμε αλλιώς κατοχή ήταν, εμφύλιος πόλεμος ήταν...»

Μα και όταν αργότερα με το Νόμο 2.050, «Περί Αναθεωρήσεων των δικών των», που υποτίθεται ότι με περισσότερη νηφαλιότητα θα γίνονταν οι αναθεωρήσεις των κατάπτυστων δικών, και απαράδεκτων ποινών-ποινές ταξικής εκδήλωσης-για συμμετοχή και μόνο στην ΕΑΜική Αντίσταση, και την αποχή απ τις εκλογές την άνοιξη του 1946-επέβαλε ποινές παμπηφή, πεντάκις και δεκάκις σε θάνατο και έστειλε γυναίκες και αμούστακα παιδιά στα εκτελεστικά απόσπασμα, δεν τόλμησε να επανορθώσει εστω και εν μέρει την...

Τα Αναθεωρητικά Δικαστήρια, που και σε αυτά η σύνθεση ήταν αυτή των εκτάκτων στρατοδικείων, παρά την βασική επιδίωξη να καλύψουν νομικά τις αυθαιρεσίες των εκτάκτων μέτρων, ήταν τόσο εμφανής η σκοπιμότητα, οι αδικίες και το εκδικητικό παραλλήλημα των εκτάκτων στρατοδικείων. Τόσο μεγάλη η ανάγκη να απαλύνουν, αφού δεν μπορούσαν να καλυφθούν στο σύνολο οι τεράστιες αυθαιρεσίες στον ελάχιστο χρόνο που λειτούργησαν και παρά τον αργό ρυθμό λειτουργίας, έπρεπε να τηρηθούν έστω τα προσχήματα. Να φανεί με κάθε θυσία η «Νομιμότητα των εκτάκτων μέτρων». Αφού δεν είχαν διαπραχθεί στην πραγματικότητα τα εγκλήματα που καταλόγιζαν στους κατηγορούμενους όπως ισχυρίζονταν, υπορχεώθηκαν εκ των πραγμάτων ένα μέρος των κρατουμένων αθώωθηκε και αποφυλακίστηκε, και σε ένα ακόμα μεγαλύτερο μειώθηκαν στο ελάχιστο οι ποινές και δεν ήταν λίγες οι περιπτώσεις που αθώωθηκαν και πολλοί απ αυτούς που είχαν σταλεί στο Αγιο Πέτρο.

Όταν όμως ύστερα από λίγο διαπίστωσαν, ότι αν συνέχιζαν παρά την προσπάθεια να χωράσει ο σκύλος και να μείνει η πίτα σωστή, θα εκτίθονταν για άλλη μια φορά, αφού οι καταδικαστικές αποφάσεις στηρίζονταν σε σκηνοθετημένες κατηγορίες, κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι δεν μπορούσε να συνεχιστεί. Γιατί αν συνεχίζονταν όχι μόνο δεν θα μπορούσε να δώσει το ποθούμενο αποτέλεσμα στο οποίο απέβλεπε: ΝΟΜΙΚΗ ΚΑΛΥΨΗ, αλλά θα άδειαζαν οι φυλακές και τότε εύλογα θα έμπαινε το ερώτημα: Μα επιτέλους σε τί απέλβαπταν τα έκτακτα μέτρα, οι αυστηρές και βαριές ποινές και οι θανατικές καταδίκες αφού απ ό,τι αποδείχθηκε δεν υπήρχε πράξη-αποδείξεις-έγκλημα και για τις περισσότερες των περιπτώσεων δεν υπήρχαν ούτε καν ενδείξεις. Αν συνεχιζόταν και κυρίως αν έμπαιναν όπως «υποτίθεται πρόβλεπε» ο Νόμος στην ουσία των υποθέσεων. Καλούνταν σε αντιπαράθεση οι μάρτυρες κατηγορίας, και υπεράσπισης, ο ογκόλιθος του εγκλήματος ήταν τόσο μεγάλος και η έκταση της άδικης επιβολής ποινών, τόσο εμφανής που θα τους ήταν πολύ δύσκολο να κρατήσουν, έστω μερικούς στη φυλακή απ τις δεκάδες χιλιάδες των πολιτικών κρατουμένων.

Τότε τα έκτακτα μέτρα όχι μόνο θα έχαναν την «νομική» τους ισχύ, αλλά θα γίνονταν και Μπούμεραγκ και κυρίως δεν θα μπορούσαν να τα κρατήσουν σε ισχύ μέχρι τις 24-7-1974. Για να μην εκτεθούν κατά κράτος, που λέει ο λαός και για να μην χάσουν την ισχύ τα έκτακτα μέτρα που τόσο πολύ τα χρειαζόνταν την επομένη της νίκης του Παπάγου στις εκλογές που έγιναν στις 16 Νοεμβρίου του 1952. Με το σκεπτικό λοιπόν, ότι οι φυλακές και οι εξορίες είναι βασικό πολιτικό εργαλείο αρα και οι κρατούμενοι χρειάζονται. Θα συνεχίσουν, να αποτελούν τον μπαμπούλα του λαού λειτούργησαν και αυτά σαν έκτακτα στρατοδικεία και με συνοπτικές διαδικασίες. Πέρασε στο άψε σβήσε όσες υποθέσεις εκκρεμούσαν ακόμα με μηδενικές αθώωσεις, μειώσεις και αποφυλακίσεις. Με τον τρόπο αυτό «έκλεισε» για το καθεστώς το θέμα κρατούμενοι. Για να διασωθεί η «Νομική» και η υπόσταση των εκτάκτων μέτρων και να διατηρηθούν σε ισχύ έμειναν χιλιάδες άνθρωποι στις φυλακές μέχρι το Νοέμβρη του 1963.

Όμως παρά το γεγονός ότι ο Νόμος 2050, είχε να παίξει ένα συγκεκριμένο σκοπό και ρόλο. Οι φυλακές ανακουφίστηκαν απ την άποψη του ανυπόφορου συνοπισμού. Δεν έπρεπε όμως να πάρουν μεγάλη έκταση οι απαλλαγές, οι μειώσεις των ποινών και οι αθώωσεις. Έπρεπε να κρατηθεί μια ισορροπία, έτσι ώστε να μην δημιουργηθεί η εντύπωση στο λαό ότι οι εξορίες, οι καταδίκες με συνοπτικές διαδικασίες, οι θανατικές ποινές και οι ομαδικές

εκτελέσεις ήταν οργανωμένες, σκόπιμες και προαποφασισμένες, και κατ'εντολήν με συγκεκριμένο σκοπό και στόχο την «Κονιορτοποίηση» του ΕΑΜ. Δεν έπρεπε να πιστέψει, ο λαός ότι αυτό το αδελφοκτόνο αιματοκύλισμα, είχε ταξικό και εκδικητικό χαρακτήρα και ότι ήταν προαποφασισμένο και καλά σχεδιασμένο, αλλά ότι έγινε, όσο παράλογο, σκληρό, απάνθρωπο και απαράδεκτο και αν ήταν έγινε, για να σωθεί η Ελλάδα απ' τους Έλληνες. Και αφού «σώθηκε καιρός είναι» να δωθεί και μια νομική υπόσταση στα κακουργήματα που διαπράχθηκαν. Να δωθεί μια επίφαση δικαιοσύνης στις αυθαιρεσίες και να καλυφθεί η σκοπιμότητα των Εκτάκτων Μέτρων και το στήσιμο σε κάθε πόλη Στρατοδικεία.

Ο Νόμος 2,050 όπως γράφω και πιο πάνω, ψηφίστηκε για τέσσερους βασικούς λόγους και στόχους: α) Τώρα που η Ελλάδα δεν «κινδυνεύει απ' τους Έλληνες», αποφυλακίζοντας ένα έστω και ελάχιστο αριθμό, μειώνοντας τις ποινές σε πολλούς και αθλώνοντας αρκετούς, ήθελε να ικανοποιήσει το δημόσιο αίσθημα και την παγκόσμια κατακραυγή και στο βαθμό που υπήρχαν «αριθμητικά περιθώρια» να πείσει το λαό ότι τώρα πιά η δικαιοσύνη θα λειτουργήσει απερίσπαστη και ως εκ τούτου θα αποδώσει πραγματική δικαιοσύνη. β) Ότι τα «Αναθεωρητικά Στρατοδικεία- Δικαστήρια» θα δικάσουν και δεν θα καταδικάζουν μόνο χωρίς να μπουν στην ουσία όπως συνέβαινε με τα έκτακτα στρατοδικεία. Αυτά θα μπουν όχι μόνο στην ουσία αλλά και στις λεπτομέρειες, γεγονός που σημαίνει πως όσοι απ' τους κρατούμενους κριθούν και απ' αυτά τα δικαστήρια ένοχοι ήταν πράγματι ένοχοι. γ) Με την επίφαση της αναψιλάφησης των δίκων, ήθελε να νομιμοποιήσει τις αυθαιρεσίες, τις παρανομίες και τα εγκλήματα των εκτάκτων μέτρων και των εκτάκτων στρατοδικείων και δ) να μή θιγεί η «νομιμότητα» και το «κύρος» των εκτάκτων μέτρων, έτσι ώστε να μείνει άθικτο το τρομοκρατικό καθεστώς. Το καθεστώς του φόβου και της σιωπής. Και το βασικότερο οι αποφυλακίσεις και οι απωλήσεις απ' τα στρατόπεδα να μήν ξεπεράσουν την κρίσιμη μάζα.

Έπρεπε για πολλά χρόνια ακόμα να παίξουν το ρόλο του μπαμπούλα και να θυμίζουν στο λαό, ότι αν δεν «προσέξει» μπορεί να βρεθεί ανα πάσα στιγμή στο νησί ή τη φυλακή. Απόδειξη αποτελεί το γεγονός πως, όταν ύστερα απ' την παγκόσμια κατακραυγή σταμάτησαν οι εκτελέσεις και περιόρισαν την ισχύ των Εκτάκτων Μέτρων, έπρεπε να βρεθεί κάποιος τρόπος να μήν αναθαρρύνει ο λαός, έβαλαν μπρός τον Νόμο 375 του Μεταξα «Περί κατασκοπείας». Νόμο με τον οποίο μέχρι το 1955, καταδίκασαν και εκτέλεσαν πολλούς αγωνιστές, μεταξύ των οποίων και τον Νίκο Μπελογιάννη, τον Μπάτση, τον Καμμένο, τον Εραιθριάδη, τον Καραγιάννη κλπ, κλπ.

Υστερα απ' την κατ'εντολή ολοκλήρωση της «κονιορτοποίηση» του ΕΑΜικού λαϊκού κινήματος στο Γράμμο και στο Βίτσι, δεν ήταν δυνατόν να διανοηθεί κανείς, πως η αμερικανοκρατούμενη πιά εξουσία, ψήφισε το Νόμο αυτόν για να αποδώσει δικαιοσύνη και να αδειάσει τις φυλακές και τα ξερονήσια. Ο νόμος 2,050 του 1951, ήταν η επίφαση που θα απάλυνε τη διασάρσκεια και την αγανάκτηση του λαού για τη σκληρότητα των εκτάκτων μέτρων, ενώ παράλληλα θα εδραίωνε τη ισχύ και θα παραίτινε δράση τους μέχρι το Σεπτέμβρη του 1963 που αποφυλακίστηκαν και οι τελευταίοι πολιτικοί κρατούμενοι, για να ξανατεθούν σε λειτουργία και δράση με το περίφημο σχέδιο «Περικλής» και σε συνέχεια με τη Χούντα των συνταρχών τον Απρίλη του 1967, για να κλείσει ένας τριαντάχρονος κύκλος τρόμου, φρίκης και ζόφου μέχρι το Σεπτέμβρη του 1974.

Αυτοί που έζησαν το παρελθόν και όσοι διάβασαν ή διαβάζουν την πρόσφατη ιστορία της χώρας, ξέρουν ότι αμέσως μετά την κατοχή, υπήρχε ένα στρατιωτικό καθεστώς, που το επέβαλε η ωμή ένοπλη στρατιωτική επέμβαση των Αγγλων αμέσως μετά την απελευθέρωση της Ελλάδας. Τη χώρα την κυβερνούσε το παλάτι με απευθείας ανάμιξη των ξένων και κυρίως «ελέω Αγγλων» μέχρι το Μάρτη του Μάρτη 1947 και «ελέω Αμερικανών» μετά το 1947. Και οι Αμερικάνοι, όπως και οι προκάτοχοι Αγγλοι, διώριζαν όχι μόνο τους Υπουργούς και τους ανώτερους υπαλλήλους, αλλά και τους θυρορούς ακόμα των πολιτικοί. Επέβαλαν έως και τους εκλογικούς νόμους, τον χρόνο των εκλογών κλπ. Διόριζαν τους αρχηγούς των κομμάτων και τη σύνθεση των κυβερνήσεων.

Ξέρουν, ότι υπήρχε ένα πανίσχυρο αστυνομικό κράτος και ένα ακόμα πιο ισχυρό παρακράτος, που χώριζε τους Έλληνες σε «εθνικόφρονες» και «μιάσματα». Οι «εθνικόφρονες» ήταν οι δωσίλογοι της κατοχής, δηλ οι συνεργάτες των κατακτητών, οι απόντες του αγώνα, οι μαυραγορίτες κλπ, ενώ αυτοί που βγήκαν στο βουνό και πολέμησαν τους κατακτητές, αποτελούσαν τα «μιάσματα» και ως εκ τούτου, αντιμετώπιζαν για τη συμμετοχή τους στην Αντίσταση διωγμούς, εξορίες, φυλακίσεις και εκτελέσεις.

Τότε το ΚΚΕ ήταν εκτός νόμου. Υπό διωγμών δεν ήταν μόνο οι κομμουνιστές, αλλά και ο χαρακτηριζόμενος σαν «συνοδηγόροι» τους, και όλοι όσοι αρνούσαν να υπογράψουν δήλωση νομιμοφροσύνης στο στρατιωτικό καθεστώς. Μεταπελευθερωτικά εκτός απ τους δεδηλωμένους εθνικόφρονες, όλοι οι άλλοι Έλληνες έπρεπε να υπογράψουν κάποια δήλωση : Οι κομμουνιστές και οι αριστεροί δήλωση μετανοίας και οι δημοκράτες : Δήλωση κοινωνικών φρονημάτων, γεγονός που σημαίνει ότι ο δηλωσίας και στη μιάς και στην άλλη περίπτωση με τη δήλωσή του, δέχεται ότι τα οσα έγιναν μέχρι την ημέρα της δήλωσης, έγιναν όχι μόνο για το «καλό» της πατρίδας, αλλά έγιναν «σωστά» και «δικαία».

Χωρίς πιστοποιητικό νομιμοφροσύνης δεν έπαιρνε κανείς διαβατήριο, άδεια άσκησης επαγγέλματος και οδήγησης, δεν μπορούσε να φοιτήσει στα Πανεπιστήμια και το κυριότερο δεν έβρισκε δουλειά όχι μόνο στο Δημόσιο, αλλά ούτε και σε ιδιωτικές επιχειρήσεις, παρά μόνο αν υπέκυπτε στον εξευτελισμό της «μετανοίας» με δημόσια και απ τον άμβωνα διαβασμένη δήλωση. Τότε οι δημοκρατικοί πολίτες, δηλ η τεράστια πλειοψηφία των Ελλήνων βρισκόταν στο περιθώριο, θύματα του μίσους, της μισαλοδοξίας και του άγριου ψυχροπολεμικού κλίματος, έρμια του πρώτου τυχόντα...

Επιχειρήθηκε τότε με την ψήφο του λαού ένα φιλελεύθερο άνοιγμα απ τις κυβερνήσεις του Πλαστήρα, που όμως μόνο κυβερνούσε, χωρίς να έχει και την εξουσία. Σαν κυβέρνηση χωρίς εξουσία ψήφισε το 2,050 «περί μέτρων ειρηνεύσεων». Άνοιγμα με προοπτική να βοηθήσει τις κεντρικές δυνάμεις στις επικείμενες εκλογές. Το άνοιγμα αυτό υπονομεύτηκε απ το στρατιωτικό καθεστώς με συλλήψεις, διωγμούς και εκτελέσεις, που σκοπό είχαν να ρίξουν την κυβέρνηση Πλαστήρα, αλλά δεν μπόρεσαν. Η λαϊκή βούληση, που ήθελε την ειρήνευση και την ομαλότητα, έστω μετά τον αιματηρό εμφύλιο πόλεμο, αφού οι νέοι κατακτητές δεν την ήθελαν μετά την απελευθέρωση, ψήφισε τα κεντρώα κόμματα. Το παλάτι, οι Αμερικανοί και κυρίως η άρχουσα τάξη, που για μια ακόμα φορά μετά το 21, έκανε το τραγικό λάθος να εγκαταλείψει τον φύση σύμμαχο λαό, είχε μετά την απελευθέρωση ευθυγραμμισθεί με την φασιστική δεξιά και τους ξένους δεν ήθελαν την ειρήνευση.

Ήταν ο μόνος τρόπος που υπήρχε να ικανοποιηθεί το δημόσιο αίσθημα, όταν πλέον πέρασε η μπόρα και η Ελλάδα δεν κινδυνεύει πλέον «από τους Έλληνες». Ο χρόνος που λειτούργασαν τα αναθεωρητικά στρατοδικεία ήταν ελάχιστος, γιατί στο μεταξύ μεθοδεύτηκε η άνωδος του Παπάγου στην εξουσία, ύστερα απ μιά τεράστια κινητοποίηση και με ένα εκλογικό νόμο κομμένο στα μέτρα του απ τον αλήστου μνήμης Αμερικανό πρεσβευτή Τζόν Πιουριφόνι και την βασίλισσα Φρειδερίκη, με αποτέλεσμα ούτε ο ίδιος ο Πλαστήρας να μην εκλεγεί ούτε βουλευτής. Ο λαός αντιλήφθηκε τον ρόλο του Ν 2050 και ανάλογα...

Η Βέροια και η Νάουσα, οι δύο βασικές πόλεις του Νομού Ημαθίας είναι κτισμένες στους πρόποδες του Βερμίου. Το Βέρμιο αποτελεί τον συνδετικό κρίκο ανάμεσα στα-Χάσια, Αντιχάσια- Καμβούνια, Ολυμπος-Τιτάριο Πιέρια, το Καϊμάκσταλαν-Παϊκό, κεντρική και ανατολική Μακεδονία. Το Βέρμιο είναι μια ιδανική βάση για εξορμήσεις τόσο προς τον κάμπο Βέροιας-Νάουσας-Αλεξάνδρειας-Γιαννιτών, άλλο τόσο και προς τα υψίπεδα της Εδεσσας, Κοζάνης-Πτολεμαϊδας-Αμυνταίου. Δεσπόζει σε αυτές τις κατευθύνσεις. Στις προσβάσεις του και στις πλαγιές του υπάρχουν στενά υποχρεωτικά περάσματα όπως: Τα Στενά της Εδεσσας-Αρνισσας (προς Βορρά), η βασικά διάβαση «Χαντόβου», τα στενά « Αλιάκμονα-Τριποτάμου» (προς Νότο). Από τα στενά αυτά περνούν οδικές αρτηρίες Κοζάνης-Βέροιας-Θεσσαλονίκης. Βέροιας-Εδεσσας-Αρνησσας-Φλώρινας-Μοναστηρίου, όπως και η σηδιροδρομική γραμμή Θεσσαλονίκης-Πλατύ-Βέροια-Εδεσσα-Αμύνταιο-Φλώρινας-Μοναστηρίου. Η μοναδική σηδιροδρομική γραμμή που συνέδεε την Γερμανία με τη Νότια Ελλάδα και τα Αφρικανικά μέτωπα. Ακόμα το Βέρμιο περιβάλλεται από οδικές αρτηρίες και καρόδρους που σε ορισμένα σημεία φτάνουν ως τις κορυφογραμμές του.

Τα δεδομένα αυτά είναι πολύτιμα για τη σύνδεση ανάμεσα στα τμήματα που δρουν στο γεωγραφικό αυτό χώρο, όπως αυτά της Χης Μεραρχίας του ΕΛΑΣ, που είχε στη ζώνη ευθύνης απ τη Βέβη μέχρι τα Τέμπη και που με τα κάθε είδους σαμποτάζ, ενέδρες, ανατινάξεις εμπόδιζε την ομαλή λειτουργία : Οι σιδηροδρομικοί σταθμοί και κυρίως οι γέφυρες και τα τρένα, σιδηροδρομικές γραμμές, αποθήκες ανεφοδιασμού τροφίμων, καυσίμων και οπλισμού. Το ίδιο γινόταν και με τις οδικές και αμαξωτές αρτηρίες : καταστροφές τηλεπικοινωνιακού υλικού και άλλων καταστροφών προξένησε στους κατακτητές τεράστιες ζημιές σε έμψυχο και άψυχο υλικό και δεν τους άφηνε να χαρούν τις λίγες ώρες ύπνου που μπορούσαν με πολύ κόπο και μεγάλο κόστος να εξασφαλίσουν. Τα ίδια πλεονεκτήματα όμως και σε μεγαλύτερο βαθμό, τα είχε και τα χρησιμοποιούσε και ο κατακτητής, γι αυτό και οι κίνδυνοι αυτής της Μεραρχίας, όπως οι επιτυχίες ήταν μεγάλες, το ίδιο μεγάλοι και καθημερινοί ήταν και οι κίνδυνοι.

Ο Νομός Ημαθίας, εκτός απ το πλεονέκτημα αυτό των Βουνών Βέρμιο και Πιέρια, που προσφέρονταν για την εύκολη φυγή απ τις πόλεις, είχε και άλλα βασικά πλεονεκτήματα που συνέβαλαν στη γρήγορη ανάπτυξη της Αντίστασης. α) Η Γεωγραφική θέση του Νομού δεσπόζουσα και πρόσφορη από κάθε άποψη για Αντίσταση. β) Η κοινωνική σύνθεση ήταν κατ εξοχήν Δημοκρατική γ) Η διάρθρωση των πόλεων, τόσο της Βέροιας πολύ περισσότερο όμως της Νάουσας (Μαχαλάδες), επέτρεπε την ανεμπόδιστη επικοινωνία από σπίτι σε σπίτι. Την Εποχή εκείνη η Βέροια και κυρίως η Νάουσα, ήταν η πύο βιομηχανοποιημένη περιοχή της χώρας. Απ το γεγονός αυτό πολλά στελέχη του ΚΚΕ, φιλοξενούνταν παράνομα στις πόλεις αυτές δ)

Την εποχή εκείνη, είχε λόγω της αποξήρανση της λίμνης των Γιαννιτσών είχε μεγάλη παραγωγή και ε) Ακριβώς λόγω της μεγάλης παραγωγής ένας μεγάλος αριθμός ανθρώπων απ την Ανατολική Μακεδονία που διώχθηκαν απ τους Βουλγάρους και την σφαγή του Δοξάτου Δράμας, ήρθαν και εγκαταστάθηκαν στο Νομό. Αρκετοί απ αυτούς εντάχθηκαν στην Αντίσταση.

Στο Νομό μας δεν υπήρχε εκτός απ το ΕΑΜ αλλη Αντιστασιακή οργάνωση και η συμμετοχή του λαού ήταν μεγάλη. Ήταν τόση η δύναμη του ΕΑΜ και στο Νομό μας, που παρά την αυθαιρεσία του παρακράτους και του επίσημου κράτους τις δολοφονίες, τα ξερονήσια, τα έκτακτα μέτρα και στρατοδικεία, τις βαριές ποινές, τις γεμάτες φυλακές, δεν μπόρεσαν να ξεριζώσουν τα οράματα του ΕΑΜ. Απόδειξη αποτελεί το γεγονός, ότι αμέσως μετά τη λήξη του εμφυλίου η δυναμη αυτή εκφράστηκε πολιτικά στην Ενιαία Δημοκρατική Αριστερα (ΕΔΑ) και το 1958, κάτω απ την ισχύ των εκτάκτων μέτρων, με τα στρατόπεδα και τις φυλακές γεμάτες, έγινε αξιωματική αντιπολίτευση και ο Νόμος μας έβγαλε Βουλευτή τον Δηκιγόρο Αγωνιστή Φίλιππο Περισοράτη.

Όπως σε όλη τη χώρα, έτσι και στο Νομό Ημαθίας, έπρεπε η επιρροή του ΕΑΜ να περιοριστεί. Να φτάσει στο ποθητό ποσοστό κάτω του 10%. Οι προγραμμαμένοι πολλοί. Αλίμονο σε εκείνους που δεν περίμεναν την Ασφάλεια στο σπίτι να τους συλλάβει. Αυτούς θα τους αναλάμβανε το δοσίλογο παρακράτος. Το παρακράτος που όχι μόνο είχαν θητεύσει στο πλευρό των κατακτητών φορώντας κουκούλες και συντάσσοντας καταλόγους πατριωτών και τώρα με τη «γνώση» και την αποκτηθείσα «πείρα» φώλιαζαν και αποτελούσαν τα κυρίαρχα βασικά στελέχη σε όλους τους κατασταλτικούς και ιδεολογικούς μηχανισμούς, Και αυτό γιατί εκτός την πείρα που ήταν απαραίτητα, ήταν και «δοκιμασμένοι σ αυτό το είδος» δράσης, θα έκαναν τη «δουλειά υπεύθυνα και σωστά». Αυτή ήταν άλλωστε και η εντολή του επικεφαλής της αγγλικής αποστολής στην Ελλάδα Κρίς Γούτχαους : «...Και οι πράκτορες μας να καταδίνουν τους αγωνιστές του ΕΑΜ στις Γερμανικές διοικητικές αρχές...». Οσοι απ τους προγραμμαμένους απο πριν ή προγράφονταν μέσω των «καταλόγων» που εκφωνούσε ο επικεφαλής του Γκρούπ κατα τη διάρκεια που λειτουργούσε η «μηχανή παραγωγής προγραμμένων» στην Ασφάλεια και κατόρθωναν να διαφύγουν τη σύλληψη, τους περίμεναν τα σκαλοπάτια του Δικαστικού μαγάρου στην Βέροια, ο φράκτης του στρατιωτικού Μουσείου στη Νάουσα και η πλατεία της Μελίκης. Βέβαια οι Ασφάλειες είχαν και παράθυρα...

Όταν λοιπόν, ο συλληφθής και αθωωθείς αδερφός μου, και απ τα δυό αλληπάλληλα στρατοδικεία, και μπόρεσε να σταθεί στα πόδια απ τα βασανιστήρια κάθε πρωϊ, μέχρις ότου εκδικαστούν οι δυό υποθέσεις για τις οποίες των κατηγορούσαν τον χρησιμοποιούσαν, σαν προπέτασμα στην κλούβα που ο στρατός και η χωροφυλακή χρησιμοποιούσε στις μετακινήσεις του.

Η Μητέρα μας, μαζί με πολλές άλλες Μάνες, γυναίκες και παιδιά κάθε πρωϊ από τα μαύρα μεσάνυχτα, περίμεναν έξω από την Ασφάλεια να δει «αν θα τον πάρουν και σήμερα» στην κλούβα και γύριζε γεμάτη πίκρα και πόνο. Πίκρα και πόνο που έπρεπε να σφύξει την καρδιά της να μήν φανεί ο πόνος της, για να μπορεί να δώσει κουράγιο στη γυναίκα του και τα παιδιά, που όλοι περίμεναν με αγωνία και λαχτάρα να φέρει την καλή είδηση: «ευτυχώς σήμερα δεν τον πήραν». Αυτή η είδηση όμως μόνο με ψέματα μπορούσε να έρθει. Το βράδυ πριν σουροπώσει ξαναπήγενε να μάθει, να δει με τα ίδια της μάτια, αν γύρισε ζωντανός και όταν ερχόταν απαγοητευμένη

σιγομουρμούριζε: «Τι θα γίνουν αυτά τα παιδιά και η γυναίκα του, αν ώ μη γένοιτο το αυτοκίνητο πατήσει κάποια νάρκα ή πέσουν σε ενέδρα;». Γλύτωσε απ τον αλβανικό πόλεμο για να σκοτωθεί τώρα στα καλά καθούμενα;...

Αυτές ήταν οι συνθήκες κάτω απ τις οποίες χιλιάδες Αντιστασιακοί βρέθηκαν στα στρατόπεδα, τις φυλακές και τα εκτελεστικά αποσπάσματα με μόνη την κατηγορία «έγκλημα» η συμμετοχή τους στην Αντίσταση.

Για τις φυλακές, τις ίδιες φυλακές στις οποίες ζήσαμε για πολλά χρόνια χιλιάδες πολιτικοί κρατούμενοι, ο συμπατριώτης μας Δημήτριος Βικέλας μετά την επίσκεψή του, στο βιβλίο του από «Νικοπόλεως εις τον Ολυμπον» αναφέρει: «Το φρούριο τούτο εννοεί το Επταπύργιο χρησιμεύει την σήμερον ως φυλακή. Τοιούτος εν γένει ο προορισμός οσων φρουρίων διεσώθησαν εκ της εποχής εκείνης. Είδον άλλοτε τα του Παλαμιδίου και της Χαλκίδος, σήμερον δε επισκέφθην το των Πατρών. Ουδεν θλιβερώτερον των εντυπώσεων την οποίαν προξενεί των δεσμοτηρίων τούτων η θέα» Που να ήξερε ο καημένος, οτι και εν έτι 1945-74 οι αγωνιστές της Εθνικής Αντίστασης στιβάζονταν στα ίδια φρούρια και τη Γυούρα! Τη φυλακή χωρίς παράθυρα. Που με στημένα τα πολυβόλα την έχτισαν οι ίδιοι οι κρατούμενοι και σε συνέχεια ενταφιάστηκαν για πολλά χρόνια μέσα.

Σε αυτές ακριβώς τις ίδιες φυλακές, που ο συμπατριώτης μας Δημήτριος Βικέλας, χαρακτήρισε «Ουδέν θλιβερότερον των εντυπώσεων την οποίαν προξενεί των δεσμοτηρίων τούτων η Θέα» εζησαν για πολλά χρόνια χιλιάδες πολιτικοί κρατούμενοι, μεταξύ των οποίων και πολλές εκατοντάδες γυναικών. Γυναίκες που ειχαν φυλακιστεί και αυτές για τις πολιτικές τους πεποιθήσεις και απόψεις και μόνο, χωρίς να εχουν διαπράξει κανένα έγκλημα. Γυναίκες της Αριστεράς που ειχαν πάρει μέρος στην Αντίστασης, μάλιστα μερικές από αυτές ηταν σε τέτοια ηλικία, που δεν ειχαν προλάβει καν να κάνουν αυτό...Γυναίκες όλων των ηλικιών. Νέες και μεγαλύτερες αλλα και μικρές κοπέλες ως και έφηβες ακόμα: εργάτριες και μορφωμένες, αναλφάβητες αλλά και γιατροί, δικηγόροι, επιστήμονες, εκπαιδευτικοί, καλλιτέχνες, ηθοποιοί, φοιτήτριες και μαθήτριες. Γυναίκες παντρεμένες, νεογέννητες και σε ενδιαφέρουσα. Γυναίκες που γέννησαν και μεγάλωσαν τα παιδιά τους για ακρετά χρόνια στη φυλακή. Γυναίκες που άφησαν πίσω δυό και τρία μωρά παιδιά. Ολες τους εκτός απ τα πιστεύω και τις ιδεολογικές πεποιθήσεις, δεν ειχαν κάνει κανένα αδίκημα. Χωρίς να κάνουν τίποτε καταδικάστηκαν σε εξοντωτικές ποινές. Γυναίκες που, όντας Μητέρες ή και ανήλικες ακόμα καταδικάστηκαν σε βαριές ποινές, δīs και τρίς ισόβια ή ακόμα και σε θάνατο. Και δεν ηταν λίγες εκείνες, με πρώτη τη Δασκάλα Γκίνη που εκτελέστηκαν και πολλές αλλες, που δεν βγήκαν ζωντανές απ τα κολαστήρια των φυλακών και τα ξερόβραχα των τόπων της εξορίας.

Οι γυναίκες που καταδικάστηκαν σε θάνατο απ τα διάφορα στρατοδικεία της χώρας και εκτελέστηκαν ηταν πολλές. Γυναίκες που μπήκαν σαν τα μπουπουκία και βγήκαν γριές απ τις φυλακές οσες επέζησαν. Μόνο στο Γουδί που ηταν τόπος εκτελέσεων των καταδικασμένων σε θάνατο των φυλακών Αβέρωφ, εκτελέστηκαν δεκαέξη (16) γυναίκες. Ανάμεσά τους και μωρομάνες, μα και μπουμπουκία που τα έκοψαν το νήμα της ζωής πριν ακόμα πρόλαβουν να ανθήσουν και να γευτούν τη ζωή. Δεν μπόρεσα να μάθω ποιά απ τις γυναίκες κρατούμενες έγγραψε το πιό κάτω ποιήμα:

«Εσένα δεν σ άφησαν χρυσή μου. Μπουμπουκί αγνό, μικρό ακόμα ν ανθήσεις, να γευτείς τη ζωή. Σ εμπόδισαν Χρυσή μου να νοιώσεις τη γλυκιά μητρική αγάπη και στοργή. Δεν έπαιξες Χρυσή μου στα δρομάκια του χωριού

σου κυνηγητό με τις συνομηλικές σου, γιατί σε κυνηγούσαν οι ίδιοι από σπίτι σε σπίτι, από χωριό σε χωριό. Απ συνοικία σε συνοικία και από πόλη σε πόλη. Και όταν δεν είχες χώρο να κρυφτείς κηρυγώντας σε οδήγησαν στις σπηλιές και τότε ηρθαν οι λόχοι ορεινών καταδρομών τα ΛΟΚ ...

Αντί για οικογενειακή θαλπωρη, σε ρίξαν πολύ μικρή ακόμα στα μπουντρούμια της φυλακής. Ομως εσύ στάθηκες, πάλεψες, Νίκησες...

Δεν υπήρξε και δεν θα υπάρξει μεγαλύτερο δράμα από το να έχεις γεννηθεί Ανθρωπος, και να σε έχουν με τους κοινωνικό-οικονομικούς μηχανισμούς χτίσει γυναίκα και να σε βάλουν φυλακή, γιατί αντιλήφθηκες την αδικία που σου έγινε και αγωνίζεσε να αποκτήσεις ξανά την Ανθρώπινη ιδιότητα. Και το πιο τραγικό να έχει περάσει μισός σχεδόν αιώνας και να μην γνωρίζει ένας μεγάλος αριθμός Ελλήνων ότι εκτός απ τους άντρες πολιτικούς κρατούμενους υπήρχαν και πολλές εκατοντάδες γυναίκες. Και η αναφορά αυτή στη ζωή των κρατουμένων γυναικών, δεν σημαίνει ότι προτρέπει στην οποιαδήποτε πολιτική ή προσωπική μνησικακία. Απλώς θυμίζει, πως δεν μπορεί και δεν πρέπει τα γεγονότα αυτά να ξεχνιούνται. Και δεν πρέπει να ξεχνιούνται, γιατί μέσα απ τη γνώση είναι δυνατόν να έρθει η αλληλοκατανόηση και η αληθινή συμφιλίωση που θα βοηθήσει να προχωρήσουμε μπροστά από κοινού, παρά τις όποιες διαφορετικές απόψεις και αντιπαραθέσεις στον δρόμο για ένα αύριο χωρίς απάνθρωπες «φυλακές ιδεών» για γυναίκες και άντρες...

Στις φυλακές εκτός απ την κύρια είσοδο και τις πόρτες της Διεύθυνσης που ανοίγει προς τα μέσα, όλες οι άλλες πόρτες ανοίγουν προς τα έξω και αυτό όχι βέβαια για οικονομία χώρου, αλλά για να μην μπορεί ο κρατούμενος να υπερασπιστεί τον εαυτό του όταν απειλείται πίσω απ την πόρτα. Μετά το κλείσιμο της πόρτας, ο λόγος του κρατούμενου «άσημος» και «αχνός», δεν φτάνει να ακουστεί και όταν ορθώνεται να καταγγείλει κατάρρηση, κακομεταχείριση ή βασανισμό. Έτσι η σχέση του κρατουμένου με τη διεύθυνση και τους εσωτερικούς μηχανισμούς της φυλακής, να είναι μια σχέση γίγαντα με νάνο. Το Απαν με το τίποτα. Μια διεύθυνση με απεριόριστα δικαιώματα. Μονοκράτορες Ανθρωπίνων σωμάτων, ψυχών και σκέψεων. Ερμαιο στα χέρια των Νονών. Και όταν συβμεί ο κρατούμενος να είναι πολιτικός, τότε η σχέση αυτή δεν είναι μόνο τραγική και απερίγραπτη. Είναι μια σχέση που δεν μπορεί να την συλλάβει ανθρώπινος Νούς, αν δεν την έχει ζήσει.

Την εποχή εκείνη, το να είσαι πολιτικός κρατούμενος, ήταν ταυτόσημο με το μελλοθάνατο και αν ακόμα η ποινή σου δεν ήταν σε θάνατο. Και ήσουν μελλοθάνατος γιατί σαν πολιτικός-ιδεολογικός αντίπαλος-δεν ήξερες τί μπορούσε να σου συμβεί απ τη μιά στιγμή στην αλλη. Και δεν ήξερες, γιατί οι επιδρομές των ροπαλοφόρων-κουκουλοφόρων μπράβων στις φυλακές (Σπάρτη κλπ) και ειδικά στα αντίσκηνα-Γυάρο, Μακρόνησο κλπ-και τα κέλια καθιστούσαν εφιαλτική την εκτέλεση της οποιας ποινής.

Ο πολιτικός κρατούμενος εκτός απ όλους τους άλλους περιορισμούς, στερήσεις και τιμωρίες διέτρεχε την κάθε ώρα και στιγμή τον κίνδυνο με μιά καλοστημένη προβοκάτσια, να βρεθεί εκ νέου στο στρατοδικείο και να του επιβληθεί η ποινή του θανάτου, με το αιτιολογικό ότι πρωτοστάτησε σε στάση ή συμμετείχε σε οργάνωση απόδρασης... κλπ. Ακόμα και μια λέξη μπορούσε να ερμηνευτεί σαν υβριστική, μια λέξη γραμμένη σε μια κόλλα ή η ανεύρεση ενός βιβλίου, στις συχνότερες έρευνες μπορούσε να θεωρηθεί σύνδεση με τον έξω κόσμο, συγκρότηση κομματικής οργάνωσης, οργάνωση στάσης και απόδρασης κλπ. Και δεν ήταν λίγοι οι μικροποινίτες, που στήθηκαν στο τείχο

με κατηγορητήρια που σχηματίστηκαν με κατασκευασμένες προβοκατόρικα μέσα στη φυλακή κατηγορίες.

Αυτές οι προβοκάτσιες που ήταν συχνότατες, είχαν 4 βασικούς στόχους:α) Να εφαρμόζονται οι εντολές κατά τέτοιο τρόπο, ετσι που να γίνεται κάθε μέρα που περνά και πιο αφόρητη και δυσβάστακτη η ζωή του πολιτικού κρατουμένου. β) Στο να αποσπάσουν μέσω της τιμωρίας-απομόνωση ξυλοδαρμούς κλπ-δηλώσεις μετανοίας γ) Να μην διαμαρτυρόμαστε για τις καθημερινές εκτελεσεις και δ) Να μην διαμαρτυρόμαστε για τις τραγικές από κάθε άποψη συνθήκες και κυρίως να μην διεκδισούμε στο να μην μας αφαιρούν μέρος απ τα ψίχουλα διατροφής, είδη καθαριότητας, νερού κλπ, κλπ. που σαν κρατούμενοι υποτίθεται οτι δικαιούμασταν.

Όταν είναι γνωστό οτι στις φυλακές κυριαρχούσε και κυριαρχεί η διακίνηση ναρκωτικών, η μαύρη αγορά, τα αναίτια βασανιστήρια, οι επι μέρες καθηλώσεις, το κρέμασμα στη συκιά-στη Γυούρα-η σταύρωση και το οργανωμένο έγκλημα. Όταν και σήμερα ακόμα η ίδια η πολιτεία παραδέχεται οτι στα κυκλώματα των φυλακών, συνυπάρχουν και δρούν αρμονικά από κοινού: δεσμοφύλακες, διευθυντές, γιατροί, αστυνομικοί, δικηγόροι και λειτουργοί της θέμιδος ακόμη, αντιλαμβάνεται ο καθένας τί συνέβαινε τότε, που όχι μόνο οι ανθρωποφύλακες είχαν απεριορίστα, ανεξέλεκτα και ατιμώρητα δικαιώματα στη ζωή του κρατουμένου, αλλά είχαν εκτός απ όλα τα άλλα πλεονεκτήματα που συνεπάγονταν και συνεπικουρούσε η εξόντωση ενός πρόσθετου πολιτικού κρατούμενου και διάφορα έπαθλα : άμεση βαθμολογική προαγωγή, προνομιακή μετάθεση του σωφρονιστικού υπαλλήλου στον τόπο της καταγωγής του ή την μόνιμη παραμονή στις φυλακές του τόπου της διαμονής του, αν συνέβαινε να κατάγεται απ την ίδια πόλη κλπ.

Η τύχη του κρατουμένου, μόλις κλείσει η πόρτα πίσω του εναποτίθεται στα χέρια της όποιας ανεξέλεγκτης αρχής. Μιάς αρχής που λειτουργεί αυτόνομα παραβλέποντας και παραβιάζοντας τα λίγα ψίγματα δικαιωμάτων που μπορεί να έχει ο κρατούμενος. Αν αυτό ισχύει για τον κρατούμενο του ποινικού δικαίου, αντιλαμβάνεται ο καθένας τί σημαίνει να εισαι πολιτικός κρατούμενος σε εποχές λευκής τρομοκρατία, εμφυλίου πολέμου και καθημερινών εκτελέσεων. Αυτό ακριβώς το κλήμα με έναν εκθέτη στην Νιοστή ζούσαν οι πολιτικοί κρατούμενοι σε όλες τις φυλακές.

Οι στόχοι που επιδίωκαν οι κρατούντες με τον εγκλεισμό των Αντιστασιακών στα στρατόπεδα και τις φυλακές, ήταν να εξοντώσουν όσους δεν τους έπιασε το βόλι του κατακτητή, δεν πρόλαβαν να εξοντώσουν άμεσα οι εθνοκτόνοι συμμορίες, με συνοπτικές διαδικασίες ΧΩΡΙΣ ΑΠΟΔΕΙΞΕΙΣ Η ΚΑΙ ΕΝΔΕΙΞΕΙΣ ΑΚΟΜΑ τα έκτακτα στρατοδικεία. Και λέω χωρίς ενδείξεις, γιατί δεν είναι λίγες οι περιπτώσεις, που καταδικάστηκαν Αντιστασιακοί σε θάνατο και εκτελέστηκαν για «φόνους» που όμως πολλοί απ τους «δολοφονημένους» ζούν και σήμερα ακόμα.

Τρεις λοιπόν, ήταν οι στόχοι που επιδίωκαν με τον εγκλεισμό οι κρατούντες α) Να απομονώσουν τον Αντιστασιακό απ το λαό και το λαό απ τους συναγωνιστές του β) Να τον εξοντώσουν βιολογικά με μία στημένη προβοκάτσια να τον στείλουν ξάνα στο στρατοδικείο, αλλά και μέσω των στερήσεων, καλομελετημένο υποσιτισμό και αντίξωων συνθηκών ζωής και γ) Να τον εξοντώσουν ηθικά, πολιτικά και αγωνιστικά με την δήλωση μετανοίας. Βέβαια ποτέ δεν παράβλεπαν ή παραμελούσαν και τα άλλα δυό μέτρα και εκαναν το κάθετί προκειμένου να δώσουν τα προσδοκόμενα.Το κύριο βάρος

ομως το ρίχνανε στη δήλωση μετανοίας.Τη δήλωση την ζητούσαν μέχρι τη στιγμή που ο επικεφαλής του εκτελεστικού αποσπάσματος θα φώναζε τη λέξη «Πύρ».

Αυτή η λέξη που όχι μόνο θυμίζει θάνατο, αλλά προκαλεί και επιβάλλει θάνατο. Και ενώ είναι συνόνιμη του θανάτου, παράλληλα περιέχει και το ύψιστο ανθρώπινο μεγαλείο. Η λέξη αυτή και πριν ειπωθεί, μα και όταν ειπωθεί αποδείχνει πόσο αληθινά μεγαλοπρεπής είναι ο χαρακτήρας του Ανθρώπου, που πηγαίνοντας προς το σίγουρο θάνατο, παραμένει πιστός και επιμένει γαλήνια στα ιδανικά και τα οράματα με το κεφάλι ψηλά και αγέροχο ύφος, που εξοργίζει αυτούς που επιζητούσαν το θάνατό του, των δικαστών και των... δημίων του. Όταν αρνείται να ζήσει με τους όρους που του προσφέρουν (δήλωση μετανοίας) γεγονός που θα αποτελούσε λύτρωση για τους δικαστές που με συνοπτικές διαδικασίες τον έστειλαν στο απόσπασμα, μα και για τους δημίους του.

Το απόσπασμα είναι ένα μικρό στρατιωτικό τμήμα με ειδική αποστολή. Το ίδιο και το Θρησκευτικό απόσπασμα των εξομολογητών. Και εδώ είναι που μπαίνει το μεγάλο το πελώριο ερώτημα : με πιά δικαίωμα οι επιβίτορες της δοτής εξουσίας, συγκροτούσαν εκτελεστικά αποσπάσματα από στρατιώτες επιστρατευμένους τους οποίους μετέτρεπαν και τους χρησιμοποίησαν σαν Δημίους, να εκτελέσουν τους «εγκληματίες» που στην πραγματικότητα δεν ήταν παρά ιδεολογικοί τους αντίπαλοι; Εγκλημα σημαίνει μια βαριά εγκληματική πράξη. Σημαίνει παράβαση του γραπτού ή άγραφου Νόμου. Παραβίαση του δικαίου στις οργανωμένες κοινωνίες. Και αναρωτιέται κανείς πιά ακριβώς δίκαιο παραβίασαν ή πιά έγκλημα διέπραξαν οι αγωνιστές της Εθνικής Αντίστασης, ώστε να τους στήνουν οι επιβίτορες της εξουσίας στον τοίχο; Ποτέ δεν μας είπαν πιά απ τις δυό μορφές δικαίου παραβίασαν οι εκτελεσθέντες Αντιστασιακοί; Εκτός πιά και αν θεωρείται έγκλημα να συμμετάσχει κανείς στον αγώνα να μην κατακτηθεί η χώρα και για να απελευθερωθεί όταν είχε κατακτηθεί.

Όπως όλα τα άλλα ιστορικά φαινόμενα, έτσι και το δίκαιο εμφανίζεται ιστορικά μετά το πέρας της κοινωνίας των Ανθρώπων στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής.

Οι Κοινωνικές μορφές ζωής, που προηγήθηκαν του καθεστώτος ιδιοκτησίας, ήταν απαλλαγμένες απ το στοιχείο της βίας, τόσο κατά τον σχηματισμό, αλλο τόσο στη λειτουργία και τη διατήρησή τους. Οι κοινωνίες αυτές δεν είχαν λόγο για να ασκήσουν βία, γιατί δεν συνέτρεχαν οι λόγοι να έχουν δίκαιο. Το ίδιο δεν είχαν και κράτος, αφού δεν είχαν τα άτομα περιουσιακά στοιχεία και ξεχωριστά συμφέροντα για να τα προστατεύσει.

Το δίκαιο στις ιδιοκτησιακές κοινωνίες είναι λένε η «έλλογη», η «ρυθμισμένη» ανθρώπινη, βία μέσα στον κοινωνικό χώρο. Η ουσία και το περιεχόμενο λοιπόν, του δικαίου βρίσκεται στο στοιχείο της ανθρώπινης βίας μέσα στον κοινωνικό χώρο, με σκοπό την προστασία της ατομικής ιδιοκτησίας της οποίας ήταν και παραμένει το παράγωγο -υποπροϊόν της εργασίας. Για τους ίδιους λόγους αμέσως μετά κάνει την εμφάνισή του και ο Δήμιος. Ο Δήμιος είναι το πρώτο κατασταλτικό όργανο-μέσο, που πήρε η ιδιοκτησιακή κοινωνία να προστατευθεί η ιδιοκτησία μετά τον Μωσαϊκό Νόμο το οφθαλμός αντί οφθαλμού.

Απ την εποχή που η κοινωνία των Ανθρώπων, πέρασε στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής μέχρι σήμερα, το φαινόμενο της ιδιοκτησιακής-ταξικής ΒΙΑΣ, έλλογη και ρυθμισμένη σε ομαλές περιόδους και

καταστάσεις, αλλογη, ασύδωτη και δολοφονική σε έκτακτες. Άλλοτε με τυμπανοκρουσίες και άλλοτε εν κρυπτώ και παραδύστω για το παραμικρό σκίτρημα του διαφορετικού και για την εξάλειψη του διαφορετικού. Έχει διατηρήσει και εμπλουτιστεί, έτσι ώστε να αιτιολογηθεί η όποια αλλογη και δολοφονική ΑΤΙΣ, με δύο ακόμα χαρακτηριστικά που είναι α) ο ευσεβισμός, η εμμονή στις Νόρμες του Θρησκευτικού δόγματος προστασίας της ιδιοκτησίας, που πρώτη η Θρησκεία αλλά και β) με έναν ιδιότυπο και ιδιόμορφο εθνικοκεντρισμό, που απ τις αρχές του 20ου αιώνα λόγω του ότι οι ανιδιοκτήτες κατάφεραν σημαντικές νίκες στην ταξική τους πάλη μαζί με τους «αλλοτριωμένους» απ τις λαϊκές ρίζες διανοούμενους. Η ιδιοκτησιακή βία εκφράζεται με εκλογικούς νόμους, με κοινοβουλευτική δημοκρατική επίφαση, με διάφορους τρομονόμους, με στρατιωτικούς Νόμους και τις δικτατορίες με εργαλείο τη βία. Και όταν και η δικτατορία δεν αποδόση το προσδοκόμενο αποτέλεσμα τον εμφύλιο πόλεμο και τα εκτελεστικά αποσπάσματα.

Οι εκτελέσεις στις οργανωμένες ιδιοκτησιακά κοινωνίες, γίνονται με πολλούς τρόπους: Λιθοβολισμό των ολίγων που τόλμησαν και άρθρωσαν διαφορετική φωνή στη αυγή του διαφορετικού, τον τροχό και την πυρά των «αιρετικών» στο Μεσαίωνα, τον απαγχονισμό και την Γκιλοτίνα των «γραφιάδων» στη Γαλλία, στους φούρνους στη Γερμανία του Χίτλερ, την διαπόμπευση των «αστών» στην Κίνα και το στραμπούλιγμα της δημοκρατίας με τα Γκουλάρ στη ΕΣΣΔ κλπ και στην Ελλάδα, το καθεστώς χρησιμοποιεί τους στρατευμένους εικοσάχρονους πολίτες. Την ίδια τύχη είχαν και τα «μολυσμένα» με κάτι το διαφορετικό βιβλία μα και αυτοί που τα έγραφαν.

Για να αρκεστούμε στα δικά μας. Στην αρχαία Ελλάδα τις εκτελέσεις τις έκαναν οι δούλοι. Μετά το 21 τον δήμιο τον διάλεγαν ανάμεσα στους θανατοποινίτες και για αντάλλαγμα του χάριζαν τη ζωή. Τα δυό αυτά εστω γεγονότα πείθουν, ότι στην οργανωμένη κοινωνία απ την αρχαιότητα ακόμα οι πρόγονοί μας τους δήμιους, εκτός του ότι τους διάλεγαν ανάμεσα στους δούλους με κάποιο αξιόλογο αντάλλαγμα σαν αυτό που παραχωρούσαν οι σύγχρονοι πρόγονοί μας, την ζωή του θανατοποινίτη εκτελεστή αναρωτιέται κανείς, με ποιά λογική ή δικαίωμα οι ζώντες σήμερα ακόμα σφετεριστές της εξουσίας Ελέω Τσιώρτσιλ, χρησιμοποιούσαν τα επιστρατευμένα παιδιά του λαού σαν δημίους και με την τυφλή κρατική βία μετέτρεψαν τα αθώα παιδιά σε Δήμιους;

Με πιά λογική και δικαίωμα παραβίασαν τις συνειδήσεις αυτών των παιδιών που τα επιστράτευσαν; Δεν ήξεραν ότι συνείδηση σημαίνει ότι γνωρίζω τον ηθικό χαρακτήρα των πράξεων μου; Με πιά λογική και δικαίωμα έκαναν δολοφόνους αθώα παιδιά; Με πια λογική και δικαίωμα φόρτωσαν αυτά τα παιδιά με ενοχές και ερινύες για την υπόλοιπη ζωή τους; Δεν γνώριζαν ότι οι ερινύες ήταν οι θεότητες, που είχαν σαν έργο την εκδίκηση των εγκληματιών; Με πια λογική και δικαίωμα φόρτωσαν αυτά τα παιδιά με τύψεις συνείδησης; Αν σε αυτό προστεθεί και η περίπτωση, ότι σε κάποιο απ τα πολλά αποσπάσματα που κάθε πρωί γίνονταν στις διάφορες φυλακές εκτελέσεις, μπορεί να συμμετάσχει και ένας φαντάρος, που κάποια αυγή στον τοίχο ήταν στημένος ο Πατέρας του, ο Άδερφό του ή και η Μητέρα του ακόμα; Η Μητέρα ή ο Πατέρας του, γιατί θέλοντας ή από άγνοια βρέθηκε επάνω του ή επάνω της ενα κουπόνι του ΕΑΜ ή του ΚΚΕ ή φιλοξένησαν στο σπίτι τους κάποιον συγγενή ή φίλο, χωρίς να ξέρουν ότι το κατεστημένο αυτόν τον θεωρούσε παράνομο; Με πιά λοιπόν λογική ή δικαίωμα μετέτρεψαν αυτά τα εκατοντάδες παιδιά σε εγκληματίες και άθελά τους δολοφόνους;

Αλήθεια υπάρχει μεγαλύτερο έγκλημα να υποχρεώσεις κάποιον που υποχρεωτικά έχει επιστρατευθεί να υπηρετήσει την πατρίδα να τον μετατρέψεις σε εκτελεστή-δήμιο; Και το ακόμα πιο τραγικό, κάποια μέρα να βρεθεί στην ανάγκη να γίνει κατ εντολή άλλων πορταλοίας-πατροκτόνος, Μητροκτόνος και αδερφοκτόνος. Να σκοτώσει το φίλο, το γείτονα και τον συμπολίτη του;

Τέτοιας μορφής και φρίκης εγκλήματα μόνο άνθρωποι πωρωμένοι, δειλοί και ηθικά αναισθητοι, αδιάφοροι, δημαγωγοί και ασυνείδητοι, μπορούν να το σκεφτούν. Να μετατρέπουν σε δημίους εικοσάχρονα παιδιά υπο την απειλή, οτι αν αρνηθούν να συμμετάσχουν ή αν δεν στοχεύσουν σωστά, θα βρεθούν οι ίδιοι στον τοίχο. Ετσι δίπλα στους δικαστικούς φόνους, προστέθηκαν και οι εξαναγκασμένοι στρατιώτες να γίνουν άθελά τους Δήμιοι. Ούτε και αυτοί που κατατάσσονται εθελοντικά και με επίγνωση στη «Λεγεώνα των Ξένων» και τα «Τάγματα θανάτου» δεν χρησιμοποιήθηκαν με τον τρόπο, που χρησιμοποιήθηκαν τα επιστρατευμένα ελληνόπουλα.

Την δήλωση δεν παρέλειπε να τη ζητάει και ο Παππάς, που εξομολογούσε τον θανατοποινίτη ή την θανατοποινίτησα γιατί δεν ήταν λίγες και οι γυναίκες που εκτελέστηκαν και παραβρίσκονταν και κατά τη διάρκεια της εκτέλεσης. Η διαφορά ανάμεσα στη διεύθυνση και τον Παππά ήταν, οτι ή μεν διεύθυνση τη ζητούσε με αντάλλαγμα: Τη ζωή, την ποινή και τη λευτεριά, ο Παππάς εκτός απ αυτά πρόσθετα και την παραβίαση της Θεϊκής εντολής : «οτι η ζωή του Ανθρώπου πρέπει να τελειώνει με δική του και μόνο εντολή».

Υπήρξαν χιλιάδες Ανθρωποι, που για το πιστεύω τους και μόνο : οτι η ζωή μπορούσε να γίνει όχι απλώς καλή αλλά και Ανθρώπινη αν αλλάξουν μερικά πράγματα. Οι Ανθρωποι αυτοί που έδωσαν τη ζωής τους και χιλιάδες άλλοι που έμειναν όπως εγω δεκαπέντε και πλέον χρόνια στη φυλακή και τρία στην εξορία την περίοδο της χούντας των συνταγματαρχών της 21ης Απριλίου του 1967, γι αυτόν ακριβώς το σκοπό. Οι άνθρωποι αυτοί για την Εκκλησία δεν υπήρχαν. Αυτή λοιπόν η Εκκλησία, που πρωτοστατούσε στην απόσπαση δήλωσης, στα 38 και πλέον χρόνια που υπήρχαν πολιτικοί κρατούμενοι στη χώρα μας δεν υπήρχαν πολιτικοί κρατούμενοι. Δεν τους θυμήθηκε ποτέ αυτές τις χιλιάδες των κρατουμένων παρά μόνο για τη δήλωση. Η Εκκλησία δεν έχει προσφέρει στις χιλιάδες των πολιτικών κρατουμένων τίποτε, μα τίποτε απολύτως εκτός από μιά Αγία Γραφή που ζήτησα από τον Μητρολίτη Σύρας που επισκεύτηκε στο Νοσοκομείο της Σύρας, όπου νοσηλεύτηκα μεταφερμένος με το φορείο απ τη Γυάρο, την οποία Αγία Γραφή όμως, μου την πήραν στις φυλακές της Κέρκυρας, με το αιτιολογικό οτι θα την χρησιμοποιούσα για «χαρτί υγείας». Ενα κόκκινο αυγό και ενα κουλουράκι το Πάσχα του 1952 στις φυλακές Αργοστολίου της Κεφαλονιάς.

Και ήρθε η δικτατορία του 1967, που τόσες καταστροφές προκάλεσε στη χώρα και το λαό με αποκορύφωμα τη διχωτόμηση της Κύπρου. Για να μην γίνει έστω και το 1967 η κάθαρση με τις εκλογές που ζητούσε ο λαός να γίνει ακόμα απ το 1944. Κινήθηκαν Θεοί και δαίμονες και μαζί με τους δαίμονες και η Εκκλησία, με πρώτο και καλύτερο τον Αρχιεπίσκοπο Ιερώνυμο, να μὴν τιμωρηθούν όλα τα παιδιά που συμμετείχαν σε αυτό το αποτρόπαιο έγκλημα. Εστυψαν όλοι μαζί το μυαλό τους και να η μεγάλη ανακάληψη-ευφύρεση. Η μεγαλύτερη του αιώνα : « Το Νομικό στιγμιαίο αδίκημα», ούτε καν έγκλημα δεν χαρακτηρίστηκε η εφτάχρονη γύψο-θεραπεία του σακατημένου απ τα τριαντά οκτώχρονα (38) πολλαπλά κατάγματα που είχε υποστεί ο λαός!!!

Μια εφεύρεση που περιόριζε την ευθύνη για όλα τα εγκλήματα που διέπραξε η εφτάρχονη δικτατορία. Με την ανακάλυψη αυτή, την ευθύνη για αυτό το τερατούργημα την είχαν μόνο μερικοί μερτημένοι στα δάκτυλα άνθρωποι. Όλοι οι άλλοι, οι χιλιάδες που συνέβαλαν στην επικράτηση, την επιβολή και τη διατήρησή της, μια ολόκληρη επταετία κρίθηκαν με την εφεύρεση του «στιγμαίο» αθώς περισσότερες. Λές και έριξαν ένα βεγγαλικό που τσουρούφλησε κάποιον για το οποίο έπρεπε να τιμωρηθούν για στιγμαίο αδίκημα.

Η πρώτη άφηση αμαρτιών αμέσως μετά την πομπόδικη δίκη και την καταδίκη ήταν η μετατροπή των ελαχίστων της ποινή αυτών που καταδικάστηκαν σε θάνατο σε ισόβια. Όμως τα παιδιά παρέμειναν στη φυλακή. Και η φυλακή εκτός του ότι είναι βαριά έχει και ένα ελάττωμα: Είναι για τους λεβέντες. Και αυτοί δεν ήταν λεβέντες και ως έκανα μερικοί τους λεβέντες και δεν ήθελαν να υποβάλουν οι ίδιοι αίτηση προς την πολιτεία να τους δωθεί χάρη. Όμως γιατί να την κάνουν αυτοί, αφού σε κοινή σύμπαράταξη και από κοινού ορμόμενοι Θεοί και δαίμονες, που τους έσωσαν απ το απόσπασμα, τώρα είχαν κάνει πρωταρχικό θέμα και μέλημα της ζωής την αποφυλάκισή τους. Τώρα η Ιεραρχία της Εκκλησίας αντιλήφθηκε ότι υπάρχουν «πολιτικοί κρατούμενοι».

Η καταδίκη των ελαχίστων χουντικών, έδωσε και σε μάς τις χιλιάδες των πολικών κρατουμένων να καταλάβουμε τί σημαίνει αρωγή και συμπαράσταση της ιεραρχίας της Εκκλησίας «εντός των φυλακών ήμουν και δεν...». Για να μην διαπράξει και για δεύτερη φορά το ίδιο «λάθος», κάθε Πάσχα και Χριστούγεννα, αλλά και ενδιάμεσα η Ιερά Σύνοδος, εκτός απ όλες τις άλλες επιδαφιλεύσεις που τους προσέφερε, ζητούσε απ την κυβέρνηση να δώσει και σε αυτούς τους «ελάχιστους χάρη», χωρίς να τη ζητήσουν οι ίδιοι με αίτησή τους. Και γιατί παρακαλώ να το ζητήσουν οι ίδιοι, αφού η ίδια δουλειά γίνονταν, χωρίς οι ίδιοι να εκτεθούν... Στην προσπάθεια αυτή η Ιερά Σύνοδος είχε και τη συνέναιση της Ν. Δημοκρατίας και συμμετείχαν αρκετοί βουλευτές της Ν Δημοκρατίας στο θεάρεστο έργο, χωρίς να λείπουν και οι του ΠΑΣΟΚ. Και δεν έλλειπαν γιατί το βασικό σύνθημα του κατεστημένου ήταν ότι δεν μας «περισέβει κανένας». Συνεπώς το πρόβλημα ήταν ποιό απ τα δυό κόμματα θα πάρει τους περισσότερους απ τους μή τιμωρημένους χουντικούς.

Όπως όλα τα άλλα φαινόμενα έχουν την ιστορία τους, έτσι και η Εκκλησία έχει τη δικιά της. Ενώ η Επανάσταση του 21, ήταν κοινωνικό-εθνικο-απελευθερωτική και όχι μόνο εθνικό-απελευθερωτική όπως μας την παρουσιάζουν, για λόγους ιστορικούς και συγκαιρίας. Ο ιστορικός συμβιβασμός που οι πρωταγωνιστές αστοί έκαναν με τους Κοτζαμπάσηδες-Προεστούς και τον Κλήρο αποτέλεσαν την Αγία και ομοούσιο Τριάδα. Ο Κλήρος λόγω των προσβάσεων και τη συνεργασία που μακρόχρονα είχε με τον κατακτητή δυνάστη και κυρίως την μεγάλη και συμπαγή ιδιοκτησία που κατείχε, είχε το πακέτο ελέγχου στην μετά το 21 διακυβέρνηση της Χώρας, αδιατάραχτα μέχρι το 1909. Το 1909 οι αστοί, έκαναν μια πρώτη προσπάθεια να της αφαιρέσουν το πακέτο ελέγχου, ώστε έστω να συγκυβερνήσουν. Δεν τα κατάφεραν όμως και η Εκκλησία εξακολουθούσε να έχει κατάτι μειωμένο το πακέτο. Η Εκκλησία ήταν, και είχε πάντα αρωγό στην έμμεση διακυβέρνηση τις αντιδραστικές δυνάμεις και το παλάτι.

Η Εκκλησία αυτοανακηρύσσοντας τον εαυτό της αντιπρόσωπο του Θεού στη γή, και οχυρωμένη πίσω απ το «πιστεύω» που οποιού συντάκτης είναι η ίδια, ποτέ δεν αρκέστηκε στα Θεολογικά της καθήκοντα. Ο λαός την εποχή της

σκλαβιάς, ζούσε υπό την απόλυτη εκκλησιαστική κυριαρχία. Το κακό έγινε χειρότερο, μετά την συγκρότηση του κράτους. Και το Νεοσύστατο κράτος ζεί υπό τη δική της απόλυτη εξουσία. Είναι αυτή που καθορίζει το είδος, το μέγεθος και την ποιότητα της παιδείας. Είναι αυτή που καθαρίζει το τοπίο απ τους ενοχλητικούς και εξοντώνει μεθοδικά έναν ένα, του άξιους αγωνιστές του 1821, Το πρώτο κρούσμα απήνους διαγμού απ την ελλαδική Εκκλησία, που θέλει να έχει το επάνω χέρι στις εξελίξεις, είναι ο Σοφός πρωτεργάτης του κοινωνικού-απελευθερωτικού αγώνα Θεόφιλος Καΐρης και ακολουθούν πολλοί άλλοι.

Η Εκκλησία πάντα διεκδικούσε και θα διεκδικεί τη συμμετοχή της στην πολιτική εξουσία. Ποτέ δεν ανέχθηκε την διαφορετικότητα. Ποτέ δεν αποδέχθηκε τη δημοτική σαν την ζωντανή γλώσσα του λαού. Τη γλώσσα που κατ'εξοχήν εκφράζει ένα λαό, μα ούτε και τη ζωντανή παράδοσή, (ήθη και έθιμα χωρίς ταμπού και μυστηριό-μυστήρια) που εκφράζουν την ιδιοσυστασία της. Ποτέ δεν σεβάστηκε, μα ούτε και δέχθηκε ποτέ και ας είναι ο λαός ο παραγωγός της γλώσσας και της παράδοσης. Ταμπουρωμένη πίσω απ την τυπολατρευτική Θεολογία και την νεκρολατρική παράδοση, δεν δέχθηκε οτι κάθε παιδί μπορεί να αναπτυχθεί διανοητικά και να πετύχει, αρκεί να εκπαιδευτεί σωστά και να βρίσκεται όχι μόνο μακριά, αλλά πολύ μακριά απ την περίπλοκη, τυπολατρική Εκκλησιαστική παράδοση. Το 1901 οργάνωσε τις διαδηλώσεις των φοιτητών εναντίον της ματάφρασης. Προκάλεσε εθνικό διχασμό το 1915-16 για να μη μεταφραστεί η Κοινή Διαθήκη στη Δημοτική-Μαλλιάρη γλώσσα, όπως την αποκαλούσε ο καθηγητής Γ. Μιστριώτης.

Ο αρχαίος ελληνικός πολιτισμός ήταν ΦΩΣ. Ήταν κοσμογονία και όχι θεολογία. Ζούσε στο Φώς και παρήγαγε Φώς και φιλοσοφία. Η φιλοσοφία είναι αυτή που αναζητά την αλήθεια, ενώ η θεοσοφία είναι αυτή που κηρύττει την τελειολογία. Μια θεωρία που δεν αφήνει χώρο στον Ανθρώπο να κάνει κάτι, αφού όλα είναι προκατασκευασμένα απ το Θεό. Το Θεό που εξουσιάζει το σύμπαν οριστικά και αμετάκλητα. Η φιλοσοφία αναζητά την αλήθεια, ενώ η θεολογία κηρύττει σαν αλήθεια την θεογονία. Η φιλοσοφία άνοιξε απέραντους ορίζοντες για την ανοδική πορεία του Ανθρώπου, στις τέχνες, τη λογοτεχνία και τις επιστήμες, που άρδευσαν την Ανθρωπότητα, σε βαθμό που ο σημερινός πολιτισμός αναγνωρίζει οτι τα πάντα ξεκίνησαν απ την Ελλάδα.

Ο αρχαίος ελληνικός πολιτισμός ήταν κοσμικός-οικουμενικός. Με τον ορθό λόγο, την αρετή της Ομηρικής εποχής και την ηθική του Σωκράτη. Υπεραμυνόμενος ο ελληνικός πολιτισμός της ηγεμονίας του ανθρώπινου Νού μια πλειάδα Σοφών: Αριστοτέλης, Δημόκριτος, Επίκουρος, Θαλής, Ισοκράτης, Πυθαγόρας, Πλάτων, Σόλων κλπ, κλπ, επηρέασε βαθιά την παγκόσμια σκέψη. Έναν πολιτισμό που στηρίζονταν στην αρχή του συμμετέχω, προσφέρω, δημιουργώ και κυρίως στην αμφισβήτηση, που δεν δέχεται τα δοσμένα στάνταρ. Που δέχεται, οτι η ουτοπία αποτελεί την αφετηρία κάθε καινούριου καθώς και την άμμιλα που είναι το βασικό συστατικό στην έρευνα.

Οι Έλληνες μέσω του μορφωτικού πολιτισμού, έγιναν λαός μορφωτής της Ανθρωπότητας, γιατί στάθηκαν οι πραγματικοί δημιουργοί της Παιδείας. Ο σύγχρονος κόσμος αρχίζει με τους Έλληνες. Και αρχίζει με τους Έλληνες γιατί στο Νού του Αρχαίου Έλληνα Παιδαγωγού, παίρνουν πάντα μετέωρες οι εικόνες του χτίζω, του πλάθω και σχηματίζω, της αμονοίας, της αρμονίας και τους ρυθμούς. Ξεκινά και βλέπει τον Ανθρώπο-άτομο σαν ένα ενιαίο σύνολο, και κάθε μάθηση και δράση είναι πάντα και μόνο σε σχέση και την επίδραση του προς αυτό το σύνολο. Και κυρίως δεν υπαγορεύει «τί οφείλει να κάνει ή

δεν πρέπει να κάνει ο Άνθρωπος», όπως η θρησκεία! Για τους Έλληνες το πρόβλημα της αγωγής θεωρημένο κοινωνιολογικά, γεννέται για πρώτη φορά κατά τη στιγμή, που ο πολιτικά και θρησκευτικά δεσμευμένος άνθρωπος αφυπνίζεται σαν ολοκληρωμένο άτομο, και ζεί συνειδητά το Εγώ του, απέναντι σε καθετί άλλο μή-Εγώ. Θα έλεγε κανείς ότι αυτήν ακριβώς τη στιγμή, ιδιαίτερα ελληνική στιγμή, γεννιέται η πιο ρωμαλαία νέα παιδαγωγική-αγωγή. Το αποδεσμευμένο Εγώ μεταμορφώνεται-συγχωνεύεται η ιδιαίτερη φύση του με τη γενική μορφή του Ανθρώπου, συνειδητά σε ένα κανόνα-πρότυπο Ανθρώπου.

Αυτός ακριβώς ο Παιδευτικός ρόλος των Ελλήνων μέσα στο ιστορικό κοινωνικό γίγνεσθαι και αγωγής, στάθηκε μια απ τις κυριότερες αιτίες του κασμοϊστορικού τους ρόλου και έργου που πρόσφεραν στην Ανθρωπότητα. Και πώς να μην είναι κοσμοϊστορική η προσφορά όταν βασικά συστατικά ζωής είχαν ότι :«Τα γράμματα είναι το μάτι του Νού» Το «Διπλούν ορώσιν οι τα γράμματα μαθόντες» Πυθαγόρας, και «Της Παιδείας αι μέν ρίζαι πικραί, οι δέ καρποί γλυκαί» Ισοκράτης για να αρκεστώ σε αυτά τα λίγα.

Αυτό που ονομάζουμε θρησκεία, αποτελείται απ δύο ουσιαστικά στοιχεία: Το δόγμα-λαό η λατρεία. Δόγμα είναι ένα σύνολο από δοξασίες, καθορισμένες για πάντα, αναλλοίωτες. Λατρεία είναι η εξάσκηση, ένα τελετουργικό επίσης καθορισμένο και αναλλοίωτο, αυτού του δόγματος. Η τήρηση του δόγματος και η εξάσκηση της λατρείας έχουν για εκτελεστές και λειτουργούς ανθρώπου ειδικούς, τους ιερείς. Στον αρχαίο ελληνικό πολιτισμό δεν υπήρχε τίποτε που θα μπορούσε να μοιάζει με επίσημο δόγμα και επίσημη λατρεία. Δεν υπήρχε επίσημη θρησκεία του κράτους. Οι Έλληνες δεν είχαν ποτέ αυτό που οι σημερινές κοινωνίες και άλλες αρχαίες κοινωνίες, έχουν επινοήσει και εφαρμόσει με το όνομα ή τη μορφή θρησκείας του κράτους.

Οι μεγάλες τελετές της δημόσιας λατρείας (που σήμερα γίνονται σε συνεργασία με το κράτος από τη θρησκεία) ήταν καλλιτεχνικά και αναπαραστατικά πανηγύρια: τραγούδια, χωροί, θετρικές παραστάσεις, που οι διοργανωτές τους ήταν κυρίως χωρηγοί οι ίδιοι οι ποιητές και οι καλλιτέχνες, και που τα δευτερεύοντα πρόσωπα που προέρχονταν από τους ίδιους τους θεατές. Και επειδή τα δημόσια πανηγύρια είχαν μεγάλη διάρκεια έπρεπε σε συνδιασμό με όλα τα άλλα να μεριμνήσουν και για την διατροφή. Στην αρχαία Ελλάδα, δεν υπήρχε ιερατική τάξη, που να αποτελείται απ τακτικούς ιερείς. Όπως και όλοι οι άλλοι αξιωματούχοι και οι ιερείς στην Αθήνα εκλέγονταν για ορισμένο χρονικό διάστημα, ανανεώσιμο και ήταν πολίτες που εκτελούσαν όπως οι άλλοι πολίτες, όλα τα πολιτικά και στρατιωτικά τους καθήκοντα. Τους θύτες για να λύσουν το πρόβλημα της διατροφής, τους εκλέγανε κατά προτίμηση ανάμεσα στους μαγείρους, σαν τους πιο ενδεδειγμένους να σφάζουν και να τεμαχιάζουν τα ζώα που θυσίαζαν στους θεούς.

Για τον Ηρόδοτο, τον πατέρα της ιστορίας, ολοκληρή η ιστορία «συνοψίζεται στην πάλη , που αδιάκοπα ανανεώνεται μεταξύ της Ευρώπης και της Ασίας. Με δύο λόγια στο υπέρτατο καθήκον που επέβαλε στον εαυτό ο Έλληνας για να μην αφήσει το Βάρβαρο να τον καταβροχθήσει. Και το θέμα δεν ήταν να αμυνθεί μονάχα σαν μια λεία που αντιστέκεται στον κινηγό, αλλά πάνω απ όλα να διασώσει την ελληνική ψυχή, που την απειλούσε με εκμηδένιση η βάρβαρη ψυχή» Για τον Ηρόδοτο αυτό που ξεχωρίζει ανέκαθεν τον Έλληνα απ το Βάρβαρο, είναι πως ο « Έλληνας ρέπει ανέκαθεν προς τη γνώση και είναι λιγότερο προσητός στις παράλογες ευπιστίες». Ο Βάρβαρος για τον Ηρόδοτο είναι στην ουσία μυστικιστής, ενώ ο Έλληνας λογικός.

Οι Έλληνες δεν είχαν ποτέ αυτό που οι σημερινές κοινωνίες και άλλες αρχαίες κοινωνίες, έχουν επινοήσει και εφαρμόσει με το όνομα ή τη μορφή θρησκείας του κράτους.

Όπως όλα τα ιστορικά φαινόμενα, έτσι και η θρησκεία είναι και αυτή ένα ιστορικό φαινόμενο και σαν ιστορικό φαινόμενο θα έχει και αυτή την ίδια νομοτέλεια. Η θρησκεία καθώς είναι γέννημα της άγνοια «Εξ αμαθίας πάντα τα κακά πάσιν ερριζώται και βλαστάνει» θα πεί ο Πλάτων, και η λαϊκή παροιμία θα προσθέσει «άνθρωπος αγράμματος ξύλο απελέκητο» και του φόβου μπροστά στις φυσικές δυνάμεις και τις κοινωνικές καταπιέσεις. «Αρχή σοφίας, ο φόβος κυρίου» θα ομολογήσει η αγία γραφή. Και θα συνεχίσει «Εί ο Θεός μέθ ημών, ουδείς καθ ημών»

Τα Ιερατεία καθοδηγούμενα απ τους Ιεροφάντες είναι δόγματα κλειστά. Είναι μια κάστα μνημένων ανθρώπων σε διάφορα μυστήρια. Είναι οι άνθρωποι που έκαναν τη δεύτερη μεγάλη ανακάλυψη τον διάβολο και τα κακά πνεύματα και σε συνέχεια τα θαύματα. Το διάβολο που έδωσε λόγω ύπαρξη της πρώτης ανακάλυψης που ήταν ο Θεός. Και ο Χριστιανισμός σαν Ιερατικό δόγμα που πιστεύει, ότι ο Θεός ορίζει τον κόσμο, σε αέρα, γή και θάλασσα, δεν μπορούσε να ζήσει στο φώς που αρχαίου ελληνικού πολιτισμού. Τον πολιτισμό που στο κέντρο της προσοχής είχε τον Άνθρωπο και καλλιεργούσε το Ανθρώπινο ΕΙΝΑΙ Τον πολιτισμό για τον οποίο η αρχαία μυθολογία αναφέρει ότι και οι θεοί του Ολύμπου κατάβαιναν να δικαστούν για τα τυχόν σφάλματα στα δικαστήρια της Αρχαίας Αθήνας.

Οι παλιές θρησκείες είχαν ηττηθεί απ τον ελληνικό πολιτισμό. Οι θρησκείες όμως δεν παρετήθηκαν παρά την ήττα απ τον ελληνικό πολιτισμό. Με αυτόν τον πολιτισμό είχε να αναμετρηθεί ο χριστιανισμός. Στηριγμένες στην άγνοια και την αμάθεια και με κυρίαρχο σύνθημα «κατακυριεύσατε και κατ εξουσιάσατε τον κόσμο». Οσον καιρό ο χριστιανισμός περιοριζόταν στην αφέλη διαβεβαίωση της χριστιανικής πίστης μέσα σε μια μισοβάρβαρη ακόμα Ευρώπη, όπως στο Μεσαίωνα ήταν μια μεγάλη ηθική δύναμη. Σαν Ιερατείο όμως δεν μπορούσε να παράγει επιστήμη, τέχνη και πολιτισμό. Μα και αν ακόμα μπορούσε δεν θα το έκανε, γιατί γνώριζε ότι η επιστήμη, η τέχνη και ο πολιτισμός είναι οι βασικοί της εχθροί. Έτσι υπερασπιζόμενη την κοσμοθεωρία της, όχι μόνο σταμάτησε κάθε έννοια εξέλιξης και προόδου, αλλά πολέμησε με λύσα τον προηγούμενο πολιτισμό. Τον αρχαίο ελληνικό πολιτισμό καίγοντας βιβλία και βιβλιοθήκες, βασανίζοντας στον τροχό και καίγοντας Άνθρώπους στη πυρά και ειδικά τις γυναίκες που για να μπορεί να τις καίει ζωντανές τις χαρακτήριζε «μάγισσες». Όταν οι κίνδυνοι απ τον εμβιώδη πολιτισμό έγιναν αισθητοί, καλλιεργώντας το φόβο του πρωτόγονου Άνθρώπου μπροστά την φύση, οργάνωσε την κοινωνία απόλυτα θεοκρατική. Σταμάτησε κάθε σύνδεση με τον αρχαίο ελληνικό πολιτισμό, καθήλωσε τις όποιες εξελίξεις και κατέλαβε ολόκληρο τον πολιτιστικό χώρο με τους Αγίους, τις γιορτές και τα πανηγύρια. Η κοινωνία των Άνθρώπων οδηγήθηκε στο χιλιόχρονο μαύρο και κατα σκότεινο Μεσαίωνα.

Ο Μαλαρμέ λέει ότι: «ο κόσμος γεννήθηκε για να καταλήξει σε ένα βιβλίο». Συνεπώς δεν θα ήταν υπερβολή αν έλεγα ότι η Μήτρα της ιστορίας και του πολιτισμού είναι οι βιβλιοθήκες, και ότι κάθε φορά που η Ανθρωπότητα φτάνει σε αδιέξοδα ή ξεχνά τις ρίζες και τις αξίες της και καταφεύγει σε πολέμους, προκειμένου να τους σταματήσει στις βιβλιοθήκες καταφεύγει, να αντλήσει δύναμη και φώς για την επανάκαμψή της. Γιατί εκεί υπάρχει συμπυκνωμένη η σοφία των χιλιετιών. Αυτήν ακριβώς τη ΔΥΝΑΜΗ, το ΦΩΣ και τη ΣΟΦΙΑ είναι

που απογυμνώνει τη Θρησκεία, γι αυτό και αφορίζει και καίει τα βιβλία της αμφισβήτησης και τις βιβλιοθήκες και τις βιβλιοθήκες, όπως της Αλεξάνδρειας.

Η κοσμοαντίληψη των Ιερατείων είναι η τελειολογία: «Τα πάντα επείρησεν εν σοφία ο θεός», άρα ο άνθρωπος δεν έχει λόγο να δράσει παρά να ασχολείται μόνο με το να σώσει την ψυχή του. Εδωσε στη φαντασία ένα ιδεαλιστικό, θεολογικό, συμβολικό τόνο. Και με αυτή την ιδανική φαντασία δημιούργησε την λατρεία των προγόνων, που αποτελεί τη ρίζα και το κέντρο της σύγχρονης θρησκείας. Όπως οι άλλες θρησκείες έτσι και ο Χριστιανισμός είναι θρησκεία. Η θρησκεία είναι δόγμα και πίστη. Ούτε το δόγμα, ούτε και η πίστη μπορούν να παράγουν πολιτισμό. Και αυτό γιατί το δόγμα είναι στατικό και η πίστη αφηρημένη. Ο πολιτισμός στηρίζεται στον αγώνα, στην Παιδεία, την αγωγή, την αμφισβήτηση και την έρευνα, στη γνήσια Ανθρώπινη Παιδεία. Την Παιδεία που διαμορφώνει και πλάθει τον Άνθρωπο. Αντί για επιστήμη, τέχνη και πολιτισμό η θρησκεία παράγει θαύματα, Αγίους (Ηρωες) και μύθους, γιορτές και πανηγύρια. Φολκlor Θεάματα. Άλλωστε «άρτο και θεάματα ήταν το κυρίαρχο σύνθημα» στα χίλια τόσα χρόνια του Μεσαίωνα. Άρτο και θεάματα υπόσχονταν στους δούλους και παράδεισο, αντί για δίκιο, χωρίς όμως αναφορά στη λευτεριά.

Η κοσμοθεωρία της Θρησκείας, σαν τελειολογική θεωρία είναι στατική, οριστική και αμετάκλητη. Σαν στατική κοσμοθεωρία, θέλει και επιδιώκει να μείνουν για πάντα τα δεδομένα και τα δρώμενα της κοινωνικό-οικονομικής ζωής ως έχουν. Ξεκινώντας απ τη σκέψη πως ό,τι ήταν να γίνει έγινε. Δεν μένει σε μας πάρα να τα υπερασπιστούμε για να παραμείνουν ως έχουν. Το βασικό σύνθημα της Θρησκείας είναι: Όπως τα βρήκαμε έτσι και θα τα αφήσουμε». Και επειδή και η εκάστοτε εξουσία, θέλει και αυτή να μείνουν ως έχουν τα κοινωνικό-οικονομικά πράγματα δεν υπάρχει κάποια διαφορά. Οι απόψεις και οι επιδιώξεις της Θρησκείας και της όποιας εξουσίας συμπύπνουν. Είναι ταυτόσημες. Απόδειξη η γερμανική Εκκλησία, που ενώ γνώριζε ότι συνέβαιναν τέρατα και σημεία σε βάρος του ανθρώπινου γένους, όχι μόνο δεν άρθρωσαν εστω μιά φωνή διαμαρτυρίας, αλλά συμπαρατάσσονταν με τις απόψεις του Χίτλερ και συμπαραστέκονταν στην ολοκλήρωση του θεάριστου έργου του. Το ίδιο έκανε και ανώτερος Κλήρος της Γαλλίας. Ευθυγραμμάστηκε με τις απόψεις του Πετέν. Συνεπώς κανένας λόγος δεν συντρέχει να αλλάξει, ή να μετακινηθεί κάτι απ τη θέση που τα έταξε ο Θεός. Και όταν ω! μοι γένιτω συμβεί κάτι, που θα διαταράξει αυτήν τη Θεϊκή νομοτέλεια απ κοινού εξουσία και θρησκεία, θα κάνουν τα αδύνατα δυνατά να επανέλθουν τα πράγματα στην αρχική κοίτη, εστω και αν χρειαστεί να χάσουν τη ζωή τους εκατοντάδες εκατομμύρια άνθρωποι.

Για να μείνουν τα πράγματα ως έχουν, οι ηγετικές μορφές των θρησκευτικών δογμάτων, φυσικά και των χριστιανικών εκκλησιών έχοντας «κοινά στοιχεία με τον τον φασισμό» γοητεύονταν στη διάρκεια του μεσοπόλεμο απ την προοπτική που διέγραφε ο Β! παγκόσμιος πόλεμος, να βγει απ τη μέση ο τρισκατάρατος κομμουνισμός. Ο κομμουνισμός, που με την εμφάνισή του διατάραξε αυτήν την αρμονική σχέση συνεργασίας εκκλησίας και εξουσίας, γεγονός που θα συνέβαλε στο να επανέλθουν τα πράγματα στην αρχική τους θέση. Και για να μείνουν στη αρχική τους θέση, θα χρειαστεί ακρετές φορές σε διάφορα σημεία του κόσμου όταν τα πράγματα τείνουν κατά την εκτίμησή τους να διαταραχθούν (όπως) πολλές φορές στην Ελλάδα, να καταφύγουν σε κάποια μορφή δικτατορίας. Και επειδή μετά την πτώση της δικτατορίας πρέπει προκειμένου να ρίξουν στάχτη στα μάτια του κόσμου για

να επανέλθουν τα πράγματα στην αρχική τους θέση πρέπει να δικάσουν μερικούς απ τους δικτάτορες σαν προταίτιους. Προκειμένου λοιπόν, να μη δικάσουν πολλοί και καταδικαστούν σε βαριές ποινές η διεθνής του κεφαλαίου διαμορφώνει ανάλογα με την περίπτωση νόμους (οπως πχ το στιγμαίο) για τη διάσωση τους και τις βαριές ποινές. Γιατί οι βαριές ποινές ανοίγουν το στόμα... Και όταν το έγκλημα που διέπραξαν είναι τεράστιο και χρειαστούν δυό ή και τρίς καταδικές σε θάνατο πριν καλά καλά λήξει η δική τους μετατρέπουν την ποινή σε ισόβια. Και για να καταλαγιάσουν την οργή του λαού συνόδευσαν τη δήλωση ότι «τα ισόβια είναι ισόβια». Και επειδή η φυλακή είναι βαριά και δύσκολη υπάρχει ο νόμος για την «ανήκεστος βλάβης»... Το ίδιο ισχύει και για τους δοσολόγους. Κλασικό παράδειγμα η δίκη της Νυρεμβέργης.

Να όμως που μεσολαβούν κοσμοϊστορικά γεγονότα, που οριοθετούν τη μετάβαση απ το Μεσαίωνα, που όλα ήταν στατικά και αματάβλητα προς τους νέους χρόνους της Αναγέννησης.

Η περίοδος αυτή «ήταν το αποτέλεσμα μεγάλων μεταμορφώσεων που σημειώθηκαν από το 12ο και 13ο αιώνα, στην Ευρωπαϊκή κοινωνία και την παγκόσμια οικονομία». Ήταν η εποχή που ο Μεσαιωνικός φεουδάρχης στηριγμένος και περιβεβλημένος με τη θεοκρατική κουλτούρα αρχίζει να χάνει την ισχύ του για διάφορους οικονομικούς, πολιτικούς και στρατιωτικούς λόγους, μεταξύ των οποίων και η ανάγκη εμπορικών συναλλαγών και κυρίως η μετατροπή της οικονομίας από φεουδαρχική σε χρηματιστηριακή. Αυτή είναι η εποχή που η κοινωνία των ανθρώπων μπαίνει στην εποχή που ο «Κλειστός θεοκεντρικός» κόσμος του Μεσαίωνα, που μοναδικό πόθο και έργο είχε τη σωτηρία της ψυχής και την αγιοσύνη. Τώρα μεσαιωνικός άνθρωπος, ο δεσμώτης καθώς είναι αιχμάλωτος μιας υπερφυσικής πίστης, υποχείριο ενός υπερβατικού φόβου, ζούσε και δρούσε σε προκαθορισμένα ταξικά και κοινωνικά όρια. Ο άνθρωπος αυτός τον 13ο αιώνα γίνεται προοδευτικά «ανθρωποκεντρικός», ελεύθερος από τα φεουδαρχικά και εκκλησιαστικά δεσμά στρέφεται από τον ... ουρανό στη Γη: Στην αγάπη του άνθρωπο της επίγειας ζωής και τον έρωτα.

Ο 15ος αιώνας εγκαινιάζει έναν δραματικά καινούριο τρόπο για να βλέπει κανείς τον άνθρωπο και τον κόσμο, τη φύση και τη ζωή. Η Αναγέννηση σηματοδοτεί τη δημιουργία ενός νέου ανθρώπινου τύπου και την αφετηρία δύο κοινωνικών κινημάτων, -συστήματα ζωής-το καθένα απ τα οποία κρύβει το σπέρμα που θα γεννήσει το επόμενο. Είναι τα σπέρματα του Καπιταλισμού και του Σοσιαλισμού. Η Αναγέννηση είχε θέσει σε λειτουργία έναν παντοδύναμο κοινωνικό-οικονομικό μηχανισμό που μέσω του ελληνικού πολιτισμού και γαλλικού διαφωτισμού φτάνει στα όριά του τον 20ο αιώνα. Το Καπιταλιστικό κίνημα-σύστημα ζωής-συσσωρεύοντας τον υλικό και πνευματικό πλούτο και γονιμοποιώντας με τη κοινωνικό-οικονομική του δυναμική δημιούργησε την κοινωνικό-οικονομική υποδομή και τις θεωρητικές προϋποθέσεις, τις δομές και τους θεσμούς του Σοσιαλισμού.

Έκανε και το καπιταλιστικό σύστημα για το νέο, αυτό που έκανε το φεουδαρχικό για τον καπιταλισμό. Με το που μπήκε όμως στο 20ο αιώνα έκλεισε οριστικά τον ιστορικό του κύκλο και ο καπιταλισμός, όπως τον είχε κλείσει και Φεουδαρχισμός.

Επειδή όμως το νέο σύστημα είναι γέννημα και θρέμα του παλιού, αναπτύσσεται μέσα στα σπλάχνα του παλιού, το πέρασμα από το ένα σύστημα στο άλλο, δεν είναι μια ευκολή υπόθεση και ούτε γίνεται από τη μια

μέρα στην αλλη. Το παλιό σύστημα από την ώρα που δημιούργησε την υποδομή για το νέο να το διαδεχθεί έπαψε να είναι προοδευτικό. Προκειμένου να παρατείνει όμως τη ζωή του αντιδρά. Στηριγμένο στις υπάρχουσες δομές οδηγείται στη συντήρηση. Όταν και αυτή εξαντλήσει τα όρια γίνεται αντιδραστικό. Για να διατηρηθεί στη ζωή δεν διστάζει να απαρνηθεί τον εαυτό του παίρνοντας πίσω τις όποιες προοδευτικές δομές και παραχωρήσεις έχει σαν σύστημα ζωής προσφέρει στην κοινωνία των ανθρώπων. Γίνεται και με τον σοσιλισμό ό,τι έγινε και με τον καπιταλισμό τις παλινωδίες και τις κατά καιρούς παλινρθώσεις.

Αυτός ο homo unibersalis είναι ο Άνθρωπος, που αγωνιζόμενος υπερασπίζεται και με τη ζωή του ακόμα τα φύτρα του Σοσιαλισμού. Ενδυναμώνει τις όποιες ανθρώπινες αξίες και προοδευτικές δομές, που ασύδωτα τώρα πλέον καταστρέφει το παλιό σύστημα προκειμένου να παρατείνει την ζωή του, εστω και αν αυτό σημαίνει την καταστροφή του. Αναπτύσσει πολλαπλά ενδιαφέροντα, είναι ανήσυχος, ερευνητικός, οργανώνει τη σκέψη του και θεωρεί τον εαυτό του όχι μόνο κέντρο του σύμπαντος, αλλά και προετοιμάζει τον εαυτό να είναι το κέντρο του σύμπαντος κόσμου και να συνεργαστεί αρμονικά μαζί του. Πιστεύει στη διαρκή πρόοδο και εξέλιξη. Εμπειρικός, διαλεκτικός, καινοτόμος, μαζί και επιστήμων, βάζει βασικό του σκοπό να ξεπεράσει τα όριά του. Εμπλουτίζεται-σφραγίζεται από μια βαθιά και ατέρμονη λαχτάρα ζωής, διαμορφώνει μα και κουβαλάει μαζί του μια διαφορετική σχέση με τους ανθρώπους και τα πράγματα με τον κόσμο.

Ο Άνθρωπος του Σοσιαλισμού-Κομμουνισμού θα είναι ευταξούσια μονάδα στο κέντρο του κόσμου. Σε αντίθεση με τον άναρχο, σπάταλο και καταστροφικό τρόπο που ερμηνεύει και χρησιμοποιεί το σύμπαν και τον Άνθρωπο σαν πρώτη ύλη σήμερα το σύστημα ιδιοκτησίας, ο άνθρωπος του σοσιαλισμού διαμορφώνει και προβάλλει με συγκροτημένο τρόπο μια νέα κοσμοθεωρία για να ερμηνεύσει το σύμπαν. Ο κόσμος υλικός και πνευματικός θα αποτελεί αντικείμενο μιας βαθιάς και επίμονης επιστημονικής μελέτης και αντικειμενικής μετάφρασης. Άλλη μια μεγάλη, ίσως την μεγαλύτερη αντίθεση με το σύστημα ιδιοκτησίας, είναι ο τρόπος που ερμηνεύει και αναπαριστά όχι μόνο τον φυσικό κόσμο, αλλά ένα υπερβατικό κόσμο, άσχετο με τον πραγματικό κόσμο. Δεν αναπαριστά εικόνες της οπτικό-αντικειμενικής πραγματικότητας, αλλά αντικείμενο των επιδιώξεων έχει να συλλάβει το αόρατο και να ντύσει με χρώμα και σχήμα καταστάσεις πνευματικές. Με τον τρόπο αυτό εκτός του ότι βάζει-καθλώνει την τέχνη σε ορισμένους τύπους που δεν έχουν σαφή προοπτική στο μέλλον.

Βάζει την τέχνη στην υπερεσία του δόγματος. Λειτουργεί και χρησιμοποιεί την τέχνη για την τέχνη και όχι την τέχνη για τον Άνθρωπο. Μια τέχνη που υποτάσσεται σε κανόνες, υπακούει σε μια και μόνο αισθητική δεν είναι τέχνη. Είναι εργαλείο στη διάθεση της εξουσίας. Στη δογματική-χριστιανική τέχνη, ενώ κυριαρχεί η συλλογικότητα είναι απρόσωπη και προέχει η πνευματικότητα. Ο Βυζαντινός καλλιτέχνης δεν ενδιαφέρεται για την απόδοση του φυσικού κόσμου αλλά του υπερβατικού. Χρησιμοποιεί στην τέχνη στοιχεία πχ στη ζωγραφική και σε όποια άλλη τέχνη, που δεν έχουν καμιά θεωρητική σχέση με τα πράγματα και ούτε τα διακρίνει η ιστορική συνείδηση. Προβάλλει τον δευτερεύον προκειμένου να μην υπάρχει το πρωτεύον, που σε κάθε τέχνη είναι το ζητούμενο, σε αντίθεση με την κλασική Ελλάδα, όπου περιείχε εκτός από την προοπτική της εξέλιξης δεσπόζουν οι επώνυμοι δημιουργοί και η ατομικότητα.

Για παράδειγμα: πως είναι δυνατόν να εικονιστεί η ανθρώπινη υπόσταση του Θεού και το γεγονός της Ανάστασης του Χριστού και ταυτόχρονα να εκφραστεί μέσω αυτής της απεικόνισης η δογματική αλήθεια της λύτρωσης ολοκλήρου του ανθρώπινου γένους απ τα δεσμά του θανάτου; Το ίδιο συμβαίνει και με απόδοση των εννοιών όπως η ζωή, ο θάνατος, η ανάσταση νεκρών, η αιωνιότητα, το πέρασμα του χρόνου, η θνητότητα και η εξαίλωση. Αυτά είναι θέματα απαιτούν ασφαλώς ιδιοφυείς λύσεις για να είναι σε αρμονία με τη ζωή.

Η σύγχρονη επιστήμη διεκδικώντας τα νόμιμα δικαιώματα του λογικού και της απόλυτης ελευθερίας του, έγινε η πιο μεγάλη διανοητική δύναμη. Ανανέωσε την όψη του κόσμου, απελευθέρωσε τον άνθρωπο απ τα προαιώνια δεσμά της φύσης, της μαγείας και τις δισεδαιμονίες της όποιας θρησκείας και πρόσφερε στον άνθρωπο πνευματικές ακατάλυτες βάσεις. Με την ανασυγκρότηση της επιστήμης, φτάσαμε σε κάποιο σημείο που η Εκκλησία, δεν μπορούσε πια να αποδείξει το αρχικό της δόγμα μπροστά στις αντιρήσεις της επιστήμης. Τότε η θρησκεία ισχυρίστηκε ότι «η αλήθεια της θρησκείας» δεν ελέγχεται με επιστημονικά κριτήρια, ούτε δικαιώνεται μέσω της επιστήμης, γιατί έχει λέει, «αυτονομία και ιδιαιτερότητα παράλληλα προς τα άλλα κοινωνικά φαινόμενα ρόλο». Και ότι κατά βάση ο χριστιανισμός είναι το δράμα της σωτηρίας του ανθρώπου και συνάμα ολόκληρης της δημιουργίας, με αποτέλεσμα ο χριστιανικός κόσμος να ζήσει τον μακραίωνα Μεσαίωνα.

Εγκλωπιούμενη και εγκλωβισμένη μέσα στη Γέννηση και στη συμβολική των προφητών, κλείστηκε στο δόγμα αυτό σαν να βρίσκονταν μέσα σε ένα σπίτι χωρίς παράθυρα και πρόβαλε την πίστη σαν μια απόλυτη και αδιαφιλονίκητη θεϊκή εντολή κατά της λογικής. Ορθώνεται δίχως αποδείξεις στην επιστήμη. Η διαμάχη αυτή ανάμεσα στην επιστήμη και τη θρησκεία στάθηκε και εξακολουθεί να είναι μια βαθιά αντίφαση στους κόλπους κάθε κοινωνίας. Ένας προαιώνιος, κρυφός και ασίγαστος εμφύλιος πολύπλευρος πόλεμος, όχι μόνο ανάμεσα στην θρησκεία και την επιστήμη και ανάμεσα στο κράτος και την Εκκλησία, αλλά και μέσα στην ίδια την επιστήμη, ανάμεσα στους κόλπους κάθε Εκκλησίας, στους κόλπους όλων των Εκκλησιών. Ένας πόλεμος που επεκτείνεται ως στη συνείδηση του ανθρώπου.

Σε κάθε άνοιγμα της κοινωνίας στο μέλλον, πάντοτε η Θρησκεία, στο όνομα της θεϊκής αποστολής, την ηθική, την νεκροπρογονολατρεία και τον «πατριωτισμό» εξαπολύει μύδρους στο όνομα της υπεράσπισης του πανάγαθου Θεού, τα «χρηστά ήθη της» και την πατρίδα. Πάντα ο λόγος της είναι αντιφατικός. Ο ποιμαντικό της λόγος ήταν και παραμένει αναχρονιστικός. Και οσες φορές εκφωνείται περιέχει εξουσία, όχι μόνο θεολογική αλλά κυρίως πολιτική. Δεν θέλησε ποτέ να είναι διακριτοί οι ρόλοι ανάμεσα στην πολιτεία και την Εκκλησία. Θέλει στο όνομα του λαού και των παραδόσεων του Έθνους, να είναι υπεράνω του κράτους, των Νόμων και των θεσμών.

Επικαλούμενη δογματικά την παράδοση και στηριγμένη στην παράδοση και ειδικά στην παράδοση της νεκροπρογονολατρείας, τα θαύματα των Αγίων και κυρίως στα κόκκαλα των Αγίων, τις γιορτές και τα πανηγύρια, εκτός από εκπρόσωπος του θεού και απ το ρόλο του ποδηγέτη της παράδοσης στα μέτρα της, διεκδικεί και το ρόλο του λαϊκού ηγέτη και αγωνιστή. Ενώ ευαγγελίζεται την μονοθεΐα και την οικουμενικότητα λειτουργεί τοπικά και ζεί η κάθε μία στον δικό της μικρόκοσμο. Είναι δε τόσο μεγάλη η απληστία της, που κομματιάζει τα κόκκαλα των Αγίων και των ηρώων της.

Μα η παράδοση, η πραγματική λαϊκή παραδοσή, δεν είναι η προγονολατρεία με την έννοια της νεκρολατρείας, τα θαύματα και τα κόκκαλα των Αγίων. Το Εντούτω Νίκα και τη Θεολογική μυθολογία, το αντιστάθμισμα της ανθρωπο-ηρωϊκής μυθολογίας. Η παράδοση είναι η ζώσα αντίληψη της καθημερινής ζωής. Ο λαός θυμάται και λατρεύει τους προγόνους για τις ιδέες και τις αντιλήψεις που είχαν για την ζωή. Τον αγώνα που έκαναν και με αυτήν ακόμα τη ζωή τους, να τις εφαρμόσουν στην πράξη. Ακόμα θυμάται οποίες από αυτές τις ιδέες και αξίες για τις οποίες αυτοί αγωνίστηκαν, δεν υλοποιήθηκαν και για τις οποίες σαν δεδομένα και τρόπο ζωής πρέπει οι απόγονοι να συνεχίσουν τον αγώνα, με τις όποιες θυσίες και αν χρειαστεί για να γίνουν επιτέλους πράξη. Οσον αφορά τη λατρεία των κοκκάλων, για να είναι ιερά τα κόκκαλα πρέπει να περιέχουν αγώνες και θυσίες για την κοινωνία των ανθρώπων και την πατρίδα. Πρέπει να περιέχουν αξίες και ιδέες, ιδανικά και όνειρα ακόμα που να σπρώχουν μπροστά τη ζωή. Να την κάνουν πιο όμορφη και ευχάριστη. Μια ζωή άξια του Ανθρώπου. Αυτά τα κόκκαλα του αγώνα και της θυσίας και κυρίως της αυτοθυσίας εννοούσε ο μεγάλος Σολωμός όταν έλεγε ότι η ελευθερία είναι: «Απ τα κόκκαλα βγαλμένη των Ελλήνων τα Ιερά...» Ενώ εμείς μέσω της Εκκλησιαστικής παράδοσης, λατεύουμε μόνο τα κόκκαλα των Αγίων, που μέσω των θαυμάτων έγιναν ιερά. Αν πράγματι λατρεύαμε τα κόκκαλα τα Ιερά, δεν θα αφήναμε τα κόκκαλα των Αλβανομάχων και αυτά των Αντιστασιακών και του εμφυλίου στα ξέφωτα, τα ρουμάνια και τις λαγγαδιές άθαφτα και ανομολήγητα!

Ο ανώτερος Κλήρος διεκδικεί όχι μόνο την πρώτη θέση στους εθνικό-Απελευθερωτικούς αγώνες αλλά και ένα μεγάλο κομμάτι απ τους κοινωνικούς-πολιτικούς αγώνες. Επειδή οι κοινωνικό-πολιτικοί αγώνες γίνονται κυρίως στις πλατείες των πόλεων και των χωριών, η παρουσία του κλήρου στους κοινωνικό-πολιτικούς και οικονομικούς ακόμα αγώνες ποτέ δεν υπήρξε και αυτό γιατί ποτέ ο κλήρος, δεν ηρθε σε ρίζι ή και σύγκρουση ακόμα με το καθεστώς. Οι κοινωνικοί αγώνες θέτουν προβλήματα και διεκδικούν. Ο κλήρος ποτέ δεν έχει βάλει κάποια πρόβλημα για διεκδίκηση.

Οσον αφορά τους και εθνικούς και εθνικό-απελευθερωτικούς αγώνες, πρέπει να αναγνωριστεί και να ομολογηθεί ότι συμμετέχει στους αγώνες αυτούς. Αν υπάρχει κάποιο πρόβλημα αυτό συνίσταται στο γεγονός ότι αν ο ίδιος ο κλήρος έχει συνειδητοποιήσει την ανάγκη αυτού του αγώνα. Αν βάζει ο ίδιος ο κλήρος το πρόβλημα εθνικό ή κοινωνικό και καλεί τον λαό να συμμετάσχει στον αγώνα ή συμμετέχει στον αγώνα, όπως το 21 είχε βάλει η «Φιλική» το θέμα της απελευθέρωσης απ το ζυγό και στην κατοχή οι όποιες πολιτικές και κοινωνικές δυνάμεις πχ το ΕΑΜ και ο κλήρος απλώς συμμετείχε. Ένα άλλο πρόβλημα που μπαίνει είναι αν συμμετάσχει εθελοντικά ή κάτω από την ανάγκη γιατί δεν μπορεί να κάνει διαφορετικά. Αυτό βέβαια ισχύει για τον κατώτερο κλήρο γιατί ο ανώτερος είναι πάντα με το μέρος της όποιας εξουσίας.

Ο Κλήρος που θέλει να το παίζει και κριτής του εθνισμού της Αριστεράς, προτιμά πάντα να συνεργάζεται με την όποια εξουσία και με αυτήν του δυνάστη ακόμα ή και του κατακτητή (Άγιος Όρος με Χίτλερ) απ το να κάλει το λαό σε εξέγερση και να συμμετάσχει εθελοντικά στους όποιους αγώνες κάνει ο λαός. Ο βασικός λόγος που συμμετείχε υποχρεωτικά είναι τα γεγονότα ότι μέχρι τώρα οι εθνικό-απελευθερωτικοί αγώνες στη χώρα μας και ειδικά ο ένοπλος αγώνας διεξάγονταν στα βουνά. Τα μοναστήρια, τα εξωκλήσια και οι εκκλησίες των χωριών και οι σκήτες ακόμα ήταν οι πρώτοι χώροι, που απ

την πρώτη μέρα του όποιου απελευθερωτικού ή κοινωνικού αγώνα βρίσκονται στο χώρο δράσης και ελέγχονταν απ τους αρματωλούς το 21 και τους αντάρτες στην κατοχή. Αυτή λοιπόν, η κατά ανάγκη συμμετοχή του κλήρου και κατά κύριο λόγω του κατώτερου κλήρου, που δεν μπορούσε να κάνει διαφορετικά και αν ακόμα το απαγόρευε η ηγεσία, είναι που προβάλλει σαν αγώνες ο Κλήρος και διεκδικεί την προτοκαθεδρία. Βέβαια κατ ανάγκη η εθελοντικά, με φωτεινές εξαιρέσεις και ο κατώτερος κλήρος έπαιξε σημαντικό και πολύπλευρο ρόλο και το 21 και στη διάρκεια της κατοχής και είναι προς τιμήν του.

Η ζωή όμως προχωρεί. Τα δεδομένα της ζωής αλλάζουν. Το ίδιο αλλάζουν και οι μορφές του αγώνα. Οι κοινωνικοί, αλλά και οι εθνικο-απελευθερωτικοί ακόμα αγώνες στο εξής, δεν θα διεξάγονται όπως παλιά στα Βουνά αλλά μέσα στις πόλεις. Τον όποιο αγώνα στο μέλλον επαναστάτης ο αντάρτης θα τον διεξάγει μέσα στην πόλη. Θα είναι ο αντάρτης της πόλης πλέον και όχι του βουνού όπως μέχρι σήμερα. Ο αντάρτης της πόλης δεν θα έχει πλέον την ανάγκη του Μοναστηριού, της σκήτης και της εξωεκκλησιάς, μα ούτε και της Εκκλησιάς του χωριού, να κρυφτεί, στεγαστεί, να τραφεί και να διακινήσει οπλισμό και πληροφορίες. Αυτά που εστω άθελα πρόσφερε ο Κλήρος στον όποιο αγώνα, τώρα δεν θα τα έχει σαν προσφορά γιατί ο αντάρτης της πόλης, θα κρύβεται και θα κοιμάται στο σπίτι του, θα τρέφεται απ το σπίτι του και θα διακινεί οπλισμό και πληροφορίες μέσα στην ίδια την πόλη. Θα κάνει αποκλειστικά το ίδιο και την μορφή του αγώνα, που έκαναν στην καταχή οι πολιτικές αντιστασιακές οργανώσεις.

Είναι γεγονός αναμφισβήτητο ότι οι ικεσίες, οι ευχές και οι προσευχές, οι λιτανείες και οι αγιασμοί ασκούν μια αξιόλογη επιρροή στους πιστούς. Το ίδιο οι γιορτές, τα μνημόσυνα και τα κόκκαλα των Αγίων. Και γενικότερα τα ήθη και τα έθιμα. Εκείνο όμως που βάζει τη σφραγίδα στην επιρροή, είναι η σύνδεση όλων αυτών των κοινωνικό-οικονομικών εκδηλώσεων με τους αγώνες του λαού. Μια λοιπόν, και οι όποιοι αγώνες στο εξής, θα διεξάγονται στην πόλη, αν ο Κλήρος, δεν θέλει να μείνει δίχως οπαδούς, θα πρέπει να αρχίσει να σκέπτεται ανθρώπινα και κοινωνικά. Οι δεσμοί με την εκάστοτε εξουσία να μην είναι τόσο εμφανείς, να μην δίνει τόση ταξική έμφαση στο λόγο του και κυρίως όσο είναι καιρός να περιοριστεί στα καθαρά Θεολογικά και Θρησκευτικά θέματα. Ο ρόλος του Κλήρου είναι σαφής. Σκοπός της ύπαρξής του είναι: Να καλλιεργεί την παραδοχή, την υποταγή και την καρτερικότητα. Ας αρκεστεί σε αυτό παίζοντας σωστά τον παρηγορητικό του λόγο, αφού ούτε έχει και ούτε θέλει να παίξει κάποιον κοινωνικό.

Και αυτή ακόμα η Ανθρώπινη φύση είναι για την Εκκλησία αναχρονιστική, αφού «βαρύνεται» με το πρωπατορικό αμάρτημα. Δεν επέτρεψε στο βαθμό που μπορούσε να συμβάλλει στην παραμικρή αφύπνιση και την πνευματική αναζωογόνηση της Ελλάδας. Και το πιο τραγικό για να εξασφαλίσει το πακέτο ελέγχου το 21, αφόρεσε τον Εθνεγέρτη Ρήγα, την ίδια την Επανάσταση τον Υψηλάντη και όποιον άλλο αγωνιστή δεν υποτάσσονταν στα δικά της κελεύσματα. Μετά το 1909 το Βενιζέλο, αργότερα τον Καζαντζάκη κλπ. Έκαψε και συνεχίζει να καίει βιβλία και αναθεματίζει ό,τι δεν είναι στα μέτρα της.

Σαν σκεπτόμενος άνθρωπος ξέρω, πως οι πιο σκοτεινές ώρες του εικοσιτετράωρου είναι αυτές του λυκαυγές. Είναι οι ώρες που τελειώνει το σκοτάδι της νύχτας και αρχίζει το φως της ημέρας. Θέλω να πιστεύω πως η πάλη αυτή, ανάμεσα στο σκοτάδι και το φως είναι ανελέητη. Είναι η πάλη ανάμεσα στη ζωή και το θάνατο. Το σκοτάδι ποτέ δεν ανέχεται το φως.

Αμύνεται, δίνει τη μάχη της ύπαρξης και δεν υποχωρεί, αν δεν το πυρπολήσουν οι αντίκες του ήλιου. Οπως δεν υπάρχει συνύπαρξη ανάμεσα στο φώς και το σκοτάδι, έτσι δεν μπορεί να υπάρχει και συνύπαρξη ανάμεσα στην παιδεία, την Επιστήμη και τη Θρησκεία.

Το «μακάριοι οι φτωχοί τω πνεύματι διότι αυτών ήθελε εστί η βασιλεία των ουρανών» και το « μακάριοι οι πεινώντες και οι διψώντες τώρα, διότι θέλετε χορτασθή», μα και το «Ουαί εις εσας τους πλουσίους διότι απηλαύσατε την παρηγορίαν, ουαί εις εσας οι γελώντες τώρα, διότι θέλετε πενήσει και κλαύσει» Μελετώντας κάποιος κριτικά αυτούς τους τέσσερους στίχους-φράσεις, που είναι απ τα κυρίως και δομικά στοιχεία του δόγματος στο μόνο συμπέρασμα που θα καταλήξει θα είναι ότι η γνώση, ο πλούτος και η χαρά είναι οι βασικοί εχθροί της Εκκλησίας, ενώ η άγνοια, η φτώχεια και η εκδίκηση είναι τα πιστεύω και οι πιστοί της.

Η ηγεσία της μεταπολεμικής Εκκλησιαστικής Ιεραρχίας, όπως και της Δικαιοσύνης στάθηκαν θανάσιμα πιστές στον εαυτό τους και τις «άξιες» του αμαρτωλού παρελθόντος τους. Τα θαύματα της Ιεραρχίας της Δικαιοσύνης και της Ορθόδοξου Εκκλησίας, δεν πρόφταναν να διαδεχθεί το ένα το άλλο, με κυρίαρχα αυτά του Αγίου Ορους και την ανάλυση της αντιβαιλείας απ τον Αρχιεπίσκοπο Δαμασκηνό.

Το πρώτο μέγα θαύμα ήταν η επιστολή που οι σεπτοί θεματοφύλακες του προπυργίου της Ορθόδοξης πίστης του Αγίου Ορους, συνέταξε η ηγεσία των Μονών και έστειλαν «Εξ Όλης Ψυχής Και Καρδίας...» στον σφαγέα των λαών Αδόλφο Χίτλερ, πριν καν ολοκληρωθεί η κατάληψη της χώρας απ τους Γερμανούς. Η σύνταξη της επιστολής αποσπάσματα της οποίας θα παραθέσω άρχισε στις 13/4/1941. ολοκληρώθηκε και στάλθηκε στι 26/4/1941, με το εξής περιεχόμενο:

Εν Αγίω Ορει τη 13/26 Απριλίου 1941 την αυτού εξοχότητα τον Αρχικαγκελάριον του Ενδοξου Γερμανικού Κράτους Κύριον Αδόλφον Χίτλερ. εις Βερρολίνο.

Εξοχότατε.

Οι βαθυσεβάστως υποσημειούμενοι Αντιπράσοποι των Είκοσιν Ιερών Πασιλικών Πατριαρχικών και Σταυροπηγιακών Μονών του Αγίου Ορους Αθων, λαμβάνομεν την εξαιρετική τιμήν να απευθυνθώμεν προς την μετέραν Εξοχότητα και παρακαλέσωμεν Αυτήν Θερμώς, όπως ευαρεστουμένη, αναλάβη την Υψηλήν προσωπικής Αυτής προστασίαν και κηδεμονίαν τον Ιερόν τούτον Τόπον, του οποίου οι ηγούμενοι και αντιπρόσωποι τυγχάνουν, διαδεχομένη εν τούτω τας ιδρυτάς και τας Ευεργέτας του Ιερού τούτου Τόπου Βυζαντινούς Αυτοκράτορες και διαδόχους τούτων.

Το Αγιον Ορος Εξοχότατε, συνέστη εις Πανορθόδοξον μοναχικήν πολιτείαν, ει ην ανέθεσεν διαβιούν εν αγαστή ομόνοια μοναχοί απωλήτως προερχόμενοι απ διάφαρα Ορθόδοξα Εθνη...

...Τον Βασιλέα των Βασιλευόντων και Κύριον των κυριευόντων εξ όλης ψυχής και καρδίας ικετεύοντες, όπως επιδαφιεύση τη Υμεράρα Εξοχότητι υγιάν και μακροήμερευσιν επ αγαθώ του ένδοξου Γερμανικού Εθνους» Υποσημειούμεθα βαθυσεβάστως

Ακολουθούν ονομαστικώς οι υπογραφές των πληρεξουσίων.

Υπάρχουν τα ονόματα αυτών που υπέγραψαν την επιστολή.

Αυτές ακριβώς τις μέρες που σύσσωμη η ηγεσία του Αγίου Ορους έκανε το σχέδιο της επιστολής, την υπέγραφε και την ταχυδρόμησε με ημερομηνία 13/26 Απριλίου 1941, και με την οποία επιστολή ικέτευε και εκλιπαρούσε τον

χασάπη των λαών να αναλάβει υπό την Υμιλήν προσωπικής αυτού προστασία και κηδεμονία τον Ιερόν τούτο Τόπο, οι Νέοι της Ελλάδας με προάγγελους τον Μανώλη Γλέζο και τον Σάντα Απόστολο 35 μόνο μέρες μετά την υπογραφή και την αποστολή της επιστολής, οργάνωναν τον τρόπο με το οποίο θα κατέβαζαν στις 31 Μάη του 1941, τη σβάστικα απ τον Ιερό βράχο της Ακρόπολης, προκειμένου να σταλεί μήνυμα προς την παγκόσμια κοινή γνώμη, ότι η Ελλάδα όχι μόνο δεν δέχεται την κατοχή, αλλά και ότι είναι αποφασισμένη με νύχια και με δόντια να πολεμήσει τους κατακτητές. Τις ίδιες ακριβώς μέρες, που η ηγεσία του Αγίου Ορους «βαθυευσεβάστως» ikέτευε και εκλιπαρούσε τον «εξοχότατο» να θέση «υπο την υψίλην προστασία» τον τόπο και τα προνόμιά τους, οι Ποιητές μας συμπύκνωναν σε στίχους το περιεχόμενο του αγώμα για λευτεριά και δίκαιο.

Τις ίδιες ακριβώς μέρες παρά τις αυστηρές διαταγές και τις βαριές ποινές-θάνατος-για τους κατατόχους όπλων που προανάγγελλαν οι κατακτητές, ο λαός μάζεβε όπλα για να τους πολεμήσει. Και πριν ακόμα φτάσει αυτή η επείσχυνη επιστολή στα χέρια του δολοφόνου των λαών, τα δοξασμένα βουνα της Ελλάδας φιλοξενούσαν τους πρώτους αντάρτες. Και ίσως ακόμα δεν είχε προλάβει να τη διαβάσει, η Ελλάδα είχε μοιραστεί σε τρεις ζώνες και ο λαός άρχισε να πεθαίνει στους δρόμους απ την πείνα! Την πείνα!! Τη λάμια πείνα!!! που τον καταδίκασε η «βαθυευσεβάστως και θερμώς παρακληθήσα υμετέρα εξοχότητα» απ τους Ταγούς του προπυργίου της Ορθοδοξίας. Και ευχόμενοι στον κατακτητή «Εξ Όλης ψυχής και καδρίας» στο όνομα του Θεού για την υγεία και την μακροήμερευση να «βάλει υπο την Υψιλήν αυτού προστασία και κηδεμονία τον Ιερόν τούτο τόπο»

Είναι γεγονός ότι και πριν απ το Β! παγκόσμιο πόλεμο, ηγετικές μορφές των θρησκευτικών δογμάτων, φυσικά και των χριστιανικών Εκκλησιών, γοητεύονταν απ τα «κοινά σημεία και στοιχεία» που έχουν οι Εκκλησίες με το φασισμό, σε βαθμό που υπήρξε μια ουσιαστική προϋπόθεση με βάση αυτά τα στοιχεία για μια πολιτική προσέγγιση εναντίον του κοινού εχθρού της Αριστεράς-Δημοκρατίας και κυρίως του κομμουνισμού, η οποία δεν αναγνωρίζει-δέχεται φυλετικούς και θρησκευτικούς προκαθορισμούς του Ανθρώπου, αλλά ελεύθερα, αυτόνομα, υπεύθυνα και ίσα μεταξύ τους υποκείμενα-πολίτες.

Σημεία που θεωρούνταν κοινά ήταν και παραμένουν είναι ο «ορθολογισμός» βάση της πίστης, οι αντιδραστικές αντιλήψεις περί ηθικής (αυτό που ο λαός αποκαλεί ηθική της κατουρίθρας), Σεξουαλικότητας και πατριαρχικές απόψεις για την οικογένειας καθώς και η αυταρχική-Ιεραρχική αρχή οργάνωση της κοινωνίας και άσκηση της εξουσίας.

Αυτά είναι μερικά απ τα σημεία στα οποία φαίνεται συνέπεπταν οι απόψεις, που οδήγησαν του Ταγούς της Γαλλικής Εκκλησία να ταχθούν στο λπευρό του άξονα και του ελληνικού συντηρητικού ιδεολογικού κέντρου, να καταφύγει στο φονιά των λαών για να τεθεί υπό την υψιλήν προστασίαν του. Η ενέργεια αυτή των Ταγών του Αγίου Ορους δεν ήρθε εντελώς ξαφνικά. Θα υπήρχε κάποια εστω και μικρή προϊστορία.

Και λίγο αργότερα να καθερείται ο Αρχιεπίσκοπος Χρύσανθος επειδή δεν πήγε και καλώς να καλοσορίσει τον Γερμανό διοικητή Αθηνών και να ορκίσει την κυβέρνηση των Κούϊσλιγκς. Ο Αρχιεπίσκοπος Χρύσανθος εκτός απ την άρνηση να δεχθεί τον Γερμανό Διοικητή πρόσφερε μέσω της «πρόνοιας του στρατιώτη»σε πολλές χιλιάδες στρατιώτες πολιτικά ρούχα για να αποφύγουν τη σύλληψη. Την θέση του Αρχιεπισκόπου Χρύσανθου την

παίρνει ο Δαμασκηνός. Ο άνθρωπος που ο Τσιώρτσιλ έχρησε αντιβασιλιά. Και σε συνέχεια «αυτοπροσώπος» Πρωθυπουργός. Ο ηγέτης της Εκκλησίας μας αποδείχθηκε ο άνθρωπος, που φόρεσε γυαλιά στον «πρώτο Έλληνα» πατέρα της 4ης Αυγ/του, αφού κατόρθωσε να είναι : Αρχηγός της Εκκλησία, του κράτους, της κυβερνητικής εξουσίας, εστώ και δοτής και των ενόπλων δυνάμεων της χώρα: Αέρας, ξηράς και θάλασσας. Με συγκεντρωμένες όλες τις εξουσίες της χώρας στα χέρια του Αχριεπισκόπου (Δαμασκηνό Παπανδρέου κατα κόσμον και πρωταθλητής) έφτασε στο αποκορύφωμα το θέμα των διωγμών, σε βαθμό που έκτος απ την Εθνική Αντίσταση, που βρίσκονταν ολόκληρη υπό απηνή διωγμό, τώρα πλέον καταδιώονταν και όσοι, δεν θέλησαν να ταχθούν αλληλέγγυοι με το μεταδεκεμβριανό αίσχος.

«Και Ωκοδόμησεν εἰς ψηλά παλάτια το αγιαστήριον αυτού...Σου εἶναι οἱ ουρανοὶ και Σου ἡ γῆ...Διότι μέγας εἶσαι και κάμνεις θαυμαστά». (Ψαλμοὶ ΟΗ-ΠΟ).

Η Εκκλησία έπαιξε το δικό της ρόλο στις μεγάλες στιγμές του εθνούς και του λαού μας. Όπως οι άλλες κοινωνικές δομές ετσι και ο κλήρος εχει γράψει τη δική του ιστορία στους εθνικούς, κοινωνικούς και προσωπικούς αγώνες. Αν βάζαμε εναν τίτλο : η Εκκλησία το 21, την κατοχή και τον εμφύλιο, στο διάβα του χρόνου θα βρούμε και λευκές και μαύρες σελίδες. Ακόμα θα δούμε οτι διαφορετικός ηταν ο ρόλος της ηγεσίας, η πλειοψηφία της οποίας ζούσε μακριά απ το λαό, και πολλές τις περισσότερες φορές δρούσε και εναντίον του, απ αυτόν των απλών Κληρικών, που ζούσε κοντά στο λαό και στη συντριπτική του πλειοψηφία πάλευε μαζί του.

Τόσο το 21 αλλό τόσο την κατοχή και τον εμφύλιο φάνηκε καθαρά η διαφοροποίηση της προσφοράς ανάμεσα στον ανώτερο και τον κατώτερο κλήρο. Φάνηκε η απουσία και εν πολλοίς η απουσία και η προδοσία ακόμα της πλειοψηφίας της ηγεσίας της Εκκλησίας απ τον αγώνα και το 21, της κατοχής και του εμφυλίου σε αντίθεση με την μεγάλη συμμετοχή και προσφορά του λαϊκού κλήρου. Σε όλους τους αγώνες του έθνους μόνο λίγοι φωτεινοὶ Επίσκοποι συντάχθηκαν με τους απλούς κληρικούς και το λαό και ανταποκρινόμενοι στα εθνεγερτηκά καλέσματα, μετέτρεψαν τους άμβωνες των εκκλησιών σε επάλξεις του αγώνα, πήραν το όπλο στο χέρι και πολέμησαν τον δυνάστη το 21, και τους κατακτητές στην κατοχή και έδωσαν τα πάντα για την πατρίδα.

Οι απλοί κληρικοί εντασσόμενοι πλάϊ στο λαό και τους αγώνες: εθνικούς και κοινωνικούς υπο την φωτεινή ηγεσία των λαμπρών εξαιρέσεων αποτελούν τις λευκές και αξιοθαύμαστες σελίδες της Εκκλησίας. Ο ανώτερος στην πλειοψηφία του έμεινε ασυγκίνητος απ το δράμα του ελληνικού λαού τόσο το 21 και την κατοχή, ενώ πολλοί απ τους ιεράρχες πήραν το μέρος του δυνάστη το 21 και στην κατοχή συνεργάστηκαν με τους Γερμανούς κατακτητές και αργότερα με τους Αγγλους νεοκατακτητές, δίνοντάς τους Γή και ύδωρ. Πράγματι οι περισσότεροι ιεράρχες στάθηκαν απέναντι και οχι στο πλάϊ του λαού σε όλες τις δύσκολες στιγμές, Αυτές εἶναι οἱ μαύρες σελίδες του κλήρου.

Κάθε εποχή θέλει τους ανθρώπους της. Αν η εποχή εἶναι μεγάλη, θέλει μεγάλους και αν εἶναι μικρή μικρούς. Η ξεσκολισμένη Δεξιά, ριζωμένη μέσα στην ουρανομήκη φαυλοκρατία του παρελθόντος, του κομματαρχισμού, της ρουτίνας και της ψωροκώσταινας, που την ήθελαν αιωνόβια (την Ελλάδα της Μελόνας). Βιωμένη μέσα στην εθνική προδοσία και την ιδεολογική προπαρασκευή, των τόσων δικτατοριών με αποκορύφωμα τη μεταξική δικτατορία και της εθνικής υποταγής, ηταν η μόνη που μπορούσε με τα όπλα

και τη βοήθεια των Αγγλων, να εξαναγκάσει για άλλη μια φορά το λαό στην υποταγή και τη δυστυχία και να καταχωνιάσει την 4χρονη Αντιστασιακή ιστορία. Τόσο διάχυτη και αισθητή ήταν η εξάρτηση και η υποταγή που δεν ντρέπονταν και να το διαλαλήσουν και ανοιχτά.

Η καλή Εφημερίδα της Δεξιάς «Καθημερινή» έγραφε : «Παραδεχόμαστε ότι δεν είμαστε ανεξάρτητοι. Ας αφήσουμε τους Αγγλους να μας πούν ανοιχτά ή να ψιθυρίσουν στο αυτί του Αντιβασιλέως τί θέλουν να ψηφίσουμε...»

Το κράτος κάθε μέρα που περνούσε αντέγραφε τα 4ο Αυγ/νά πρότυπα. Στις 6/11/45 ο Γ. Καφαντάρης, προκειμένου να μπει έστω κάποιο φρένο σε αυτή την ασυδωσία με ενυπόγραφη δήλωση του λέει: «Υπο τας ευλογίας του σεβαστού Αρχιεπισκόπου, η 4η Αυγ/στου ολο ένα ανέρχεται και η Ελλάς ωθείται προς το βάραθρον. Αλλα δεν θα πέσει εις αυτό ενόσω υπάρχουν τίμιοι Ελληνες. Και δεν έλειψαν οι τίμιοι Ελληνες. Υπάρχουν».

Αυτά φαίνεται έβλεπε και το 21, ο Ανώνυμος Έλληνας και οδηγήθηκε να πει πώς : «Δύο αίτια είναι, ώ Ελληνες μου ακριβοί, όπου μέχρι της σήμερον μας φυλάττουσι δεδεδμένους εις τας αλύτους της τυραννίας, είναι δέ το αμαθές Ιερατεϊον και η απουσία των αρίστων συμπολιτών.» και απευθυνόμενος προς την τότε Ιερά Σύνοδο λέγοντας: «Ω σύ μιαρά Σύνοδο της Κωσταντινουπόλεως, εις τί ομοιάζεις, ήθελα να ηξεύρω, από εσέ τώρα όπου σε ερωτώ, εις τί λέγω ομοιάζεις τους ιερούς και θείους αποστόλους του λόγου της σοφίας του Ιησού Χριστού; Ίσως εις την ένδειαν και αφελοκερδεϊαν, όπου εκείνοι εκήρυττων; Αλλ έσύ εισαι γεμέτη από χρήματα, όπου καθημερινώς κλέπτεις από τους ταλαίπωρους χριστιανούς. Ισώς η εγκράτεια και η χαλιναγωγίαν των παθών; Αλλ εις ποίον μεγάλο ξεφάντωμα δεν ευρίσκεται μέρος από τους συγκλήτους σου, και ποιός από αυτούς δεν λατρεύει δυό και τρεις αρχόντισσας με άκραν αναισχυντίαν και σχεδόν φανερά; Και σε υποσημείωση «Ο νύν αρχιερέας των Ιωαννίνων είναι μοίχος και αρσενοκοίτης χωρίς την παραμικράν συστολήν».

Το Βυζάντιο ήταν ένα καθαρά Θεοκρατικό καθεστώς. Ένα καθεστώς που δεν αρκέστηκε στο :«Πάς Μή Ορθόδοξος Μή Έλληνας», αλλά διαμόρφωσε και όλες εκείνες τις δομές που έχουν τα Θεοκρατικά καθεστώτα.

Ανέκαθεν η αυτοκέφαλη Ορθόδοξη Εκκλησία κινείται και λειτουργεί σαν παράλληλο κράτος. Όπως η Καθολική, έτσι και η Ορθοδοξία κινούμενη στον μεταφυσικό χώρο, προσπαθεί να πείσει ότι αυτό που λέει και κάνει, δεν το κάνει γιατί το θέλει αυτή, αλλά ό,τι κάνει γίνεται με τη Θεία φώτιση και ότι αυτοί είναι τα εκτελεστικά της όργανα. Έτσι είτε μας αρέσει είτε όχι στην Ελλάδα απ την Παλιγεννησία και μετά έχουμε ένα ημιθεοκρατικό-κρατικό καθεστώς, με την Εκκλησία εταίρο του καθεστώτος, όχι μόνο με ευρύτατα ποσοστά, αλλά και με μία προσημείωση σε «αέρα, γή και θάλασσα και τα εν αυτοίς» υπάρχοντα αγαθά ότι της ανήκουν. Με βάση αυτήν την προσημείωση ο Πάππας έχριζε Βασιλιάδες, που κυβερνούσαν με θεϊκό δικαίωμα μεταβιβαζόμενο μέσω του Πάπα. Ένα κομματικό-θρησκευτικό κράτος. Μια κρατική εξουσία με ένα ποσοστό 98% βαπτισθέντων Ορθόδοξων Χριστιανών, άσχετα αν αυτό έγινε σε νηπιακή ηλικία και όχι στη ηλικία που βαφτίστηκε ο Χριστός στα (33) χρόνια. Τέτοια ποσοστά που μόνο τα Θεοκρατικά καθεστώτα διαθέτουν. Η βάφτιση του Χριστού στα 33 του χρόνια, δεν θα έπρεπε να αποτελέσει το πρότυπο του Χριστιανού τουλάχιστο σε μία ηλικία που εστω να βιώνει, αν όχι να κατανοεί την πράξη της βάφτισης.

Η Ελλάδα δεν έχει δική της Θρησκεία. Η Ορθόδοξη Εκκλησία της Ελλάδας είναι μια αυτοκέφαλη Εκκλησία, που ανήκει δογματικά στην Ανατολική Εκκλησία του Χριστού. Η Εκκλησία του Χριστού είναι οικουμενική: Ανήκει σε όλους τους λαούς της γής. Στο βαθμό που η Ορθοδοξία ταυτίζεται-οπώς η δική μας-με ένα Έθνος, γίνεται αίρεση και κατ' επέκταση δημόσιος υπάλληλος. Η γνωστή αίρεση του εθνοφυλετισμού και αυτόματα αποσπάζεται από τον κορμό της Εκκλησίας, οπώς γίνεται με όλες τις Αιρέσεις. Αυτοανερείται, αυτοαπομονώνεται. Και σαν αίρεση που είναι, όχι μόνο υιοθέτησε αλλά είναι αυτή η Εκκλησία, που υπαγόρευσε στον Μεταξά «τον Γ! ελληνικό πολιτισμό», και την 21η Απριλίου 1967 επιβίβαε το περιβόητο χουντικό σύνθημα : «Ελλάς Ελλήνων Χριστινών», με τον Ιερόνυμο. Είναι αυτή που έσωσε τα κεφάλια των χουντικών και απάλλαξε τους υπόλοιπους απ' τις όποιες ευθύνες και λίγο πριν απ' τη χούντα οδήγησε τον τότε πρωθυπουργό Κ. Καραμανλή να ξεστομήσει εκείνο το «Ποιός επιτέλους κυβερνάει αυτόν τον τόπο».

Οπώς η Ιεραρχία της Εκκλησίας, έτσι και η Ιεραρχία της δικαιοσύνης στάθηκε και αυτή αντάξια του αμαρτωλού παρελθόντος της. Του παρελθόντος που όπως η Εκκλησία ευλογούσε κάθε συντηριστικό και αναρχονιστικό μέτρο, αφορίζε όποιον δεν συμμορφώνονταν με τις επιταγές της και έκαιγε βιβλία, έτσι και αυτή προσυπόγραφε και εκτελούσε χωρίς φειδώ τις αποφάσεις της «Ειδικής Ασφάλειας» και των «Επιτροπών Ασφαλείας». Έκανε εκτεταμένη χρήση του Ιδιωνύμου. Και γέμισαν τα νησιά και οι φυλακές από αθώους πολίτες και έστειλε και αμούστακα παιδιά στο εκτελεστικό απόσπασμα, μόνο με την υπόδειξη ενός στρατευμένου και καλοπληρωμένου καταδότη-χαφιά. Με κατηγορητήριο ότι κατά την κρίση του δεν ζητώ-κραύγαζε υπέρ της επάρατης 4ης Αυγ/του ή επειδή δεν του άρεσε η φάτσα του. Αφησε ένα λαό ολόκληρο στη διάθεση του παρανοηκού Μεταξά. Του Μεταξά που σκύλευε στο σώμα της Ελλάδας και δολοφονούσε την ψυχή των Ελλήνων.

Αυτού του θανάσιμου αμαρτωλού παρελθόντος, αντάξια στάθηκε με φωτεινές εξαιρέσεις και η μεταδεκεμβριανή δικαιοσύνη, όταν κλήθηκε να κρίνει ποιοί Έλληνες υπερασπίστηκαν την πατρίδα στη διάρκεια της 4χρονης τριπλής κατοχής και ποιοί όχι μόνο της γύσισαν την πλάτη, την πρόδοσαν αλλά και πολέμησαν στο πλευρό των κακτητών αυτούς, που με όσες και όποιες θυσίες και αν χρειάστηκαν την υπερασπίστηκαν.

Οπώς σε κάθε οργανωμένη κοινωνία υπάρχουν διαφορές, οσον αφορά τον τρόπο διακυβέρνησης της χώρας και τον τρόπο ζωής. Έτσι και στην ελληνική κοινωνία υπήρχαν άνθρωποι, που δεν συμφωνούσαν ούτε με τον τρόπο της διακυβέρνησης, μα ούτε με το είδος και την ποιότητα της ζωής. Η διαφορά αυτή έγινε πίο μεγάλη με την επιβολή της Μεταξική δικτατορίας το 1936. Εντάθηκε στον αλβανικό πόλεμο ανάμεσα στην ηγεσία πολιτική και στρατιωτική, που ήθελαν να «πέσουν μερικές ντουφεκές για την τιμή των όπλων» και τον στρατό, τους εφεδρους αξιωματικούς και τους διοικητές των μικρών μονάδων, που ήθελαν να πετάξουν τον εισβολέα στη θάλασσα. Και όταν η λαίλαπα των Ούνων μόλυνε «το Άγιο της χώρας» δίπλα στις δύο διαφορές που είχαν οι Έλληνες, οσον αφορά τη διακυβέρνηση και την ποιότητα ζωής, προστέθηκαν και δύο ακόμα μεγαλύτερες. Οι διαφορές τη φορά αυτή, δεν αφορούσαν πλέον τη διακυβέρνηση και την ποιότητα ζωής. Και δεν αφορούσαν γιατί τη διακυβέρνηση την ασκούσαν πλέον τα ανρδείκελα για λογαριασμό των κατακτητών και τη θέση της ποιότητα την είχε πάρει η επιβίωση και τη ζωή ο θάνατος. Οι διαφορές αυτές αφορούσαν α) : Την ύπαρξη αυτής καθ' εαυτής της ΕΛΛΑΔΑΣ και κυρίως ποιοί και πόσοι θα

παραμείνουμε ΕΛΛΗΝΕΣ. και β): Αν μετά την απελευθέρωση σαν λαός θα αρπάξουμε την ευκαιρία, να συνταχούμε σε μιά ελεύθερη και ανεξάρτητη πολιτεία και να κρατήσουμε την ΕΛΛΑΔΑ για μας τους ΕΛΛΗΝΕΣ ή θα γυρίσουμε πίσω στο καθεστώς της μεταξικής φασιστικής δικτατορίας για να ολοκληρώσουμε τον «Γ! Ελληνονο-χριστινικό πολιτισμό» που την ολοκλήρωσή του διέκοψε ο ιταλοελληνικός πόλεμος.

Η κήρυξη του Β! παγκοσμίου πολέμου, το ΟΧΙ του ελληνικού λαού και το ΕΠΟΣ του 40, φάνηκε να γεφυρώνουν την πολιτική ρίξη που είχε συγκλονίσει τον τόπο για 10ετίες. Η γερμανική κατοχή όμως που ακολούθησε την άνοιξη του 1941, μέχρι τις αρχές του Οκτώμβρη του 1944, έμελλε να είναι καθοριστική για την κορύφωση του ελληνικού δράματος. Ασφαλώς για τη διάρκεια της κατοχής δεν μπορεί να μιλήσει κανείς για τάξη δικαίου στηριγμένη στο Σύνταγμα, που προϋποθέτει Εθνική Ανεξαρτησία και Λαϊκή Κυριαρχία. Πάντως στην περίοδο αυτή, καθοριστική για ό,τι επακολούθησε είχαν διαμορφωθεί τρία διαφορετικά καθεστώτα, που στην πραγματικότητα διαπλέκονται-με χωρίς σαφή τα όρια-και αποτελούν τον καμβά πάνω στον οποίο εξελίχθηκε η μεγαλύτερη τραγωδία του ελληνικού εθνους, ο εμφύλιος-ανταρσία κατά του επισήμου κράτους, όπως διακηρύσσονταν. Τα τρία αυτά καθεστώτα ήταν:

οι κατοχικές κυβερνήσεις (τρεις τον αριθμό), που η κάθε μιά ανάλογα τον χρόνο και τον ρόλο που ενέλαβε να παίξει έχει ξεχωριστό πολιτικό ενδιαφέρον.

β) Οι εξόριστες ελληνικές (που η κάθε μια είχε να παίξει κάποιον ξεχωριστό ρόλο) κυβερνήσεις που μαζί με το βασιλιά, «εκπροσωπούσαν» τυπικά το ελληνικό κράτος, και με το στανιό προβάλλονταν σαν «νόμιμες» και που μέχρι τη Συμφωνία του Λιβάνου αναγνωρίζονταν μόνο απ τους συμμάχους-Αγγλία σαν τέτοιες. Τώρα το πόσο νόμιμες ήταν οι κυβερνήσεις αυτές και πόσο ίσχυε συνταγματικά ο θεσμός του βασιλιά-με τον πραξικοπηματικό τρόπο που έγινε η παλινόρθωση απ την Αλβιώνα-είναι ένα μεγάλο θέμα που δεν μπορεί να αναλυθεί εδώ. Θα πρέπει όμως να τονιστεί ότι όχι μόνο έχει άμεση σχέση με την τροπή που πήραν τα πράγματα αλλά και με ό,τι επακολούθησε μετακατοχικά.

γ) Το τρίτο είναι το θέμα της Εθνικής Αντίστασης, των δυνάμεων που κατά γενική ομολογία και αναγνώριση και απ την πλευρά των συμμάχων πρόσφεραν τεράστιες υπηρεσίες, τόσο για την θετική έκβαση του πολέμου κατά του φασισμού, αλλο τόσο και για την απελευθέρωση της χώρας. Ολοι το αναγνωρίζουν και ας μὴν το ομολογούν ότι το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, εκτός του ότι σήκωσε το κύριο βάρος του ενθικό-απελευθερωτικού αγώνα, διαμόρφωσε και αρκετές απαραίτητες δομές και θεσμούς για ένα Λαϊκό-Δημοκρατικό κράτος. Ένα κράτος δομημένο απ τον ίδιο το λαό: α) στρατό ξηράς και θάλασσας οργανωμένο στα προπολεμικά πρότυπα β) Σώμα Ασφαλείας(Ε.Π). γ) Τοπική Αυτοδιοίκησης, Λαϊκή Δικαιοσύνη, Υγεία, πολιτισμός, προσάρμοσε το φορολογικό σύστημα, σεβάστηκε την ατομική ιδιοκτησία υποχρεώνοντας τους όποιους ευκαιριακούς καταπατητές να κατάβάλουν το αντίστοιχο ενοίκιο στους ιδιοκτήτες χωραφιών, σπιτιών κλπ, ξέδωσε και κυκλοφόρησε τραπέζογραμμάτια-χαρτονόμισμα κλπ.

Βέβαια, μετά την απελευθέρωση η διαλποκή περιορίστηκε ανάμεσα στα δύο καθεστώτα, α) των κυβερνήσεων του εξωτερικού και β) των δυνάμεων της Εθνικής Αντίστασης, ιδίως του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και στο παιχνίδι που έπαιξαν οι τρεις μεγάλες δυνάμεις Αγγλοαμερικάνοι και κυρίως οι Αγγλοι αλλά και η τότε

Σοβιετική Ένωση. Αυτά όμως είναι θέματα που κάποιοι άλλοι θα τα αναλύσουν.

Την αντίθεση δικτατορίας και λαού την έλυσε ο αλβανικός πόλεμος και την αντίθεση ηγεσία και στρατού την έλυσε η κατοχή της χώρας απ τους τρεις κατακτητές. Οι ήρωες των παλατιών και των καταφυγίων της «Γκράν Μπρετανίας» είχαν φύγει πέρνοντας μαζί τους το κρατικό θησαυροφυλάκειο και ό,τι άλλο πολύτιμο έπρεπε να «διασωθεί».

Η κατοχή ήταν μιά απ τις πιο δύσκολες ιστορικές στιγμές του Ελληνικού Έθνους. Η χώρα είχε διαμελιστεί στα τρία. Χώρα και λαός διέτρεχαν άμεσο κίνδυνο: Η μεν χώρα να γίνει παράρτημα του Γ! Ράιχ και λαός στο στόχαστρο να αφελληνιστεί.

Όπως ήταν φυσικό η κατοχή εκτός απ την αντίθεση με τους κατακτητές, βάθυνε και το χάσμα ανάμεσα στο λαό. Ένα χάσμα που χώρισε το λαό α) Σε αυτούς που συνέβαλαν στην καταχή, σε αυτούς που τη δέχτηκαν αδιαμαρτήρητα και σε αυτούς που ήθελαν να συνεργαστούν και συνεργάστηκαν με τους κατακτητές. Όλοι αυτοί κοινή αφετήρια και επιδίωξη είχαν μετά τη λήξη του πολέμου να επανέλθει η χώρα στο καθεστώς της 4ης Αυγ/του και β) Σε αυτούς που όχι μόνο δεν συνέβαλαν, στο να κατακτηθεί η χώρα, δεν δέχθηκαν την κατοχή αλλά και εγκατάλειψαν τα πάντα και έβαλαν και τη ζωή ακόμα σε κίνδυνο να οργανώσουν Αντίσταση, συγκρότησαν στρατό και πολεμήσαν τους κατακτητές.

Για αυτούς που θα συνεργάζονταν, τα κίνητρα και οι υποδομές υπήρχαν-πέμπτη φάλαγγα, η ΕΟΝ, η Ειδική Ασφάλεια κλπ-για να εκφραστεί αυτό το χάσμα-διαφορά οι λόγοι υπήρχαν. Και η ευκαιρία να διατηρήσουν και υπο κατοχή τα προνόμια τους δόθηκε. Τα πάντα ήταν οργανωμένα από πριν. Η 4η Αυγ/του ήταν συμπαγής και η νίκη του άξονα σίγουρη. Όλα συνηγορούσαν ότι η επαναφορά της 4ης Αυγ/του, δεν αμφισβητούνταν εκτός απ αυτούς που απαφάσισαν να αγωνιστούν.

Ο αδούλωτος λαός μας δεν νικήθηκε. Προδόθηκε απ τους πεμτοφραλαγγίτες στρατηγούς και τους ιεράρχες της Εκκλησία όπως ο Ιωννίνων, Σερρών, Καστοριάς, Φθιώτιδος κλπ, που παραδόσανε λαό και πατρίδα και 2,000 κομμουνιστές και αντιφασίστες αλυσσοδεμένους στους φασίστες ομογάλακτους επιδρομείς, εξαργυρώνοντας την προδοσία με αντάλλαγμα του Υπουργικούς, Πρωθυπουργικούς και Αρχιεπισκοπικούς θώκους. Η ιστορία έχει καταγράψει και η ζωή έχει επιβεβαιώσει, ότι κάθε φορά που θα παρουσιαστεί κάποιο κενό εξουσίας είναι οι Δεσποτάδες και οι Αρχιεπίσκοποι που αναλαμβάνουν να καλύψουν το όποιο κενό εξουσίας.

Γι αυτούς όμως που θα αντιστέκονταν, θα έπρεπε να αρχίσουν απ το μηδέν. Με υποδομή τη ζωή τους και κίνητρα ένα μαντίλι όνειρα, την ελπίδα και την αγάπη του λαού για μιά Ελλάδα, που να του ανήκει και μια καλύτερη ζωή. Εκατόν είκοσι χρόνια ονειρεύονταν και αγωνίζονταν ο ελληνικός λαός, τη Λαϊκή Δημοκρατία, τη Λαϊκή Αυτοδιοίκηση και τη Λαϊκή Δικαιοσύνη, που αποτελούν τα βήθρα της Λαϊκής Δημοκρατίας. Τη Λαϊκή Δημοκρατία, ο λαός τη διεκδίκησε το 1821. Τη διεκδίκησε μέσα στις «ανταρσίες» και το σάλο του 1828-1832. Τη διεκδίκησε το 1843, 1861 και το 1909. Τη διεκδίκησε ο Ρόκος Χοϊδός και άλλα πολλά ανοιχτά μυαλά και παλικαρίσια δημοκρατικά πνεύματα του περασμένου και αυτού του αιώνα.

Το 1924 νόμισε ότι την άγγιξε. με την υποκριτική εκείνη «Δημοκρατία», που τα φύτρα-λίκνο της βάρπηκε με το αίμα ενός σκοτωμένου εργάτη και ο εκπρόσωπός της και τότε Πρωθυπουργός Παπαναστάσης πέθανε στην

εξορία-αιώνιο σήμα κατατεθέν της αντιλαϊκότητας και της προδοσίας της. Σ όλο το διάβα των 120 είκοσι χρόνων, πάλεψε, αιματοκυλίστηκε, υπόφερε, χαροπάλεψε με το όνειρο μιας Ελλάδας, που να ανήκει στους Έλληνες και μιά ζωή που να έχει το Ανθρώπινο άρωμα και να την εποπτεύει ο ίδιος.

Μια Δημοκρατία που αιώνες τώρα φωλιάζει στα σπλάχνα του λαού, έβρισκε πάντα το δρόμο φραγμένο απ την Αγία Τριάδα, το παλάτι και τον βασικό τώρα πλέον μέτοχο, την αστική πλουτοκρατική ολιγαρχία, που άπληστη και κυνική, ξεπουλημένη στο διάβολο και τους ξένους караδοκούσε πάντα άπληστη και αχόταγη. Με ψέματα ή με τα όπλα ο λαός έμεινε μακριά απ το ονειρό του. Για να του ανήκει η Ελλάδα και για να έχει Ανθρώπινο άρωμα η ζωή του, η πρωτοπορία του αγώνα διαμορφώθηκε σε ένα εθνικό, κοινωνικό, πολιτικό και πνευματικό συναγερμό: Το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο, που ακολούθησε η μεγάλη πλειοψηφία του έθνους.

Οχι !Οχι! Δεν θα υπήρχει συμβιβασμός και μοιρολατρική αποδοχή της σκλαβιάς βροντωφώναξε ο λαός. Ενας και μόνο δρόμος υπήρχε, ο δρόμος της ενεργητικής Αντίστασης, ο δρόμος του Εθνικού Απελευθερωτικού αγώνα. Παλαιός αγώνας για την κατάκτηση και οριστική κατοχύρωση της εθνικής λευτεριάς. Αυτή ήταν η απάντηση του λαού στην ξένη τυραννία, στη ντόπια συνεργασία και προδοσία. Να αγωνιστεί, να παλέψει, να νικήσει, να λυτρωθεί οριστικά απ την ξένη κηδεμονία και τη ντόπια σκλαβιά. Αυτές ήταν η διακηρύξεις της πρωτοπορίας. Δεν αρκέστηκε όμως μόνο στις διακηρύξεις. Πήρε όλα εκείνα τα πρακτικά μέτρα οπως: α) Δημιούργησε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ) με οργανώσεις σε ολόκληρη την Ελλάδα. β) Συγκρότησε τον Εθνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Στρατό (ΕΛΑΣ) και το Εθνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Ναυτικό (ΕΛΑΝ). γ) Την Εθνική Πολιτοφυλακή (Ε.Π). δ) Την Ενιαία Πανελλήνια Οργάνωση Νέων (ΕΠΟΝ). Την Εθνική Αλληλεγγύη (Ε.Α). ε) Καθιέρωσε σαν τα πιό βασικά κύτταρα της κοινωνικό- οικονομικής ζωής τη Λαϊκή Δημοκρατία, τη Λαϊκή Αυτοδιοίκηση (Λ.Α) και την Λαϊκή Δικαιοσύνη (Λ.Δ) και οταν ήρθε το πλήρωμα του χρόνου συγκρότησε την Πολιτική Επιτροπή Εθνικής Απελευθέρωσης (ΠΕΕΑ).

Η εισηγητική έκθεση για την ιδρυτική πράξη την ΠΕΕΑ, έλεγε: Εχοντας υπόψη : 1) Τις υπέρτατες εθνικές ανάγκες και την επιτακτική απαίτηση του ελληνικού λαού, για τη δημιουργία μέσα στη χώρα ενος κεντρικού πολιτικού οργάνου, που να συντονίσει τις προσπάθειες και τον αγώνα για την εθνική απολύτωση και να αναλάβει την υπεύθυνη διοίκηση των ελευθέρων και ελευθερουμένων περιοχών της χώρας και

2) Την από 15 Δεκεμβρίου 1943, πρόσκληση της κεντρικής Επιτροπής του Εθνικοαπελευθερωτικού μετώπου σε όλα τα κόμματα και τις οργανώσεις καθώς και την κυβέρνηση Τσουδερού, για το σχηματισμό κυβέρνησης γενικού εθνικού συνασπισμού.

Σ Υ Γ Κ Ρ Ο Τ Ο Υ Μ Ε

Πολιτική Επιτροπή Εθνικής Απελευθέρωσης που αποτελείται προσωρινά από τα υπογράφοντα μέλη.

Κύριος και προταρχικός σκοπός της Επιτροπής είναι : Να συντονίσει και να διεξάγει με όλα τα μέσα και με όλες τις δυνάμεις μέσα στην Ελλάδα και στο πλευρό των συμμάχων μας, τον αγώνα κατά των κατακτητών.

Να αγωνιστεί για το διώξιμο από τη χώρα και τη συντριβή των γερμανικών και βουλγάρων εισβολέων, για την ολοκληρωτική εθνική απελευθέρωση και για την κατοχύρωση της ανεξαρτησίας και ακεραιότητα της χώρας.

Να επιδιώξει την εθνική μας αποκατάσταση με βάση την αρχή της αυτοδιάθεσης των λαών σύμφωνα με τον χάρτι του Ατλαντικού και τη συμφωνία της Τεχεράνης και τη στρατηγική διαρρύθμιση των συνόρων μας.

Να αγωνιστεί για την εξόντωση του εσωτερικού φασισμού και των ενόπλων προδοτικών σωμάτων.

Παράλληλα η επιτροπή θα αναλάβει τα πιο κάτω καθήκοντα:

1) την υπεύθυνη διοίκηση των ανταρτικών μονάδων που θα αποδεχθούν τη σύσταση της Επιτροπής με σκοπό την ενοποίηση, την αναδιοργάνωσή τους και τη συγκρότηση ενιαίου εθνικού στρατού.

2) Την υπεύθυνη ανώτερη διοίκηση των ελευθέρων περιοχών σε όλους τους τομείς, με σεβασμό των θεσμών της τοπικής αυτοδιοίκησης και το συντονισμό, έλεγχο και κατεύθυνση των οργάνων της.

3) Την εξασφάλιση των ελευθεριών του λαού στις ελεύθερες περιοχές, το σεβασμό της Ατομικής ιδιοκτησίας καθώς και την εξασφάλιση της ελευθερίας της Θρησκευτικής συνείδησης.

4) Την ικανοποίηση των βασικών αναγκών του λαού και την περίθαψη και προστασία των θυμάτων του πολέμου και της βίας των κατακτητών.

5) Την προπαρασκευαστική εργασία για την είσοδο της χώρας, μετά την απελευθέρωση, σε ομαλό πολιτικό βίο με κατεύθυνση την εξασφάλιση των κυριαρχικών δικαιωμάτων του ελληνικού λαού και την καταπολέμηση κάθε προσπάθειας για λύσεις πραξικοματικές ή δικτατορικές και αντίθετες προς την ελεύθερη θέληση του λαού, από οποιονδήποτε και αν προέρχονται. Η Επιτροπή, ξεκινώντας από την αντίληψη πως για να πραγματοποιηθούν ικανοποιητικά οι πιο πάνω εθνικοί σκοποί, επιβάλλεται να συμμετάσχουν στο έργο αυτό όλες οι εθνικές δυνάμεις. Θεωρεί πρωταρχικό της καθήκον να εξακολουθήσει δραστήρια τις ενέργειες για το σχηματισμό κυβέρνησης γενικού εθνικού συνασπισμού.

Παράλληλα, δε θα πάψει να επιδιώκει την πραγματοποίηση των πιο πάνω σκοπών με τα μέσα που σήμερα διαθέτει και με όλους εκείνους που θα δεχθούν στο μέλλον να συμμετάσχουν στο έργο της.

Η επιτροπή θα κατανείμει τις αρμοδιότητες σε Γραμματείες. Επικεφαλής των υπηρεσιών κάθε Γραμματείας, θα είναι ένα μέλος της Επιτροπής και θα έχει τον τίτλο του Γραμματέα. Η σύνθεση της Επιτροπής μπορεί να αλλάξει με απόφασή της. Για την πραγματοποίηση των σκοπών της η Επιτροπή θα εκδίδει πράξεις και αποφάσεις.

Οι πράξεις και οι αποφάσεις έχουν περιεχόμενο και ισχύ κανόνας δικαίου, αποφασίζονται και εκδίδονται από τον αρμόδιο Γραμματέα. Οι πράξεις και οι αποφάσεις δημοσιεύονται και ισχύουν αμέσως μετά τη δημοσίευση. Η Επιτροπή, πιστεύοντας πως η δύναμη της πηγάζει από το λαό και από το λαό αντλούνται όλες οι εξουσίες, θα συγκαλέσει στο πιο σύντομο χρονικό διάστημα Εθνικό Συμβούλιο, που θα αποτελεστεί από αντιπροσώπους του λαού εκλεγμένους ελεύθερα. Όλες οι ενέργειες της Επιτροπής, καθώς και η ίδια η σύστασή της, θα τεθούν κάτω από την κρίση του Εθνικού Συμβουλίου που θάνε το μόνο αρμόδιο να αποφασίσει για τη σύνθεση και για τον παρά πέρα τρόπο της λειτουργίας και της δράσης της.

Ο τρόπος της σύγκλησης του Εθνικού Συμβουλίου και της εκλογής των αντιπροσώπων θα οριστεί με ειδική πράξη της Επιτροπής. Η Επιτροπή αποφασίζει να απευθυνθεί με διάγγελμα στον ελληνικό λαό για να αναγγείλει τη σύστασή της και τους σκοπούς της. Και αφού προσδιορίζει έδρα, σφραγίδα και συντάσει πρακτικό ορκομωσίας στις 12 Μαρτίου 1944 έδωσαν μπροστά

στον ιεροργούντα κανονικόν εφημέριο και τους α) Αιδεσιμότατο αρχιερατικό επίτροπο της περιφέρειας σαν εκπρόσωπο του κλήρου, β) στο Στρατηγό Στέφανο Σαράφη, σαν εκπρόσωπος των ανταρτικών δυνάμεων και γ) τον προεδρο της κοινότητας της εδρας της Επιτροπής τον ακόλουθο όρκο:

«Ορκίζομαι οτι θα εκτελέσω πιστά τα καθήκοντά μου σαν μέλος της Πολιτικής Επιτροπής Εθνικής Απελευθέρωσης, έχοντας σαν γνώμονα το συμφέρον της πατρίδας μου και του ελληνικού λαού, οτι θα αγωνιστώ με αυτοθυσία για την απελευθέρωση της χώρας μου από το ζυγό των κατακτητών, οτι θα υπερασπίζω παντού και πάντοτε τις λαϊκές ελευθερίες και θα ειμαι προστάτης και οδηγός του λαού στον αγώνα για τη λευτεριά του και τα κυριαρχικά του δικαιώματα».

Τα Μέλη της Επιτροπής 1) Ευριπίδης Μπακιρτζης 2) Εμμανουήλ Μάντακας 3) Γεώργιος Σάντος 4) Ηλίας Τσιριμόκος και 5) Κώστας Γαβριηλίδης.

Αμέσως μετά τη λήξη η συγκροτηθείσα Επιτροπή έστειλε τηλεγράφημα προς τον Πρόεδρο της Ελληνικής κυβέρνησης Καϊρου.

Κύριε Πρόεδρε, έχομεν να Σας ανακοινώσουμεν το σχηματισμό εις την ελευθερην Ελλάδα της Πολιτικής Επιτροπής Εθνικής Απελευθερώσεως, της οποίας σκοπός είναι η ένωση των εθνικών δυνάμεων προς συντονισμόν του εθνικού απελευθερωτικού αγώνος παρά το πλευρό των συμμάχων, η διοίκηση των ήδη ελευθέρων περιοχών εν ελλάδι, η εξασφάλις μετά την απελευθέρωσιν ομαλής και ελευθέρας πολιτικής ζωής καθ όλην τη χώρα. Η Επιτροπή αποβλέπει πρωτίστως εις τον σχηματισμόν κυβερνήσεως Γενικής Εθνικής Ενότητας. Διερμηνεύοντες έκδηλον επιθυμίαν του Λαού και των ενόπλων δυνάμεών του απευθυνόμεθα εις την Εξοχότητά σας με την πεποίθησιν οτι θα αντιληφθήτε τας επιτακτικάς εθνικάς ανάγκας και θα προσφέρητε αποτελεσματικήν συμβολήν εις τον σχηματισμόν Κυβερνήσεως Γενικής Εθνικής Ενότητας.

Προσωρινά Μέλη Πολιτικής Επιτροπής ακολουθούν οι υπογραφές.

Στη διάρκεια της κατοχής, όπως τα θαύματα της Εκκλησίας, με φωτεινές εξαιρέσεις βρίσκονταν καθημερινά στο προσκήνιο, έτσι και της μεταδεκεμβριανής δικαιοσύνης τα θαύματά της δεν πρόφτεναν να διαδεχθούν το ένα το άλλο. Λέγεται πως η Δικαιοσύνη είναι τυφλή. Τόσο «τυφλή» που όταν θέλει-λειτουργώντας ταξικά, να μην μπορεί να διακρίνει το δίκαιο απ το άδικο και την αλήθεια απ το ψέμα. Όπως οι άλλες κοινωνικές δομές που λειτουργούν ταξικά, έτσι και η Δικαιοσύνη δεν μπορεί να αποτελέσει εξαίρεση του κανόνα. Κάθε ταξική δομή έχει και τα καθορισμένα πλαίσια μέσα στα οποία υποχρεούται να λειτουργήσει και τους αντίστοιχους ποινικούς κανόνες για τα «παρανομούντα» μέλη του, (δυσμένεια, μετάθεση, ποινική δίωξη, απόλυση, καταδίκη κλπ).

Γι αυτό και ο λαός δεν περιμένει να λειτουργήσουν όπως λειτούργησε ο δίκαιος Αριστίδης, όταν τον εξοστράκισαν οι Αθηναίοι. Στο δημοψήφισμα για τον εξοστρακισμό του, ένας αγράμματος και τυφλός από άγνοια, παρακάλεσε τον Αριστίδη, που περνούσε εκείνη την ώρα δίπλα του, να γράψει το όνομά του Αριστίδη στο όστρακο που θα τον εξοστράτιζε. Και όταν ο Αριστίδης τον ρώτησε «τί σου έκανε; τον ξέρεις;». Η απάντηση ήταν: «Δεν τον ξέρω, Βαρέθηκα όμως να ακούω να τον λένε όλοι δίκαιο». Τότε ο Αριστίδης, έγραψε ατάραχος το όνομά του στο όστρακο της καταδίκης του.

Βέβαια κανένας δεν περίμενε απ την διορισμένη και στρατευμένη ταξικά δικαιοσύνη, να σκεφτεί και να λειτουργήσει σαν τον Αριστίδη. Όμως σε μία ιστορική και κρίσιμη για το Έθνος στιγμή, όπως ήταν η καταχική και

μεταπελευθερωτική περίοδο, που τα πράγματα είχαν τη σαφήνεια και τη φωτεινότητα του ήλιου, έπρεπε πριν αναλάβει και αυτή τον εθνοκτόνο ρόλο, να σκεφθεί εστω για μια φορά : Ελληνικά, Εθνικά και ανθρώπινα. Τα πράγματα ήταν ξεκάθαρα. Η τεράστια πλειοψηφία του λαού, αγωνιζόταν με νύχια και με δόντια να διώξει τους τρεις κατακτητές συνεργαζόμενος με τους συμμάχους για μιιά Ελλάδα, που να ανήκει στους Έλληνες και μια μικρή (ευτυχώς) μειοψηφία, όχι μόνο συνεργάστηκε κατ εντολή και για λογαριασμό των ξένων και των εγγύριων λακέδων τους, αλλά και πολέμησαν με λύσσα αυτούς που πολεμούσαν τους κατακτητές. Τα πράγματα ήταν τόσο ξεκάθαρα, που δεν υπήρχε θέμα να προκείψει δικαστική πλάνη πολύ περισσότερο δεν έμπαινε θέμα συνειδησης.

Μετά την ήττα του άξονα, ενα απ τα πρώτα θέματα που έμπαινε σε κάθε κατακτημένη χώρα, ήταν να περάσουν από δίκη σαν δοσίλογοι οι συνεργάτες των κατακτητών και όποιοι άλλοι έβλαψαν με οποιονδήποτε τρόπο τη χώρα και το λαό.

Α) Δοσίλογοι κατά τη Συντακτική Πράξη υπ αριθ 6 που εκδόθηκε στις 20 Ιανουαρίου 1945 είναι α) : Αυτοί που κατά τη διάρκεια της κατοχής ανέλαβαν τον σχηματισμό κυβέρνησης και την προεδρία της με την συγκατάθεση των εχθρών της πατρίδας. β) Όσοι διατέλεσαν Υπουργοί και υφυπουργοί αυτών των κυβερνήσεων. γ) Όσοι, ενώ είχαν δημόσια θέση στρατιωτική, διοικητική, δικαστική η άλλη, έγιναν συνειδητά όργανα του εχθρού ή άσκησαν (χρησιμοποίησαν) το λειτούργημά τους για να δυευκολύνουν το έργο της κατοχής. δ) Όσοι ανέλαβαν υπηρεσία στο πλευρό των αρχών κατοχής και διευκόλυναν το έργο της. ε) Όσοι έγιναν συνειδητά όργανα του εχθρού για να διαδοθεί η προπαγάνδα του. ζ) Όσοι κατέδωσαν στον εχθρό Έλληνες ή ξένους υπήκοους που εργάζονταν χάρη του εθνικού ή συμμαχικού αγώνα. η) Όσοι διέπραξαν πράξεις βίας εις βάρος Ελλήνων εξ αιτίας της δράσης τους εναντίον των εχθρών. θ) Όσοι παρείχαν συστηματικά πληροφορίες για κινήσεις ατόμων και οργανώσεων που εργάζονταν για τον εθνικό και συμμαχικό αγώνα. ι) Όσοι εμπόδισαν με οποιονδήποτε μέσο εθνική και συμμαχική ενέργεια. ια) όσοι με τη βοήθεια του εχθρού έγιναν αρχηγοί ή οποία είχε για σκοπό της την προσβολή της ακεραιότητα της χώρας. ιβ) Όσοι εκμεταλλεύτηκαν την οικονομική τους συνεργασία με τον εχθρό και προκάλεσαν ζημιές στον ελληνικό λαό η αποκόμισαν ασυνήθιστα οικονομικά ωφελήματα. ιγ) Όσοι κατά τη διάρκεια της εχθρικής κατοχής συνεργάστηκαν με τον εχθρό και ωφελήθηκαν η ζημείωσαν το συμμαχικό αγώνα ή Έλληνες πολίτες ή πολίτες συμμαχικού κράτους.

Η τιμωρία που προβλέπει η Συντακτική αυτή Πράξη του 1945 ήταν θάνατος και ισόβια ή πρόσκαιρα δεσμά ή ειρκτή το λιγότερο τριών (3) ετών, ανάλογα με την ιδιότητα και τη θέση που κατείχαν ή τη σοβαρότητα και τα αποτελέσματα της πράξης τους. Το δικαστήριο μπορούσε να επιβάλει και μερική ή ολική δήμευση της περιουσίας του δοσιλόγου.

Β) Όσοι συνεργάστηκαν με οποιονδήποτε τρόπο με τους κατακτητές. α) Αυτοί που δεν συνεργάστηκαν μόν ιδεολογικά και πολιτικά, με τους κατακτητές αλλά εκμεταλλεύτηκαν τη δυστυχία του λαού να πλουτίσουν. Τεράστιες περιουσίες άλλαξαν χέρια στη διάρκεια της κατοχής για ενα κομμάτι ψωμί και κυρίως από τις οικογένειες των αγωνιστών να εξαγοράσουν ομηρίες, καταδίκες και θάνατο. Αυτοί ήταν οι μαυραγορίτες και κάθε είδους προαγωγοί β) Αυτοί που έστησαν διάφορες εταιρίες μεσαζόντων, ανάμεσα στις αρχές κατοχής και τους συγγενείς των συλληφθέντων. Των συλληφθέντων κατ

υπόδειξη των ανθρώπων της εταιρίας, συλληφθέντων με σκοπό την απόσπαση χρημάτων. γ) Ήταν αυτοί που διαλλαλούσαν και υπόσχονταν ότι έχουν γνωριμίες και τα μέσα να αποφυλακίσουν τους συλληφθέντες, αυτούς που προόριζαν οι Γερμανοί για ομήρους, αυτούς που θα παίρνούσαν από τα κατοχικά στρατοδικεία και αυτοί που είχαν καταδικαστεί σε βαριές ποινές ή σε θάνατο ακόμα δ) Τους κοινούς εγκληματίες, πλαστογράφους, εκβιαστές, απατεώνες, λωποδύτες, προαγωγούς, λαθρεμπόρους κλπ και ε) Και γιατί όχι και αυτοί που στις δύσκολες στιγμές που περνούσε η πατρίδα της γύρισαν την πλάτη.

Η αστική ιστοριογραφία δεν μπορεί να αποφύγει, όσο και αν θα το ήθελε την αντικειμενική πραγματικότητα. Τα επίσημα αρχεία δεν είναι βέβαια η πανάκεια του ιστορικού προβληματισμού και της ιστορικής αναζήτησης-παραμένουν όμως έγγραφα αστικής αντίληψης και διακυβέρνησης. Είναι όμως ο μόνος τρόπος για να καταλάβουμε την κατεύθυνση της επίσημης πολιτικής και αν χρησιμοποιηθούν σαν εργαλεία και αποδεικτικά στοιχεία και όχι σαν η «τελική αλήθεια» θα μας βοηθήσουν να καταλάβουμε πολλά. Αυτό θα είναι το πρώτο θετικό βήμα στην πλήρη ιστορική δικαίωση του αγώνα του ελληνικού λαού και του ΕΑΜ-ΚΚΕ. Αυτή η έρευνα μπορεί να μην γίνει ποτέ απ τους περισσότερους ιστορικούς, που ήδη έγραψαν την τετράχρονη «ιστορία» της κατοχής με αντικομμουνιστικά πλαίσια-κριτήρια σιγά-σιγά, όμως θα βλέπουν να απομονώνονται και η πλάστιγγα μέρα τη μέρα, θα βαραίνει όλο και πίο πολύ προς τη μεριά της πραγματικής ιστορίας. Σε αυτό θα βοηθήσουν πολύ και τα αρχεία ντόπια και ξένα που θα έρθουν στο μεταξύ στο φώς.

Η μεταπελευθερωτική εποχή ήταν κατ'εξοχή η εποχή, που θα έπρεπε αναγκαστικά να διεξαχθεί χωρίς φοβίες, υστεροβουλίες και υπερβολές μιά σε βάθος έρευνα στην κοινωνία, αλλά και μέσα στο κράτος και στην ανάγκη μιά ιδεολογική και πολιτική σύγκρουση. Απ την έρευνα αυτή και την ιδεολογική σύγκρουση, θα είχαμε ανάγλυφη την εικόνα για το πως συμπεριφερθήκαμε σαν λαός, τόσο την διάρκεια της Μικρασιατικής καταστροφής, της Μεταξικής δικτατορίας, τον αλβανικό πόλεμο και κυρίως στη διάρκεια της κατοχής και τον εμφύλιο. Η έρευνα αυτή κοινωνική και δικαστική, θα αποτελούσε τον άξονα της προάσπισης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και ό,τι στηρίζει και νομιμοποιεί ένα σύγχρονο δημοκρατικό κράτος. Θα εξαρτιόταν η μεταπολεμική πορεία της χώρας. Πολύ περισσότερο αν ο διάλογος αυτός είχε προηγηθεί. Αυτή η δημόσια διαμάχη θα είχε μέσα της το στοιχείο του επικοδομητικού διαλόγου και μόνο με αυτόν και μέσω αυτού θα φτάναμε στη λύση των προβλημάτων. Ο διάλογος ανάμεσα στα κόμματα και οι δημόσιες συζητήσεις, εστω και αν προκαλούσαν διαξιφισμούς, φιλονικίες, ταραχές και κρίσεις. Υπήρχε η ελπίδα μέσα απ τον διάλογο να βρεθούν οι πίο ενδεδειγμένες λύσεις. Θα κάναμε τις πίο σωστές και συμφέρουσες για το λαό και την Ελλάδα επιλογές και κυρίως αν αποφασίζαμε να επενδύσουμε πάνω στο μεγαλύτερο και στέρεο κοίτασμα: Την Εσαεί Προσφορά των Ελλήνων.

Αντί όμως γι αυτό συνέβει το παράδοξο : Η νεκραναστηνένη τότε φασιστική Δεξιά, στηριγμένη στον αγγλικό στρατό και όπλα, μετέτρεψε τους ιδεολογικούς αντιπάλους της σε «εχθρούς της πατρίδας» και τους αγωνιστές του Επους της Εθνικής Αντίστασης σε «δοσιλόγους» και η δικαιοσύνη κλήθηκε να παίξει αυτόν το άχαρο ρόλο να καταδικάσει σαν «εχθρούς της πατρίδας» τους αγωνιστές της Αντίστασης και να μεταμορφώσει-μετουσιώσει σε συνέχεια τους δοσίλογους και τους παρακρατικούς σε «αγωνιστές» και «ήρωες». «Αγωνιστές» και «ήρωες» τους ανθρώπους, που έκαναν

τους «αγώνες» και τις «θυσίες» για την «λευτεριά» της πατρίδας και συνέβαλαν στην εδραίωση της μεταπολεμικής «δημοκρατίας».

Μετά τη Βάρκιζα ολόκληρη η Εθνική Αντίσταση κηρύχθηκε εκτός Νόμου! «Χάος είχε ονομάσει το μεταδεκεμβριανό κράτος ο κ Καφαντάρης, πριν γίνει Α! Αντιπρόεδρος» της κυβέρνησης. «Αισχος είχε χαρακτηρίσει την κατάσταση ο κ Σοφούλης, πριν γίνει Πρωθυπουργός». Και πράγματι η κατάσταση που επικρατούσε δεν ήταν μόνο χάος και αίσχος. Ήταν ένα καλά οργανωμένο σχέδιο εξόντωσης των αγωνιστών της ΕΑΜικής Αντίστασης και όσων δεν ενέκριναν αυτό το εγκληματικό σχέδιο.

Οι Αγγλοι σατανικοί και δολοπρόκοι, με μεγάλη αποικιακή πείρα, αλλά και απόλυτα ενήμεροι για τις πραγματικές δυνατότητες της ΕΑΜικής ηγεσίας και του μικρού αναστήματος της ηγεσίας του ΚΚΕ, εκτόνησαν απ το 1943 ακόμα το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ». Ένα σχέδιο, που περιεχόμενο του είχε την «κονιορτοποιήση του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ» και απ την πρώτη μέρα που πάτησαν το πόδι τους στο ελληνικό έδαφος μεθόδευσαν, και χωρίς καμιά καθυστέρηση βάλανε σε εφαρμογή το σατανικό αυτό σχέδιό αρχίζοντας το δολοφονικό όργιο απ την επόμενη μέρα του ερχομού τους.

Οι μέρες κυλούσαν μαρτυρικές, γεμάτες από αίμα και δάκρυα. Από πόνο, πίκρα και βάσανα. Από στερήσεις, αθλιότητα και φρίκη. Επρεπε να βγεί απ τη μέση ο ΕΛΑΣ! Να διαλυθεί το καταραμένο ΕΑΜ! Να ξεχαστεί- θαφτεί σαν ένα αναρχικό επεισόδιο η Εθνική Αντίσταση. Να γυρίσει η Ελλάδα στις 27/10/1940. Να επανέλθει στην εξουσία η 4η Αυγ/του. Να επαναληφθεί και με την Εθνική Αντίσταση ο ανήκουστος και άδικος διωγμός των ηρώων του 21, όπως στα αισχρά χρόνια της Βαβαροκρατίας. Σε τέτοιο βαθμό είχε φτάσει φαίνεται και τότε η τρομοκρατία, που υποχρεώθηκε Θεόδωρος Κολοκοτρώνης, να πεί εκείνο το αμίμητο : «Όλοι οι ήρωες του Εθνικού αγώνα, έγιναν διακονιαραίοι ή έμπαιναν στη φυλακή για να αλωνίζουν οι προδότες οι καταφερτζήδες της αντιβασιλείας του Οθωνα». Και τώρα του αντιβασιλέα Αρχιεπισκόπου Δαμασκηνού!

Παρά το γεγονός ότι το δίκαιο διατρέχει πάντα στην κόψη του ξυραφιού και την ακίδα του ζυγού, ο νικητής έχει πάντα «δίκαιο» με όποιον τρόπο και αν τα κατάφερε να νικήσει. Αν ο σκοπός άγιασε τα μέσα που χρησιμοποίησε για να νικήσει, αυτό δεν έχει καμιά σημασία. Το ίδιο δεν έχει σημασία αν η νίκη ήταν «Πύρρειος νίκη» για το λαό και τη χώρα. Για όλα έφταιγε ο νικημένος αντίπαλος. Αυτός θα πληρώσει το όποιο κόστος σε μέγεθος και ποιότητα. Στα χέρια των νικητών όλα τα πράγματα είναι πολύτιμα και η νίκη το πολυτιμότερο. Ο Τσιώρτσιλ, που τόσο επίμονα και επιτακτικά την απαιτούσε αυτή τη νίκη, πρώτα στην Αθήνα και ύστερα σε όλη την Ελλάδα, έπρεπε οι αποδέκτες των εντολών του να του δώσουν τη χαρά της νίκης. Ανεξάρτητα αν για τη Νίκη αυτή, έδινε εκείνες τις δολοφονικές εντολές «οχι ειρήνη χωρίς νίκη». Οι φονικές αυτές εντολές του Τσιώρτσιλ, απέκλειαν κάθε διαπραγμάτευση, πολύ περισσότερο δεν ήθελε τη συμφιλίωση, ήθελε εκδίκηση, δεν ήθελε ούτε και την αφομοίωση. Τα συμφέροντα του Τσιώρτσιλ, του παλατιού και της ολιγαρχίας μόνο με την εξόντωση μπορούσαν να διασφαλισθούν και δεν δίστασε να αποσπάσει σαράντα και πλέον χιλιάδες στρατό απ το συμμαχικό μέτωπο για να την επιβάλει.

Είναι ιστορικά επιβεβαιωμένο ότι η πολιτική των Αγγλων, δεν πρόβλεπε έστω και σαν ίστατη λύση να συνεννοηθούν με ΕΑΜ, αλλά να το κτυπήσουν όποια πολιτική και αν ακολουθούσε το ΕΑΜ. Γι αυτό άλλωστε απ τις πρώτες ακόμα μέρες φόρτωσαν τις ευθύνες στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, για τα όποια κακά και

άσχημα έγιναν στη διάρκεια της κατοχής με αποκορύφωμα το αίσχος της πτωματολογίας. Την μεταβαρκιζιανή περίοδο ενορχήστρωσαν την αντιεαμική προπαγάνδα, καπιλεύτηκαν τον πόνο των όποιων καταστροφών και θυμάτων. Προπαγάνδα που δηλητηρίαζε τις ψυχές των πονεμένων και έστρεψαν την δικαιολογημένη οργή τους για τις χιλιάδες των νεκρών απ τους αδιάκριτους βομβαρδισμούς των αεροπλάνων, των караβιών και των τάνκς από αδυναμία λόγο μέσων και τρομοκρατίας να προσδιορίσουν τους πραγματικούς δολοφόνους κατά των Αντιστασιακών και όχι κατά των πραγματικών ενόχων. Μια προπαγάνδα και μέσα που μετέτρεψε τους αγωνιστές σε ενόχους και τους ενόχους σε «αγωνιστές».

Αυτός άλλωστε ήταν και ο στόχος της τέτοιας προπαγάνδας. Μια προπαγάνδα ισάξια των μεγάλων τέκνων της Αγγλίας, που δεν δύστασαν απ τον 16ο, αιώνα μέχρι και τα μέσα του 20ου με τα ίδια μέσα : ένοπλη βία και απανθρωπη μεταχείριση των λαών του κόσμου δημιούργησαν και διατήρησαν την πιά μεγάλη αποικιακή αυτοκρατορία. Η αγγλική αυτοκρατορία, ήταν τόσο μεγάλη που δεν έδυε ο ήλιος όλο το 24ωρό. Και για να εξυπηρετηθούν οι αγγλικές γεωργικές και οι μεταλλευτικές εκμεταλλεύσεις στην Αμερική, με την δημιουργία των διαφόρων δουλεμπτοικών εταιρειών, όπως αυτή των «Ανατιλικών Ινδιών» κλπ, διέυρυναν το δουλεμπόριο σε βαθμό που αποδυνάμωσε σημαντικά την Αφρική. Υπολογίλογίζεται ότι απ το 16ο μέχρι το 19ο αιώνα η Αφρική έχασε εκατό περίπου εκατομμύρια ανθρώπους με το δουλεμπόριο.

Εκτός απ τις γενικόλογες κατηγορίες, κατηγορούσαν τον ΕΛΑΣ ότι σκότωνε τους Γερμανούς αιχμαλώτους και τους Έλληνες ακόμα. Ο ΕΛΑΣ δεν ήταν κράτος-δημιουργούσε προϋποθέσεις-ούτε φυλακές είχε, πολύ περισσότερο δεν μπορούσε να έχει στρατόπεδα, ώστε να φυλάγει με ασφάλειας τους αιχμαλώτους και κρατούμενους μέχρις ότου περάσουν από το ανταρτοδικείο. Οι εκαθαριστικές επιχειρήσεις και πιέσεις διαδέχονταν μιά την άλλη και σε όλη την επικράτεια. Η αριθμητική αντιπαράθεση τεράστια, η δύναμη πυρός εξ ίσου μεγάλη και ο χρόνος διασφάλισης και μετακίνηση του αιχμαλώτου ή κρατούμενου ελάχιστος. Είχε ελεύθερες μεγάλες περιοχές. Οι αποστάσεις όμως πολλές φορές προϋπόθεταν μέρες για τις φτάσει κανείς. Ήταν επόμενο κατά τη διάρκεια των επιχειρήσεων, δεν ήταν λίγες οι φορές που γίνονταν προσπάθεια απόδρασης και με το δίκαιό τους, αφού δεν ήξερα τι τους περίμενε. Μα και η συμπεριφορά μερικών αγωνιστών προς τους αιχμαλώτους να μην ήταν η ενδεδιγμένη του αγωνιστή. Ποιός όμως θα μπορούσε να συγκρατήσει την ιερή αγανάκτηση, ενός ή μιας αγωνίστριας, όταν αντίκριζε το ξεθεμελιωμένο σπιτικό του, τον κρεμασμένο συγγενή, το βιασμένο θυλικό του όταν βρίσκονταν αντίκρι με το θύτη, εστω και αν ήταν ο κρατούμενος που οδήγησε τους Γερμανούς ή τους ΠΑΟτζήδες στο λιμέρι αιχμάλωτο. Αυτόν, που έβαζε φωτιά σε φούρνο που προηγούμενα είχε γεμίσει με Μωρά στον Χορτιάτη την Κατράνισα, στα Καλάβρυτα, το Δίστομό κλπ.κλπ ;

Στην προσπάθειά τους να δικαιολογήσουν τα αδικαιολόγητα ξεχνούν ότι ο χρόνος της Αντίστασης ήταν τόσο συμπυκνωμένος, οι αντίπαλοι τόσοι πολλοί και τόσο ισχυροί και οι συγκρούσεις τόσες πολλές, τρομακτικές και άνισες, που δεν προλάβαινες να σκεφθείς, να σχεδιάσει και να δράσεις ανάλογα. Όλα αυτά έπρεπε να γίνουν ταυτόχρονα και πολλές φορές σε κλάσματα του δευτερολέπτου.

Βέβαια κανένας δεν θα ενέκρινε τέτοιες πράξεις. Απαράδεκτες και κατακριτέες. Όμως ανάμεσα σε ποιούς θα κατατάσαμε τον Κολοκοτρώνη, που

πάνω στην έξαρση του τουρκολατρικού προσκυνήματος, από οργή και αγανάκτηση φορτησμένος, διέταξε τον ανασκολοπισμό του Σταμούλου, και τους Φλικούς που σκότωσαν τον Νικόλαο Γαλάτη και μόνο με την υποψία ότι ήταν κάτοχος ενός μυστικού που μπορούσε να διαρεύσει και τον Κυριάκο Καμαριό φανατικού λάτρη και πρωπαγαδιστή του Ραγιαδισμού; Στους αιμοδιψείς; Βέβαια η διαταγή ανεκλήθει απ τον ίδιο. Ίσως είχε το χρόνο να το κάνει και οι συνθήκες να του το επέτρεπαν. Αν τα μεταπολεμικά πράγματα εξελίσσονταν ομαλά, αυτά τα ζοφερά περιστατικά θα προσεγγίζονταν και θα ερμηνεύονταν με τις τότε επικρατούσες συνθήκες, λαμβανουμένου υπ όψη και του ατομικού παρελθόντος κάθε κρατουμένου και αγωνιστή.

Για να μην υπάρξουν παρόμοια φαινόμενα, έπρεπε οι Γερμανοί να μην είχαν κατακτήσει τη χώρα μας και για τους ελάχιστους Έλληνες που «σφαγιάστηκαν», δεν έπρεπε να συνεργαστούν με τους κατακτητές. Γιατί συνεργαζόμενοι όχι μόνο συμβάλανε και να εδραιωθεί η κατοχή και να παραταθεί η διάρκειά της, αλλά και συμμετείχαν σε πράξεις εγκληματικές και καταστροφικές για τη χώρα. Εκτός απ αυτό το έγκλημα που διέπραταν εις βάρος της χώρας, πολεμούσαν και αυτούς που αγωνίζονταν για την ύπαρξη και την απελευθέρωσή της. Η Ελλάδα και οι Έλληνες αγωνίζονταν «υπέρ βωμών και εστιών» ενώ αυτοί προσπαθούσαν να σπάσουν τους αρμούς και να αποσυνθέσουν τον κοινωνικό ιστό της Ελλάδας. Οι αδυναμίες αυτές όμως και τα λάθη, που έγιναν σε έναν τέτοιο τιτάριο αγώνα ύπαρξης και λευτεριάς, αν δεν υπήρχε η μεταπελευθερωτική αντιεαμικής προπαγάνδα και η λευκή τρομοκρατία, δεν θα αποτελούσαν αφορμή να δηλητηριάσουν την ψυχή των Ελλήνων. Και ούτε μπόρεσαν παρά την απηνή και αχαλίνωτη προπαγάνδα και τα μέσα που χρησιμοποιήθηκαν να θαμπόσουν τη λάμψη και το μεγαλείο της Αντίστασης.

Και δεν θα μπορέσουν οση προσπάθεια διαστρέυλωσης και αν έχει γίνει, γιατί οι όροι, τα γεγονότα και οι πράξεις ως προς τους σκοπούς και το περιεχόμενο δεν είναι συγκρίσιμα. Οι Γερμανοί και οι συνεργαζόμενοι αιχμάλωτοι, που σκοτώθηκαν χωρίς να περάσουν από δίκη, πριν τη σύλληψη σκορπούσαν το θάνατο και την καταστροφή για να διατηρηθεί η σκλαβιά, ενώ η Αντίσταση που σκότωσε τον Γερμανό και τον συνεργαζόμενο αιχμάλωτο, χωρίς δίκη αγωνίζονταν για ζωή, λευτεριά και ανάσταση. Η παραδοχή αυτής της άποψης που όχι μόνο ταυτίζει τον αγωνιστή με τον συνεργάτη και δοσίλογο, αλλά τον τοποθετεί και στη θέση του κατηγορημένου είναι πολύ επικίνδυνη. Μπορεί αν δεν καταπολεμηθεί σε μια παρόμοια περίπτωση θα είναι όχι απλώς καταστροφική αλλά και εθνοκτόνα.

Και συνέβει το ιστορικό παράδοξο-οχι βέβαια για πρώτη φορά στην Ελλάδα, σε σχέση με την καταγραφή της ιστορίας-για 150 χρόνια απ το 21 και μισό αιώνα μετά την Αντίσταση και τη λήξη του εμφυλίου πολέμου, να καταγράψαμε την ιστορία του Νεοελληνικού Έθνους, χωρίς να αξιολογηθούν ιστορικά τα γεγονότα. Χωρίς να κατανεμηθούν ευθύνες για συγκεκριμένες στάσεις, αποφάσεις και πράξεις και όπως το 21 έτσι και τώρα, όλα τα «δίκαια» πέρασαν με το μέρος των δοσιλόγων και όλα τα άδικα τα είχε και για μερικούς εξακολουθούν να τα έχουν ακόμα οι Αντιστασιακοί και σε συνέχεια ο Δημοκρατικός Στρατός Ελλάδας (ΔΣΕ).

Η Εθνική Αντίσταση ήταν και παραμένει ένα πρωτόγνωρο καμμάτι της ζωντανής Νεοελληνικής ιστορίας. Και ιστορία είναι η καταγραφή των γεγονότων. Τα γεγονότα όταν καταγράφονται την ώρα που διαδραματίζονται, έχουν τη φλόγα και την αμεσότητα του γίνεσθαι. Κάθε μεταγενέστερη

προσπάθεια εξωραϊσμού, απόκρυψη ή δικαίωση για να εξυπηρετήσει κατοπινές σκοπιμότητες, θα είναι πλαστογραφία της ίδιας της ιστορίας και των γεγονότων. Και τα ιστορικά γεγονότα είναι πεισματάρικα, είτε μας αρέσει είτε όχι έτσι όπως καταγράφονται έγιναν και όχι όπως θέλαμε να είχαν γίνει. Ολοι έχουν δικαίωμα να μάθουν από πρώτο χέρι τι ακριβώς έγινε εκείνα τα τέσσερα τραγικά χρόνια στη χώρα μας. Ολοι έχουν όχι μόνο το δικαίωμα αλλά και την απαίτηση να μάθουν : Ποιός όταν η σάλπιγγα σήμαινε εθνικό εγερτήριο φώναζε ΠΑΡΩΝ και ποιός την άκουσε και γύρισε την πλάτη. Ποιός πολέμησε και θυσιάστηκε για τη χιλιόκριβη τη λευτεριά, ποιός συνεργάστηκε και ποιός πρόδωσε. Ποιός καταστράφηκε από αφορμή τη συμμετοχή του στην Αντίσταση και ποιός εκμεταλλευόμενος τη δυστυχία του λαού πλούτισε. Δεν είναι η αλήθεια που βλάπτει, όσο δυσάρεστη και αν είναι. Ούτε είναι αυτή που σπέρνει τα μίσση, τα πάθη, το διχασμό και τη συμφορά. Είναι αντίθετα, η απόκρυψη της αλήθειας, η θεληματική ή αθέλητη αλλοίωση και η διαστρέβλωση των πραγματικών γεγονότων, τα μισόλογα και τα «ιστορικά» ψέματα. Είναι τα εγκλήματα, μικρά ή μεγάλα καθώς και οι συνθήκες, μα και οι αιτίες που επέτρεψαν ή και επέβαλαν να γίνουν αυτά. Οποια και αν είναι αυτά δεν πρέπει να τα κρύβει και να τα αποσιωπά καμιά πλευρά. Μόνο στο φώς της δημοσιότητας και οι καθαρές εξηγήσεις απέναντι στο λαό θα-έδιναν-δώσουν τη δυνατότητα στον καθένα να καταλάβει τι έγινε, πώς έγινε και γιατί έγινε έτσι και όχι αλλιώς, πάντα με σκοπό να μην ξαναγίνουν τα ίδια. Και μην ξεχνάμε ότι παραποίηση και η μυστικότητα είναι η καλύτερη φίλη της διαπλοκής, της διαφθοράς και της παρανομίας.

Η λέξη «εμφύλιος» προκαλεί στη γενιά μου τουλάχιστο ρίγος. Και κανείς δεν θα ήθελε να ξαναζήσει ο λαός μας μια τέτοια δοκιμασία. Παλιότερα, οι προηγούμενες γενιές έζησαν τους «διχασμούς», λιγότερο βέβαια αιματηρούς, που όμως οδήγησαν σε μια μεγάλη εθνική συμφορά και καταστροφές υλικές και κυρίως ηθικές. Αλλά και πριν καλά-καλά γεννηθεί το Νεοελληνικό κράτος, στην περίοδο του μεγάλου αγώνα της ανεξαρτησίας, τις πρώτες στρατιωτικές επιτυχίες του εθνικού ξεσηκωμού, ήρθε να αμαυρώσει η εμφύλια διαμάχη που παρ' ολίγον- αν δεν είχαν μεσολαβήσει διάφορα «ευτυχή συγκυριακά γεγονότα-θα είχε οδηγήσει τον απελευθερωτικό αγώνα σε αποτυχία» Έχουμε συνεπώς εμείς σήμερα κάθε λόγο να σκύψουμε με προσοχή στην κατοχική περίοδο.

Χωρίς να καταγραφεί ο ειρμός των γεγονότων, η αξιολόγηση τί σήμαινε κατοχή, τις συνέπειες που αυτή μπορούσε να έχει για το λαό και τη χώρα, αν τα γεγονότα δεν εξελίσσονταν όπως εξελίχθηκαν και όποια διαμόρφωση-κατάληξη μπορούσε να έχει η ζωή του λαού, πέρα απ' τα ταξικά συμφέροντα και τις επιφανειακές αφορμές και αφορισμούς. Χωρίς να εξακριβωθούν τα πραγματικά αίτια των όσων έγιναν και γιατί έγινε το καθένα απ' αυτά έτσι και όχι αλλιώς αποφάνθηκαν οι νικητές, ξένοι και ντόπιοι ότι για ό,τι έγινε κατά τη διάρκεια της τετράχρονης κατοχής την ευθύνη την έχει το ΕΑΜ και οι συμμετέχοντες σε αυτήν. Με βάση αυτό το σκεπτικό έγραψαν «ιστορία» καταλόγησαν ευθύνες. Αναζήτησαν και συνέλαβαν τους «εχθρούς» και «εγκληματίες» επιδίκασαν ευθύνες και επέβαλαν ποινές σκληρές. Ποινές αντίστοιχες με το «έγκλημα».

Όσον αφορά τους φόνους και τα εγκλήματα που βαρύνουν την Αντίσταση κατά την διάρκεια της κατοχής, το ΕΑΜ, κατ' επανάληψη εξέφρασε ειλικρινά συλληπητήρια και τη λύπη του. Τα αποδοκίμασε από καρδιάς, αν και πολλά ήταν απόβλεπτα και αναπόφευκτα και αρκετά εκ των πραγμάτων

επιβεβλεμένα. Αφορούσαν τους Νενέκους του 1941-44. Και οι Νενέκοι παλιοί και σύγχρονοι δεν έχουν θέση στην ιστορία πολύ περισσότερο στην Ελλάδα.

Η παράταξη του ΕΑΜ, πλήρωσε με αίμα είτε μεγάλα είτε μικρά παραπτώματα ή και τα όποια εγκλήματα διέπραξε κάτω απ τις τότε γνωστές συνθήκες. Και όχι μόνο αυτοί που ήταν συγκυριακά «ένοχοι», αλλά και με ποικίλους τρόπους οι αθώοι, τα παιδιά τους και τα εγγόνια τους ακόμα για πάρα πολλά χρόνια. Σε πολλές εκατοντάδες χιλιάδες ανέρχονται οι συλληφθέντες και βασανισθέντες και σε δεκάδες χιλιάδες οι εξόριστοι, Το ίδιο και οι καταδικασμένοι σε βαριές ποινές και σε αρκετές εκατοντάδες αυτοί που καταδικάστηκαν σε θάνατο και εκτελέστηκαν. Και το πίο τραγικό πολλοί απ αυτούς που εκτελέστηκαν για «φόνους» συγκεκριμένων ανθρώπων, οι «δολοφονηθέντες» ζούσαν ή και ζούν ακόμα και σήμερα.

Η Αριστερά, όπως γράφω και πίο πάνω δεν ήταν ποτέ κράτος. Ενώ η Δεξιά και κατά τη διάρκεια της κατοχής και κατά τον εμφύλιο πόλεμο, αλλά και μετά είχε και ήταν κράτος και εγκλημάτισε παντιοτρόπως: νομίμως και παρανόμως. Είχε όργανα απονομής δικαιοσύνης, Εισαγγελείς, Δικαστές, Αστυνομία, Χωροφυλακή, στρατό και σκότωνα. Πόσοι δεν πήγαν στο απόσπασμα για ένα κουπόνι εράνου ή σαν στρατολόγοι ή τους βρήκαν κάποιο αιχμιρό αντικείμενο ή κάποιο πιστόλι. Πόσοι δεν σκοτώθηκαν με το πρόσχημα «αποπειραθέντες να δραπετεύσουν εφονεύθησαν...»

Υστερα απ τη νίκη του Τσιώρτσιλ, την συμπαράταξη και το σφυχταγκάλιασμα όλων των εθνοϊσμών που πολέμησαν με εμπάθεια, μίσος και εκδικητική μανία, με όλα τα μέσα και με πρωτοφανή αγριότητα και απανθρωπιά τους μαχητές και τις μαχήτριες της ΕΑΜικής Αντίστασης. Και όταν τελείωσαν οι μάχες, ήρθε η σειρά όσων δεν έπεσαν από έχθρικό και «συμμαχικό» αγγλοβόλι, να πληρώσουν το κόστος της «αποκοτιάς» ή την «απρονοησία» να πάρουν μέρος στην Αντίσταση. Ωραία έκανε τη μιά απρονοησία, γιατί έκανε και τη δεύτερη να μην είναι στο σπίτι την ώρα που πήγαν να τον συλλάβουν... για να λογοδοτήσει για τα όποια «εγκλήματα» διέπραξε.

Βέβαια, το φαινόμενο αυτό δεν εμφανίστηκε μόνο στη δική μας περίπτωση. Η παγκόσμια ιστορία είναι γεμάτη από παραδείγματα που διδάσκουν, πως κάθε σύγκρουση που τελειώνει με ήττα ο ηττημένος δέχεται τα ομαδικά πυρά όχι μόνο απ τον νικητή- αντίπαλό του, αλλά και πολλών από εκείνους που με εθνοουσιασμό αλλά χωρίς πραγματική πίστη στον αγώνα ή και για λόγους υποκειμενικούς συμμετείχαν ή τον στήριζαν. Όλοι αυτοί εχθροί και φίλοι, έριξαν στη νικημένη Αντίσταση ολοκληρωτικά τις ευθύνες και το ανάθεμα για ό,τι κακό και άσχημο συνέβει στον τόπο. Βρίσκουν τα πάντα στραβά και ανάποδα. Καταδικάζουν την κάθε της πράξη. Αυτοί που βάζοντας τα ταξικά και προσωπικά συμφέροντα πάνω απ τα εθνικά, δεν δυστάζουν να μειώσουν την προσφορά του λαού. Να την παρουσιάζουν μικρότερη απ ό,τι ήταν στην πραγματικότητα. Να ρίχνουν λάσπη σε ένα μεγαλούργημα του λαού, τη στιγμή που γνωρίζουν πως, αλλά κράτη που δεν κάνανε ή είχαν μικρή Αντίσταση, λένε και υπερβολές ακόμα προκειμένου να διευρύνουν το μέγεθος της προσφοράς, μια και η Αντίσταση ήταν το βασικό μέτρο για την απελευθέρωση της χώρας και η συμμετοχή στον αντιφασιστικό αγώνα για την ήττα του άξονα.

Τη στιγμή λοιπόν, που οι άλλοι λαοί την επικαλούνται και την πρόβαλαν στεντόρια τη φωνή, η δοσίλογη δεξιά στην Ελλάδα, όχι μόνο δεν αξιοποίησε όπως έπρεπε σαν Εθνικό Κεφάλαιο, αλλά μετά την εξόντωση των

πρωτεργατών αποσιωπήθηκε διώχθηκε και εξοντώθηκε σαν ιδέα και Εθνική Πράξη και σε συνέχεια αλλοιώθηκε, παραποιήθηκε διαστρευλώθηκε. Μηδένισε το περιεχόμενό και την αρνήθηκε. Δεν λείπουν και αυτοί που της αποδίδουν πρόθεση...και στον αγώνα αυτόν κάθ εαυτόν αλλά και τα κίνητρα που οδήγησαν τους αγωνιστές να πάρουν μέρος στην Αντίσταση. Μάλιστα πολλοί λένε ότι πήραν μέρος για να λύσουν προσωπικά άμεσα και μελλοντικά τους προβλήματα.

Ο υπαινιγμός αυτός έχει πολλούς αποδέκτες και αρκετές μεταφράσεις. Οι άνθρωποι αυτοί που παραβλέποντας ή αμφισβητώντας τους όποιους αγώνες και θυσίες που χρειάστηκε να κάνουν, ξεχνούν ή κάνουν πως δεν καταλαβαίνουν ότι : αγώνες χωρίς όνειρα, ιδανικά και οράματα, μα και φιλοδοξίες ακόμα δεν γίνονται. Έπειτα ξεχνούν ή παραγνωρίζουν ότι η τεράστια πλειοψηφία αν όχι το σύνολο των ανθρώπων, που πήραν μέρος στην ΕΑΜική Αντίσταση, δεν ήταν άνθρωποι που δεν είχαν στον ήλιο μοίρα. Συμμετείχαν στην Αντίσταση από περίσσευμα συνείδησης για να ηττηθεί ο φασισμός γενικά και ο ντόπιος ειδικά. Να αλλάξει ο τρόπος διακυβέρνησης της χώρας, να αποκατασταθεί η κοινωνική δικαιοσύνη και η ισηγορία που τόσο είχε παραβιαστεί. Να απαλλαγεί η χώρα απ την εξάρτηση και την κοινωνική εξαθλίωση και όχι για προσωπικούς, οικονομικούς ή άλλους λόγους που πολλοί προσάπτουν στους αγωνιστές. Και το βασικότερο ξεχνούν ποιός ήταν ο εχθρός.

Το ίδιο ισχύει και για τις κατηγορίες που μερικοί καταλογίζουν στους Αντιστασιακούς ότι υπερβάλλουν στα γραπτά τους, όσον αφορά τις πράξεις ηρωϊσμού και αυτοθυσίας γενικά και προσωπικά. Θα ήταν ευχής έργο να μπορούσε ο κάθε αγωνιστής που συμμετείχε σε κάποια ηρωϊκή πράξη να την περιγράψει σε όλο της το μεγαλείο. Δυστυχώς και αν ακόμα μπορούσε από σεμνότητα δεν θα το έκανε. Έτσι δεν έχουμε πολλές προσωπικές μαρτυρίες. Ίσως όμως δεν είναι μόνο η σεμνότητα αλλά και το γεγονός, ότι παρά τον μεγάλο εκφραστικό πλούτο που διαθέτει η γλώσσα μας, ποτέ δεν θα μπορούσε όχι μόνο ο ίδιος, αλλά και ο πιο αξιόλογος λογοτέχνης, να συλλάβει πρώτα και περιγράψει μετά τη διεξαγωγή της μάχης. Τις χαρακτηριστικές εκείνες τις ανά πάσα στιγμή εναλλασσόμενες φάσεις αυταπάρνησης που απαιτούσε κάθε φορά η μάχη. Εκείνες τις ξεχωριστές λεπτομέρειες, που συνθέτουν αλλά και προσδιορίζουν μια πράξη ηρωϊκή. Και δεν θα μπορέσει όσο και αν προσπαθησει ο λογοτέχνης, να δώσει αυτούσια εκείνα τα επί μέρους χαρακτηριστικά στοιχεία, εκείνες τις στιγμαίες εναλλαγές κινδύνου, ζωής και θανάτου. Δεν θα μπορέσει να δώσει εκείνο το πύρωμα της καρδιάς, την ψυχική ανάταση και τη συστράτευση ολοκλήρου του Είναι του στην επιτυχία του στόχου. Να δωθεί έτσι ώστε να συλλάβει ο αναγνώστης του κειμένου τί σημαίνει αυτοθυσία και ηρωϊσμός.

Ένα άλλο στοιχείο που δυσκολεύει την ακριβή περιγραφή είναι και το γεγονός ότι ο εθελοντής αγωνιστής, δεν εξαντλείται ούτε ενεργεί πάντα βάση διαταγής. Αυτός προσφέρεται και αυτοσχεδιάζει. Η διαταγή πριν δοθεί, έχει ήδη περιγράψει σε χοντρές γραμμές τα ηρωϊκά στοιχεία, δεν μένει παρά να προστέθουν και οι τυχόν λεπτομέρειες.

Η διαταγή θέτει όρους στην εκτέλεση μιάς ηρωϊκής πράξης. Η παραβίαση αυτών των όρων προϋποθέτει συνέπειες, γι αυτόν που παραβιάζει τη διαταγή ή παραλείπει κάποιον όρο κατά την εκτέλεσή. Ακόμα και την μετά θάνατο καταδίκη, αν συμβεί να σκοτωθεί γιατί παραβίασε τη διαταγή. Ενώ ο εθελοντής, εκτός απ την προσφορά έχει και την πρωτοβουλία να

αυτοσχεδιάζει. Δεν λειτουργεί μόνο με βάση διαταγών και όρων. Μπορεί και να αυτοσχεδιάσει. Ο εθελοντής εργάζεται στη διάρκεια του αγώνα, δεν δουλεύει απλώς. Γι αυτόν ακριβώς το λόγο δεν μπορούν να περιγραφούν σε ολη την έκταση στις πραγματικές τους διαστάσεις τις ηρωϊκές και οι πράξεις αυτοθυσίας. Και δεν θα έχουμε αυτή τη χαρά, γιατί οι ηρωϊκές πράξεις και οι αυτοθυσίες είναι δύο ειδών. Οι αυθόρμητες-πρωτόβουλες και οι οργανωμένες. Οι πρώτες είναι προσωπικές και σαν τέτοιες, αποτελούν μόν παράδειγμα προς μίμηση στον μικρόκοσμο της ομάδας ή του λόχου, δεν έχουν όμως την γενικότερη προβολή και καταγραφή σαν ξεχωριστές πράξεις. Για τις οργανωμένες χρειάζονται οπωσδήποτε δύο. Αυτός που θα σχεδιάσει και αυτός που θα εκτελέσει την πράξη. Η αυτοθυσία και οι ηρωϊκές πράξεις ενέχουν κατά κύριο λόγο το στοιχείο της υπέρβασης.

Εκεί που υπάχρει κίνδυνος μεγαλώνει η ελπίδα. Το γεγονός αυτό και μόνο, δεν θα μας δώσει τη δυνατότητα να έχουμε την γραπτή αντικειμενική αναπαράσταση αυτών των πράξεων αυτοθυσίας και ηρωϊμού. Η εφευρετικότητα, η ψυχική και διανοητική δύναμη, που αναγκάζεται να επιστρατεύσει ο αδύνατος, προκειμένου να αντιμετωπισεί έναν ισχυρό αντίπαλο και κυρίως να τον νικήσει. Η συνύπαρξη και ο συντονισμός της θέλησης, της εφευρετικότητας και της επιδεξιότητας σε συνδιασμό με την παλικαριά αποτελούσαν τα συστατικά του αγώνα.

Μακάρι να είχαν τη δυνατότητα οι συμμετέχοντες σε αυτές τις πράξεις ηρωϊσμού και αυτοθυσίας να τις αποδώσουν στην πραγματική τους διάσταση. Τότε και μόνο τότε θα είχαμε και πάλι ως ένα βαθμό θα απεικόνιζαν την πραγματικότητα. Το γεγονός και μόνο ότι οι κατήγοροι στην κρίση τους, δεν πήραν υπόψη τους ότι τόσο οι πολιτικές οργανώσεις, αλλο τόσο και ο ΕΛΑΣ, είχαν να αντιπαραταχθούν με ένα στρατό-εχθρό εξοπλισμένο με τα πιά σύγχρονα μέσα. Με ένα στρατό που θεωρούνταν αήττητος, που είχε σαρώσει τους στρατούς ολόκληρης της ευρωπαϊκής υπείρου. Με ένα στρατό που διέθετε τους πιά σύγχρονους μηχανισμούς παρακολούθησης, καθώς και το γεγονός ότι ο στρατός αυτός, εκτός απ όλα αυτά είχε και το πλεονέκτημα να έχει στο πλευρό του και τους ντόπιους συνεργάτες, που γνώριζαν πρόσωπα και πράγματα καθώς και τη γεωγραφική μορφολογία του χώρου: Συνεργάτες, πρόθυμους να τους οδηγήσουν και στα πιά απόκρυφα σημεία που μπορούσε να κρυφτεί κάποιος αντάρτης η καταδιωκόμενος.

Και το βασικότερο ότι ο στρατός αυτός, για να περιορίσει τη συμμετοχή και τη δράση του λαού στο αγώνα, δεν αναζητούσε τον πραγματικό δράστη, αλλα εφάρμοζε την αλληλέγγυα ευθύνης (έφτεγε ο χωριανός έκαιγε το χωριό κλπ), ότι εφάρμοζε εκτεταμένα και σκληρά-απάνθρωπα αντίποινα ένα προς πενήντα (1χ 50) στην αρχή και ένα προς εκατό (1χ100) όταν δυσκόλεψαν περισσότερο για αυτούς τα πράγματα. Με ένα εχθρό, που δεν δίσταζε να καταστρέφει τα πάντα προκειμένου να πετύχει το σκοπό του. Με ένα εχθρό, που δεν δίστασε να κάνει 57 ολοκαυτώματα ολόκληρων χωριών, που δεν δίσταζε να ανάβει τους χωριάτικους φούρνους και να πετάει μέσα ακόμα και τα βρέφη.

Το γεγονός και μόνο ότι οι επικριτές των αγωνιστών του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ δεν πήραν υπόψη τους, εστω και μερικά απ αυτά τα δεδομένα, δείχνει αν όχι πρόθεση να μειώσουν το μεγαλείο του τετράχρονου κατοχικού αγώνα, τουλάχιστον ότι αγνοούν και σήμερα ακόμα τους όρους κάτω απ τους οποίους έγινε αυτός ο 4χρονος αγώνας. Αν πριν καταλογίσουν πρόθεση υπερβολής και κυρίως ευθύνη, έκαναν εστω μια μικρή αντιπαραβολή των όρων που

διεξάγονταν η αναμέτρηση θα είχαν πεισθεί-πειστοί, ότι σε αυτήν την τεράστια πολεμική μηχανή και σε αυτόν τον εξ ίσου τεράστιο μηχανισμό παρακολούθησης και την ολόψυχη αρωγή των ντόπιων συνεργατών τους ότι τα πράγματα δεν ήταν απλώς δύσκολα. Ήταν τραγικά! Οτι στην αντιπαράθεση αυτή το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, ελλείπει όλων των άλλων αντίστοιχων πολεμικών μέσων, το μόνο που είχε να αντιπατάξει ήταν η αγάπη για την πατρίδα. Και όταν αγαπάς και πολεμάς για το ξεσκλάβωμα της πατρίδας χωρίς να έχεις τα αντίστοιχα πολεμικά μέσα, αυτές ακριβώς τις ηρωϊκές πράξεις αυτοθυσίας έχεις να αντιπαρατάξει στην αριθμητική δύναμη, τη δύναμη πυρός και την βαβραρότητα. Αυτή ακριβώς η υπεροχή σε δύναμη πυρός και η βαβραρότητα, ήταν που δημιούργησαν την ανάγκη αυτών των πράξεων αυτοθυσίας και ηρωϊσμού. Αυτή τεράστια διαφορά μέσων και δύναμης, είναι που αναπαρήγαγε σε μικρογραφία τις πολλές ελληνικές Γκουέρνικες.

Μόνο ο μύθος του Δαβίδ με τον Γολιάθ και αυτός εν μέρει, θα μπορούσε να αποδώσει τη σχέση που υπήρχε ανάμεσα στους δυό αντιμαχόμενους άσπονδους εχθρούς. Πάντως ανεξάρτητα απ τον τρόπο που ο καθένας περιγράφει αυτές τις γενικές ή προσωπικές ηρωϊκές πράξεις ένα είναι γεγονός : Οτι μόνο με τέτοιες παράτολμες, παράλογες και εξωπραγματικές πράξεις ηρωϊσμού και αυτοθυσίας, ήταν δυνατόν να αντιπαραταχθεί το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ με τους Γερμανούς στα μαρμαρένια αλώνια. Μόνο χορεύονταν αγκαλιά με το χάρο υπήρχε ελπίδα να τους διώξουμε απ τη χώρα μας.

Μερικοί δεν ακρούνται να κατακρίνουν μόνο την υπερβολή των αγωνιστών στην περιγραφή των άθλων, του ηρωϊσμού και της αυτοθυσίας που χρειάστηκαν για να διεξαχθεί αυτός ο αγώνας, αλλά ότι με αυτά που γράφουν, όχι μόνο υπερβάλουν με σκοπό να εγγράψουν υποθήκες, αλλά με τα γραφόμενά τους αναμοχλεύουν πάθη και στιγμές φρίκης. Και αναρωτιέται κανείς. Δεν πρέπει ο αγώνας αυτός και οι πράξεις αυτοθυσίας και ηρωϊσμού σαν σύνολο, μα και οι προσωπικές ακόμα να αποτελέσουν εθνικό κεφάλαιο και εθνικές υποθήκες για τις μελλοντικές γενιές; Επειδη δεν συμμετείχαν αυτοί πρέπει να τις διαγράψουμε; Μα αν τις διαγράψουμε θα μας λείπει η 4χρονη ιστορία ή μήπως πρέπει να αρκεστούμε σε αυτήν που έγραψαν οι πολέμιοι και οι απόντες, όπως αυτή του κ Γκατζογιάννη κλπ.

Μα όταν ξεκίνησε η Αντίσταση ποιός ήξερε εκ των προτέρων ότι θα ηττηθεί ο άξονας; Η Αντίσταση άρχισε όταν ο άξονας βρίκονταν στον κολοφώνα της δόξας. Εκτός απ την Αγγλία, που και αυτή δέχονταν τεράστια αεροπορική πίεση, η Ευρώπη ολόκληρη είχε κατακτηθεί. Η Αμερική, δεν είχε βγει ακόμα στον πόλεμο. Η Πέμπτη φάλαγγα σε ολόκληρο τον κόσμο ενθαρυμένη απ την προέλεση και το αήτητο του άξονα, είχε απορθασυνθεί σε προδοσιές και συνεργασία. Διαμόρφωνε σε κάθε κατακτημένη χώρα τους μηχανισμούς της «νέας τάξης πραγμάτων». Μετά δε την κήρυξη του πολέμου στην Σοβιετική Ένωση οργίαζε, σε πράξεις εγκληματικές σε βάρους του λαού και της χώρας. Στην Αφρική η προέλαση του Ρόμελ, σάρωνε την μιά αντίσταση μετά την άλλη και στη Σοβιετική Ένωση, όταν ιδρύθηκε το ΕΑΜ, τα πράγματα δεν πήγαιναν καλύτερα. Η Μόσχα απειλούνταν, το Λονδίνο βομβαρδίζονταν με τους πυραύλους Υ2. Παντού επικρατούσε σιγή τάφου. Κανένα φως και οι πληγές των αναπήρων του αλβανικού πολέμου δεν είχαν ακόμα υπολωθεί. Οι νεκροί του πολέμου ήταν ακόμα άταφοι και τα δάκρυα για το χαμό των αγαπημένων προσώπων δεν είχαν στεγνώσει ακόμα.

Επειτα στη χώρα μας, δεν υπήρχε κάποιο προηγούμενο. Μια παράδοση αναγνώρισης και ανταμοιβής στους αγωνιστές για την προσφορά στους

εθνικούς αγώνες, στην οποία προσφορά και αναγνώριση μπορούσε να υπολογίζει ο μέλλον αγωνιστής. Η τύχη των αγωνιστών του 21, ήταν γνωστή. Οσους δεν δολοφόνησαν : Ανδρούτσο κλπ, τους καταδίκασαν σε θάνατο Κολοκοτρώνης κλπ, και οσους δεν φυλάκισαν τους πέταξαν ζητιάνους στο δρόμο, όπως τον Ματρόζο. Και όταν τους αγωνιστές που διαμόρφωσαν και στέριωσαν την ελεύθερη κρατική οντότητα η νεοσχηματισθείσα εξουσία συμπεριφέρθηκε με αυτόν τον τρόπο. Σε ποιά ηθικά και υλικά οφέλη μπορούσε να ελπίζει ο αγωνιστής της κατοχικής Αντίστασης;

Όπως είναι γνωστό η Αντίσταση στη χώρα μας, άρχισε απ τις πρώτες ακόμα μέρες της κατοχής, ήταν η πρώτη στον κόσμο και δεν έχει προηγούμενο σε άθλους, πρωτιές και ηρωϊσμούς. Αμέσως μετά την κατάρευση του μετώπου και πριν ακόμα κλείσουν οι πληγές του πολέμου, ο λαός ανασκουμπόθηκε και έκαναν την εμφάνισή τους οι πρώτες μαχητικές ομάδες και στις 15-5-41 η ιδρύθηκε η πρώτη ενιαία εθνικοαπελευθερωτική οργάνωση «Ελευθερία» στη Θεσσαλονίκη και τον Αύγουστο στη Βέροια. Ολα τα πιο πάνω δεν αποτελούν απόδειξη οτι η οργάνωση της Αντίστασης άρχισε πριν απ την κήρυξη του πολέμου απ την Γερμανία προς τη Σοβιετική Ένωση; Η ίδρυση του ΕΑΜ στις 27 του Σεπτεμβρίου του 1941, μόνο απο περίσσευμα συνείδησης και ευθύνης για το λαό και τη χώρα μπορούσε να γίνει και με αυτό το σκεπτικό έγινε και έδρασε.

Η παγκόσμια ιστορία έχει καταγράψει την έναρξη του Β! παγκοσμίου πολέμου. Την πορεία που αυτός διέγραψε. Ποιές χώρες δέχθηκαν επίθεση και από πιά χώρα. Ποιές χώρες κατακτήθηκαν απ τον άξονα, καθώς και πως αντέδρασε κάθε λαός στην κατοχή της χώρας του. Αν οργάνωσε Αντίσταση και ειδικά ένοπλη. Αν και πόσο συνέβαλε στην απελευθέρωση της χώρας του. Και αν και πόσο βοήθησε τον συμμαχικό αντιφασιστικό αγώνα.

Η χώρα μας συμμετείχε σε όλες τις φάσεις του Β! παγκοσμίου πολέμου: Δέχθηκε εισβολή, κατακτήθηκε, Οργάνωσε ένοπλη Αντίσταση κατά του άξονα, συνέβαλε τα μέγιστα στον συμμαχικό αγώνα, συνέβαλε στην ήττα του άξονα και απελευθέρωσε τη χώρα με τις δικές της ένοπλες δυνάμεις. Ολα αυτά προϋποθέτουν Αγώνα, προσφορά, και θυσίες. Πράξεις αυτοθυσίας και ηρωϊσμού, άρα ήρωες και μύθους. Είναι οι Άνθρωποι, που έγραψαν αυτήν την τετράχρονη ιστορία. Την κατοχική ιστορία. Την ιστορία που δεν μπορεί να την αμφισβητήσει κανείς. Είναι αναγνωρισμένη διεθνώς. Έχει τις πιο πλούσιες σε δράση περγαμηνές παγκόσμια αναγνωρισμένες.

Ενώ ολόκληρη η ανθρωπότητα όπου Γής, είχε στραμένα τα βλέματά της στην Ελλάδα, ενώ ολοι παρακολουθούσαν με κομμένη την ανάσα τα γεγονότα που καθημερινά διαδραματίζονταν στην Ελλάδα και καταγράφουν ενα προς ενα τα γεγονότα. Γεγονότα που διαδραματίζονταν σε αυτήν τη μικρή γωνιά του πλανήτη, σε αυτόν τον ξερό βράχο με τις αλλεπάλληλες νίκες στον αλβανικό πόλεμο και την Αντίσταση το 1941-44. Την εποχή εκείνη δεν υπήρχε άνθρωπος στην κατεχόμενη Ευρώπη, που δεν θαύμαζε, που δεν αναγνώριζε και δεν εμπνεύστηκε απ το θαυμάσιο λαό μας. Το λαό, που δεν δίστασε κάτω απ τις πιο τραγικές συνθήκες να πάρει στα στιβαρά του χέρια τις τύχες της χώρας τόσο τον αλβανικό πόλεμο, αλλο τόσο και την Εθνική Αντίσταση. Και τα παρακολουθούσαν βήμα προς βήμα τα γεγονότα που διαδραματίζονταν στον ελλαδικό χώρο το 1940-44, γιατί γνώριζαν την καθοριστική σημασία που έχουν τα γεγονότα αυτά για την παγκόσμια κοινότητα οι αγώνες των Ελλήνων. Τα παρακολουθούσαν, γιατί γνώριζαν, πως οι αγώνες των Ελλήνων στο διάβα των αιώνων, δεν αφορούσαν μόνο τους Έλληνες. Ήξεραν πως και ο

αγώνας αυτός, όπως και οι προηγούμενοι αγώνες των Ελλήνων, έχουν μια οικουμενικότητα. Ήξεραν πως εδώ ο άνθρωπος, με τον αγώνα για τον άνθρωπο, ο άνθρωπος πήρε την Ανθρώπινη Πνευματική του Υπόσταση.

Μια τέτοια πολιτική Αντιστασιακή οργάνωση και ένοπλη δράση και ένα τέτοιο αποτέλεσμα δεν μπορεί να γίνει χωρίς πράξεις αυτοθυσίας και ηρωισμού. Αυτούς ακριβώς τους ήρωες που λένε, ότι προσπαθούν να κατασκευάσουν οι Αντιστασιακοί με τα γραφτά τους, θα τους κατασκευάσει η άρχουσα τάξη. Και αν ακόμα δεν υπήρχε Αντίσταση και ήρωες, θα έπρεπε να φανταστεί την Αντίσταση και τους ήρωες. Να την κατασκευάσει και να την κατασκευάσει μεγαλύτερη απ' αυτήν που ήταν στην πραγματικότητα, όπως έκαναν πολλές Ευρωπαϊκές κυβερνήσεις, που δεν είχαν αντίστοιχη με τον πληθυσμό και σε έκταση Αντίσταση. Θα τους κατασκευάσει όπως κατασκεύασε και τους ήρωες του 21, η Αγία τριάδα.

Όπως οι Φαναριώτες και οι καλαμαράδες των κοτζαμπάσηδων δεν μπορούσαν να αναγνωρίσουν το στρατό των ακτημόνων, των Ραγιάδων, που έδωσαν τον νικηφόρο αγώνα για λευτεριά, Δικαιοσύνη, Γή και δικαιώματα ισοπολιτείας. Τους κλέφτες που μας απελευθέρωσαν να τους ανεχθούν σαν ηγέτες και ήρωες του αγώνα, έτσι και τώρα η άρχουσα τάξη δεν μπορούσε και να διανοηθεί ακόμα πόσο μάλλον να δεχθεί ηγέτες και ήρωες απ' τους κόλπους του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, που χωρίς τη δική της συγκατάθεση οργάνωσε Αντίσταση και πολέμησε κατακτητές και συνεργάτες...

Πολλά είναι τα ξεχωριστά γνωρίσματα αυτού του πολέμου, σε σχέση με όλους τους άλλους και απ' αυτόν ακόμα τον Α! παγκόσμιο πόλεμο. Τρία δεδομένα όμως τον διαφοροποιούν εντελώς από κάθε προηγούμενο. α) Ο Β! παγκόσμιος πόλεμος ήταν ο μεγαλύτερος κατακλυσμός σιδήρου, φωτιάς και θανάτους που έπεσε πάνω στην ανθρωπότητα. Είχε διεξαχθεί με τα πιο σύγχρονα, ταχυκίνητα, ταχύβολα και ευθύβολα φονικά όπλα. Ο εύκολος και γρήγορος συνδιασμός της χρήσης αυτών των όπλων τα έκανε αν οχι αήτητα, πολύ δύσκολα στην αντιμετώπιση και κάθε σύγκρουση προκαλούσε τεράστιες απώλειες. β) στον πόλεμο αυτό, δεν υπήρχαν μετώπισθεν. Εκτός απ' το μεγάλο χωροταξικό εύρος των αεροπορικών επιθέσεων, το μεγάλο βελενικές όλων των όπλων και η πυκνότητα βολής τα όπλα αυτά ήταν ταχυκίνητα, ήταν ικανά να κάνουν τους πιο απίθανους συνδιασμούς πυρός και ελιγμούς στους πιο δύσβατους και απρόσιτους δρόμους και χώρους και γ) Υστερα από τόσους πολέμους που είχαν προηγηθεί και μόλις εικοσιπέντε χρόνια μας χώριζαν απ' τον Α! παγκόσμιο πόλεμο και η πολεμική πείρα που είχε συσσωρευθεί ήταν τεράστια, γι αυτό και οι απώλειες ήταν τεράστιες σε ανθρώπινα θύματα και υλικές καταστροφές. Πουθενά δεν μπορούσες να νοιώσεις ασφαλής. Η ύπαρξη των Αντιστασιακών κινημάτων, μπορούσε αναπάντα στιγμή μια ήσυχη μέχρι προ ολίγου περιοχή ή γωνιά, να μετατραπεί σε πρώτη γραμμή του πυρός.

Αν τα όπλα αυτά έκαναν δύσκολο και πολυαίμακτο τον πόλεμο, ο καθένας αντιλαμβάνεται την τραγική κατάσταση στην οποία βρίσκονταν οι Αντιστασιακές οργανώσεις, στην διεξαγωγή μιας μάχης με τον όποιο κατακτητή. Μια μάχη που έπρεπε να αντιμετωπίσει αυτήν την πληθώρα των όπλων και την καταιγίδα πυρός με το περίστροφο, το απλό μονόκανο και τη χειρομβοβίδα, όταν υπήρχε και αυτή. Ένα άλλο χαρακτηριστικό που υπήρχε ανάμεσα σε μια μάχη στο κύριο μέτωπο και την Αντίσταση ήταν η ταχύτητα με την οποία διεξάγονταν οι μάχες. Ο χρόνος μιας Αντιστασιακής μάχης ήταν τόσο συμπυκνωμένος, οι αντίπαλοι τόσο πολυάριθμοι και ισχυροί, και οι

συγκρούσεις τόσο πυκνές, τρομακτικές και άνισες που δεν προλάβαινες να σκεφτείς, να σχεδιάσεις και να δράσης ανάλογα. Στις μάχες αυτές και οταν ακόμα τις προκαλούσαμε εμείς ή μας επιβάλλονταν εκ των πραγμάτων ολα έπρεπε να γίνουν ταυτόχρονα και πολλές, τις περισσότερες φορές σε κλάσματα του δευτερολέπτου. Οι μάχες που κατά κύριο λόγο ηταν ενέδρες και αιφνιδιασμοί ηταν φονικές. Ηταν μάχες του ποιός ποιόν. Δεν άφηναν το χρόνο να τη βιώσεις, να την αφομοιώσεις και οταν ακόμα είσουν ο πρωτεργάτης και σε πλεονεκτική θέση. Ενα άλλο γεγονός που συντόμει τον χρόνο διεξαγωγής μιας μάχης, ηταν η ταχύτητα με την όποια οι κατακτητές μπορούσαν να μετακινήσουν και να συνδιάσουν δυνάμεις πυρός απρόβλεπτες απ την μιά στιγμή στη άλλη και απ τη μιά θέση σε άλλη.

Το γεγονός αυτό οτι μπορεί, όπως γράφω και σε άλλο σημείο, να υπάρχει στα γραφτά κάποιων αγωνιστών, κάποια υπερβολή στην προσπάθεια τους να καταγράψουν και να μεταφέρουν τις τραγικές και δύσκολες συνθήκες κάτω απ τις οποίες έγινε αυτός ο αξιοθαύμαστος αγώνας. Σε καμιά ομως περίπτωση, δεν πρέπει να αποδωθεί σε πρόθεση να προβάλει ή να αποδώσει στον εαυτό του υπέρμετρη προσφορά πέρα απ την πραγματική. Πολύ περισσότερο σε πρόθεση να ξύσει πληγές. Αν υπάρχει κάτι σε σχέση με την προσπάθεια καταγραφής, αυτή οφείλεται στην αδυναμία, λόγω του τρόπου, των μέσων και κυρίως του χρόνου να μεταφέρει στο χαρτί αυτούσια την πραγματική εικόνα του αγώνα. Στη διάρκεια αυτού του αγώνα, έχουν μεσολαβήσει σε τέτοια έκταση και μορφή δεδομένα σε αγριότητα, πείσμα, θέληση, αυτοθυσία και ηρωϊσμούς και απ τις δυό πλευρές, που είναι αδύνατο αν δεν τα έζησε να τα συλλάβει ανθρώπινος νούς, πόσο μάλλον να τα παραδεχθεί σαν γενόμενα στην πράξη.

Ναι στη διάρκεια του Εθνικού Απελευθερωτικού Αγώνα, υπήρξαν και ήρωες και πράξεις ηρωϊκές, που μπορούν και πρέπει να μυθοποιηθούν. Ο αγώνας αυτός ηταν πρωτόγνωρος και αποτελεί εθνικό κεφάλαιο και σαν τέτοιος θα περάσει στην Νεοελληνική ιστορία. Το τραγικό είναι οτι έτσι όπως εξελίχθηκαν τα μεταπολεμικά πράγματα στη χώρα μας με την επέμβαση των Αγγλων, το συφχαταγκάλιασμά τους με την νεκραναστημένη δοσίλογη τότε Δεξιά και η Δεξιά με τους συνεργάτες, τα πράγματα οδηγήθηκαν όπως είχαν προαποφασιστεί απ τους Αγγλους και τη δοσίλογη Δεξιά στον εμφύλιο σπαραγμό. Σε αυτό βοήθησαν και οι άστοχες, αδέξιες και πολλές φορές κινήσεις του ίδιου του ΕΑΜ και του ΚΚΕ, με αποτέλεσμα να ενοχοποιηθεί η Αντίσταση, να τεθεί σε απηνή διωγμό, να εξοντωθεί ένας τεράστιος αριθμός πρωταγωνιστών, να καταστραφούν οι ζωντανές και γραπτές μνήμες: όπως τα ημερολόγια σε όλη την κλίμακα των ένοπλων μανάδων και αυτού ακόμα του Γενικού στρατηγείου του ΕΛΑΣ και των πολιτικών οργανώσεων.

Η καταστροφή της ζωντανής και γραπτής μνήμης, ηταν ο δεύτερος βασικός στόχος και μετά τον εμφύλιο πόλεμο. Γι αυτόν ακριβώς το σκοπό μετά τη συμφωνία της Βάρκιζας, εξαπέλισαν μια χωρίς προηγούμενο λευκή τρομοκρατία. Δεν είναι λίγοι εκείνοι που πλήρωσαν με τη ζωή τους που συνέβει, να έχουν στην κατοχή τους ενα κομμάτι χαρτί με αναφορά στην Αντίσταση, μια προκήρυξη και με παρερμηνεία ακόμα ενός απλού κειμένου. Και αν ενα μέρος των αγωνιστών δεν επιζούσε απ την κρεατομηχανή των εκτάκτων μέτρων και αυτοί έφευγαν στις ανατολικές χώρες να γράψουν λίγα πράγματα, η μνήμη οσον αφορά την τετράχρονη Αντίσταση θα ηταν όχι μόνο ελλειπής αλλά και σε μεγαλύτερο βαθμό παραπτοημένη.

Σε κάθε πόλεμο χρειάζονται ήρωες γενικά και μερικές-εστω μια-προσωπικότητα που θα της αποδώσουν τη Νίκη ή την ήττα. Κλασικό παράδειγμα η περίπτωση του Δαβάκη που του απέδωσαν τη νίκη του 40 και στον Παπάγο του εμφυλίου.

Στο ελληνοϊταλικό πόλεμο, η ιταλική μεραρχία «Τζούλια» έσπασε τις γραμμές του Δαβάκη απ την πρώτη ακόμα μέρα, γι αυτό και του αφαιρέθηκε η διοίκηση την οποία ανέθεσαν στο στρατηγό Βραχνό. Ο Δαβάκης δεν σκοτώθηκε στο αλβανικό πόλεμο. Πολέμησε 6 μέρες, τραυματίστηκε, συνελλήφθει και μεταφερώμενος αιχμάλωτος στην Ιταλία πνίγηκε. Τα «οστά» του όμως τα μεταφέρανε, ενώ του Φριζή, είναι ακόμα εκεί στο πεδίο της μάχης που οι συμπολεμιστές του τον έθαψαν.

Ο κίνδυνος της κατάρευσης ήταν μεγάλος. Η στρατιωτική ηγεσία προκειμένου να αποτρέψει τον κίνδυνο, έστειλε εσπευσμένα στο μέτωπο τον συνταγματάρχη Μορδοχαίο Φριζή, για να ανακόψει την προέλαση των Ιταλών, ο οποίος όχι μόνο σταμάτησε τους Ιταλούς αλλά και ανέτρεψε τα δεδομένα με την προέλαση των ελληνικών δυνάμεων. «Κατά τας πρώτας ημέρας του πολέμου ο Φριζής, εφήρμοσε τον αμυντικό του ελιγμόν και κατόπιν την τρομεράν επίθεσή του, άνευ των οποίων η νίκη του 40 δεν θα πραγματοποιείτο». Ιστορία του Ελληνικού Έθνους, σελ 202, γράφει ο Αγ Ανεστόπουλος. «Η τιμή της λαμπρότερης νίκης, που έβαλε ουσιαστικό τέλος όχι μόνο στη μάχη της Πίδου και του Σμόλικα αλλά και ολοκλήρου του μετώπου, ανήκει στην έμπνευση και το στρατήγημα του συνταγματάρχη Φριζή» γράφει ο Στ Σιμόπουλος. Και ο Κοντογιάννης επιτελής 8ης Μεραρχίας λέει ότι ο Φριζής, είναι αυτός που έβαλε τα θεμέλια της νίκης «Αν η Ελλάς χάρισε την πρώτη νίκη στους συμμάχους, ο Φριζής χάρισε την πρώτη νίκη στα ελληνικά όπλα».

Ο Συνταγματάρχης Φριζής, με ένα μεγαλειώδη επιθετικό ελιγμό για να ανακόψει την υποχώρηση των Ιταλών απ το φαράγγι, που ήταν η μόνη οδός διαφυγής σκοτώθηκε απ την αεροπορία που έστειλαν εσπευσμένα οι Ιταλοί προκειμένου να σώσουν τις μονάδες αυτές απ την αιχμαλωσία. «Η απώλεια του Φριζή, ήταν ένα πραγματικό πλήγμα για την μεραρχία» γράφει ο υπαρχηγός του ΓΕΣ Α Εδιπίδης, στο βιβλίο του ιστορία του ελληνοϊταλικού πολέμου σελ 373. Και ο καθηγητής της ιστορίας του Πανεπιστημίου Αθηνών Γ. Μαυροκορδάτος γράφει στην «Καθημερινή» της 28ης Οκτωμβρίου 1987 «Η περίπτωση του Φριζή προσφέρονταν κατ εξοχήν ως μυθική παράσταση με τις πραγματικές συνθήκες κάτω απ τις οποίες σκοτώθηκε, καβάλα στο άλογό του σε άμεση και άνιση αναμέτρηση με το ιταλικό αεροπλάνο και τη φονική βόμβα». Στην περίπτωση του Φριζή, (που εκγρεμεί χρόνια τώρα), η ανισότητα της αναμέτρησης όχι μόνο ανταποκρίνεται τέλεια στις τυπικές προδιαγραφές του μύθου, αλλά και προσφέρει την πιο κατάλληλη συμβολικά συμπύκνωση της γενικότερης ανισότητας του ελληνοϊταλικού πολέμου.

Κι όμως, αντί για τον Φριζή, τιμήθηκε, ηρωποιήθηκε και μονοπώλησε τη νίκη ο Δαβάκης. Για πιο όμως λόγο έγινε η υπέρμετρη αυτή ιστορική αδικία; Γιατί ο Δαβάκης που ο τραυματισμός και η αιχμαλωσία του έτυχε σφοδρότατης αμφισβήτησης και όχι ο Φριζής στην επιλογή του ήρωα; Αυτή η μεγάλη και κατάφωρη αδικία έγινε γιατί ο Φριζής ήταν Εβραίος στο Θρήσκευμα! Έτσι αντί για τον Φριζή «τ άξια παλλικάρια» λέμε του Δαβάκη. Η περίπτωση του συνταγματάρχη Φριζή, πείθει πως η άρχουσα τάξη παραποιεί την ιστορική αλήθεια και πώς κατασκευάζει επιλεκτικά-ταξικά τους ήρωες. Το ίδιο έγινε και στη Γαλλία με τον Τρέϊφους.

Τους ήρωες συνεπώς και τους μύθους της Εθνικής Αντίστασης 1941-44, θα τους κατασκευάσει και θα τους πλασάρει αργότερα η άρχουσα τάξη, σαν ήρωες απ τη δική της τάξη και παράταξη. Η πείρα υπάρχει. Οχι μόνο του 21 και του 12, αλλά και του αλβανικού πολέμου. Και θα τους κατασκευάσει στα δικά της μέτρα. Είναι υποχρεωμένη να το κάνει, γιατί σαν τάξη εξουσίας, δεν μπορεί να μείνει χωρίς ήρωες και μύθους. Δεν μπορεί να μην αναγνωρίσει τη θυσία και τον ηρωϊσμό του λαού που έκανε την Αντίσταση και δόξασε την Ελλάδα στα πέρατα του κόσμου, με τις τόσες πρωτιές, τους ανεπανάπτυτους άθλους και ηρωϊσμούς. Θα κατασκευάσει ήρωες και θα πλάσει μύθους. Αν δεν υπάρξουν οι μνήμες και αναγνωρισμένοι οι πραγματικοί ήρωες, οταν έρθει η κατάλληλη ώρα θα τους κατασκευάσει στα δικά της μέτρα και απόψεις. Οι «ήρωες» αυτοί θα είναι οι «αρχηγοί» των «Ταγμάτων Ασφαλείας» τα «πρωτοπαλικάρα» απ τις τάξεις των υμετέρων και οι απλοί «μαχητές» απ τις τάξεις του «λαού» απ τους διάφορους εθνοϊσμούς που πρωτοστατούσαν στα μπλόκα, τις συλλήψεις, το κάψιμο των χωριών και τις κρεμάλες. Οι ήρωες αυτοί δεν θα φορούν κουκούλες!

Θα είναι οι πολέμιοι της Αντίστασης. Αυτοί που συνεργάστηκαν με τους κατακτητές. Αυτοί που χρυσομισθοδοτούνταν απ τον Τσιώρτσιλ και το Χίτλερ ταυτόχρονα, για να πολεμήσουν στο πλευρό των κατακτητών τους αντάρτες-αγωνιστές και αργότερα στο πλευρό των Αγγλων. Θα είναι οι καταδότες, οι δήμιοι του λαού και οι εμπριστές της υπαίθρου. Θα είναι αυτοί που σαν απόδειξη του ηρωϊσμού τους, θα παρουσιάσουν την εγκύκλιο για τα κομμένα κεφάλια και τις αποδείξεις είσπραξης του κατά κεφαλί αντιτίμου. Οι ήρωες αυτοί δεν θα έχουν καμιά σχέση με αυτούς της ΕΑΜικής Αθτικής Αντίστασης. Θα τους έχει αφαιρεθεί το κοινωνικό περιεχόμενο του «αγώνα» τους. Ο «αγώνας» αυτών των ηρώων που θα κατασκευάσει η άρχουσα τάξη, θα έχει μόνο «απελευθερωτικό» περιεχόμενο όπως έγινε και το 21. «Αγώνας» μόνο για την «Ελλάδα» και η συνεργασία με τους κατακτητές θα υποκατασταθεί με τη θέση της «συμμετοχής» στο συμμαχικό αντιφασιστικό «αγώνα». Δεν θα έχουν αγωνιστεί, όπως έγινε με αυτούς της Αντίστασης και για τα κοινωνικό-οικονομικά προβλήματα που απ το 1821, και μετά έχουν μείνει άλυτα. Προβλήματα που οι διάφορες δικτατορίες στρατιωτικές και κοινοβουλευτικές με αποκορύφωμα τη βασιλο-Μεταξική φασιστική δικτατορία τα επιδύωνσε στο έπακρο.

Υπήρξαν και υπάρχουν «ιστορικοί», που έχουν διαστρευλώσει παραποιήσει και αλλοιώσει αδιάψευστα γεγονότα. Γεγονότα που δεν επιδέχονται αμφισβήτηση: Εναρξη Αντίστασης, εμφάνιση αντάρτικων ομάδων και πολιτικών οργανώσεων. Οργάνωση συλλαλητηρίων για κάθοδο Βουλγάρων στη Θεσσαλονίκη, επιστράτευση κλπ, κλπ, οτι δεν έγιναν απ τα ΕΑΜ. Συμμετείχαμε στις προσπάθειες αυτές, είμαστε ακόμα στη ζωή και γράφτηκαν αυτά τα παράδοξα. Και αναρωτιέται κανείς, οταν και εμείς θα έχουμε πεθάνει, τι θα γράψουν οι «ιστορικοί» του μέλλοντος;

Αν δεν υπάρχουν γραφτά απ αυτούς που έζησαν τα γεγονότα: οι ήρωες, οι μύθοι και το κοινωνικό περιεχόμενο που ο κατοχικός Εθνικοαπελευθερωτικός αγώνας του λαού περιείχε, εύκολα θα προσαρμοσθεί ο αξιοθαύμαστος αυτός λαϊκό-κοινωνικός αγώνας στα δικά της ταξικά και προσωπικά συμφέροντα. Βέβαια οταν έρθει η ώρα να ηρωποιηθούν και να γίνουν μύθοι ο Παπαδόγνωνας, ο Βουρλάκης, ο Σούρλας, ο Μιχάλ Αγάς, ο Πούλιος, που μόνο στη Βέροια δολοφόνησε εκατόν τόσα άτομα, ο Δάγκολας κλπ, που αποτελούσαν τη δική τους «αντίσταση» θα φαντασθούν και θα επινοήσουν

τρόπους και ό,τι άλλο θα χρειασθεί για να εξαπατήσουν το λαό, όπως το 21 εξαπάτησαν τους Ραγάδες.

Όπως το 1821, οι μοσχοαναθρεμένοι της Κωνσταντινούπολης και τα Λάντρα, έκαναν ήρωα και Υπουργό τον Κουντουριώτη και πολλούς άλλους και ζητιάνο τον Μπουρλουτέρη και πρωτοπαλίκαρο της Ναβαρχίδας Ματρόζο, έτσι και η τωρινή άρχουσα τάξη, αφού σε αυτούς στηρίχθηκαν, αυτός ήταν ο «στρατός» τους. Με αυτούς πολέμησαν την Αντίσταση, πρώτα στο πλευρό των κατακτητών, μετά στο πλευρό των Αγγλων Νεοκατακτητών για την προετοιμασία του εμφυλίου πολέμου και στο πλευρό των Αμερικανών στον εμφύλιο. Τους το οφείλουν. Εκτός του ότι τους το οφείλουν, είναι και αλληλοδέσμιοι μαζί, έτσι ώστε να μην μπορούν να κάνουν διαφορετικά. Όπως τους αποκατέστησαν οικονομικά και τους καταξίωσαν κοινωνικά, έτσι θα υποχρεωθούν και να τους ηρωποιήσουν.

Οι «ήρωες» και τους μήθους που θα κατασκευάσει η άρχουσα τάξη εκμεταλλεόμενη τον τετράχρονο κατοχικό αγώνα του λαού μας, θα έχουν όλα τα λιλιά, που θα το απαιτεί η θέση στην κλίμακα που θα τοποθετηθεί ο καθένας. Όλα τα πλουμπίδια θα τα έχουν και στους κεντρικούς δρόμους θα φιγουράρουν τα όνομά τους και τις κεντρικές πλατείες θα στηθούν οι προτομές τους με πλούσια αναφορά στο «εθνοσωτήριο» έργο του καθένα προς την πατρίδα. Εκείνο που θα τους λύπει θα είναι το μίσος κατά των κατακτητών, που εκδηλώνονταν από μικρούς και μεγάλους. Θα λείπει απ το βλέμμα τους η φλόγα και ο βαθύς πόθος για τη λευτεριά. Θα τους λύπει ο αυθόρμητος και ασυγκράτητος ενθουσιασμός του ανταρτο-ΕΠΟΝίτη, τα ερωτηματικά και αετίσια μάτια του Γαβριά- Αετόπουλο της Αντίστασης. Απ τη Γρηά, το Γέρο-Παππού που ξαπλωμένος στο αγνάντιο έλεγχε τα περάσματα, του αγωγιάτη, τον ξυλοκόπο, το βοσκό και τη βοσκοπούλα. Θα τους λείπει η αγωνία για την τύχη της μάχης, που όταν ένας απ αυτούς, μόλις άκουγε τον παραμικρό θόρυβο ή κίνηση μηχανής, έμπαινε πίσω από ένα θάμνο και αφού μετρούσε πόσα αυτοκίνητα, τάνκς και περίπου τη στρατιωτική δύναμη, και απ τον πιό κοντινό δρόμο έτρεχε ασμαίνοντας να φέρει την πολύτιμη είδηση. Αυτή η φλόγα, αυτό το πάθος και η αγάπη προς την πατρίδα όσο και αν τους ρετουσάρουν δεν θα μπορέσουν να την αποδόσουν. Θα λύπει και είναι αυτή που διαφορίζει τον ήρωα απ τον συνεργάτη, τον απόντα και τον κιοτή.

Η ζωή διδάσκει και η ιστορία επιβαιώνει ότι σκέψεις, πράξεις και εγκλήματα σαν αυτό που διάπραξε το μεταπολεμικό κατεστημένο, να απαρνηθεί εναν λαϊκό και αξιοθαύμαστο αγώνα και να μετατρέψει ως δια μαγείας τους μέν συνεργάτες των κατακτητών, φανερούς και κρυφούς σε μεγάλους «πατριώτες». Σε «ήρωες» τους :Λάμπου, Παρθενίου, Κουρεμπανά, Μπουραντά κλπ, τους οποίους κατά τον συνήγορο τους κ Κουλουμβάκη «Η πατρίς (πρέπει) να τους ευγνωμονεί » και τους πατριώτες, τους αγωνιστές της λευτεριάς, και του αντιφασιστικού αγώνα σε προδότες. Αυτούς που αγωνίζονταν, μέσα απ τις γραμμές του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και που αποτελούσαν το μεγαλύτερο ποσοστό του ελληνικού λαού, σε «απάτριδες» και «προδότες» δεν θα υπάρξει μεγαλύτερο. Βέβαια, το αίσθημα κατωτερότητας και της εκδίκησης, οδηγεί σε πράξεις σκοπιμότητας όχι όμως στο βαθμό να απαρνηθεί την προσφορά των αγωνιστών και να τους καταδικάζει συλλίβδην σε ποινές που μόνο τυφλωμένα από μίσος και εμπάθεια ταξική θα μπορούσαν να τις δικαιολογήσουν.

Το μετακατοχικό κατεστημένο, αφού δεν είχε αυτό την πρωτοβουλία της Αντίστασης, όπως στις άλλες ευρωπαϊκές χώρες και συνεπώς δεν έγραψε

αυτό το ίδιο την τετράχρονη αξιοθαύμαστη κατοχική ιστορία, ενήργησε με το σκεπτικό αφού δεν «ειμαι εγώ δεν μπορεί να είναι κανένας άλλος». Εξαπέλυσε πογκρόμ. Επέβαλε σιωπή τάφου και δεν άφησε ούτε ένα κερί να φωτίσει τον όλεθρο, τον πόνο, τα δάκρυα και το σκοτάδι, που άφηναν πίσω τους τα ανεξέλεκτα φουστάτα των συμμοριών, το ανεύθυνο και άρτια οργανωμένο παρακράτος με στηρίγματα τα αγγλικά και αμερικάνικα όπλα και την αρωγή όλων των ιδεολογικών και κατασταλτικών μηχανισμών του επίσημου κράτους.

Δεν σκέφτηκε πέρα απ τα άμεσα προσωπικά και ταξικά συμφέροντα τα μελλοντικά εθνικά συμφέροντα. Π.χ δε σκέφτηκε ότι αυτόν το λαό που τον εγκατάλειψε έρμαιο στα χέρια των κατακτητών, που τον αγνόησε και που όχι μόνο διέγραψε τους πατριωτικούς του αγώνες, αλλά και τον κακοποίησε με τον πιο βάνουσο και απάνθρωπο τρόπο. Δεν σκέφτηκε, ότι σαν χώρα μπορεί κάποτε να διατρέξει τον ίδιο ή κάποιον αντίστοιχο ή παρεμφερή κίνδυνο και να χρειασθεί να κληθεί ξανά να πολεμήσει, όπως συνέβει το 1974 στον Εβρο και την Κύπρο τον Εισβολέα ή να αγωνιστεί για την πτώση της χούντας του 1967.

Σε μια τέτοια περίπτωση τί να θυμωθεί ο αγωνιστής λαός της κατοχής; Όταν του έχουν αμφισβήτηση, απόρριψη, διαστρέυλωση, διαγραφεί και ληστέψει την προσφορά και την εν γένει συμπεριφορά του κράτους απέναντι στους αγωνιστές της Αντίστασης στα χρόνια της μεταπελευθερωτικής περιόδου ; Ποιό εστω ηθικό κίνητρο τους αναγνωρίστηκε για εκείνον τον σκληρό, μακρόχρονο και αιματηρό αγώνα, ώστε να ξανασηκωθεί με τον ίδιο ενθουσιασμό και αυτοθυσία να αγωνιστεί; Πώς έζησαν οι οικογένειες που σκοτώθηκε ο προστάτη στην Αντίσταση ; Πώς πέρασαν τη ζωή τους 40 και πλέον χρόνια οι ανάπηροι του ΕΛΑΣ; και οι οικογένειες των κρατουμένων ; Αυτά για το κατεστημένο είναι ψίλα γράμματα. Εκείνο που κάθε φορά προέχει σε αυτές τις περιπτώσεις, είναι τα προσωπικά και ταξικά συμφέροντα. Για να διασφαλισθούν αυτά, έπρεπε να μην γίνει γνωστή στο λαό η γύμνια του, η συνεργασία με τους κατακτητές και ο προδοτικός ρόλος των ανθρώπων της τάξης.

Είναι βέβαια κοινοτοπία αλλά πρέπει να ειπωθεί. Η συκοφαντία και το ψέμα, ενώ έχουν λείει ο λαός κοντά ποδάρια, είναι όμως τα βασικά όπλα στα οποία καταφεύγει αυτός που δεν έχει το δίκαιο με του μέρος και κυρίως αυτός που νοιώθει ότι βρίσκεται σε μειονεκτική θέση. Η Αντίσταση κατασυκοφαντήθηκε από πολλούς και με πολλούς τρόπους και μέσα. Κάθε νίκη έχει και τους «ήρωες», αυτούς που «θυσιάστηκαν» αυτοί και οι οικογένειές τους για την «πατρίδα». Έπρεπε λοιπόν οι «νικητές» παράλληλα με τους διωγμούς, την τρομοκρατία και τη συκοφαντία να κατασκευάσει και τους αντίστοιχους με το μέγεθος της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης σε προσφορά και θυσίες δικούς τους «ήρωες».

Η ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση, σαν δημιουργήμα του ίδιου του λαού, ήταν και παραμένει για το λαό δεδομένη και αναμφισβήτητη και στο εξωτερικό την παραδέχονταν, ότι ήταν ανάμεσα στις Αντιστάσεις η πιο μαζική, καθολική και απ τις μαχητικότερες. Ενώ λοιπόν, αυτή ήταν η πραγματικότητα, η δοσίλογη Δεξιά, μή θέλοντας να αναγνωρίσει ότι σε αυτό το εθνικό μεγαλείο και την ανά τον κόσμο δόξα πρωτοστάτησαν οι κομμουνιστές, οι σοσιαλιστές, οι πατριώτες δημοκράτες, όχι μόνο την αρνήθηκε με το επιχείρημα ότι το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ δεν έκανε Αντίσταση, αλλά και προκειμένου να την εξοντώσει την δυσφήμιση και την οδήγησε στον εμφύλιο πόλεμο.

Αν προς στιγμή δεχθούμε ότι το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, δεν έκανε Αντίσταση όπως ισχυρίζεται και σήμερα ακόμα η Δεξιά, τότε αναρωτιέται ο καθένας, ποιός την έκανε αυτήν την μεγαλειώδη Αντίσταση, που την θαύμασαν στα πέρατα του κόσμου και της εδαψίλευσαν τους πιά αξιθαύμαστους επαίνους όλοι οι Αρχηγοί, πολιτικοί και στρατιωτικοί των κρατών του αντιφασιστικού αγώνα; Και κυρίως για πιά λόγο οι κατακτητές είχαν εγκλωβήσει 10-13 ή και μερικές φορές 15 εμπειροπόλεμες μεραρχίες στην Ελλάδα; Όχι για να αποδείξω, αλλά για να επιβεβαιώσω για τη δράση του ΕΛΑΣ, θα επικαλέσω τον Ταξίαρχο Μάγιερ-Εντν. «... Τα συντονισμένα σαμποτάζ στις συγκοινωνίες τον Ιούνιο και τον Ιούλιο του 1943 υποχρέωσαν τους Γερμανούς να αποσύρουν δύο γερμανικές Ταξιαρχίες από το κύριο μέτωπο της Σικελίας γεγονός που συνέβαλε σε μεγάλο βαθμό στην ολική κάλυψη του σχεδίου: Την επιτυχημένη απόβαση και την κατάληψη του νησιού...» Ο ίδιος υπολογίζει ότι «στη διάρκεια του 1941-44 ο ΕΛΑΣ προξένησε στον εχθρό πάνω από 25 χιλιάδες απώλειες. Πάνω από 150 συρμοί υπέστησαν ζημιές ή καταστράφηκαν. Πάνω από 100 γέφυρες ανατινάχθηκαν και πάνω από 150 πλοία βυθίστηκαν και στη διάρκεια του 1943 η δραστηριότητα των ανταρτών υποχρέωσε τους Ιταλούς να διατηρήσουν στην Ελλάδα δεκατρείς Ταξιαρχίες».

Ο δοσιλογισμός και το παρακράτος είναι συστατικά μέρη της λειτουργίας του καθεστώτος και του υποταγμένου στο καθεστώς κράτος. Σαν συστατικά μέρη του αστικού καθεστώτος-κράτους οι δύο αυτοί μηχανισμοί, λειτουργούν αθόρυβα και εκ του αφανούς. Υπάρχουν όμως λόγοι και περιπτώσεις όπως α) η ανάπτυξη του λαϊκού διεκδικητικού κινήματος και ειδικά η εμφάνιση, οργάνωση και ανάπτυξη κινήματος και κόμματος αμφισβήτησης και ανατροπής του καθεστώτος, όπως το Κομμουνιστικό Κόμμα, β) η συμμετοχή τους που εκ των πραγμάτων είναι υποχρεωμένοι οι μηχανισμοί αυτοί να συμβάλουν στην προετοιμασία πραξικοπήματος ή δικτατορίας για λόγους «εθνικούς»... Την διατήρησή της δικτατορίας μέχρις ότου περάσει ο «κίνδυνος» που διατρέχει η «χώρα» και το καθεστώς απ τις ανατρεπτικές δυνάμεις «Αριστερές-Δημοκρατικές», σε περίπτωση κατοχής της χώρας κλπ. Καταστάσεις σαν αυτή με τα «Ιουλιανά του 1965, που ο διάχυτος φόβος των κυρίαρχων τάξεων τις έκανε αντικειμενικά πρόθυμες να δεχθούν την αντικατάσταση έστω αυτού του κοινοβουλευτικού καθεστώτος από ένα καθεστώς έκτακτης ανάγκης»

Ένα καθεστώς που θα επιβεβαιώσει για άλλη μια φορά όχι μόνο το μέγεθος της εξάρτησης και την υποταγή της άρχουσας τάξης στους ξένους επικυρίαρχους αφέντες, αλλά ότι έχασε και αυτόν το ρόλο του διαχειριστή και έχει μετατραπεί πλέον σε υπάλληλο, αφού και τη φορά αυτή το πράσινο φως για την εφτάρχονη δικτατορία το έδωσε η Ουάσιγκτον στα μέσα του Φλεβάρη του 1967 (N,Y, times, 15/5/1967).

Ο δοσιλογισμός και το παρακράτος στην Ελλάδα, δεν είναι κατοχικό φαινόμενο. Αρχίζει απ το 1920, που το Σοσιαλιστικό κόμμα μετονομάζεται σε Κομμουνιστικό, και σε συνέχεια προσχωρεί στην κομμουνιστική διεθνή. Την ίδια περίοδο και το ελληνικό κατεστημένο γίνεται ενεργό μέλος της διεθνούς του κεφαλαίου. Μέχρι το κίνημα του 1935, ο δοσιλογισμός και το παρακράτος λειτουργεί και εκφράζεται ανάμεσα στα αστικά κόμματα (διχασμός, Μικρασιατική καταστροφή) κλπ. Επιβεβαιώνεται και λειτουργεί ταξικά με την μεταξική δικτατορία και κορυφώνεται στην κατοχή με την ανοικτή πλέον συνεργασία με τους κατακτητές και ειδικά με την μυστικές υπηρεσίες και τη

Γκεστάπο, τους μεταπελευθερωτικούς κατακτητές: Αγγλους πρώτα και Αμερικανούς μετά.

Ενώ ο δοσιλογισμός υπήρχε και ήταν εμφανής στα ανώτερα κλιμάκια του κρατικού μηχανισμού, τους ιδεολογικό-κοινωνικό-οικονομικούς και κατασταλτικούς μηχανισμούς, και η χώρα σφάδαζε εγκλωβισμένη και υποταγμένη στους υπερ-τροφικούς δοσιλογικούς μηχανισμούς και το διογκωμένο παρακράτος. Αντί την επομένη της απελευθέρωσης να απαλλαγεί απ τα βαρίδια του δοσιλογισμού και το άρτια οργανωμένο και επικυρίαρχο παρακράτος, η αγγλική επέμβαση το Δεκέμβρη, του 1944, που υπήρξε η πιό ωμή, η πιό ξετσιππητή ιμπεριαλιστική επέμβαση και την ανάληψη της εξουσίας απ τους ίδιους τους Αγγλους (ανέβαζαν και κατέβαζαν κυβερνήσεις, έπαυαν και διόριζαν υπουργούς, ανώτερους υπαλλήλους μέχρι και κλητήρες και καθοδηγούσαν τις πολυάριθμες παρακρατικές οργανώσεις) μέχρις τον Μάρτη του 1947, που παρέδωσε την Ελλάδα πακέτο στους Νεοαποικιοκράτες Αμερικανούς.

Αντί λοιπόν, να γίνει η πολυπόθητη κάθαρση σε όλους τους μηχανισμούς, ο δοσιλογισμός και το παρακράτος στρατιωτικό και πολιτικό, όχι μόνο διογκώθηκαν, αλλά μέσω των «δικών» σπερέτες απαλλάχθηκαν των παρελθόντων ευθυνών. Έτσι αναβαπτισμένοι και περιβεβλημένοι με την «ελέω θεού εθνικοφροσύνη» σε πούρους «πατριώτες» ανέλαβαν και άμεσα πλέον την διακυβέρνηση της χώρας μέχρι τον Ιούλιο του 1974, ο οποίος δυστυχώς και τη φορά αυτή με την εφεύρεση του «στιγμαίου» έμεινε και πάλι στο απυρόβλητο και άθικτος.

Δοσίλογος είναι εκείνος που είναι υποχρεωμένος να δώσει λόγο των πράξεών του, υπεύθυνος και υπόλογος εκείνος που κατά τη διάρκεια του Β' παγκοσμίου πολέμου, είχε σε κατεχόμενη χώρα στρατιωτική, πολιτική ή οικονομική συνεργασία με τον εχθρό. Αυτοί λοιπόν, που με οποιονδήποτε τρόπο συνεργάστηκαν με τους κατακτητές, ήταν υπόλογοι απέναντι στον ελληνικό λαό και έπρεπε να λογοδοτήσουν για τις όποιες πράξεις τους.

Ένα απ τα βασικά αιτήματα της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης και γενικότερα του λαού, ανεξάρτητα απ τα πολιτικά του φρονήματα, ήταν η κάθαρση απ τον δοσιλογισμό και το παρακράτος όλων των κρατικών και πολιτειακών μηχανισμών : στρατός, σώματα ασφαλείας, δημόσιοι υπάλληλοι, «ειδική ασφάλεια» κλπ. Το αίτημα αυτό δεν ήταν μόνο αίτημα του ΕΑΜ. Αίτημα ελληνικό. Ήταν απόφαση του πάρθηκε ομόφωνα στη Διάσκεψη της Κριμαίας στις 4-12 Φλεβάρη του 1945. Η συμφωνία της Κριμαίας ήταν ένας θρίαμβος για τη δημοκρατική και αντιφασιστική Ευρώπη και η διακήρυξη της Κριμαίας για την απελευθερωμένη Ευρώπη, θα έμενε ανεφάρμοστη στην πράξη αν δεν ήταν απόλυτα κατηγορηματική και σε ό,τι έχει σχέση με την εξολόθρευση του φασισμού και του δοσιλογισμού, όχι μόνο στη Γερμανία αλλά γενικά. Και ήταν κατηγορηματική γιατί ο φασισμός και το παρακράτος αποτελούσαν τον μεγαλύτερο κίνδυνο ιδίως του κρυφού, των φασιστικών υπολειμμάτων, της «έκτης φάλαγγας», που χάρη στην κατοχή (και σε αρκετές χώρες χάρη ακόμα και τις προηγούμενες δικτατορίες όπως στη δική μας) έχουν κερδίσει και ο φασισμός και ο δοσιλογισμός σοβαρότατες θέσει κλειδιά στους κρατικούς μηχανισμούς, στην κοινωνικό-οικονομική, στρατιωτική και πολιτική ζωή της Ευρώπης. Η διακήρυξη ήταν ρητή:

«Η εγκαθίδρυση της τάξης στην Ευρώπη και η αναδιοργάνωση της εθνικής οικονομικής ζωής, πρέπει να επιτευχθούν με τέτοιο τρόπο, ώστε να μπορέσουν οι απελευθερωμένοι λαοί να εκμηδενίσουν και τα τελευταία ίχνη

του χιτλερισμού και του φασισμού και να δημιουργήσουν δημοκρατικούς θεσμούς, σύμφωνα με τη θέλησή τους και σύμφωνα με τις αρχές του χάρτου του Ατλαντικού».

Μέχρι την ιδρυτική πράξη και τη συγκρότηση της Πολιτικής Επιτροπής Εθνικής Απελευθέρωσης στις 12 Μαρτίου του 1944. Και τη συμφωνία του Λιβάνου το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, ήταν μεν ενταγμένο στο συμμαχικό στρατηγείο της Μ. Ανατολής, δεν συμμετείχε όμως στην κυβέρνηση του Καΐρου. Μετά όμως το Λίβανο, το ΕΑΜ συμμετείχε και στην Κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας. Το σύμφωνο του Λιβάνου διαλάμβανε τους όρους για την αποκατάσταση της «Εθνικής Ενότητας». Πρόβλεπε για την καταλληλότερη κινητοποίηση των «ενωμένων εθνικών δυνάμεων», για την απελευθέρωση της χώρας και την «κατοχύρωση των Δημοκρατικών θεσμών». Οι όροι για την υλοποίηση των πτό πάνω σκοπών είναι.

Η ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΟΥ ΛΙΒΑΝΟΥ ΠΡΟΒΛΕΠΕ,

Κεφάλαιον πρώτον: Η ανασύνταξις και πειθέρχησις των ενόπλων Ελληνικών δυνάμεων της Μέσης Ανατολής υπο τη σημαία της Ελληνικής Πατρίδος...

Κεφάλαιον δεύτερον: Η ενοποίησης και η πειθάρχησις υπο τας διαταγάς της ενιαίας Κυβερνήσεως, όλων των ανταρτικών σωμάτων της Ελεύθερης Ελλάδας, καθώς και η κινητοποίησης όλων των μαχητικών δυνάμεων του Εθνους εναντίον των κατακτητών...

Κεφάλαιον τρίτον: Η κατάργησις της τρομοκρατίας εις την ελληνικήν ύπαιθρον και η παγίωσις της προσωπικής ασφάλειας και της πολιτικής ελευθερίας του λαού, όταν και όπου ο κατακτητής αποσύρεται...

Κεφάλαιον τέταρτον: Η συνεχής μέριμνα δια την επαρκή αποστολήν τροφίμων και φαρμάκων εις την υπόδουλον Ελλάδα, επίσης και την ορεινήν.

Κεφάλαιον πέμπτον: Η εξασφάλισις, κατά την προσεχή από κοινού μετά των συμμαχικών δυνάμεων απελευθέρωσιν της Πατρίδος, της τάξεως και της ελευθερίας του Ελληνικού λαού, εις τρόπον ώστε, απηλλαγμένος και υλικής και ψυχολογικής βίας, να αποφασίσει κυρίαρχως και δια το πολίτευμα και το κοινωνικό καθεστώς και δια την κυβέρνησιν της αρεσκειάς του.

Κεφάλαιον έκτον : Η επιβολή σκληρών κυρώσεων κατά των προδοτών της πατρίδος και κατά των εκμεταλλευτών της δυστυχίας του λαού μας. Ειμεθα σύμφωνοι και επι του θέματος αυτού...

Κεφάλαιον έβδομον: Η πρόνοια δια την άμεσον ικανοποίησιν μετά την απελευθέρωσιν των υλικών αναγκών του Ελληνικού Λαού...Ελέχθη οτι πρέπει να εργασθώμεν δια την προετοιμασίαν του σχεδίου μεταπολεμικής μας οικονομικής ανορθώσεως. Απόλυτος ομοφωνία...Η Ελλάς δια του Αλβανικού έπους ή έσωσεν τον πόλεμον ή τον συντόμευσε κατά ενα έτος τουλάχιστον. Εαν έναντι της υπηρεσίας αυτής εζήτηι ως αντάλλαγμα τας συμμαχικάς πολεμικάς δαπάνας έστω και μιάς ημέρας δια την ανοικοδόμησιν των ερειπίων της θα ήτο υπερβολή;

Κεφάλαιον ογδοον: Η πλήρης ικανοποίησις των Εθνικών μας δικαίων. Αι μεγάλοι υπηρεσίαι και αι μεγάλοι θυσίαι μας, τα ολοκευτώματα της Πατρίδος δεν ημπορούν να εχουν αλλην δικαίωσιν ειμή την δημιουργίαν μιας νέας ελευθέρας και μεγάλης Ελλάδος...Θα είναι δυνατόν επομένως να θεωρηθεί απο όλους ως συγκεκριμένη διατύπωσις των εθνικών αιτημάτων. Η πλήρης εθνική μας κατάστασις και η πλήρης ασφάλεια των νέων μας συνόρων αποτελεί Πανελλήνιον αίτημα. Αποκομίζω την εντύπωσιν οτι επίλθε πλήρης σύμπτωσις απόψεων επι του Εθνικού προγράμματος της μελούσις να

σχηματιστεί κυβερνήσεως Εθνικής ενότητας. Το κείμενο θεωρείται ως Εθνικόν συμβόλαιον και υπεγράφη υπο πάντων των αντιπροσώπων.

Και στις 26 Σεπτεμβρίου 1944, εν όψη της απελευθέρωσης έγινε η συμφωνία της Καζέρτας το κείμενο της οποίας περιείχε : α) Ολοι αι ανταρτικά ομάδες αι δρόσαι εν Ελλάδι τίθενται υπο τας διαταγάς της Ελληνικής Κυβερνήσεως Εθνικής Ενότητας. β) Η Ελληνική κυβέρνησις θέτει τας δυνάμεις ταύτας υπο του Στρατηγού Σκόμπυ, όστις ομονάσθη υπό του ανωτάτου Συμμαχικού Στρατηγείου, ως Στρατηγός Διοικών τας Δυνάμεις εν Ελλάδι. Και στη συμφωνία αυτή, στην παράγραφο 5 τα «Τάγματα Ασφαλείας» θεωρούνται όργανα του εχθρού. Θα χαρακτηρισθούν ως εχθρικοί σχηματισμοί, εκτός εαν παραδοθούν συμφώνως προς τας διαταγάς εκδοθησομένης παρά του Στρατηγού Διοικούντος τας εν Ελλάδι δυνάμεις».

Οι πολέμιοι, οι απόντες και οι διαστρεβλωτές της αλήθειας, προκειμένου να δικαιολογήσουν τον από μακρού προσχεδιασμένο εμφύλιο πόλεμο, ισχυρίζονται οτι το ΕΑΜ, ήθελα να καταλάβει την εξουσία που ήδη κατείχε και με την συμφωνία του Λιβάνου πρώτα και της Καζέρτας μετά την παρέδωσε. Με τη συμφωνία της Καζέρτας, η ηγεσία της Εθνικής Αντίστασης, προκειμένου να εξελεχθούν ομαλά, ειρηνικά και δημοκρατικά τα μεταπολεμικά πράγματα στη χώρα δέθηκε : α) Να προσκληθούν βρετανικές δυνάμεις στην Ελλάδα, όταν είχαν πιά αρχίσει να αποχωρούν οι Γερμανοί απ τη χώρα μας, γιατί πιέζονταν άμεσα απ τη νικηφόρα προέλαση του Κόκκινου στρατού στα Βαλκάνια και τον ΕΛΑΣ και ειχε αρχίσει με εντατικό ρυθμό την ολοκληρωτική απελευθέρωση της πατρίδας. β) Να μπουόν οι δυνάμεις του ΕΛΑΣ, κάτω από τις διαταγές του άγγλου στρατηγού Σκόμπυ. γ) Να παραχωρηθούν οι πιό νευραργικές περιοχές της χώρας, ολόκληρη η Αττική στη διοίκηση και δικαιοδοσία της ελληνικής αντίδρασης και δ) Να απαγορευθεί η είσοδος του ΕΛΑΣ στην Αθήνα. Τη συμφωνία της Καζέρτας από μέρους των Αγγλων υπογράφουν ο στρατηγός Ουϊλσον κι ο Μακ Μίλλαν. Σε αντάλλαγμα οι Βρετανοί κι η ελληνική κυβέρνηση αποφασίζουν επί τέλους, να διακηρύξουν επίσημα και απερίφραστα οτι τα Τάγματα Αφαλείας θα αντιμετωπισθούν σαν εχθρικοί σχηματισμοί.

Αυτοί που εχουν κατά Νού, εστω και ενα της εκατό(1%), να πάρουν την εξουσία με τη βία και τα όπλα δεν κάνουν το σίγουρο, αμφίβολο, πολύ περισσότερο δεν κάνουν-υπογράφουν τέτοιες παραχωρήσεις-δεσμεύσεις έναντι του υποτιθέμενου αντιπάλου. Όταν ελέγχεις και ασκείς εξουσία στο σύνολο της χώρας, εκτός απ την πλατεία Συντάγματος, και στοχεύεις στην κατάληψη και της πλατείας Συντάγματος, δεν υπογράφεις συμφωνίες πολύ περισσότερο δεν περιμένεις να έρθουν οι Βρετανικές δυνάμεις στην Ελλάδα, και ούτε καλείς το λαό να τις δεχθεί με ζητωκραυγές. Δίνεις τη μάχη με συντεταγμένες τις δυνάμεις που εχεις, υπο την ηγεσία σου και αν χάσεις τη μάχη για την κατάληψη και της πλατείας Συντάγματος την έχασες. Ομως θα χάσει από συσχετισμό δυνάμεων και πυρός, δεν θα τη χάσεις από συνειδητές παραχωρήσεις. Πολύ περισσότερο δεν διεκδικείς την εξουσία όταν την εχει παραδόσει όπως χρεώνουν τα Δεκεμβριανά στο ΕΑΜ οτι «έκανε» το Δεκέμβρη, για να πάρει την εξουσία.

Τα Δεκεμβριανά είτε το δέχονται είτε δεν το δέχονται-η ιστορία δεν ειπε ακόμα τον τελευταίο λόγο-ηταν προσχεδιασμένα για να αποτελέσουν την απαρχή του εμφυλίου πολέμου. Ενα γεγονός που θα έδινε τη δυνατότητα να «κονιοτροποιήσουν» το ΕΑΜ-που για τον Τσιώρτσιλ και τη Βρετανική πολιτική, ηταν ο υπ αριθμόν ένα (1) εχθρός στην Ελλάδα και κατά τον Μάκ

Μίλλαν «Οπότε και αν γίνουν οι εκλογές και με όποιο σύστημα και αν γίνουν το ΕΑΜ θα τις κερδίσει»...

Υστερα απ αυτήν τη διαπίστωση, σαν ρεαλιστές και έμπειροι πολιτικοί έκαναν δυό κινήσεις, που θα τους εξασφάλιζαν τις απαραίτητες δυνάμεις να προκαλέσουν και να πραγματοποιήσουν τα γεγονότα του Δεκέμβρη. α) Ανακλήθηκε η απόφαση να γυρίσει θριαμβευτικά ο βασιλιάς στην «χώρα του» επικεφαλής των βρετανικών στρατευμάτων και της «ταξιαρχίας του». Η ορεινή αυτή ταξιαρχία αποτελούνταν απ ό,τι είχε απομείνει απ τις δύο ελληνικές μεραρχίες της Μ Ανατολής, ύστερα απ τις τερατώδεις εκκαθαρίσεις που επακολούθησαν την «εξέγερση». Εξέγερση με περιεχόμενο, ο ελληνικός στρατός της Μέσης Ανατολής, αντί να πολεμούν στην Αφρικανική έρημο, να σταλεί στην Ελλάδα, να πολεμήσουν μαζί με τα άλλα ένοπλα Αντιστασιακά τμήματα τους κατακτητές. Γι αυτό και μόνο το αίτημα έγιναν οι εκκαθαρήσεις, το κλείσιμο στα σύρματα, την εξαφάνιση και τη δολοφονία εκατοντάδων στρατιωτών που φεύγοντας για τη Μέση Ανατολή πίστευαν, πως πήγαιναν να πολεμήσουν για την πατρίδα. Την πατρίδα που και μόνο που την επικαλέστηκαν βρέθηκαν στα σύρματα και πολλοί απ αυτούς στο αλλο κόσμο.

Στις τάξεις της ορεινής ταξιαρχίας, δεν υπήρχαν παρά μόνο βασιλικοί αξιωματικοί και στρατιώτες. Είχε μετατραπεί σε σώμα πραιτωριανών. β) ενώ ο ΕΛΑΣ κτυπά ανελέητα τους Γερμανούς, εφαρμόζοντας με μόνο τα δικά του μέσα το σχέδιο «Κιβωτός», οι Αγγλοι όχι μόνο δεν τους ενοχλούν κατά την υποχώρηση έστω εκτός Αθηνών, αλλά έχοντας την έγνοια να κάνουν οικονομία στις διαθέσιμες στρατιωτικές δυνάμεις, για να διαφυλαχθούν σαν εφεδρεία για την αποφασιστική αναμέτρηση όχι πλέον με τους Γερμανούς, που ήταν ο προορισμός τους, αλλά με την ίδια την ελληνική Εθνική Αντίσταση. Προτίμησαν να διαπραγματευθούν με τους Γερμανούς, προκειμένου να εξασφαλίσουν χωρίς απώλειες αμοιβαία την «πολιτική αλλαγή βάρδιας» και την «μεταβίβαση εξουσίας» με αντάλλαγμα την ελεύθερη και ανενόλητη αποχώρηση των Γερμανών απ την Ελλάδα.

Η συμφωνία τηρήθηκε, και η μαζική αποχώρηση απ την Ελλάδα δεν διαταράχθηκε με κανένα τρόπο από οποιαδήποτε βρετανική στρατιωτική ή αεροπορική επέμβαση. Οπως σημειώνει ο ίδιος ο Χάμπε που έκλεισε τη συμφωνία, σχετικά με την τεράστια οδική συμφώρηση, που δημιουργήθηκε απ τα γερμανικά μηχανοκίνητα στρατεύματα, στην έξοδο τους από την Αθήνα: «Και ενα μόνο, συμμαχικό αεροπλάνο θα είχε μπορέσει να μεταβάλει αυτό το σύμφυρμα σε όλεθρο. Αλλα κανένα δεν φάνηκε στον ουρανό». Πάντα κατά τον Χάμπε, η υποχώρηση τους προς τα βόρεια, οι μηχανοκίνητες φάλαγγες βλέπουν συχνά να πετούν από πάνω τους βρετανικά αεροπλάνα, αλλα ποτέ δεν δέχονται επίθεση», ήταν σαν να τους προφύλαγαν από τυχόν επιθέσεις του ΕΛΑΣ ή οτι χαρτογραφούσαν τις θέσεις του ΕΛΑΣ. Στους ίδιους δρόμους, τους συμβαίνει να διασταυρωθούν, με τη μεγαλύτερη φιλοφροσύνη του κόσμου, με σημαντικές δυνάμεις του ΕΔΕΣ, πλαισιωμένες από Αγγλους, που κατευθύνονται, αυτές προς τα νότια, χωρίς να συμβεί η παραμικρή εμπλοκή. Αρα η «συμφωνία κυριών» που διέπει αυτήν την ανταλλαγή αβροτήτων, δεν παραβιάστηκε απ τους συμβαλώμενους.

Η μόνη παραβίαση που έγινε συνίσταται στο γεγονός, οτι οι βρετανοί έκαναν, παρά τη συμφωνία ρίψη αλεξιππιστών στα Μέγαγα προκειμένου να είναι κοντά στην Αθήνα. Σε αντίποινα οι Γερμανοί, στις 12 του Οκτώμβρη, μέρα που τα τελευταία γερμανικά στρατεύματα εκκενώνουν την Αθήνα, μονάδα οπιστοφυλακής σε αντίποινα ανατινάζει τις λιμενικές εγκαταστάσεις

του Πειραιά και επιχειρεί να καταστρέψει το εργοστάσιο του ηλεκτρισμού και τη γύρο βιομηχανική περιοχή.

Κατά τον Χάμπε, «τις καταστροφές αυτές τις ανέλαβαν τα Ες Ες, σε αντίποινα για την πτώση άγγλων αλεξιστωπιστών στο αεροδρόμιο των Μεγάρων». Με κίνδυνο να καταστραφούν, ο ηλεκτρικός σταθμός και άλλες αξιόλογες λιμενικές κλπ εγκαταστάσεις παραβίασαν την συμφωνία, προκειμένου να είναι κοντά στην Αθήνα, για να μην υπάρξει κενό εξουσίας τις λίγες ώρες απ την αποχώρηση. Αυτή η τελευταία επιχείρηση χάρις στην επαγρύπνηση του ΕΛΑΣ Πειραιά, που κατέλαβε τη νύχτα το εργοστάσιο και αντιστάθηκε στεναρά δίνοντας έτσι το χρόνο στους τρεις ΕΠΟΝίτες, Χρ. Αγαλιώτη, Φραγκόπουλο και Σ, Καλαμπόκα, που με αξιοθαύμαστο θάρρος να βγάλουν τα καπούλια απ τις περισσότερες γομώσεις, σώζονται έτσι από βέβαιη καταστροφή και πολλά εργοστάσια του Πειραιά. Το πρωί όταν έχουν τελειώσει το έργο, οι τρεις Νέοι φεύγοντας έπεσαν πάνω στην τελευταία γερμανική περίπολο. Τους αφόπλισε και τους εκτέλεσε επί τόπου.

Ενώ οι ανθρωποι των δύο εχθρικών μυστικών υπηρεσιών φιλοκεντούσαν τις συμφωνίες για το πώς: οι Γερμανοί θα φύγουν ανενόχλητοι απ την Αθήνα-Ελλάδα και οι Άγγλοι, πως θα διασφαλίσουν την «αλλαγή φλουράς» και τη «μεταβίβαση της εξουσίας» χωρίς να διακινδυνεύσουν τη ζωή έστω και ενός στρατιώτη, δεν ζήτησαν όμως απ τους Γερμανούς να κηρύξουν μια οποιαδήποτε εκχειρία μέσα στην ίδια την Αθήνα. Δεν σκέφτηκαν ούτε αυτούς της οδού Μέρλιν να απαλλάξουν απ τα μαρτύρια. Ετσι μέσα στο απαίσιο άντρο της οδού Μέρλιν, τα Ες-Ες προετοίμαζαν την ανενόχλητη αναχώρησή τους τουφεκίζοντας τους Έλληνες διερμενείς ή τους «αυτοκτονούν» πετώντας τους απ τα παράθυρα. Ο Χάμπε σημειώνει «Όλοι έχουν στο μυαλό τους κάτι : αυτοί ξέρουν πολλά». Στίς 2 του Οκτώμβρη, λίγες μέρες πριν απ την εκκένωση της Αθήνας, εκτελούν ακόμα «εν ψυχρώ», 25 πατριώτες (κι ανάμεσά τους τη Λέλα Καραγιάννη!) κοντά στον Υμητό και άλλους 9 στο Κασιπόδι.

Δεν είναι συνεπώς η Αντίσταση εκείνη που πλήρωσε υπερβολικό τίμημα για να κηρυχθεί η Αθήνα «ανοχύρωτη πόλη». Είναι οι Βρετανοί, που υπέγραψαν με τον Χίτλερ στη Λισαβόνα, εκείνη την επαίσχυντη συμφωνία να «φύγουν ανενόχλητοι οι Γερμανοί» απ την Ελλάδα με αντάλλαγμα την μεταβίβαση της εξουσίας τόσο στην Αθήνα αλλο τόσο και στη Θεσσαλονίκη σε αυτούς, με την προϋπόθεση να εμποδίσουν με κάθε τρόπο τον ΕΛΑΣ, να προσεγγίσει αυτές τις δυό πόλεις κλειδιά. Ετσι η Βέρμαχτ έμεινε ανενόχλητη απ τους άγγλοσάξονες στην υποχώρησή της ακριβώς για να εξασφαλίσει την «πολιτική αλλαγή βάρδιας» ετσι ώστε οι Βρετανοί να έχουν ήδη καταλάβει τη χώρας αντικαθεστώνοντας σαν νεοκατακτητές τους Γερμανούς.

Δεν είχε ακόμα ολοκληρωθεί η αποχώρηση των Γερμανών απ την Αθήνα, και σκηνές απερίγραπτης λαϊκής αγαλίαςσης ξετυλίγονται στην πρωτεύουσα.

«...Τα γερμανικά καμιόνια άνοιγαν αργά το δρόμο ανάμεσα απ το πλήθος που τα γιουχαίριζε, (λέει ο Χάμπε). Ανθρωποι κατατσακισμένοι, που τους κατείχε κιόλας ο φόβος μιας πολυήμερης υποχώρησης μέσα απ το αντάρτικο ανα την Ελλάδα και τη Γιουγκοσλαβία, στοιβάζοντας στις καρότσες τους, μαζί με τις προμήθειες, τους σάκους, τα μικρά ζώα που είχαν αρπάξει για σφάξιμο αναλογίζονταν τη τους περιμένει. Πολλοί απ αυτούς τους στρατιώτες είχαν τα μάτια αποτραβηγμένα στο όνειρο. Τάχα να θυμόταν άραγε, τη θριαμβετική τους είσοδο στη φωτολουσμένη πόλη, πλούσια από αρχαία μάρμαρα που έμοιαζαν να περιμένους τους βαρβάρους. Στην πόλη, που είχε στολίδι τον

Παρθενώνα, σαν στέμα που υπόσχονταν στο νικητή; Συλλογιζόταν άραγε, τα ερείπια που είχαν προκαλέσει και άφηναν πίσω τους παντού στην Ευρώπη, και που τώρα θα τα ξανάβρισκαν στην ίδια τους τη χώρα, τους τάφους και τους νεκρούς;

«Είχαν υγρά τα μάτια, ανήσυχα, όπως τα πρόβατα και οι κόττες που βρίσκονταν με τα πόδια δεμένα μπροστά τους...

Ο λαός γιουχάιζε αυτή την αξιοθρήνητη φευγάλα, Έδειχναν τις γροθιές, τραγουδούσαν τους ύμνους τους ΕΑΜ, του ΕΛΑΣ και τη διεθνή. Στις συνοικίες, στον Πειραιά, όπου οι Γερμανοί (με το αιτιολογικό της μη τήρησης της συμφωνίας απ την πλευρά των βρετανών) ανατίναζαν τις εγκαταστάσεις του λιμανιού, γίνονταν μάχες με ολοκαύτωμα τις νεαρές ζωές των ΕΠΟΝιτών, για να σώσουν τις εγκαταστάσεις της Σέλ και Στάνταρντ Οίλ. Να σωσουν τα εργοστάσια που οι ιδιοκτήτες τους δεν ήταν αλλοι παρά οι φυγάδες και πολλοί συνεργάτες. Οι κρότοι απ τις χειρομβοβίδες και τους δυναμίτες που έσκιζαν τις προκουμίες, ανέβαιναν υπόκουφοι ως το κέντρο της πόλης. Και σε αυτούς τους κρότους, σε αυτή την τελευταία βοή μάχης, ο λαός αποκρίνονταν με ενα παραρήλημα χαράς, με μιά απέραντη ιαχή θριάβμου. ο σιχαμερός εχθρός νικήθηκε-έφευγε...

Παντού, όλο και πιά πολλοί αντρες, γυναίκες και παιδιά προσέρχονται στις πλατείες, αναμαλλιασμένοι απ τον αέρα, γελώντας και κλαίοντας αγκαλιασμένοι. Εκατοντάδες σημαίες,γαλανόλευκες ή κόκκινες, ξεπετάχθηκαν μέσα απ το πλήθος και, μονομιάς, αυτος ο απέραντος όγκος αρθρώθηκε και σείστηκε σε μιά κίνηση. Έτσι άρχισε η ατελείωτη παρέλαση. Μια παρέλαση, που ποτέ δεν ειχε ξαναδεί ο κόσμος, μα και ο Μάκ Μίλλαν, που βλέπονταν τον πρωτοφανή σε όγκο ορμή και θέληση έβγαλε από μέσα του και είπε εμπιστευτικά στο Σκόμπυ και τον Λύπερ, εκείνον τον φοβερό λόγο «οτι το ΕΑΜ θα νικήσει όποτεδήποτε και αν γίνουν οι εκλογές», εφιστώντας έτσι την προσοχή στους υφυσταμένους του, για τα πρόσθετα μέτρα που πρέπει να ληφθούν προκειμένου να εφαρμοστεί με επιτυχία το προαποφασισμένο σχέδιο «ΜΑΝΑ που πρόβλεπέ την κονιορτοποίησης του ΕΑΜ.

«Τρεις μέρες και τρεις νύχτες ο λαό της Αθήνας, τσακισμενος από τα δεινά τόσων μαύρων ατελείωτων χρόνων, από τόσα πένθη και τόση μιζέρια, ο πεινασμένος λαό, που έφτυνε αίμα, ξετυλίχθηκε κάτω απ τον ήλιο και με το φώς των πυρσών, χωρίς να κοιμηθεί, χωρίς να πειεί και χωρίς να φάει, κρατημένος απ το ομαδικό παραλήρημα, απ την απέραντη χαρά της λευτεριάς, που ειχε ξαναβρεθεί».

Ο Ρόλαντ Χάμπτε, εκφράζει αυτές τις εντυπώσεις με τον πιά λιτό και σύντομο τρόπο, αλλα-καθώς προέρχονται από ενα Γερμανό-εχουν περισσότερο βάρος. «...Βρήκαμε λέει ο Χάμπτε, τους δρόμους σκεπεσμένους από μια ανθρώπινη πλημμύρα, ετσι που το αυτοκίνητο μας δεν μπορούσε να ανοίγει με δυσκολία το δρόμο του. Ποτέ μου δεν είδα ανθρώπους κυριαρχημένους από τέτοια χαρά και τέτοιο ενθουσιασμό».

Απ τα μέσα του Σεπτέμβρη ο ΕΛΑΣ, ειναι τόσο ισχυρός σε σχέση με τα τελευταία γερμανικά στρατεύματα που εχουν μείνει στην Αθήνα, ωστε θα μπορούσε, μέσα σε λίγες ώρες, να απαλλαγεί απ αυτούς τους αναίσχυντους δήμιους, να καταλάβει την πρωτεύουσα και να βάλλει ετσι εχθρούς και συμμάχους μπροστά σε τετελεσμένο γεγονός.

Η νομιμοφροσύνη όμως τους ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, ειναι σε αυτές τις αποφασιστικές στιγμές έξω από κάθε συζήτηση. Αντανακλά τις θέσεις του ίδιου του ΚΚΕ, που

δημασιεύει, στις 6 του οκτώμβρη, μια «προκήρυξη προς τον ελληνικό λαό», που θα μπορούσε να τη ν υπογράψει και ο ίδιος ο Τσιώρτσιλ.

«...Το ΚΚΕ, που στάθηκε πρωτοπόρο στην πάλη για τη φθορά και διασπορά των δυνάμεων της φασιστικής τυραννίας, καλεί όλους τους πατριώτες να δείξουν ύψιστο βαθμό πειθαρχίας και αυταπάρνησης. Η εξασφάλιση της τάξης και της ομαλής πολιτικής ζωής, σε τέτοιες στιγμές, είναι εθνικό χρέος. Οι εγκληματίες πολέμου, όπου και να είναι, θα τιμωρηθούν και τούτο είναι εργο της εθνικής κυβερνήσεως. Απογορεύεται η αυτοδικία και κάθε ενέργεια που κλονίζει το τόσο υψηλό έργο που δημιουργήσαμε όλοι μας.

Κομμουνιστές και Κομμουνίστριες.

Σταθήκατε η ψυχή του εθνικού λαοκρατικού ξεσηκωμού. Σταθείτε τώρα οι πρωτοπόροι στην επιβολή της τάξης και της δημοκρατικής λευτεριάς. Πατριωτες όλοι ενωμένοι στην πάλη για να ολοκληρώσουμε, μαζί με τον ΕΛΑΣ και τους συμμάχους μας την απελευθέρωση της Ελλάδας κάτω από την ενιαία κυβέρνηση.

Το πολιτικό γραφείο την Κεντρικής Επιτροπής του ΚΚΕ.

Αυτά τα εξαιρετικά μετριοπαθή λόγια και συνθήματα δείχνουν αρκετά καλά πως η πολιτική διοίκηση του ΚΚΕ, και η ηγεσία του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ δεν σκέπτονταν καθόλου να καταλάβουν την εξουσία με τη βία η με πραξικόπημα.

Παντού αλλού, έξω απ την Αθήνα, το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ αναπλήρωνε αμέσως το διοικητικό κενό, που άφηνε η υποχώρηση των Γερμανών, Απ τον Αύγ/το-Σ/βρη κιάλας καταλαμβάνει και διοικεί έξι πόλεις στη Θεσσαλία και τη Νάουσα στο Νομό μας. Παντού, εξάλου, το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, παίρνοντας τη θέση του εξουτελισμένου και διαλυμένου κρατικού μηχανισμού του παρελθόντος, δεν το κάνει στο δικό του όνομα, αλλά στο όνομα της Κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας, ενώ παράλληλα συνέχιζε στις κύριες αρτηρίες υποχώρησης να καταφέρνει σκληρά πλήγματα στους Γερμανούς. Συνεπώς αυτά που καταλογίζουν στο ΕΑΜ- ΕΛΑΣ, αυτοί που ενώ την πήραν ειρηνικά την εξουσία στις 12/10/44, μετά την κατάληψη της Εξουσίας, επειδή το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και μετά την παράδοση των όπλων εξακολουθούσε να έχει τεράστια επιρροή στο λαό. Αυτή ακριβώς η επιρροή ήταν που έκρινε οτι έπρεπε να περάσει μετά την απελευθέρωση απ τη φωτιά και το σίδερο, για να είναι ανενόχλητοι στην προσπάθεια να επαναφέρουν τη ζωή του λαού μας στο καθεστώς της 4ης Αυγ/του.

Η επικράτηση των κομμουνιστών στη Ρωσία, το 1917 και η δημιουργία της κομμουνιστικής διεθνούς, αποτέλεσε ένα νέο παράγοντα στην Ευρωπαϊκή, αλλά και την παγκόσμια πολιτική σκακέρα. Η επικράτηση δημιούργησε μια έκδηλη εχθρότητα προς τις Μεγάλες Δυνάμεις της εποχής. Και εκείνες με τη σειρά τους ανταπέδωσαν τα ίσια, καθώς προσπάθησαν να ανατρέψουν ένοπλα το νεοσύστατο καθεστώς στη Ρωσία, πριν η σταθεί στα πόδια. Αφού δεν μπόρεσαν να το ανατρέψουν με τα όπλα ή δεν πίστευαν στην επικράτησή του, όταν με την πάροδο του χρόνου άρχισε να εδραιώνεται, τα αστικά καθεστώτα δημιούργησαν τη διεθνή του κεφαλαίου. Μέσω της διεθνούς κήρυξαν έναν ανερχόμενο πόλεμο στο νέο κοινωνικό-οικονομικό σύστημα και σε συνέχεια με όλα τα μέσα ένα εμφύλιο πόλεμο κατά χώρα ανάμεσα στην Αριστερά-κομμουνιστές. Η κήρυξη αυτού του εμφυλίου πολέμου κατά τον Μ. Μπρέχτ ήταν «Η ανυπομονησία αυτών που ζούν στη σιγουριά».

Ο εγκέφαλος της διεθνούς του κεφαλαίου στεγάζονταν στο Λονδίνο. Στο Λονδίνο, την Ουάσιγκτον και τις άλλες βέβαια Μητροπόλεις, απ όπου

οργανώνονταν και κατευθύνονταν ο αντικομμουνισμός. Όλα τα μέσα ήταν και παραμένουν όχι μόνο ανεκτά αλλά και επιβεβλημένα, για την καταπολέμηση του κομμουνισμού και την ανατροπή του τρισκατάρατου Σοβιετικού καθεστώτος. Με βάση αυτήν την αρχή ο αντικομμουνιστικός αγώνας στην Ελλάδα, δεν αποτελούσε εξαίρεση στην Ευρωπαϊκή ύπειρο. Ο φασισμός στα δικτατορικά καθεστώτα του Μουσουλίνη, του Σαλαζάρ του Χίτλερ, του Φράγκο, την Ελλάδα, ήταν κρατική ιδεολογία και αυτοσκοπός. Η ανοχή δε της διεθνούς του κεφαλαίου προς τα καθεστώτα αυτά και ειδικά προς το Χίτλερικό καθεστώς-που αν δεν ήταν δημιούργημά τους είχε την απόλυτη παραδοχή, στήριξη και ενίσχυση ακόμα-με την ελπίδα ότι εκείνο, θα στραφεί-στρέψουν, όταν έρθει το πλήρωμα του χρόνου πολεμικά εναντίον της ΕΣΣΔ. Το ταξίδι του βρετανού Πρωθυπουργού Τσάμπερλεν, αυτόν τον σκοπό είχε, να πειστεί ο Χίτλερ...

Ο Χίτλερ πριν ακόμα ανέλθει στην εξουσία, είχε διακηρύξει ότι «αν σήμερα μιλάμε για νέες εκτάσεις στην Ευρώπη, δεν έχουμε βέβαια κατά ΝΟΥ τίποτε άλλο παρά τη Ρωσίας και τα γειτονικά με αυτήν κράτη» δείχνοντας ετσι με το δάκτυλο τη Ρωσίας. «Το γιγάντιο αυτό κράτος του βορρά, είναι πιά ώριμο για εξανδραπονδισμό. Και το τέλος της Εβραϊκής κυριαρχίας στη Ρωσία, θα σημάνει και το τέλος της Ρωσίας σαν κράτος».

Ο φασισμός και το παρακράτος που αποτελούν μια ταυτόσημη έννοια, δεν είναι προπολεμικό φαινόμενο. Ο φασισμός και ο πόλεμος είναι συμφυής, με το καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής. Ο αυθεντικός φασισμός ντύνεται με πατριωτικά σύμβολα της δική του χώρας. Αξιοποιεί το ψέμα και τη διόγκωση των λαϊκών συναισθημάτων. Συνθηματολογεί για την υπεροχή της φυλής και του παρελθόντος της, για τους κινδύνους απ τους εσωτερικούς εχθρούς-κομμουνιστές οπαδοί της κοινοκτημοσύνης στα μέσα παραγωγής-για την υπονόμηση απ τη γενικότερη παρακμή της κοσμοπολίτικης Αριστεράς. Χρησιμοποιεί με κατάλληλη προσαρμογή τους λαϊκούς μύθους, διατίνεται ότι η ισχύς είναι το δίκαιο, ότι η βία και η θέληση διαμορφώνουν τον κόσμο προς όφελος της εθνικής κοιτίδας. Συνδιάζει-κατά το εθνικοσοσιαλιστικό τρόπο «εσύ δεν εισε τίποτε, ο λαός είναι το ΠΑΝ»-την περιφρόνηση του ατόμου και το ριζοσπαστικό αντιανθρωπισμο, στον οποίο προσπαθεί να προσδώσει φιλοσοφική και καλλιτεχνική επικάλυψη. Αλλά, στην ουσία το «μόνο χαρακτηριστικό του φασισμού που δεν είναι πλαστό, είναι η θέλησή του για την εξουσία, την υποδούλωση και τη λεηλασία. Ο φασισμός είναι ένα καθαρό χημικό απόσταγμα της κουλτούρας του Ιμπεριαλισμού».

Με την μετονομασία του Σοσιλιστικού κόμματος σε ΚΚΕ, και την προσχώρηση του στην κομμουνιστική διεθνή το 1920, και σε συνέχεια την προσχώρηση της Ελλάδας στη διεθνή του κεφαλαίου, το αστικό καθεστώς κήρυξε και αυτό τον εμφύλιο πόλεμο κατά του κομμουνισμού στην Ελλάδα και των συνοδιπόρων και αργότερα και σε αυτούς που δεν συμφωνούσαν μαζί του στον τρόπο αντιμετώπισης της Αριστεράς.

Την Μεταξική δικτατορία τον Αύγ/στο του 1936, την επέβαλαν μέσω του Βασιλιά οι Άγγλοι. Ο Μεταξας μπορεί να ήταν άνθρωπος ακροδεξιών αντιλήψεων, ισχυρός αντίπαλος του φιλελευθερισμού, του κοινοβουλευτισμού και του κομμουνισμού. Να συμφωνούσε με πολλές ναζιστικές αρχές και η ΕΟΝ να χαιρετούσε χιτλερικά. Την Αγία μεταλαυγία του όμως, (και λόγω έλλειψης δύναμης), την έπαιρνε στο Σύτι του Λονδίνου, γι αυτό και οι θέσεις της 4ης Αυγ/του, έπρεπε να συμβαδίζουν με τη βασιλική και βρετανική

έγκριση. Οι Βρετανοί επιτρέποντας στον Μεταξα, για τους δικούς ιδιαίτερους λόγους, να εκδηλώνει στη πράξη τα ιδεολογικά του πιστεύω, έπαιζαν ένα επικίνδυνο παιχνίδι. Ήθελαν κατά βάθος να μονοπωλήσουν το ελληνικό ενδιαφέρον-με το παχύλο υπόστρωμα της Ιντζέλτζενς Σέρβις, που έλεγχε μηχανισμούς και παρακράτος-χωρίς να φαίνεται και να συνεισφέρει οικονομικά.

Πίστευε ότι μπορούσε να εγκαθιδρύσει ένα συγκεκαλυμμένο καθεστώς με Γερμανική στήριξη και χρήματα. Η συστηματική δίωξη των Αριστερών-κομμουνιστών κατά τη διάρκεια της δικτατορίας δεν ήταν τυχαία. Και όχι μόνο δεν ήταν τυχαία αλλά εξυπηρέτησε πολλαπλά τη Βρετανική πολιτική στην Ελλάδα. Ενώ οι διωγμοί, οι συλλήψεις, τα βασανιστήρια, οι εξορίες, οι φυλακίσεις χωρίς δίκες και οι δολοφονίες, γίνονταν κατ εντολή των Βρετανών, για τον αντιαγγλισμό και αντιμοναρχισμό που εκδήλωνε το ΚΚΕ την αγανάκτηση του λαού την εισέπραταν οι Γερμανοί. Οι Αγγλοι έμειναν στο απειρώβλητο. Για αυτούς δούλευα τα εσωτερικά στηρίγματα.

Το ίδιο συνέβει και με την ηγεσία του ΚΚΕ, οσον αφορά την καταλόγησι ευθύνης για το ποιός ήταν ο αρχιτέκτονας της δικτατορίας. Και επιπρόσθετα ήταν ιδεολογικοί σύμμαχοι της ΕΣΣΔ στην Ελλάδα. Αντίπαλοι ενός θανάσιμου εχθρού τότε αντιπάλου της Μεγάλης Βρετανίας, έδιναν την εντύπωση στον ελληνικό λαό, ότι οι διώξεις αυτές γίνονταν απ το φιλογερμανικό μεταξικό καθεστώς, ενώ στην πραγματικότητα τις διώξεις αυτές τις είχαν οργανώσει και επιβάλλει οι Αγγλοι για τους δικούς τους σκοπούς και βλέψεις.

Οι αγωνιστές του 21, ανήκαν σε αυτή τη ράτσα των αγωνιστών, που ξεκίνησαν με το ντουφέκι και μια χούφτα όνειρα για να κατακτήσουν έναν επίγειο παράδεισο. Μόνο Άνθρωποι αποφασισμένοι να τα δώσουν όλα μπορούσαν να πούν-βροντοφωνάξουν : «Η Επανάσταση θα γίνει και όποιος ζήσει και όποιος πεθάνει». Αυτό ήταν το σύνθημα της Φιλικής. Ποιός Έλληνας θα αρνιόταν να γίνει μέλος μιάς οργάνωσης, που σαν σκοπό είχε την απελευθέρωση της πατρίδας και τη δημιουργία εθνικό-κρατικής οντότητας; Το ίδιο σύνθημα είπαν οι Έλληνες (91) χρόνια μετά για την απελευθέρωση της Μακεδονίας. εικοσηκτώ (28) χρόνια αργότερα το σύνθημα ήταν : «ΟΧΙ δεν θα περάσει ο φασισμός». Και όταν η διεθνής του φασισμού μετά την κατάκτηση της Ευρώπης και ύστερα από ένα πολυήμερο, αιματηρό πόλεμο και με ένα τεράστιο κόστος που πλήρωσαν οι κατακτητές, για να κατακτήσουν τη χώρα μας, ο λαός μας πάλι με το σύνθημα αυτό αγωνίστηκε: «Η Πατρίδα θα Απελευθερωθεί» και «όποιος Ζήσει».

Για να γίνει αντιληπτό πόσο οι αγωνιστές του 21, είχαν βαθύ και έντονο το αίσθημα της ελευθερίας. Πόσο φοβόταν, μια νέα σύγχρονη, πολιτισμένη και ραφινάτη εξάρτηση. Πόσο βαθιά και έντονη είχαν την αίσθηση της σκλαβιάς, αλλά και πόσο μισούσαν την ξένη ανάμιξη στα εσωτερικά τους, το αποδίδει θαυμάσια ένα απόσπασμα απ την Ελληνική Νομαρχία.

«...Δια την αγάπη της τιμής μας, στοχασθήτε το με προσοχή. Μη σας πλανήσουν τα ταξίματα των επιτροπών και των αποστολών των ξένων βασιλείων. Αυτοί είναι τόσο σκλάβοι και δια να μετριάσουν την εντροπήν των, προσπαθούν να αυξήσουν των αριθμό των. Αυτοί δεν προσκηνούσι, ειμή τον βασιλέα των και τον χρυσόν. Μην στοχάζεσθε ,ώ αδερφοί μου, ότι κανείς απ αυτούς θέλει να θυσιάσει και χρυσόν και στρατιώτας, δια να διώξει τον Οθωμανό και να μας αφήσει έπειτα ελεύθερους! Ω, κάλλιον ένας σεισμός ή ένας κατακλυσμός να μας αφανίσει όλους τους Έλληνες, παρά να υποκύψωμεν πλέον εις ξένον σκήπτρον.

Διατί ώ Έλληνες αγαπητοί μου, να προσμένουμε να μας δανείσει άλλος εκείνο, όπου ημείς έχουμε; Χιλιάς φορές περισσότερο αίμα ήθελεν εκχυθή, αν ήθελεν εισέλθει ξένον σπαθί εις την Ελλάδα, παρά αν ήθελεν ελευθερωθή μόνοι μας. Μην σας δειλιάση προς τούτοις η απειρία μας, αλλά ιδέτε τους Σέρβους. Ιδέτε ενταυτώ τους Νύν ναύτας του γένους μας, πώς αγκάλα και αγράμματοι, ταξιδεύουν με μεγαλωτάτη ευκολίαν εις όλας τας θάλασσας, μάλιστα δε κάμνουσι μόνοι τους τα πλέον ωραιόττατα και ταχύτερα καράβια». Και όταν έγινε αντιληπτός ο καταθόνιος ρόλος των Αγγλων, ο ίδιος ο Υψηλάντης εξέδωσε Εγκύκλιο προς τους Έλληνε Ναυτικούς

«Γενναίοι Πλοίαρχοι της Ελλάδας.

Συμπατριώται! προς Σας αποτείνει η Ελλάς, η δύστυχης ημών Μήτηρ και πατρίς την φωνή της. Περικυκλωμένη πανταχόθεν από παντοία δεινά, εις σας υποστηρίζει την άγκυρα των ελπίδων της, και από σας μόνο προσμένει μικράν ελάφρωσιν των δυστυχιών της...

Αλλα ενώ της Ευρώπης ολης φιλάνθρωποι Διοικήσεις θέλουσι την άθικτον ιερότητα των εθνικών μας δικαιωμάτων ως την μόνην βάση της ευδαιμονίας παντός έθνους, μας δίδουσιν καθημερινώς σημεία προφανέστατα της μεγάλης χαράς δια τας προόδους της πατρίδος μας. Η Αγγλία, η φιλοδέσποτος εκείνη και μισάνθρωπος, η εις τον ανώτατον βαθμόν φίλαυτος δύναμις, αγωνίζεται με παντίους τρόπους, όχι μόνον εις τον ευρούντα δρόμον των επιτυχιών μας να βάλει εμπόδια, αλλα και εντέλη εξολοθρευμόν να μας επιφέρη.

προς τούτο δε στο τέλος δεν ησχύνθη μέχρι σήμερα να μεταχειρισθή και αυτάς τας αισχροτήτας αδικίας, κατεπάτησεν συνθήκας, διέρρηξε φιλικούς θεσμούς και...

Οι Αγγλοι έχοντας μια μακρόχρονη επικυριαρχία στην Ελλάδα και ένα άρτιο μηχανισμό προκτόρων Αγγλων, και κυρίως ντόπιους με τους οποίους έλεγχε (δεν θα ήταν υπερβολή αν έλεγε κάποιος οτι οι αρχηγοί των κομμάτων απ το Λονδίνο έπαιρναν το χρήσμα, το ίδιο και οι μέλλοντες να γίνουν Πρωθυπουργοί, μα και Υπουργοί ακόμα) πολιτικά και κοινωνικό-οικονομικά τη χώρα, δεν μπορούσε να συμβιβασθεί με τη σκέψη οτι θα μπορούσε στον επερχόμενο πόλεμο να χάσει την επικυριαρχία της Μεσογείου και τις θέσεις κλειδιά στην Ελλάδα.

Η Ελλάδα μια χώρα Ναυτικών, Μεταπρατών και Τραπεζικών, με μία εξαιρετική γεωγραφική θέση πάνω στους πιό σπουδαίους ναυτικούς και εναέριους δρόμους ανάμεσα στο Σουέζ, τη Χάϊφα, τα Δαρδανέλια και την Ανδριατική, δεν μπορούσε να μην συμπεριλαμβάνεται στα μεταπολεμικά-μελλοντικά της σχέδια. Για να διασφαλιστούν όμως τα άμεσα και τα μελλοντικά συμφέροντά της, έπρεπε να σταματήσει και τυπικά η παραγμένη 13αχρονη περίοδο της δεύτερης Ελληνικής Δημοκρατίας και να επανέλθει ο Βασιλιάς. Για να επανέλθει όμως ο τοποτηρητής τους στην Ελλάδα, τόσο στις 25/11/1935, αλλο τόσο και το 1946, έπρεπε να διαμορφωθεί και το κατάλληλο φιλοβασιλικό κλίμα. Και κυρίως να εξοπλισθεί το κράτος με ενα τρομακτικό νομικό οπλοστάσιο για την καταστολή της κοινωνικό -καθεστωτικής αμφισβήτησης.

Δέκα μέρες μετά την κήρυξη της δικτατορίας η κυβέρνηση Μεταξά μέσω του Ιταλού πρεσβευτή στην Αθήνα εξέφρασε την επιθυμία : «Να εμπνευσθεί, όσο και εφόσον μπορεί, απ τις θεμελιώδεις αρχές του φοσιστικού δόγματος, στο πλαίσιο της εφαρμογής του προγράμματός της για την αναδιοργάνωση και την αναζωογόνηση του ελληνικού κράτους και των Νόμων». Το νομικό αυτό οπλοστάσιο, με ελάχιστες εξαιρέσεις το ειχε προετοιμάσει η 10ετία του

1940, Και η 10ετία του 1940, δηλ απ το 1931 μέχρι το 1940, είναι και αυτή μια 10ετία, το ίδιο τραγική σε πολιτική αστάθεια, κυβερνητική και Συνταγματική κρίση απ αυτήν του 1920 «επαναστάτες» ή πραξικοπήματα του 1933, 1935. Κατάργηση της αβασίλευτης μορφής του πολιτεύματος και επαναφορά του Συντάγματος του 1911 προσωρινά, γιατί ήταν Συντακτική Συνέλευση για θέσπιση νέου Συντάγματος, δημοψήφισμα για την επάνοδο του Βασιλιά, διάλυση της Συντακτικής Συνέλευσης και εκλογές για αναθεωρητική βουλή το 1936. Και φτάσαμε στην αποφράδα 4η Αυγ/του, που ήταν η κορύφωση με τη επιβολή της δικτατορίας του Μεταξά. Την ίδια μέρα εκδόθηκαν δύο βασιλικά διατάγματα. Με το ένα διαλύονταν η αναθεωρητική βουλή, χωρίς προκήρυξη εκλογών για νέα, μια πράξη που αποτελούσε συνταγματικό πραξικόπημα, και με το δεύτερο εξουσιοδοτούνταν η κυβέρνηση, να αναστέλλει τις ελάχιστες Συνταγματικές διατάξεις-εγγυήσεις «εν περιπτώσει διαταράξεως ή απειλής κατά της δημόσιας τάξεως».

Και μερικούς μήνες αργότερα ο Μεταξάς είναι απολύτως σύμφωνος «να αρχίσει σύνδεση ανάμεσα στην Γκεστάπο και τον Έλληνα υπουργό της Αστυνομίας, για κοινή αντιμετώπιση των μηχανοραφιών των μπολσεβίκων». Με τον τρόπο αυτό οι Γερμανοί δημιούργησαν στενές σχέσεις με την Ελληνική Αστυνομία που αρκετοί ιθύνοντες ήταν γερμανόφιλοι καθώς και ανώτατα κρατικά στελέχη. Για την φασιστική ιδεολογία ο άνθρωπος, δεν είναι πλάσμα λογικό, που χρειάζεται να πεισθεί με λογικά επιχειρήματα, αλλά «πλάσμα συναισθηματικό», κατάλληλα χειραγωγημένο από λέξεις-συνθήματα με έντονο συγκινησιακό-φετιχιστικό χαρακτήρα, συνδεδεμένα με τον άρτο και τα θεάματα είναι αυτά που του αρκούν σαν περιεχόμενο...

Με τον αναγκαστικό νόμο του 1936 καταργήθηκε το περίφημο «ιδιώνυμο» του 1929, (που προστάτευε το δημοκρατικό πολίτευμα), αλλά όλες οι άλλες κύριες διατάξεις του νέου νόμου επαναλάμβαναν τις προηγούμενες, αλλά με μιά πιά έντονη, αυστηρή και αυταρχική κατεύθυνση. Επιγραμματικά οι κυριότερες μεθοδεύσεις του Νέου κράτους της 4ης Αυγ/στου ήταν : α) Θέσπιση στρατοπέδων συγκέντρωσης. β) καθιέρωση «πιστοποιητικού κοινωνικών φρονημάτων». γ) δηλώσεις μετανοίας, φίμωση του τύπου. δ) έξαρση των αστυνομικών μεθόδων, και ε) διάλυση όλων των πολιτικών κομμάτων, αλλά και όλων των κοινωνικών οργανώσεων και συλλόγων. στ) απαγόρευση των μητρικών γλωσσών.

Λέγεται πως ένας απ τους καλύτερους τρόπους, για να επιβληθεί ένα δικτατορικό καθεστώς είναι αυτός, που οι ίδιοι οι κοινοβουλευτικοί να παραδώσουν τη διακυβέρνηση της χώρας στο δικτάτορα. Κάπως έτσι έγινε με τη δικτατορία της 4ης Αυγ/του. Η βουλή έδωσε ψήφο εμπιστοσύνης στο ΔΟΤΟ απ τα ανάκτορα Πρωθυπουργό στις 27/4/ του 1936 και σε συνέχεια η Γ! Αναθεωρητική βουλή αυτοχειριάστηκε υιοθετώντας το Γ! ψήφισμα, με το οποίο διακόπτονταν οι εργασίες της βουλής απ τις 30/4/ μέχρι τις 30/9 του 1936 και εξουσιοδοτήθηκε η εκτελεστική εξουσία να νομοθετεί επί όλων των θεμάτων. Την 4η Αυγ/στου την εισηγήθηκε η τότε Μ Βρετανία, τη σχεδίασε ο Βασιλιάς και τα κόμματα της Αγίας και Ομοουσίου Τριάδας, της έδωσαν όχι μόνο το πράσινο φως αλλά και τις ευλογίες τους. Έτσι πάρα τις προειδοποιήσεις της Αριστερας και πολλών άλλων παραγόντων, η χώρα παραδόθηκε στον Μεταξά και οι δημοκρατικοί πολίτες στον πάγο και το ρετσινόλαδο και σε συνέχεια πήραν το δρόμο για τα νησιά και τις φυλακές.

Με το κίνημα του 1935, που ήταν η τελευταία σύγκρουση βενιζελικών-αντιβενιζελικών, έγινε το ξεκαθάρισμα των λογαριασμών ανάμεσα στα

δημοκρατικά και φιλελεύθερα υππολλείμματα με τις αντιδραστικές, συντηρητικές και ολιγαρχικές δυνάμεις του τόπου. Η ηττα των δημοκρατικών έδωσε τη δυνατότητα στις ολιγαρχικές δυνάμεις, να κάνουν απερίσπαστοι και κατ επιλογή, εκκαθάριση στο στρατό και τον κρατικό μηχανισμό απ τους βενιζελικούς και τους δημοκράτες. Ετσι με την εκκαθάριση αυτή άνοιξε ο δρόμος για την παλινόρθωση στις (25/11/1935) και τη δικτατορία 4/8/1936, ενώ παράλληλα συγκέντρωσε και έβαλε κάτω απ τον έλεγχο ενός μόνο ΚΕΝΤΡΟΥ, όλους τους κρατικούς, ιδεολογικούς, κατασταλτικούς και κοινωνικό-οικονομικούς μηχανισμούς, για να χρησιμοποιηθούν πλέον όχι εναντίον του πολιτικού αντιπάλου της αυτής χρείας, αλλά κατά των δυνάμεων της κοινωνικής αμφισβήτησης. Ενάντια στη δημοκρατία.

Το καθεστώς της 4ης Αυγ/στου: Επιβλήθηκε απ τους Αγγλους και σαν επιβεβλημένο, ήταν σταθερά προσηλωμένο και αλληλέγγυα δεμένο με την πολιτική της Μεγάλης Βρετανίας, με εναν τέτοιο όμως τρόπο που να δημιουργεί συγχύσεις και αμφιβολίες. Σαν επιβεβλημένο απ τους Αγγλους, ήταν ενα ολόψυχα φιλοβρετανικό καθεστώς, μεταμφιεσμένο και καλυμένο κατά τέτοιον τρόπο, που συχνά έδινε την ψευδή εντύπωση ότι επεβλήθηκε και είχε φιλοχιτλερικό προσανατολισμό. Εντύπωση που μερικές φορές και σε μερικούς παραμένει μέχρι και τις μέρες μας ακόμα.

«Η ιδεολογία του νέου καθεστώτος-έγραφε ο Σ. Μαρκεζίνης-ηταν τεχνητή και η πραγματοποίησής της από πολλές απόψεις σκηνοθετημένη». Ο δε Βρετανός πρεσβευτής στην Αθήνα Σερ Σιντνεϊ, ενημέρωσε το Φόρεϊν Οφίς, ότι δεν έχει καμιά αμφιβολία ότι η «πολιτική που ακολουθείται απ τον στρατηγό Μεταξά, μπορούσε και έπρεπε να εγκωμιασθεί ανεπιφύλακτα». Και συνεχίζει : «Αμφιβάλουμε εάν οιαδήποτε αλλά ελληνική κυβέρνηση θα ήταν περισσότερο ικανοποιητική για την κυβέρνηση της Α.Μ απ την παρούσα...Με τον Μεταξά συνεπώς έως ότου ο θάνατος ή οι Ελληνες μας χωρίσουν...»

Ο Μεταξάς είχε φιλογερμανικό παρελθόν. Απόφοιτος της στρατιωτικής ακαδημίας του Βερολίνου, θαύμαζε την γερμανική στρατιωτική μηχανή και πίστευε στο αίτητό της. Οι καλές οικονομικές σχέσεις με τη Γερμανία και η αντιγραφή φασιστικών μεθόδων το έκαναν πιστευτό, σε βαθμό που αποπροσανατόλισε και την ηγεσία του ΚΚΕ, που το Φλεβάρη του 1937, τον κατάγγιλε σαν «πράκτορα του γερμανικού φασισμού...και ότι ξεπούλησε και ξεπουλά στους Γερμανούς φασίστες την Ελλάδα». Οι Γερμανοί, όμως παρά τα τέτοια δεν αποπροσανατόλιζονταν, γιατί θεωρούσαν το Γεώργιο «σαν τον πληρωμένο υπηρέτη των Βρετανών και ότι για να γίνει πιστευτό ότι η πολιτική Μεταξά, είναι φιλογερμανική έπρεπε να παραιτηθεί ο Γεώργιος υπέρ του διαδόχου Παύλου». Συνεπίκουροι των Αγγλων να γίνει πιστευτό το διπλό παιχνίδι του Μεταξά και οι «Ελληνες πρώην πολιτικοί», που διέδιδαν ότι «ο Βασιλιάς και ο Μεταξάς ήταν γερμανόφιλοι στο βάθος». Και καλά οι «Ελληνες πολιτικοί» το ΚΚΕ για πίο λόγο δεν μπόρεσε να προσδιορίσει σωστά τον ρόλο του Μεταξά; Μήπως ενα μέρος της μεταπολεμικής πορείας, να οφείλεται και στο γεγονός ότι δεν προσδιόρισε σωστά τον βασικό πολιτικό αντίπαλο; Αυτό κανένας δεν μπορεί να το αποκλείσει και αυτό γιατί, αν απ την αρχή προσδιόριζε σωστά, ποιά απ τις δυό χώρες έκανε τη δικτατορία, θα ήξερε σε πιά πελάγη αρμενίζει.

Σκοπός της Δεξιάς, των Αγγλων νεοκατακτητών και συνεργατών με τους πρώην κατακτητές, προκειμένου να οικοδομήσουν το μεταπολεμικό κράτος όχι απλώς να μοιάσει με το αντίστοιχο προπολεμικό-μεταξικό, αλλά να είναι αντίτυπό του, δεν τσιγκουνέφτηκαν κόπο, χρόνο και χρήμα και κυρίως δεν

σκέφτηκαν ούτε καν το αίμα που θα χρειασθεί να χυθεί. Κάθετί το μοντέρνο, εκσυγχροσιστικό και προοδευτικό εξοβελίζονταν στο πύρ το εξώτερον. Στη θέση αυτών που επέβαλαν οι μεταπολεμικές ανάγκες της χώρας, θεσπίστηκε ένας πατριδοκάπηλος επιλεκτικός εθνικισμός, με μια παράλληλη αποθέωση του αντικομμουνισμού. Και για να αντέξει στο χρόνο, θεοποίησε μια συντεχνιακής δομής της κρατικής ιεραρχίας, ξανά προβάλλει στο σύνολό του, σαν το υποκατάστατο του «Γ! Ελληνικού Πολιτισμού», που μας πιπίλιζε ο μεγάλος πατέρας του έθνους.

Η νέα Εθνική Ιδέα για άλλη μια φορά ταυτίζει το κράτος με το έθνος και το λαό. Αντί για εκκαθάριση του στρατού, των σωμάτων ασφαλείας και τους κρατικού μηχανισμού, τη δίκη και καταδίκη των δοσιλόγων που πρόβλεπαν οι συμφωνίες που υπέγραψαν ξένοι-Αγγλοι και Ελληνες, διορίστηκαν υποχρεωτικά παντού, σε όλες τις διοικήσεις και του μικρότερου ακόμα σωματείου, συνεταιρισμού, δήμου ή κοινότητα, σύλλογο κλπ, άνθρωποι γνωστοί και μη εξαιρεταίοι μεγαλοδοσίλογοι και συνεργάτες αρεστοί όμως στο καθεστώς. Οι πολιτικές και ατομικές ελευθερίες, τα πολιτικά και ατομικά δικαιώματα καταλύθηκαν. Την πολιτική και κοινωνική ζωή υποχρεωτικά την αντικαθιστούν, οι υμνολογίες προς το καθεστώς και η κρατικολαγνεία. Φασίζουσες προαγωγές, κατανομή αξιών που προσδιόριζαν και παλιότερα τη λειτουργία των θεσμών. Όλα αυτά φέρνουν τη σφραγίδα της δύναμης των κρατούντων. Το ίδιο ίσχυε και για το δικαίωμα του συνέρχεσθαι και συνεταιρίζεσθαι, της απεργίας, της έκφρασης ελεύθερης γνώμης και οι εκλογές στα σωματεία.

Στο συνδικαλιστικό χώρο ξανά ζωντάνεψε πολλές φορές χειρότερη η 4η αυγ/στου. Παρά το γεγονός ότι ο ΕΡΓΑΣ κέρδισε τις εκλογές στο συνδικαλιστικό κίνημα η κυβέρνηση αρνήθηκε να αναγνωρίσει το αποτέλεσμα. Επανήλθαν ο Κοτζιάς, ο Δημαράτος και ο Διάκος απ το εξωτερικό και αργότερα και ο Μανιαδάκης. Η ΓΣΕΕ διαλύθηκε. Αυτά τα μέτρα μας έδωσαν το φωτοαντίγραφο της 4ης Αυγ/στου.

Όπως το καθεστώς της 4ης Αυγ/του, προκειμένου να δικαιολογήσει τις χιλιάδες συλλήψεις, τα βασανιστήρια, τις εξορίες, τις φυλακές και τα κάθε είδους εγκλήματα, διακήρυτε ότι οι κομμουνιστές αντιπροσώπευαν στην Ελλάδα του 1936, μια τρομερή ισχυρή κοινωνική, πολιτική και οργανωμένη στρατιωτική δύναμη, έτοιμη να εκδηλώσει κίνημα ή επανάσταση για να καταλάβει την εξουσία και να ανατρέψει όλες συλλύβδην τις αρχές, τους θεσμούς και τις αξίες που συγκροτούσαν μέχρι τότε την ελληνική πολιτεία. Λές και δεν αρκούσαν τα τόσα και τόσα αυστηρά μέτρα που πήρε η δικτατορία είς βάρος της δημοκρατίας και του λαού ο υφυπουργός Ασφαλείας Κ. Μανιαδάκης, διακήρυτε και ζητούσε κυνικά ότι: «Αι ποινικάί δίκαι, των συλλαμβανομένων...δεν εξυπηρετούν...αδέσμευτοι δικονομικών κανόνων...να επιβάλλωσι τας νομίμους κυρώσεις». Αλήθεια για ποιο αδίκημα έπρεπε να επιβληθούν οι ποινές που αναφέρει ο Μανιαδάκης;

Για το πόσο αυστηρά και απάνθρωπα ήταν τα μέτρα που η δικτατορία με τον πρόσχημα του κομμουνιστικού κινδύνου επέβαλε στο λαό, το επιβεβαίωσε ο Θ. Πετζόπουλος, επιφανής στρατηγός στον εμφύλιο πόλεμο (1946-1949) ότι : «μόνον κατά την φωτεινήν περίοδον της διακυβερνήσεως του Ι. Μεταξά καταπολεμήθη και εξουδετερώθη ο κομμουνισμός με μέθοδον, συνέχεια και επιστημονικότητα άνευ προηγουμένου. Ο τότε υπουργός Ασφαλείας Κ. Μανιαδάκης δικαιούται να είναι περήφανος δια την υπηρεσίαν του αυτήν προς την πατρίδαν».

Σύμφωνα με στοιχεία της ίδιας της δικτατορίας, γύρω στις 100 χιλιάδες άνθρωποι, περάσανε απ τα κολαστήρια των Τμημάτων Ασφαλείας και τις τaráσσες της Γενικής Εθνικής Ασφάλειας. Πάνω από δέκα έμειναν νεκροί στα χέρια τους μόνο στην Αθήνα, χώρια αυτούς που αυτοκτονούσαν... Αν λοιπόν, ο Μανιαδάκης και γενικότερα η δικτατορία «δικαιούνται να είναι περήφανοι», για το 1936, που μόνο δέκα έστειλαν στον Άγιο Πέτρο, μερικές εκατοντάδες στις φυλακές και αρκετές εκατοντάδες στα ξερονήσια. Τότε δικαιολογημένα, θα αναρωτηθεί ο καθένας πόσο «περήφανοι» πρέπει να είναι αυτοί, που όχι μόνο στέρησαν απ το λαό τη λευτεριά του, τον πέρασαν απ τις πιό φρικτές δοκιμασίες με αποκορύφωμα τον εμφύλιο πόλεμο ;

Ο αντικομμουνισμός ήταν διάχυτος και στα δύο μεγάλα κόμματα, των Φιλελευθέρων-ειδικά μετά την δήλωση του Βενιζέλου υπέρ της Μαναρχίας-και των Λαϊκών πριν απ την 4η Αυγ/του 1936. Τη δικτατορία όμως την επέβαλε ο Γεώργιος Β! σε συνεργασία με τον Μεταξά και στη διάρκειά της έγινε η πρώτη οργανωμένη και συστηματική προσπάθεια απ την άποψη των μεθόδων αντιμετώπισης (δηλώσεις μετανοίας, μέθοδες βασανιστηρίων και διώξεων, ποιοτοποιητικά φρονημάτων έντονη προπαγάνδα κλπ) αποτέλεσε το ποιοτικό άλμα για την εδραίωση ενός μοναδικού αντικομμουνιστικού προσανατολισμού, που είχε αγκαλιάσει όλους τους κρατικούς μηχανισμούς. Αυτή η αντικομμουνιστική αρχή-ιδεολογία επιβίωσε και λειτούργησε και την περίοδο της κατοχής, με τον ίδιο τρόπο και απ την πλευρά των Γερμανών. Μα και των Αγγλων αργότερα και ήταν η ίδια ιδεολογία με εκείνη που επανασύνδεσε υπό την αιγίδα των Αγγλών με τη δοσίλογη Δεξιά. Τη δοσίλογη Δεξιά που αποτέλεσε την ατμομηχανή του κατοχικού και μετακατοχικού δράματος.

Κάτω απ αυτή την ιδεολογική στέγη κούρνιασαν, όλοι οι εθνοϊσμοί οι εθνοπροδότες και τα άδεια πουκάμισα. Με βάση αυτήν και με αυτούς τέθηκαν σε κίνηση και λειτουργία οι κρεατομηχανές, τόσο στην περίοδο πριν του εμφυλίου πολέμου, και μετά του μετεμφυλιακού κράτους. Η συνέχεια είναι γνωστή. Το αντικομμουνιστικό πνεύμα που μας κληροδότησε η δικτατορία με τον εμφύλιο πόλεμο και την ισχύ των εκτάκτων μέτρων παράτεινε το χρόνο λειτουργίας. Είχε ακόμα ένα ρόλο να παίξει : Να επιβάλει την χούντα της 21ης Απριλίου, να αναστήλλει για μιά ακόμα φορά την επανασύνδεση των πόθων του λαού να αγωνιστεί για τη δημοκρατία, δίκιο και την ειρηνική διαβίωση των λαών του κόσμου, για λογαριασμό τώρα των Αμερικανών.

Όπως οι Αγγλοι, θεωρούσαν τον ελλαδικό χώρο απαραίτητο για τη διατήρηση μεταπολεμικά της αγγλικής αυτοκρατορίας. Το ίδιο και η Αμερική, τον ήθελε για τα μελλοντικά της αυτοκρατορικά σχέδια. Όπως οι Αγγλοι έτσι και οι Αμερικανοί, έβλεπαν τη συμμαχία με τη Σοβιετική Ένωση στο Β! παγκόσμιο πόλεμο, σαν εργαλείο με το οποίο θα κέρδιζε η Δύση τον πόλεμο ενάντια στον άξονα και μετά θα επέστρεφε ήσυχα, ησυχα στη βάση της. Όταν όμως ο λογαριασμό του σπιτιού δεν ανταποκρίνονταν σε αυτόν της αγοράς, εκτός του ότι κράτησαν τις θέσεις κλειδιά όπως αυτά της Ελλάδας κλπ ανά τον κόσμο, σε συνδιασμό με την έκφραση επιθυμία να την τσακίσουν καθώς ήταν αδύνατη απ το βάρος του πολέμου, τις μεγάλες απώλειες σε ανθρώπινες ζωές, τις τεράστιες υλικές καταστροφές να τη βγάλουν σαν κοινωνικό-οικονομικό σύστημα απ τη μέση.

Επειδή αυτό δεν μπορούσε να γίνει με ένα νέο πόλεμο, παρά την ύπαρξη της ατομικής βόμβας και όποιων άλλων μέσων καταστροφής δεν μπορούσε να γίνει, δημιούργησαν μέσω του ψυχρού πολέμου ένα σιδηρούν

παραπέτασμα απομονωνώντας την απ τον υπόλοιπο κόσμο. Αυτού του Σχεδίου-Δόγματος, υπήρξε θύμα και η Ελλάδα.

Για τη σύγχρονη «Ιερά Εξέταση» της παγκόσμιας ορθοφροσύνης, οποιαδήποτε παρέκλιση απ το επίσημο αυτό δόγμα, παρέπεμπε την εποχή εκείνη αναγκαστικά, είτε στην «αθλιότητα», είτε στην «αυτοκρατορία του κακού». Ο υπαρκτός έπεσε. Η αυτοκρατορία του «κακού» δεν υπάρχει. Οι έρευνες όμως για τον πόλεμο των Αστρων δεν σταμάτησαν και η εκμετάλλευση του ανιδιοκτήτη εκτός απ την έμμεση και τη σχετική εκμετάλλευση διογκώνεται και η άμεση. Το κεφαλαιοκρατικό σύστημα ζωής και διακυβέρνησης, απ την εμφάνισή του μεταπολεμικά πέρασε στο τρίτο στάδιο-φάση ύπαρξης και τρόπου λειτουργίας: Από το κέρδος, στο υπερ κέδρος μέσω της συγκέντρωσης και στην ασυδωσία με την συγκεντρωποίηση. Η συγκεντρωποίηση αποτελεί σύμφυτο και δομικό χαρακτηριστικό του συστήματος της αγοράς.

Ετσι σε λίγο εκτός απ την οικονομική παγκοσμιοποίηση θα έχουμε και την παγκοσμιοποίηση του τρόμου και της φρίκης. Και αυτό γιατί η οικονομική κυριαρχία δεν είναι μονοσήμαντη, ούτε αφηρημένη αλλά εκφράζεται μέσα από συγκεκριμένους κοινωνικούς σχηματισμούς που συντηρούν και αναπαράγουν αυτό που εκείνοι θέλουν να ονομάζουν «καλό» ή «κακό», εγκληματικό, δίκαιο ή άδικο. Ξέρουμε οτι αυτό που χαρακτηρίζει τον κυρίαρχο, δεν είναι μόνο η βία στις σχέσεις προσταγής-υποταγής. Η «αλήθεια» του εξουσιαστικού λόγου συνδέεται με τα συστήματα εξουσίας που την παράγουν και την υποστηρίζουν και με αποτελέσματα εξουσίας τα οποία εκείνη παράγει και επικτείνει. Η Βία σε όλες τις μορφές της είναι συμφυής με την ίδια τη φύση του καπιταλιστικού κράτους, που εδραιώνεται σε αυτή ακριβώς τη λογική της αλληλοεπικάλυψης της απολυταρχικής στατικότητας και του συνεχούς αναδιπλασιασμού του, να επιβάλλει την καταστολή προκειμένου τελικά να καλύψει τα όποια δημοκρατικά ελείμματα.

Απ την πιο μακρυνή αρχαιότητα, η ανθρωπότητα καταπιάστηκε, με το πρόβλημα της καταγωγής του σύμπαντος. Οι πιο αρχαίες μυθολογικές παραδόσεις, τα πιο παλιά ιερατεία των Θρησκειών και εναπομένοντα (απ την σκόπιμη καταστροφή βιβλία) φιλοσοφικά αρχίζουν πάντα με μιά αναφορά στο πως δημιουργήθηκε ο Κόσμος. Είναι πιθανό οτι ο πρωτόγονος άνθρωπος, μόλις βρήκε την ευκαιρία να σκεφτεί για το μέλλον του, θα αναρωτήθηκε πρώτα πρώτα ποιά ήταν η «καταγωγή» της φύσης μέσα στην οποία ζούσε. Και οταν εξασφάλισε κάποιο περίσευμα σκέφτηκε να αναθέσει σε κάποια μέλη της ομάδας να «μελετήσουν» πως λειτουργεί το σύμπαν!

Οι αιώνες κύλησαν. Οι πρώτες ερμηνείες που φανταστήκανε οι μακρυνοί μας πρόγονοι φαίνονται σήμερα παιδικά απλοϊκές. Η επιστήμη, αφού πρώτα έδωσε σκληρές μάχες, με τα Ιερατεία μπόρεσε να καταπιαστεί με το πρόβλημα που τράβηξε κιόλα την προσοχή των πρωτόγονων ανθρώπων. Βέβαια, οι απαντήσεις που δίνει και η επιστήμη είναι ανάλογη απ τη θέση που και αυτή κατέχει στο χώρο της έρευνας και του καταστημένου. Εκείνο που μένει απ την προσπάθεια αυτή είναι το γεγονός οτι περίπου όλοι συμφωνούν οτι και ο άνθρωπος αποτελεί μέρος του σύμπαντος κόσμου, και συστατικό μέρος της φύσης. Είναι και ο ίδιος φύση. Και σαν φύση ο Άνθρωπο, είναι συλλέκτης και όχι παραγωγός. Για να γίνει από συλλέκτης παραγωγός παραβίασε τη φύση του. Αυτή ακριβώς η παραβίαση της φύσης του, ήταν το προπατορικό του αμάρτυμα, εξ ου και η «κατάρρα», με τον ιδρώτα του προσώπου σου κλπ...» Σαν συλλέκτης τα έπαιρνε όλα έτοιμα απ τη φύση

(παράδεισος), σαν παραγωγός, προσπάθεια και ιδρώτας για την παραγωγή των αναγκών για τη ζωή. Και όταν η προσπάθεια άφησε κάποιο περίσπυμα προστέθηκε και η εκμετάλλευση του Ανθρώπου από τον άνθρωπο. Τότε η ζωή έγινε κόλαση.

Και όταν αργότερα η κοινωνία των ανθρώπων απ το καθεστώς της κοινοκτημοσύνης στα μέσα παραγωγής πέρασε στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας, δίπλα στην προσπάθεια και τον ιδρώτα, προστέθηκε και η εκμετάλλευση του Ανθρώπου από άνθρωπο, η ζωής για τους ανιδιοκτήτες έγινε Κόλαση. Αρα και η κοινωνικό-Θρησκευτική κόλαση είναι ιστορικό και όχι φυσικό φαινόμενο.

Στη χαραυγή της ζωής το ανθρώπινο είδος, έζησε χάρις στα δέντρα. Το δέντρο στάθηκε ο τροφοδότης του ανθρώπου, το δέντρο η κατοικία του, ο προστάτης απ τα θηρία. Σε αυτό το πρώτο στάδιο οι άνθρωποι ζήσανε ξεμοναχιασμένοι. Έτσι ο άνθρωπος, που κούρνιαζε στα δέντρα σαν τα πουλιά και τα άγρια θηρία μετά τη διάπραξη του προπατορικού αμαρτύματος και σαν παραγωγός πλέον εργαλαίων (ρόπαλο, πέτρινο τσεκούρι, το τόξο, το μονόξυλο για ψάρεμα, το καλύβι κλπ, μέσων παραγωγής) εξησε για εκατομμύρια χρόνια με καθεστώς κοινοκτημοσύνης αυτών των πρωτόγονων μέσων παραγωγής. Στο καθεστώς αυτό πραγματοποιούνται μιά σειρά σχέσεις ανάμεσα στους ανθρώπους και μια σειρά αλλαγές. Δημιουργούνται σχέσεις, που όλο μεταβάλλονται και αλλάζουν σύμφωνα με την εξέλιξη της τεχνικής και κατά συνέπεια κοινωνικό-οικονομικό και πολιτιστική ανάπτυξη.

Απ τη στιγμή που ο άνθρωπος από συλλέκτης γίνεται παραγωγός άρχισε να λειτουργεί η διαλεκτική των σχέσεων κοινωνίας-φύσης. Η φύση συνολικά για τον άνθρωπο έχει την έννοια σαν το όργανο του μεταμβολισμού στο σώμα του ανθρώπου. Και την ίδια στιγμή σαν ανθρώπινο δημιούργημα ο ορος μεταμβολισμός, αποτελεί την ουσία της αλληλεξέερτησης: φύση- κοινωνία- παραγωγή και αξιών χρήσης μέσω της κοινωνικής εργασίας. Σ αυτό το πλαίσιο η παραγωγή αξιών κάθε μορφής (αξιών χρήσης, ανταλλαξίμων και εμπορεύσιμων αξιών) είναι μιά ειδική μορφή της υλικής διαδικασίας. Η φύση και η εργασία συνιστούν τις συνθήκες παραγωγής, ενώ κάθε αξία, ακόμα και το εμπόρευμα εμπεριέχει φύση (πρώτες ύλες-φύση επενδεδυμένη εργασία-άνθρωπος). Η υλική συνεισφορά της φύσης στην ιδιοποίησή της δεν εξαντλείται στην εργασία και μόνο αλλά και στην ιδιοποίηση και της ίδιας της φύσης δια μέσω της εργασίας.

Απ αυτές τις σχέσεις, εκείνες που έχουν αποφασιστικότερη σημασία, είναι οι σχέσεις των δύο φύλων. Απ την απλή και τυχαία σχέση της συνουσίας που διαρκεί όσο και η συνουσία που έχουμε στην άγρια κατάσταση του ανθρώπου, φτάνουμε εξελικτικά στις πολύπλοκες σχέσεις και την υποτυπώδη οικογένεια. Το γεγονός αυτό με την πάροδο του χρόνου συνέβαλε αποφασιστικά στο να διαμορφωθούν τα πρώτα κοινωνικά φίτρα. Αναπτύσσονται τα μέσα παραγωγής με τη μορφή της κοινωνικής πλέον ιδιοκτησίας και σε συνέχεια κοινωνικό-οικονομική συγκρότηση. Σ εκείνες τις απώτατες και πρώτες φάσεις της ιστορίας των πανάρχαιων κοινωνιών, η μορφή της οικογένειας επηρεάζει αποφασιστικά το σύνολο των ανθρωπίνων σχέσεων. Μέσα σ αυτό το καθεστώς της κομμουνιστικής κοινωνίας τόσο οι παραγωγικές, αλλά τόσο και οι κοινωνικό-οικονομικές σχέσεις για χιλιάδες χρόνια λειτούργησαν αρμονικά. Μέσα σε αυτή την αρμονική σχέση ο άνθρωπος, πήρε την ανθρώπινη υπόσταση και από ζώο έγινε Άνθρωπος.

Οι παραγωγικές δυνάμεις όμως αναπτύσσονταν. Και όπως ήταν φυσικό οι παραγωγικές δυνάμεις, ηρθαν κάποια στιγμή σε σύγκρουση με τις επικρατούσες κοινωνικές σχέσεις παραγωγής. Η σύγκρουση αυτή οδήγησε στην ανατροπή των παλιών κοινωνικών σχέσεων και στη ζωή επανήλθε η αρμονική σχέση ανάμεσα στα πιο αναπτυσσόμενα μέσα παραγωγής με τις νέες κοινωνικό-οικονομικές σχέσεις. Με την ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων, η κοινωνία πέρασε στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής. Το πέρασμα της κοινωνίας των Ανθρώπων απ το καθεστώς της κομμουνιστικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγή, στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας ήταν η πρώτη μεγάλη κοινωνική Επανάσταση. Η Επανάσταση που μετακίνησε τον άξονα της ζωής απ την εργασία στην ιδιοκτησία. Με την αλλαγή αυτή κλείνει μια τεράστια σε χρόνο πορεία της προϊστορίας της κοινωνίας των Ανθρώπων, όπου απ την αγριότητα πέρασε στη βαββαρότητα. Μια πορεία που δημιούργησε τις κοινωνικό-οικονομικές υποδομές και δομές για να περάσει με την ανάπτυξη των μέσων παραγωγής και τις αντίστοιχες κοινωνικές σχέσεις στην ατομική ιδιοκτησία και σε συνέχεια στο πολιτισμό και την ιστορική πλέον εποχή.

Ο πολιτισμός της ιδιοκτησίας όμως μετατόπισε τις παλιές Ανθρώπινες αξίες απ τον ίδιο τον Άνθρωπο στα αντικείμενα. Αξίες που του επέτρεπαν να διατηρεί το ανεξάρτητο πνεύμα, την Ανθρώπινη προσωπικότητα και αξιοπρέπεια. Με το πέρασμα στον πολιτισμό της ιδιοκτησίας, έκανε την εμφάνισή της η πρώτη αντίθεση ανάμεσα στην ολιγαρχία και τη δημοκρατία, το δίκαιο και το άδικο. Ο πολιτισμός της ιδιοκτησίας τον Άνθρωπο τον μετέτρεψε σε σκλάβο, δούλο και προλετάριο. Παρία της ζωής. Φορώντας του τις χρυσές αλυσίδες της φαινομενικής ελευθερίας, του πλουτισμού της οικονομικής ευμάρειας, ενώ παράλληλα καλλιεργεί τη δουλοφροσύνη και την υποταγή.

Θεωρώ ότι δεν χρειάζεται ιδιαίτερα να αναπτύξω πως λειτουργεί έκτοτε η αντίθεση αυτή, Απλώς θα αναφέρω, ότι όλη η ιστορία της ανθρωπότητας μετά το πέρασμα στον πολιτισμό της ιδιοκτησίας λειτουργεί με τη θέση-αντίθεση ανάμεσα στη Δημοκρατία και την ολιγαρχία. Στην Αθήνα του Περικλή π.χ ο δημοκρατικός διάλογος των Αθηναίων, δεν ήταν τίποτε άλλο απ τη θέση-αντίθεση Δημοκρατικών και ολιγαρχικών και οι πόλεμοι Αθηνών-Σπάρτης το ίδιο περιεχόμενο είχαν, όπως και οι πόλεμοι των Μακεδόνων με τις άλλες Ελληνικές πόλεις. Παράγωγο της αντίθεσης αυτής στον πολιτισμό της ιδιοκτησίας είναι ο ιμπεριαλισμός και κατ επέκταση ο πόλεμος για το μοίρασμα και το ξαναμοίρασμα του κόσμου. Απόδειξη αποτελεί το γεγονός ότι όταν η αστική τάξη της Ευρώπης, είτανε σε θέση να πλατύνει το σύμπαν της, το έκανε για να βυθίσει τις κοινωνίες των άλλων Ηπείρων στη δουλεία.

Το ίδιο συμβαίνει σήμερα με τις ΗΠΑ, που προσπαθούν άμεσα ή έμμεσα να επιβάλουν υπο την αιγίδα τους την «Νέα Τάξη». Ο ιμπεριαλισμός στην όποια μορφή του: σκέψη, δράση και εφαρμογή είναι ολιγαρχικός, ενώ εκείνος που τον πολεμά είναι Δημοκρατικός.

Σήμερα, οι ολιγαρχικοί που λειτουργούν όπου Γής άμεσα ή έμμεσα αποικιοκρατικά σε συνεργασία και με τα ντόπια στρατοκρατικά κράτη όπου Γής, αν η ανθρωπότητα δεν αντιδράσει θα συντηρούν και θα επαυξάνουν, το εγώ, το γόητρο και τον πλούτο εκμεταλλεζόμενοι τους λαούς και τις πρώτες ύλες μέσω των πολέμων. Οι προσδοκίες όμως των ανθρώπων όπου Γής είναι ελεύθερα να ικανοποιούν τις ανάγκες τους, υλικές, πνευματικές κλπ. Συνεπώς οι προσδοκίες των ανθρώπων είναι πάντοτε δημοκρατικές-αριστερές.

Η κοινωνικό-οικονομική ζωή των ανθρώπων με όλες τις μορφές φυσικά απ τη σημερινή, δεν συμπύπτη με την αρχή της ατομικής ιδιοκτησίας. Ανάμεσα στο στάδιο του πολιτισμού και στη φυσική ζωή (συλλέκτης), υπάρχει ένα άλλο στάδιο απολίτιστης ζωής, το στάδιο της Βαβραρότητας. Σε αυτό το στάδιο οι άνθρωποι δεν χάσανε τη φυσική τους αγαθότητα, και την ελευθερία, ούτε την κοινωνική ισότητα και την ξενιασιά τους. Ζήσανε με κοινοκτημοσύνη και αδερφικότητα συγκροτημένοι σε μητριαρχικές οικογένειες, όπου η γυναίκα έπαιζε καθοριστικό ρόλο σε όλα τα δρώμενα της ζωής.

Στη φυσική ζωή κάθε είδους κοινωνικό-οικονομικής ανισότητας, με την μορφή που την ενοούμε εμείς σήμερα, ήταν άγνωστη. Μα ούτε και το δίκαιο υπήρχε. Και αυτό γιατί δεν υπάρχει ούτε πρόθεση, ούτε αποτέλεσμα, μα και ούτε τρόπος υπαρξής. Δεν υπάρχει ιδιοκτησία, ούτε πλούτος, πολύ περισσότερο δεν υπάρχει τιμή και η κοινωνία μετά απ την οικογένεια βρίσκεται στο στάδιο της διαμόρφωσης. Είναι λοιπόν αυτονόητο, ότι δεν υπάρχει και κανενός είδους και καμιά μορφή ανισότητας. Μέσα σ αυτήν την ισότητα και την ελευθερία. Την χωρίς ανταγωνισμούς και αντίθεση συμφερόντων, σε εκμεταλλευόμενους και εκμεταλλευτές, σε αρχόμενους και άρχοντες. Με τη συλλογικότητα, την έλευθερη εργασία, την άμμιλα και τη συναινετική ζευγαρωτή συμβίωση το ζώο πήρε την ανθρώπινη υπόσταση. Εγινε Ανθρωπος.

Κανείς δεν μπορεί να αρνηθεί, τα τεράστια επιτεύματα και κατορθώματα του ανθρώπου, στη φάση του πολιτισμού που είναι συνδεδεμένος με το καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής. Τους νέους ορίζοντες που η φάση αυτή άνοιξε στο ανθρώπινο είδος να αναπτύξει τις γνώσεις τους και να προοδεύσει. Μόνο ένας παράφρονος θα αρνιόταν τα μεγαλειώδη επιτεύματα της, τον τιτάνιο και νικηφόρο αγώνα με το άγνωστο. Την επιοία της επιστήμης, της τεχνολογία και της τέχνης.

Ενώ στο καθεστώς της κοινοκτημοσύνης στα μέσα παραγωγής ο Ανθρωπος πήρε την Ανθρώπινη υπόσταση. Η ζωή στο καθεστώς αυτό δεν ήταν ένας πόλεμος όλων, εναντίον όλων, όπως έγινε με το πέρασμα στο καθεστώς της ιδιοκτησίας, που ήταν και η πρώτη φάση του πολιτισμού. Στη φάση αυτή ο Ανθρωπος, έχασε την Ανθρωπιά του και τα όποια φυσικά του δικαιώματα, με βασικό το δικαίωμα του συνιδιοκτήτη του πλανήτη. Και όταν η δουλεία, που ήταν η πρώτη μορφή ατομικής ιδιοκτησίας (του ίδιου του ανθρώπου) μεταβλήθηκε σε δουλοπαροικία απ τις νέες οικονομικές συνθήκες τίποτε δεν άλλαξε. Μα και όταν επικράτησε το κεφαλαιοκρατικό σύστημα παραγωγής πάλι τίποτε δεν άλλαξε. Και δεν άλλαξε γιατί το καθεστώς της ιδιοκτησίας, έβαλε το ανθρώπινο γένος στο βασίλειο του χάους. Ο πολιτισμός της ιδιοκτησίας μετατόπισε τις Ανθρώπινες αξίες. Μετατόπισε τις Ανθρώπινες αξίες στα αντικείμενα. Το νέο καθεστώς μαζί με τα θέτικα έφερε και τα αρνητικά. Το κράτος, ο Νόμος, η βία και η δύναμη, που ήταν άγνωστη στο στάδιο της κοινοκτημοσύνης, έγιναν κυρίαρχες σαν μέθοδοι επιβολής στην πολιτισμέμη κοινωνία. Η κοινωνία της ατομικής ιδιοκτησίας σπαράσσεται απ τις ανταγωνιστικές αντιθέσεις και οργανωμένη σε κρατικό σύστημα αντικειμενοποιεί τον άνθρωπο. Τον Χρησιμοποιεί πλέον σαν αντικείμενο, σαν πράγμα (Ρέζ).

Μπορεί να μηδένισε τις αποστάσεις, να μπήκε στα σπλάχνα της Γής, να διασχίζει τις θάλασσες και τον ουρανό με τους δορυφόρους, να αλλάζει νεφρά και να επισκευάζει καρδιές. Πέτυχε να αναστήσει ανθρώπους. Να χτίσει Παρθενώνες και να έστησε το πνεύμα αθάνατο, με μάρμαρο και χαλκό, με

νότες και με το λόγο. Μπορεί να ετοιμάζεται να γεφυρώσει την απόσταση που μας χωρίζει απ τα άστρα, το κοινωνικό όμως χάσμα όχι μόνο μένει αγεφύρωτο αλλά διευρύνεται. Η ανισότητα, η αθλιότητα, το μίσος και η ξεαθλίωση είναι τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα του καθεστώτος της ατομικής ιδιοκτησίας και του πολιτισμού μεγαλώνουν το χάσμα. Διαίρεση, αντίθεση και μάχη, ανάμεσα στα πάντα. Πόλεμος όλων ενάντια στον καθένα και πόλεμος του καθένα ενάντια σε όλους, πόλεμος ανάμεσα στους άντρες και τις γυναίκες, ανάμεσα στους πλούσιους με τους φτωχούς και κυρίως πόλεμος αιμοσταγής και αδυσώπητος ανάμεσα στους ίδιους του κεφαλαιούχους.

Η Επανάσταση αυτή δεν ήταν δύσκολο να γίνει, γιατί το καθεστώς της κοινοκτημοσύνης είχε διαμορφώσει εκείνες τις κοινωνικό-οικονομικές δομές, που ήταν απαραίτητες ώστε να γίνει δυνατή και αναγκαία η επερχόμενη αλλαγή. Είχε σωρεύσει εκείνον τον υλικό και πνευματικό πλούτο, που ήταν το προαπαιτούμενο να οδηγηθεί η κοινωνία των Ανθρώπων στο νέο καθεστώς. Ο Dtar Entorf λέει πως οι «επαναστάσεις είναι μελαγχολικές στιγμές της ιστορίας. Σύντομες αναλαμπές της ελπίδας που τις διαδέχεται η μιζέρια και η απώλεια των ψευδαισθήσεων». Ποιός μπορεί όμως να αμφισβητήσει την τεράστια κοσμοϊστορική σημασία που είχε για την ανθρωπότητα η πρώτη μεγάλη κοινωνική Επανάσταση. Η Επανάσταση που μετακίνησε τον άξονα της Ζωής απ την εργασία, τη συλλογικότητα, και την άμιλλα στην ιδιοκτησία και τον ανταγωνισμό με βάση το κέρδος που προσφέρει η ιδιοκτησία στον κάτοχο; Ποιός μπορεί να αμφισβητήσει την τεράστια προσφορά του καθεστώτος ιδιοκτησίας στην κοινωνία των ανθρώπων και τους νέου ορίζοντες που αυτή άνοιξε;

Όμως και αυτή η κοσμοϊστορική Επανάσταση ήταν ένα ιστορικό φαινόμενο. Ήταν και αυτή ένα ιστορικό φαινόμενο όπως τα τόσα άλλα που προηγήθηκαν : η οικογένεια, η κοινωνία, η ιδιοκτησία, η Θρησκεία, το κράτος, το χρήμα και η αγορά με την σημερινή της έννοια, μα και αυτή η εργασία ακόμη με την έννοια που την εννοούμε σήμερα είναι ιστορικό φαινόμενο, αφού και αυτή, έχει κάποια χρονική στιγμή έναρξης. Αφού λοιπόν, κάθε ιστορικό φαινόμενο έχει αρχή σημαίνει ότι έχει και τέλος. Σημαίνει ότι τα ιστορικά φαινόμενα όταν ολοκληρώσουν την όποια ιστορική τους αποστολή επιδέχονται προσαρμογές και μετατροπές στα κάθε φορά νέα ιστορικά δεδομένα. Αν υπάρχει κάτι που δεν έχει τέλος αυτή είναι η ιστορία και η αιώνια κίνηση και αλλαγή που συντελείται καθημερινά στο σύμπαν. Και αν το Ανθρώπινο είδος δεν «αυτοκτονήσει» η ιστορία είναι η μόνη που δεν θα αλλάξει. Και δεν θα αλλάξει, γιατί θα καταγράφει όπως και τώρα την πορεία της κοινωνίας των Ανθρώπων στο χρόνο.

Σε κάποια χρονική στιγμή και κάτω από άγνωστες σε μάζ συνθήκες, ο Ανθρώπος από συλλέκτης έγινε παραγωγός. Στην μακραίωνη πορεία της κοινωνίας των παραγωγών πλέον ανθρώπων έγιναν δύο μεγάλες κοινωνικές Επαναστάσεις. Όλες οι άλλες όπως η δουλοκτητική, η Φεουδαρχική και η κεφαλαιοκρατική, όπως και η Γαλλική δεν είναι κοινωνικές επαναστάσεις. Είναι απλώς αλλαγές και προσαρμογές στον τρόπο διακυβέρνηση και προήλθε η κάθε αλλαγή απ τη μορφή που κάθε φορά κυρίαρχο ρόλο έπαιρνε η ιδιοκτησία. Στο Δουλοκτητικό σύστημα παραγωγής κυρίαρχη μορφή ιδιοκτησία ήταν ο δούλος. Στο Φεουδαρχικό η Γή και ο δουλοπάρικος και στο κεφαλαιοκρατικό το χρήμα.

Η πρώτη μεγάλη κοινωνική Επανάσταση ήταν αυτή που μετακίνησε τον άξονα της ζωής απ την εργασία, στην ιδιοκτησία, που αποτελούσε τη βάση

στο καθεστώς της κοινοκτημοσύνης, στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής και η δεύτερη εξ ίσου μεγάλη κοινωνική Επανάσταση μετά απ την πρώτη, είναι η Επανάσταση του Οκτώμβρη του 1917. Η Επανάσταση του 1917 που έχει περιεχόμενο, την επαναφορά του άξονα της Ζωής της κοινωνίας των Ανθρώπων, απ την ιδιοκτησία στην εργασία, παρά το όποια παρατράγουδα όχι μόνο σηματοδότησε, αλλά και αποτέλεσε την ατμομηχανή που διαγράφει το τέλος του ιστορικού γίνεσθαι της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής. Η επαναφορά του άξονα της ζωής απ την ιδιοκτησία στην εργασία, θα έχει σαν επακόλουθο και την επαναφορά της κοινωνικοποίησης των μέσων παραγωγής. Η επαναφορά του άξονα της ζωής απ την ιδιοκτησία στην εργασία και της ατομικής ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής στην κοινοκτημοσύνη, εκτός του ότι θα απαλλάξει τον άνθρωπο απ την εκμετάλλευση και τον ανταγωνισμό, θα δώσει όχι μόνο τη δυνατότητα αλλά και τα μέσα στον άνθρωπο, σε αρμονική συνεργασία με τη φύση, να ξανά βρεί τον εαυτό του και τη φύση του και από θηρίο, που τον κατάντησε η ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής να ξαναγίνει Άνθρωπος.

Και θα τολμούσα να πώ ότι η ανοικτή σε εθελοντική εργασία κοινωνική μονάδα-επιχείρηση, θα του επιτρέψει να ξαναγίνει «συλλέκτης», με την ευρύτερη έννοια, αφού θα εργάζεται τόσο όσο για να συλλέξει τα του εύφ Ζείν.

Στη δουλκτητική κοινωνία που ο δούλος ήταν ο κύριο συντελεστής της όποιας τότε παραγωγής, κύριος και αφέντης των πάντων ήταν ο δουλκτητής. Στη Φεουδαρχική κοινωνία που συνδέεται με τη γεωργία, χωρίς να χάσει τον πρωταρχικό ρόλο στην παραγωγή ο δούλος, μετατράπηκε σε δουλτοπάρικο. Τώρα κύριος και αφέντης ήταν ο φεουδάρχης, που τώρα κατείχε εκτός απ τους δουλτοπάρικούς και τη Γή που είναι εκτός απ τον δουλτοπάρικο το βασικό μέσο παραγωγής και δύναμης. Στην Αστική κοινωνία ο πλούσιος αγρότης δεν ήταν αστός, όπως δεν ήταν και ο υπάλληλος. Ενώ με τη αστική αλλαγή στη Γαλλία αρχίζει η σύγχρονη εποχή : ο χιλιόρχονος-και πλέον-Φεουδαλισμός για πρώτη φορά καταλύεται σε ένα μεγάλο κράτος της Ευρώπης.

Η αστική τάξη-μπουρζουαζία δεν συγκρούστηκε σαν ξεχωριστή τάξη κατά μέτωπο με τη φεουδαρχία, ούτε οργάνωσε μαζικά κινήματα για να ανατρέψει τη φεουδαρχία. Οργάνωσε διάφορες ομάδες. Ομάδες πίεσης. Το πρότυπό της στην πολιτική δεν ήταν ο χαρτισμός, αλλά ο Συνδεσμος και των Νόμων περί Σιτηρών. Επειτα και αυτήν που αποκαλούμε σήμερα επανάσταση, αφού δεν άλλαξε την υποδομή-τον τρόπο παραγωγής και κατανομής του από κοινού παραγόμενου πλούτου, δεν μπορεί να οριστεί σαν κοινωνικά Επανάσταση. Και η Γαλλική επανάσταση δεν ήταν η επανάσταση που ανέτρεψε το υπάρχων τότε καθεστώς ιδιοκτησίας. Αλλάξε δομές στο επιστέγασμα χωρίς να αλλάξει την υποδομή. Δεν ήταν παρά μια δικαστική ανυπακοή (το γαλλικό παρλαμέντο είχε δικαστικά μόνο καθήκοντα), αλλά και οι πρώτες κατακτήσεις της τρίτης τάξης θα απειλούνταν γρήγορα με εκμηδένιση, αν η λαϊκή οργή δεν εξηγύρονταν για να τις υπερασπίσει: Αυτό άλλωστε ήταν και το μεγαλείο της 14ης Ιουλίου του 1789!. Με αποκορύφωμα την κατάληψη της Βαστίλλης και την ανακήρυξη της κομμούνας των Παρισίων. Μετά την ήττα της κομμούνας, ακολούθησε η απαγόρευση κάθε μορφής Συνδικαλισμού και σε συνέχεια την εγκατάλειψη πολλών απ τις διακηρύξεις. Όπως π.χ την εθνικοποίηση της Γής και το μοίρασμα της στους φύσει δικαιούχους.

Ανεφερόμαστε συχνά στον ηρωικό πατριωτισμό και τα πολεμικά θαύματα των Γάλλων του 1792-93. Ξεχνάμε όμως τις υλικές ιστορικό-οικονομικές συνθήκες, που μόνο αυτές κάνανε δυνατά τα θαύματα αυτά. Το ξεκαθάρισμα

του ξεπερασμένου φεουδαρχισμού, το πέρασμα όλης της χώρας, και μάλιστα με γρηγοράδα και αποφασιστικότητα και ανεπιφύλακτα, αληθινά επαναστατικο-δημοκρατικά, σε πιά ανώτερες μορφές παραγωγής, στη λεύτερη κατοχή της γής απ τους αγρότες. Να οι υλικές οικονομικές συνθήκες που με αξιοθαύμαστη γρηγοράδα στη Γαλλία αναγέννησαν και ανανεώσαν τις βάσεις της οικονομίας.

Αν και στην Ελλάδα του 21, ακολουθούσαμε αυτήν την αρχή να δωθεί στον αγρότη η Γή, η Μάνα γή, που εκτός του οτι μας γέννησε όλους και εχει χώρο για όλους, αλλά την κατέχουν μερικοί. Αν ειχε δωθεί σε αυτούς που την πότιζαν κάθε μέρα με τον ιδρώτα του, αλλη θα ηταν η εξέλιξη της Επανάστασης και η Ελλάδα σήμερα.

Το κύριο γνώρισμα της αστικής τάξης σαν τάξη, ηταν οτι αποτελούσε ενα σώμα ατόμων με δύναμη και επιρροή, ανεξάρτητη απ τη δύναμη και την επιρροή που εξασφάλιζαν η καταγωγή και η νομική θέση. Την καταγωγή και την Νομική θέση που αποτελούσε τον κύριο άξονα της φεουδαρχίας τη διαδέχθηκε ο πλούτος. Για να ανήκει κανείς στην αστική τάξη, έπρεπε να ειναι «κάποιος» να ειναι ενας άνθρωπος που μετρούσε σαν άτομο, χάρη στα πλούτη, την ικανότητά του να διαφεντεύει άλλους ή να τους επηρεάζει με τον τρόπο του. Γι αυτό η κλασική μορφή της αστικής πολιτικής ήταν, πολύ διαφορετική απ τη μαζική πολιτική των κατωτέρων στρωμάτων, ακόμα και των μικροαστικών στρωμάτων.

Αυτή η αίσθηση βασιζόταν σε κοινές αποδοχές, κοινές πεποιθήσεις και κοινές μορφές δράσης. Η αστική τάξη στο τρίτο τέταρτο του 19ου αιώνα, ηταν στη συντριπτική της πλειοψηφία «φιλελεύθερη» οχι απαραίτητα με την κομματική έννοια αλλα περισσότερο με την ιδεολογική έννοια. Ετσι ο Δαρβινισμός, κοινωνικός ή όποιος άλλος, δεν ηταν απλώς επιστήμη, αλλα ιδεολογία, ακόμα και πριν διατυπωθεί με τη συγκεκριμένη μορφή του. Το να ειναι κανείς αστός δεν σήμαινε οτι ηταν απλώς ανώτερος, αλλα επίσης οτι ειχε φανερώσει ηθικά προσόντα ισότιμα με τα παλιά πουριτανικά. Αλλα περισσότερο από οτιδήποτε άλλο, σήμαινε υπεροχή. Ο αστός δεν ηταν απλώς ανεξάρτητος, κάποιος στον οποίο κανένας (εκτός απ το κράτος που ηταν δικό του και το Θεό) δεν του έδινε διαταγές, αλλά κάποιος που διέταζε ο ίδιος. Δεν ηταν απλώς εργοδότης, επιχειρηματίας ή καπιταλιστής, αλλά «κύριος» (master), αφεντικό «fabrikherr». Ειχε το μονοπώλειο των διαταγών-στο σπίτι, στο γραφείο, στο εργοστάσιο, διευθυντής των ορυχείων κλπ, δηλ ο αρχηγός ενός μεγάλου πλήθους εργατών...

Ο αστός πίστευε στον καπιταλισμό, στην ανταγωνιστική ιδιωτική επιχείρηση, την τεχνολογία, στην επιστήμη και τον ορθό λόγο. Πίστευε στην πρόοδο, απελευθέρωσε την επιστήμη απ το μεσαιωνισμό, τον αυταρχισμό και την κλειστή περιχαρακωμένη οικονομία. Η οικονομία άρχισε να γνωρίζει αλματώδη πρόοδο, και στην ως ενα βαθμό αντιπροσωπευτική κυβέρνηση και σε κάποια πολιτικά δικαιώματα και ελευθερίες, αρκεί να συμβιβάζονταν με την κυριαρχία του Νόμου και της τάξης. Του Νόμους και την τάξη, που αυτός έδινε εντολή να ψηφιστούν στα μέτρα του. Τους Νόμους και της τάξης που υποχρέωνε τους φτωχούς «να κάθονται στα αυγά τους» Ομως τι ειναι αυτό που αποκαλούμε Νόμο, που τόσο πολύ υπερπίζονταν και επικαλούνται οι αστοί;

Για οσο χρόνο η κοινωνία των Ανθρώπων ζούσε υπό το καθεστώς της κοινοκτημοσύνης στα μέσα παραγωγής, η ζωή στηρίζονταν στην εργασία και το εθιμικό δίκαιο. Το εθιμικό δίκαιο στην εφαρμογή του ειχε κοινωνική

διάσταση. Με το πέρασμα όμως στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής, για να επιβληθεί και να εδραιωθεί ένα απ τα βασικά συστατικά που έπρεπε να αλλάξει ήταν το δίκαιο. Από κοινωνικό που ήταν να γίνει ατομικό. Να μεταφερθεί το δίκαιο απ τον Ανθρωπο στο άψυχο αντικείμενο-το πράγμα-την ιδιοκτησία. Να ταυτιστεί η ιδιοκτησία με το δίκαιο. Αυτό που εννοούμε δίκαιο στο καθεστώς ιδιοκτησίας είναι η αναγωγή σε Νόμο η προστασία και το συμφέρον αυτών που είναι κάτοχοι ιδιοκτησίας και μόνο. Πρώτος και καλύτερος ιδιοκτήτης η Θρησκεία, που σαν εκπρόσωπος του «ποιητή»των πάντων με εκείνο το: «Σε αέρα, γή και θάλασσα και τα εν αυτοίς». Με το «τα Σά εκ των Σών» και με το «διδασκόν με τα δικαιωμά σου, και το πεινών το θελήμα σου» Και επειδή με το πέρασμα στο καθεστώς της ιδιοκτησίας η κοινωνία χώρισε σε τάξεις, ήταν επόμενο και το δίκαιο να γίνει ταξικό δίκαιο, έτσι ώστε να μην είναι εστω αναλογικό, αλλά καθαρά ταξικό: των ανθρώπων που είναι ιδιοκτήτες-κατέχουν τα μέσα παραγωγής. Έτσι φτάσαμε να λέμε και να εννοούμε Νόμο, την αναγωγή σε Νόμο τα συμφέροντα της κάθε φορά άρχουσας τάξης.

Οι οικονομολόγοι και πριν απ τον Αντάμ Σμίθ ακόμα, μα και σε συνέχεια θεωρούσαν σαν οριστικό και αμετάκλητο αξίωμα, ότι το κεφάλαιο σαν μορφή σύγχρονης ιδιοκτησίας που επικράτησε είναι αιώνιο. Πολλοί μαλιστα, δεν αρκέστηκαν στο αιώνιο, οριστικό και αμετάκλητο. Το θεώρησαν και Θεϊκά σταλμένο. Σπατάλησαν πολύτιμο χρόνο και κούρασαν μακρόχρονα τον εγκέφαλό τους, για να αποδείξουν ότι το κεφάλαιο υπάρχει από καταβολής κόσμου και ότι σαν αιώνιο δεν μπορεί να έχει τέλος, αφού δεν έχει αρχή.

Τόσο μεγάλος ήταν ο πόθος των οικονομολόγων, να ανακαλύψουν κεφάλαιο-ατομική-ιδιοκτησία, δηλ ιδιοκτησία με τη μορφή του κεφαλαίου από καταβολής κόσμου, που κατέληξαν να ανακαλύψουν ιδιοκτησία και πέρα απ τον ανθρώπινο γένος μεταξύ και των ζώων. Σαν ίστατο παράδειγμα επικαλέστηκαν την προνοητικότητα του μερμηγκιού που αποταμιεύει τροφές, άρα ότι όχι μόνο σκέφτεται αλλά και δρά σαν «κεφαλαιούχος». Ο κεφαλαιούχος είναι σαν το μερμήγγι μαζεύει και σκέπτεται και όχι σαν τζίτζικας όπως ο προλετάριος, που αφού γεμίσει την κοιλιά του το ρίχνει στο τραγούδι. Το μόνο που δεν μας είπαν, είναι ότι τις αποταμιεύει με σκοπό να τις πουλήσει για να πραγματοποιήσει κέρδος, ενώ γνωρίζουν ότι ο όρος «κεφάλαιο» με τη σύγχρονη έννοια της λέξης χρονολογείται και χρησιμοποιείται μόλις απ τον 18ο αιώνα.

Θεωρητικά για τους οικονομολόγους αυτούς, οι συντελεστές της παραγωγής είναι τρεις : Το κεφάλαιο, η εργασία και το έδαφος. Αυτά παραδέχεται η λεγόμενη κλασική σχολή και κυρίως ο Αντάμ Σμίθ. Αυτός για να στηρίξει όχι μόνο την ύπαρξη του κεφαλαίου, αλλά να το καθιερώσει και σαν ένα απ τους «βασικούς συντελεστές» εκτός απ την εργασία και το αδρανές έδαφος, πρόσθεσε και ένα τρίτο συντελεστή της παραγωγής, το κεφάλαιο. Έτσι για τον Αντάμ έχουμε τρεις «πρωτογενείς πηγές εισοδήματος». Είναι αυτονόητο ότι χωρίς το πρωτογενές-αυτογενές έδαφος (πρώτες ύλες κλπ), είναι αδύνατο να υπάρξει οποιοδήποτε μορφή παραγωγής. Το έδαφος (φύση) αποτελεί απαραίτητη προϋπόθεση της παραγωγής, αλλά αυτό δεν σημαίνει, ότι το έδαφος αποτελεί συντελεστή παραγωγής. Σε αυτήν ακριβώς τη σκόπιμη σύγκριση ανάμεσα στην «προϋπόθεση» και τον «συντελεστή» και την ταύτιση του υποκειμένου με το αντικείμενο υπάρχει η σκόπιμη, συστηματική και αντιεπιστημονική προσπάθεια α) να περιορίσει τη σημασία και την έκταση του συντελεστή «εργασία» β) να προτάξει σαν πρωταρχικό

«συντελεστή» το κεφάλαιο και γ) να δικαιώσει «επιστημονικά», την άθλια εκμετάλλευση που ασκείται απ το κεφάλαιο εις βάρος, του μοναδικού παραγωγικού συντελεστή την εργασία. Όταν λέμε παραγωγή, εννοούμε τις αναγκαίες και σκόπιμες ενέργειες του ανθρώπου, που αποβλέπουν στη δημιουργία αγαθών, για την ικανοποίηση ανθρωπίνων αναγκών.

Όπως το έδαφος, έτσι και το κεφάλαιο και με τη μορφή ακόμα του συνόλου των παραγωγικών μέσων (πραγματικό κεφάλαιο) δηλαδή, πρώτες ύλες, βοηθητικές ύλες εργαλεία, μηχανές εγκαταστάσεις, κτίρια, μέσα συγκοινωνίας, εμπορεύματα, καύσιμες ύλες κλπ, δεν αποτελεί συντελεστή παραγωγής. Όλα αυτά είναι μέσα παραγωγής, που τα παράγει η ίδια η παραγωγή μέσω του μοναδικού συντελεστή την εργασία. Απ το αρχέγονο τόξο και το λίθινο τσεκούρι, μέχρι την πιά σύνθετη και περίπλοκη μηχανή είναι απλά παραγωγικά μέσα που τα παράγει ο άνθρωπος. Είναι τόσο αυταπόδεκτο αυτό, που πολλοί θεωρητικοί αυτής της σχολής το παραδέχονται ότι το πραγματικό κεφάλαιο (το σύνολο των παραγωγικών μέσων), δεν αποτελεί συντελεστή της παραγωγής, αλλά απλώς παραγωγικά μονάχα μέσα.

Για οσους έχουν πάρει μέρος σε απεργία και ειδικά σε λευκή απεργία, ξέρουν ποιός είναι ο μοναδικός συντελεστής παραγωγής. Μια λευκή συνεπώς απεργία, αρκεί να αποδείξει ότι το σύνολο των παραγωγικών μέσων δεν αποτελούν συντελεστή παραγωγής. Η λευκή απεργία, έχει το ξεχωριστό χαρακτηριστικό γνώρισμα ότι κηρύσσεται την ώρα που έχει αρχίσει η εργασία: Οι μηχανές δουλεύουν, οι πρώτες ύλες είναι στα χέρια των εργατών και ενώ τα πάντα λειτουργούν στο Φούλ, κάποια στιγμή οι εργάτες μένουν όρθιοι μπραστά στις μηχανές. Οι μηχανές δουλεύουν οι συντελεστές όμως της παραγωγής δεν τις τροφοδοτούν με πρώτες ύλες. Παραμένουν όρθιοι και ακίνητοι. Απ τη στιγμή αυτή δεν υπάρχει παραγωγή. Και όχι μόνο δεν υπάρχει παραγωγή, αλλά ο κεφαλαιούχος (θεωρούμενος συντελεστής) επιβαρύνεται με την φθορά των μηχανών και τα γενικά έξοδα. Η παραγωγή θα ξανά αρχίσει μόλις λυθεί το αίτημα των απεργών και τεθούν σε κίνηση τα ακινητοποιημένα χέρια του μοναδικού συντελεστή παραγωγής.

Μια άλλη σχολή υποστηρίζει ότι το κεφάλαιο είναι συντελεστής παραγωγής, όχι με τη μορφή των μέσων παραγωγής, αλλά με την αποταμιευτική του μορφή. Υποστηρίζουν μάλιστα ότι χωρίς το αποταμιευτικό κεφάλαιο, δεν θα υπήρχαν τα παραγωγικά μέσα. Και ότι ύπαρξή του, προϋποθέτει περιορισμό της παραγωγής καταναλωτικών αγαθών, ότι για την εξασφάλιση της αποταμίευσης, ορισμένοι άνθρωποι (ειδίως οι κεφαλαιούχοι) καταναλίσκουν λιγότερα αγαθά από όσα χρειάζονται. Με τη στέρηση αυτή, οι κεφαλαιούχοι αποταμιεύουν το χρήμα, το οποίο διαθέτουν για την παραγωγή των παραγωγικών μέσων (πραγματικού κεφαλαίου). Αφού κατά την άποψη τους, το αποταμιευτικό κεφάλαιο παράγει το πραγματικό κεφάλαιο (τα μέσα παραγωγής) είναι και αυτό πρωτογενής συντελεστής παραγωγής.

Το αποταμιευτικό κεφάλαιο, δεν εκφράζει τη στέρηση κάποιου προσώπου και ειδικά του κεφαλαιούχου (αυτό το περίεργο όν), που ενώ διαθέτει κεφάλαιο δεν παράγει τίποτε. Και αφού δεν παράγει σημαίνει πως το αποταμιευτικό κεφάλαιο στην πραγματικότητα αποτελείται απ το αποταμιευμένο κέδρος ή και υπέρ κέδρος του κεφαλαιοκράτη, που προέρχεται και αποταμιεύεται απ την απλήρωτη δουλειά του εργάτη : την υπεραξία και την υπεργασία. Είναι η άμεση, η έμμεση και πρόσθετη εκμετάλλευση του «τζιτζικα». Αν λοιπόν, υπάρχει κάποιος που στερήθηκε και με τη στέρησή του πραγματοποιήθηκε αποταμίευση και πραγματικό κεφάλαιο (μέσα παραγωγής), αυτός είναι ο

ανιδιοκτήτης εργάτης. Αφου ο κεφαλαιόχος δεν παράγει σημαίνει οτι το κεφάλαιο δεν είναι, παρά αποκρυσταλωμένη συσσωρευμένη απλήρωτη εργασία. Μα και σαν «πραγματικό κεφάλαιο» δεν είναι παρά η κλεμένη και ιδιοποιημένη εργασία με τη μορφή της υπεραξίας και της υπερεργασίας.

Αυτή ακριβώς η κλεμένη αποταμιευμένη υπεραξία, είναι η ουσία και ο σκοπός όλης της κεφαλαιοκρατικής παραγωγής. Αυτή η υπεραξία είναι και η αφετηρία της οικονομικής και κοινωνικής ανισότητας. Είναι η υποδομή πάνω στην οποία έχει λόγο ύπαρξης το καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγή.

Σε όποια δουλειά και αν δουλεύει ο προλετάριος, θα υποστεί μια σωματικά κουραστική, και ψυχικά καταθλιπτική ανίαρη, και ομιόμορφη δουλειά. Και όταν η βαρειά αργόσυρτη ώρα περάσει, κάποια χαμοκέλα ή ένα καταγώγι, τον περιμένει να ξεκουράσει το κατάκοπο και υποσιτισμένο σώμα του, για να ξαναρχίσει την άλλη μέρα το ίδιο μαρτύριο. Και το πιό τραγικό είναι οτι ενώ, χτίζει καλλιμάρμαρα σπίτια και βίλες, ο ίδιος και η οικογένειά του σέρνονται για να μπουν στη χαμοκέλα. Ενώ δουλεύει σε βιομηχανία άρτου τα παιδιά του, οι αυριανοί σκλάβοι να υποσιτίζονται ή να δουλεύει στην εξόρυξη κάρβουνου και τα παιδιά του να τουρτουρίζουν απ το κρύο. Και την ίδια ώρα ένας άνθρωπος σαν όλους τους άλλους, τα εκατομμύρια ψωμομάρτυρες, όμοιος σε όλα, αλλά λόγω ιδιοκτησίας και κοινωνικό-οικονομικής οργάνωσης, χωρίς να κάνεις απολύτως τίποτε, να τα έχει όλα, ενώ τα εκατομμύρια των δούλων που παράγουν τα πάντα δεν έχουν τίποτε.

Ενώ λοιπόν, ο κεφαλαιούχος δεν παράγει τίποτε, από μακριά σε κάποια τερπή πλαγιά αυτού του κόσμου, μακριά απ το εργοστάσιο, μακριά απ της πόλης τη βοή, σε ένα όμορφο αρχοντικό... καταβροχθίζει τους κόπους της δουλειάς των δούλων του. Σε ένα αρχοντικό με μεγάλο πάρκο, κήπο και θερμοκήπια και μια άνετη άμαξα -Ρός Ρόιλ να διαβαίνει ανάμεσα απ τις αλέες και τους θάμνους. Σ αυτό το αρχοντικό, θα ζήσουν ο ιδιοκτήτης-αφέντης των μέσων παραγωγής με την ευγενική γυναίκα του και την όμορφη οικογένειά του. Αυτός πάντα ικανός να εξασφαλίζει το μπουτουάρ και τα χρυσαφικά για τη γυναίκα του, όμορφες βραδινές τουαλέτες για τις κόρες του, κυνηγητικά άλογα για τους γιούς του και ένα ιδιωτικό κυνηγότοπο για τον εαυτό του σε μια ορεινή περιοχή.

Ετσι εξηγείται, η όλο και μεγαλύτερη σημασία των εναλλακτικών θεωριών που μιλούσαν για βιολογική ταξική υπεροχή. Θεωρίες που διαποτίζουν και σήμερα ακόμα ένα μεγάλο μέρος της αστικής αντίληψης για τον κόσμο (weltanschauung) του 19ου αιώνα. Η ανωτερότητα ήταν αποτέλεσμα φυσικής επιλογής, μεταβιβάζονταν γεννητικά. Ο αστός ήταν, αν όχι ένα διαφορετικό ολότελα ξεχωριστό είδος, πάντως μέλος μιάς ανώτερης φυλής, αντιπροσώπευε ένα ανώτερο στάδιο στην εξέλιξη του ανθρώπου, αντίθετα με τις κατώτερες τάξεις, που παρέμεναν στον ιστορικό ή πολιτισμικό ισοδύναμο της παιδικής ηλικίας ή, το πολύ πολύ, της εφηβείας. Ετσι, απ το κυρίαρχο αφεντικό, μέχρι τη φυλή και την ευγονεία των αφεντικών, η απόσταση δεν ήταν παρά ένα μικρό βήμα. Και το βήμα αυτό όταν εξαντλήθηκαν τα θεωρητικά και μέσα προπαγάνδας πήρε τη θέση ο φασισμός που είναι συμφιής με το καθεστώς της ιδιοκτησίας.

Τωρά πλέον διαμορφώθηκε και θεωρητικά το δικαίωμα «φυσικό» και δεν αρκεί αυτό και «Θεϊκό» του κεφαλαιούχου να εξουσιάζει, η αναμφισβήτητη υπεροχή του σαν είδος, δεν συνεπάγονταν μόνο την κατωτερότητα των άλλων, αλλά, και στην πιό ιδανική περίπτωση, την πρόθυμη αποδοχή της

κατωτερότητας, όπως στη σχέση ανάμεσα στον άντρα και τη γυναίκα, μια άποψη που περιείχε πολλούς συμβολισμούς στο κοσμοείδωλο του αστού. Άποψη που στην πράξη εκφράζεται και σήμερα ακόμα ότι οι εργάτες και οι γυναίκες, οφείλουν να είναι υπάκουοι και ευχαριστημένοι. Αυτή η απλή ταξινόμηση σε ηθικά κατώτερους και ηθικά ανώτερους, αν και επαρκής με βάση την ευγονική θεωρία να αντιδιαστέλλει τους «ευυπόληπτους» απ τη μέθηση και ακόλαστη μάζα των εργαζομένων, δεν επαρκούσε έστω και μόνο επειδή οι παλιές αρετές, όταν διαμορφώθηκε η ευγονική θεωρία δεν ήταν πιά τόσο ορατές στους πετυχημένους αστούς. Αν παρ ελπίδα δεν ήταν, η αιτία πρέπει να αναζητηθεί εκεί στην κρίσιμη μορφή, στο κοινωνικό σύμπαν της αστικής τάξης ο «εξωτερικός υποκινητής».

Η ηθική της εγκράτειας και του «μόχθου» πολύ δύσκολα μπορούσε να ανιχνευτεί στους πετυχημένους εκατομμυριούχους, απ το 1850-60, αφού είχαν ήδη αποσυρθεί στις τερπνές πλαγές και τους κυνηγότοπους, να περάσουν το υπολοιπο της ζωής ευχάριστα σε έναν κόσμο πλασμένο μόνο γι αυτούς. Αυτός που λειτουργεί σαν το δράκοντα του παραμυθιού, ενώ δεν παράγει τίποτε από μακριά καταβροχθίζει τους κόππους της δουλειάς των δούλων του. Αυτός είναι ο αστός κεφαλαιούχος που θέλει να θεωρείται «συντελεστής» παραγωγής.

Ο Άνθρωπος είναι φύση και σαν φύση αποτελεί μέρος της φύσης. Σαν φύση διαφέρει απ τα όποια άλλα ιστορικά φαινόμενα : Όπως η εργασία, η οικογένεια, η κοινωνία, η θρησκεία, η ιδιοκτησία, το κράτος, η αγορά, κλπ. Απ τη πιά μακρυνή αρχαιότητα, η ανθρωπότητα καταπιάστηκε με το πρόβλημα της καταγωγής του σύμπαντος και του εαυτού της. Το ίδιο καταπιάστηκε να ερμηνεύσει τα φυσικά αλλά και τα κοινωνικά φαινόμενα. Μέσα σε αυτήν την μακραίωνη διαδρομή του ανθρώπου απ το ρόπαλο, το πέτρινο τσεκούρι, το τόξο, το μονόξυλο, το ψάρεμα, την καλύβα, την πλίθο, τη γεωργία, το σίδερο, το αλφάβητο κλπ, με αποκορύφωμα την ανακάλυψη της φωτιάς. Τη φωτιά που ο Προμηθέας, όταν τόλμησε να την αγγίξει, τον αλυσσόδεσαν στο βράχο να τον βασανίζουν οι γύπες και τον Σίσυφος, που λίγο πριν ξαποστάσει η σειρά της φαμπρικής τον καλεί ξανά να αρχίσει το Σισύφειο έργο, στην μάταια γι αυτόν προσπάθεια, αφού πριν φτάσει στην κορυφή (τελειώση η βάρδια) θα υποχρεωθεί να ξανά να αρχίσει...

Όλα αυτά συνέβαλαν να συγκεντρωθεί μιά τεράστια πρακτική πείρα. Στην κοινή αυτή προσπάθεια δημιουργούνται μια σειρά αλλαγές και αντίστοιχες σχέσεις. Σχέσεις που με την πάροδο του χρόνου μεταβάλλονται και αλλάζουν όχι μόνο στην τεχνική, της παραγωγής, μορφή και χρήση των εργαλείων, αλλά και οι ίδιες οι σχέσεις των ανθρώπων. Απ αυτές τις σχέσεις εκείνες που έπαιξαν καθοριστικό ρόλο ήταν οι σχέσεις των δύο φύλων. Σχέσεις που εξελεκτικά συνέβαλαν στη διαμόρφωση της οικογένειας και σε συνέχεια στις πολύπλοκες οικογενειακές σχέσεις.

Το σύστημα της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγή ιστορικά, λειτουργούσε με βάση μόνο το κέδρος, που είναι και ο βασικός Νόμος ύπαρξης και λειτουργίας του κεφαλαιοκρατικού συστήματος για πολλές εκατοντάδες χρόνια. Στη φάση αυτή συμμετείχε και ο ίδιος ο κεφαλαιούχος στην παραγωγή. Σε αυτήν την πρώτη φάση μπορεί να εκτοπίστηκε η συλλογικότητα απ το άτομο, η άμιλλα απ τον ανταγωνισμό, υπήρχε όμως χώρος για όλους. Οι άνθρωποι που αλλοτρίωθηκαν απ τα μέσα παραγωγής σε αυτήν τη φάση μετριώνταν στα δάκτυλα, Στη δεύτερη πέρασε με το Νόμο της συγκέντρωσης-ένωση των ατομικών επιχειρήσεων σε εταιρείες (Α.Ε)

(ΕΠΕ) κλπ. Στη φάση αυτή στο Νόμο του κέρδους, προστέθηκε και ο Νόμος του υπέρ κέρδους. Οι μικροί ιδιοκτήτες αλλοτριώθηκαν απ τις εταιρείες. Το προλεταριάτο μεγάλωσε αριθμητικά, το ίδιο και η δυστυχία. Η θέση του ανιδιοκτήτη στη σημερινή εποχή είναι χειρότερη και απ αυτήν του σκλάβου. Κάποιος σκλάβος στην αρχαιότητα και τον μεσαίωνα ήταν προσωπικά πιο ελεύθερος απ ό,τι ο μέσος όρος των εργατών βιομηχανίας στη σημερινή εποχή. Ο Άνθρωπος εξακολουθεί να είναι δούλος. Να δουλεύει και να μην εργάζεται. Γιατί άλλο πράγμα είναι η δουλειά και άλλο η εργασία.

Ο Άνθρωπος της κοινοκτημοσύνης : Εργάζονταν, ονειροπολούσε, σκέφτονταν, έπαιρνε αποφάσεις, σχεδίαζε, εκτελούσε, τροποποιούσε. Ο άνθρωπος της ιδιοκτησίας δουλεύει δεν εργάζεται. Σαν δούλος δεν έχει το δικαίωμα να ονειροπολεί, να αποφασίζει αυτός γι αυτόν, να σκέφτεται και να σχεδιάζει. Απλώς δουλεύει. Εκτελεί τις εντολές της ιδιοκτησίας. Με το πέρασμα στο καθεστώς της ιδιοκτησίας, μαζί με τα δικαιώματα που είχε ο κάθε Άνθρωπος στον πλανήτη Γή, έχασε εκτός απ το δικαίωμα να ονειροπολεί, να σκέφτεται και να αποφασίζει αυτός γι αυτόν και την Ανθρωπιά του.

Με το έμπα του 20ου αιώνα αργά αλλά σταθερά, το σύστημα της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής, μπήκε στην Τρίτη φάση. Δειλά στην αρχή και ανεξέλεγκτα μετά την «πτώση» του «υπαρκτού». Στην Τρίτη φάση-στάδιο ύπαρξης και λειτουργίας. Χαρακτηριστικό γνώρισμα της τρίτης φάσης, είναι ότι τώρα πλέον δεν λειτουργεί μόνο με τον Νόμο του κέρδους και του υπέρ κέρδους της συγκέντρωσης, αλλά της συγκεντρωποίησης. Ετσι δίπλα στο Νόμο του κέρδους και του υπέρ κέρδους των δυό προηγούμενων «Νομίμων» Νόμων κέρδους, προστέθηκε και ο Νόμος του άλογου, δολοφονικού και ανεξέλεγκτου κέρδους. Με την προσθήκη και ανεξέλεγκτη λειτουργία αυτού του Νόμου, που βασική του αρχή είναι η συγκεντρωποίηση της ήδη πραγματοποιηθείσης συγκέντρωσης, που αλλοτρίωσε τους μικρούς ιδιοκτήτες. Αφού ο Νόμος της συγκέντρωσης αλλοτρίωσε τους μικρούς ιδιοκτήτες με τη λειτουργία του Νόμου της συγκεντρωποίησης τώρα αλληλοτρώγονται οι ίδιοι οι μεγάλοι ιδιοκτήτες. Λειτουργεί πλέον σαν το Δία που έτρωγε τα παιδιά του. Στη φάση αυτή ο άνθρωπος, έχασε και την όποια είχε θέση και σαν δούλος αξία.

Η δυστυχία πήρε πλανητικές διαστάσεις. Οι άνθρωποι στον τρίτο κόσμο πεθαίνουν σαν τις μύγες και του αναπτυσσόμενου πεινού. Το ίδιο συμβαίνει και με ένα μεγάλο ποσοστό στον αναπτυσσόμενο κόσμο. Ο Νόμος της συγκέντρωσης οδήγησε στα μονοπώλια και αυτός της συγκεντρωποίησης οδήγησε στα σημερινά κολοσιαία ολιγοπώλια. Με την πάροδο του χρόνου θα φάει-καταβροχθίσει τις υπόλοιπες έξη αδερφές στον πετρελαιακό χώρο, του Άνθρακα και χάλυβα, των τηλεπικοινωνιών, των Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης κλπ.

Η μακράιωνη ιστορική πείρα όμως δείχνει, πως όσες φορές ο «έκφρων ειρηνισμός», (εκτός εαυτού), που θέλει να επιβάλει μέσω της ορθοφροσύνης και τη βία η σύγχρονη «Ιερα εξέταση» έρθει σε επαφή με την Ανθρώπινη και κοινωνική πραγματικότητα, θα προκαλάσει Σόκ με ανυπολόγιστες συνέπειες. Σαν σκεπτόμενος άνθρωπος, εύχομαι οι επιπτώσεις απ το νέο Σόκ, που θα χρειαστεί να υποστεί η κοινωνία των Ανθρώπων, όταν έρθει σε επαφή με την αντικειμενική κοινωνική πραγματικότητα να μην είναι ανυπολόγιστες.

Βέβαια απ καιρό τώρα ζούμε σε μια περίοδο σημαντικών πολιτικών αλλαγών και εξελίξεων στη διεθνή σκηνή. Αλλαγές και εξελίξεις που άρχισαν

να σηματοδοτούν το τέλος της παγκόσμιας ηγεμονίας των ΗΠΑ. Φυσικά, η υπερδύναμη παραμένει κυρίαρχη, αλλά η κυριαρχία αυτή είναι επισφαλής επειδή έχει χάσει την ηθική και ιδεολογική επίφαση-ψευαίσθηση που διέθετε και βασίζεται πλέον απροκάλυπτα και αποκλειστικά στη στρατιωτική της υπεροχή και στην αδράνεια του διεθνούς πολιτικό-οικονομικού συστήματος αξιών.

Η «απομονοποίηση» αυτή οφείλεται κατ' αρχήν στο γεγονός, ότι η νεοφιλελεύθερη διαχείριση του καπιταλιστικού συστήματος, με την οποία έχουν ταυτιστεί οι ΗΠΑ, οδήγησε στην εκκρικτική όξυνση των κοινωνικών και περιφερειακών ανισοτήτων και αποκλεισμών και των μεγάλων οικολογικών προβλημάτων, καθώς και στη χειρότερη οικονομική κρίση που έχει γνωρίσει ο κόσμος απ' την εποχή του μεσοπολέμου. Οφείλεται, όμως και κυρίως στην αλαζονική ιμπεριαλιστική πολιτική που ακολουθούν οι ΗΠΑ, που πριν απ' τη λήξη του 19ου αιώνα δρομολόγησε το Νεο Αμερικάνικο Δόγμα και που προϊόντος του χρόνου θα διαμόρφωνε τη σημερινή υπο την αμερικάνικη ηγεσία Νεοφιλελεύθερη Νέα τάξη πραγμάτων. Μια πολιτική που προσβάλλει διαρκώς το περί δικαίου αίσθημα των λαών και αποσταθεροποιεί την έννομη τάξη, ερμηνεύοντας το διεθνές δίκαιο κατά πως τους συμφέρει και αρέσει ή και ποδοπατώντας το απροκάλυπτα, υπονομεύει το κύρος και την αξιοπιστία των διεθνών οργανισμών και της Διεθνούς κοινότητας.

Κραυγαλές περιπτώσεις υπονόμησης, καταπάτησης ή και ερμηνείας κατά το δοκούν απ' τις ΗΠΑ είς βάρος χωρών και λαών του κόσμου, υπάρχουν σε όλα τα γεωγραφικά μήκη και πλάτη του πλανήτη όπου υποτίθεται «θίγονται τα ζωτικά τους συμφέροντα». Αυτά μαζί με τις αμέτρητες μονομερείς και ανεύθυνες ενέργειες των ΗΠΑ, τις οδήγησαν σε παγκάσμια ηθική απομόνωση, αποξενώνοντάς τες απ' τους λαούς και τροφοδοτώντας ταυτόχρονα την αμφισβήτηση του καπιταλιστικού συστήματος και αυτών ακόμα των διαχειριστών του στην Ευρώπη, την Ιαπωνία, τη ΝΑ Ασία και τον Καναδά μα και μέσα στις ίδιες τις ΗΠΑ, γεγονός που το επιβεβαιώνουν τερίτρανα οι συσπειρώσεις, η ενίσχυση και κινητοποιήσεις των ριζοσπαστικών αντισυστημικών λαϊκών δυνάμεων στους κόλπους του παγκόσμιου απελευθερωτικού κινήματος.

Η εποχή της αδιαφιλονίκητης ηγεμονίας του νεοφιλελευθερισμού φαίνεται ότι αν ακόμα δεν έχει παρέλθει, πλησιάζει η μέρα τουλάχιστον όσον αφορά το επίπεδο των ιδεών, αφού ό,τι μέχρι την απαρχή συγκρότησης ενός ριζοσπαστικού αντισυστημικού λαϊκού κινήματος θα φαντάζει παράλογο, αλλά και αδύνατο και σαν σκέψη ακόμα η διεκδίκηση μια άλλης κοινωνίας, μετά τη συγκρότηση (σε τοπική, εθνική, Ευρωπαϊκή και παγκόσμια κλίμακα), του ριζοσπαστικού Λαϊκού κινήματος που κυοφορείται στα πονεμένα αλλά ακμαία σπλάχνα των λαών του κόσμου, όχι μόνο θα φαντάζει λογικό, αλλά παράλογο θα είναι πιά, να συνεχίσει να δέχεται η κοινωνία των ανθρώπων τη διαιώνιση μιας κοινωνίας σαν τη σημερινή, που θα αυτοδαιρείται από υπέρμετρες αντιθέσεις ανταγωνιστικές. Αντιθέσεις που με μαθηματική ακρίβεια θα οδηγείται στην αυτοκαταστροφή.

Σαν ιδεολογία ο αντικομμουνισμός αποτελούσε τη στέρεη πολιτική βάση και εξυπηρέτησε την εξωτερική πολιτική του καθεστώτος. Αποτέλεσε στοιχείο νομιμοποιητικό της δοτής εξουσίας στο εσωτερικό και όργανο ιδεολογικής χειραγώγησης των υπηκόων και της εξωτερικής πολιτικής απ' τους Αγγλο-Αμερικάνους. Αυτά σε συνδιασμό με την αποικιοκρατική αρχή του «διαίρει και βασίλευε» και την γνωστή τακτική οι μισοί Έλληνες να μισούν τους άλλους

μισούς που αποτελεί τη βασική αρχή κάθε επικυρίαρχου, που ήταν και παραμένει το μεγάλο ελάττωμα της φυλής: εσωτερικές έριδες, Αμφικτιονίες ιεροί πόλεμοι, εμφύλιοι σπαραγμοί, ακόμα και την ώρα της ανάτασης του γένους το 1821, και την μετακατοχική αναγέννηση η μέθη της εξουσίας απ την μεριά και ο ογκόλιθος του δικαίου που είχε ο λαός δεν μπόρεσαν να σκεφτούν ελληνικά.

Μα και ούτε θα μπορέσουμε να κατανοήσουμε με ακρίβεια τα συμβαίνοντα, όσο η σχετική με την περίοδο αυτή ιστοριογραφία θα μένει προσηλωμένη στις «ευθύνες», στις «τυχαίες επιλογές», στις υπόγειες και τις υπεργείες πολιτικές διαδρομές, στα πάθη και τις αδυναμίες των προσώπων κλπ και κυρίως, όταν ολο το δίκαιο στη συγγραφή της ιστορίας περνά στην πλευρά των νικητών. Και δεν θα μπορέσουμε γιατί ο εμφύλιος είναι ένα σύνθετο ιστορικό-κοινωνικό γεγονός με βαθιές ιστορικές κοινωνικές και ταξικές ρίζες, στον οποίο μπορεί οι στρατηγικές και οι χειρισμοί των άμεσα ή έμμεσα εμπλεκομένων, που προσέδωσαν κάποια «ποιοτικά» χαρακτηριστικά, σε καμιά περίπτωση όμως δεν τον γέννησαν, μα ούτε και καθόρισαν την έκβασή του. Και δεν θα μπορέσουμε να κατανοήσουμε με ακρίβεια τα συμβάντα, γιατί όσο η σχετική περίοδο της κατοχής και του εμφυλίου η ιστοριογραφία μένει προσηλωμένη και καθηλωμένη στην αναζήτηση «ευθυνών», στις «τυχαίες επιλογές» στις υπόγειες και υπέργειες πολιτικές διαδρομές, στα πάθη και στις αδυναμίες των προσώπων και της «φυλής οι μισοί να μισούν τους άλλου μισούς» κλπ. Να γιατί για την μελέτη του εμφυλίου, ο όρος κοινωνική ιστορία, που να διαθέτει αξιόλογη ιστορική σκέψη και εξαντλητική ιστορική τεκμερίωση, δείχνει να είναι τόσο απαραίτητος σαν κατεύθυνση για να καταλάβουμε τι ακριβώς συνέβαινε τότε στην Ελλάδα.

Ενώ η Αντίσταση καθοδηγούμενη απ την Αριστερά ένωσε το έθνος, ο εμφύλιος τον δίχασε. Ο εμφύλιος δεν υπήρξε ένα «ατυχές γεγονός» για το έθνος. Δεν υπήρξε μια εθνική τραγωδία, όπως αυτή της Μικρασιατικής καταστροφής, για την οποία η κάθε πλευρά έχει το μερίδιο των ευθυνών της. Βεβαία ήταν και αυτό ένα μέτρο υπο κάποια έννοια. Ο εμφύλιος έστρεψε το μισό έθνος ενάντια στο άλλο μισό. Ήταν μια μακρόχρονα προσχεδιασμένη απόφαση απ τη διεθνή του κεφαλαίου να αποτελέσει το μεταπολεμικό πρότυπο για το πώς θα αντιμετωπίζονται τα λαϊκά κινήματα αμφισβήτησης και ανατροπής και να σκεφτούν ακόμα ότι... Η ύπαρξη των λαϊκών καθεστώτων στις γειτονικές χώρες επέβαλε το καθεστώς στην Ελλάδα, όχι μόνο να ελέγχεται απόλυτα απ τις αντιδραστικές και τις δυνάμεις του κεφαλαίου, αλλά το καθεστώς να έχει μια απόλυτη σαφήνεια ως προς τους στόχους. Γι αυτό και προϋπόθεση για την υλοποίηση των στόχων αποτελούσε μια οριστική ηττα της Αριστεράς στην Ελλάδα.

Η ωμή, βάρβαρη και ξεστίπωση επέμβαση των Αγγλων το Δεκέμβρη του 44, σκοπό είχε να αφοπλίσει την Αντίσταση. Να αμβλύνει τις «τυχόν» διαφορές η άρχουσα τάξη, να επανασυνδέσει το στρατιωτικό και το πολιτικό παρακράτος με το κράτος, να απαλλάξει απ τις όποιες κατοχικές ευθύνες τους διάφορου εθνοϊσμούς και να τους βιαβεβαίωση ότι τα όποια εγκλήματα που διέπραξαν στη διάρκεια της κατοχής και θα διαπράξουν στο εξής, θα θεωρηθούν «προσφορά προς το έθνος». Ολοι αυτοί από κοινού ορμόμενοι να αναλάβουν τη συνέχιση του εμφυλίου που τον ενέταξε στο σχέδιο «MANNA» ο Τσιώρτσιλ. Επειδή ο ίδιος «κουράστηκε» με τον σχεδιασμό, το Δεκέμβρη και τον συντονισμό δράσης των πτώ πάνω, μας ήρθαν να τα αναλάβουν οι ξεκούραστοι Αμερικάνοι και για να μὴν έρθουν με άδεια χέρια μας έφεραν το

δικό τους σχέδιο. Το «σχέδιο Μάρσαλ» και το «Δόγμα Τρούμαν. Εφεραν και αυτοί όπως ο Τσιώτσιλ τάνκς, αεροπλάνα και καραβιά πίο πολλά και πίο μεγάλα και όλων των ειδών πολεμοφόδια, ρούχα και τρόφημα για το στρατό, που τώρα όμως ο στρατός δεν ήταν εθελοντικός καθώς και τις βόμβες Ναπάλμ, που στο μεταξύ είχαν ανακαλυφθεί, αλλά δεν είχαν ακόμα δοκιμαστεί. Και πολλούς, μα πάρα πολλούς συμβούλους, που μας έπεβαλαν τι πρέπει να κάνουμε, πώς και πότε πρέπει να το κάνουμε. Υπήρχε όμως μια σοβαρή διαφορά.

Και η διαφορά οφείλονταν στο γεγονός οτι τη φορά αυτή, τα τάνκς, τα καράβια και τα αεροπλάνα, δεν τα χειρίζονταν οι ίδιοι και ούτε τη σκαντάλι την πατούσαν οι Αμερικάνοι, όπως ήταν υποχρεωμένοι να το κάνουν οι Αγγλοι απ το Δεκέμβρη, και για ενα μεγάλο ακόμα διάστημα, αλλά οι δικόι μας. Οι καλοχορτασμένοι δικόι μας. Τώρα με το «Σχέδιο Μάρσαλ και το Δόγμα Τρούμαν», ήταν οι ίδιοι οι Ελληνες και το επίσημο κράκος. Ήταν αυτοί που κυνηγούσαν το αλλο μισό, που περιπλανιόταν ρακένδυτοι, πεινασμένοι και ξυπόλητοι, σαν τα αγρίμια απ σπηλιά σε σπηλιά στα βουνα, μήπως και κατορθώση να αποφύγει κάποια μέρα η μάνα του ή η γυναίκα και τα παιδιά του, να δούν το κεφάλι του κρεμασμένο σε κάποιο φανοστάτη, ή καρφωμένο σε κάποιο παλούκι στην πλατεία της πόλης ή του χωριού του. Και όσοι συνελήφθηκαν και δεν αυτοκτόνησαν στις Ασφάλειες... και δεν στάλθηκαν μέσω των έκτάκτων στρατοδικείων «Νόμιμα και με τη βούλα στον Αγιο Πέτρο, οδηγήθηκαν σιδηροδέσμεοι στα κάτεργα της Γυάρου, τη Μακρόνησο, τα ξερονήσια και τις μεσαιωνικές φυλακές» Μα και όσοι αριστεροί δεν συνελήφθησαν δεν είχαν καλύτερη τύχη.

Ο εμφύλιος πρώτα απ όλα και πάνω απ όλα, υπήρξε μια τραγωδία για την Αριστερά και τους αριστερούς. Ήταν μια ιστορική πολιτική ήττα της Αριστεράς. Με τον εμφύλιο το ελληνικό κατεστημένο έλυσε με «απόλυτη σαφήνεια» το θέμα της πολιτικής εξουσίας στη μεταπολεμική Ελλάδα και καθόρισε, με δραματικό τρόπο, ποιοί είναι οι νικητέ και ποιοί οι ηττημένοι στο κοινωνικό πεδίο. Ενώ ταυτόχρονα διασφάλισε τις λύσεις αυτές, εξοντώνοντας, είτε στα πεδία των μαχών, στα στρατοδικεία τις φυλακές και την εξορία, είτε στη προσφυγιά, στην ανωνυμία «λουφα» των μεγάλων πόλεων, ό,τι πίο ζωντανό και ελπιδοφόρο διέθεται η μεταπολεμική Ελλάδα.

Και επειδή σε κάποιο σημείο έκανα αναφορά τον τρόπο που αντέδρασαν οι ίδιοι άνθρωποι στη συνάντηση και κυρίως ο Δεξιός τύπος μα και...του Μάρκου Βαφειάδη, με τον αμετανόητο μέχρι τέλους διώκτη της Αριστεράς Τσακαλώτο, βαφτίζοντας τη χειραψία αυτή μετά θάνατο συμφιλίωση, ενώ οταν η Αριστερά στέκονταν ακόμα στα πόδια Μίλαγε και καλούσε, αν δεν παρακαλούσε στο όνομα του λαού και της Ελλάδα, να μην υποστεί και τις συνέπειες του εμφυλίου οχι μόνο δεν δέχονταν, αλλά δεν θα ήταν υπέρβολή αν έλεγα οτι η λέξη και μόνο συμφιλίωση τους προκαλούσε αλεργία.

Τώρα οι έμποροι της Αντίστασης και του εμφυλίου θέλουν συμφιλίωση, αποδεκτή και απ την Αριστερά. Τώρα που στο Γράμμο και το Βίτσι, προσδιόρισε ποιοί είναι οι ισχυροί και ποιοί οι αδύνατοι, που ταξινόμησε την κοινωνία με βάση τα μέτρα και τα σταθμά, που οι κυρίαρχες κοινωνικό-οικονομικές λειτουργίες- εσωτερικές και εξωτερικές απαγορεύουν...που μορφωποίησε και ταξινόμησε την νεοελληνική κοινωνία. Τώρα που άρχισε στον ορίζοντα να φαίνονται τα αυθέντικα εκείνα στοιχεία που θα κατανέμουν ευθύνες. Τώρα που το εθνικό έγκλημα θα μπει στις κρισάρες της ιστορίας, θέλουν να συσκοτίσουν-θολώσουν για αλλη μια φορά την μνήμη με

διάφορους συμψηφισμούς να...με αντάλλαγμα να πάψουν πλέον στο εξής: οι βασανισμένοι, οι δολοφονημένοι και οι σκολοπησμένοι και αυτοί που μπήκαν αμούστακα παιδιά και βγήκα γέροι απ τις εξορία και τις φυλακές να μὴν αποκαλούνται τουλάχιστο επίσημα συμμορίτες!!! Γι αυτό το σκοπό έγινε η συνάντηση και αυτό το περιεχόμενο ειχε: Με το ίδιο σκεπτικό έγινε και η «αναγνώριση» της Αντίστασης. Η «Αριστερά» δια του Μάρκου να λειάνει το δάπεδο και να στρογγυλέψει τις γωνίες, αν θέλούμε να μην μας κράζουν οπως παλιά δυνατά πλέον παλιό κουμμούνια και συμμορίτες.

Σε εποχές κοινωνικό-οικονομικής και ηθικής κρίσης σαν την κατοχική, όπου η κούραση αδερφώνεται με την αγωνία και κάνουν και οι δυό μαζί όχι μόνο αβάσταχτη αλλά και αβέβαιη τη ζωή, απλώνεται στον κόσμο μια διάθεση φιλοσοφική. Μια τάση δηλ να εκτιμά και να ζυγίζει μέσα του τα νομιζόμενα αγαθά που συνθέτουν τη ζωή και τα δικαιώματα της ζωής που τη διασφαλίζουν. Να εκτιμά και να ελέγχει την αξία τους, καθώς και μια οξύτατη ευαισθησία, που μπορεί να ικανοποιηθεί μόνο με μια συνθεση. Μια αγωνιστική σύνθεση όχι μόνο για την επανακακήση των οσων έχασε, αλλά και για την αναμφισβήτη εδραίωσή τους. Οι καιροί αυτοί είναι κατά κανόνα ριζικά αντιρρητικοί και ανατρεπτικοί. Τότε οι απλοί και αδύνατοι άνθρωποι καταφεύγουν στη μελέτη της ιστορίας, της ανθρώπινης μοίρας, και με τη φαντασία τους αναστένουν μικρούς και μεγάλους και ιδίως μικρούς και ανώνυμους προγόνους, που με τον ενα ή των αλλο τρόπο στον ενα ή τον αλλο βαθμό συνέβαλαν να κάνει η ζωή βήματα μπροστά και να είναι ως ενα βαθμό υποφερτή.

Διαβάζει, μελετά το δράμα τους, ακούει τους καημούς τους, και ανακαλύπτει οτι μέσα στο μωσαϊκό των τόπων και των χρόνων, ένας και μόνο ένας είναι κατά βάθος ο καλοστημένος μύθος που ξετυλίγεται. Ο μύθος έρχεται και ξανάρχεται ίδιος και απaráλλαχτος, δραματικός μύθος του ανθρώπου. Ο μύθος που του έχουν σκηνοθετήσει, ετσι ωστε μετά το πέρασμα της κοινωνίας των Ανθρώπων στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής, να καταλήγει πάντα σε τραγωδία, σε κωμωδία και να είναι κόλαση η ζωή του ανιδιοκτήτη.

Μετά το πέρασμα στο καθεστώς της ιδιοκτησίας, τα ήθη, τα έθιμα και η παράδοση συνέθεσαν η βιοτική σοφία και η κατανομή ρόλων ανάμεσα στα φύλα, τα παραγγέλματα και αργότερα οι Νόμοι, που εξασφάλιζαν και κατοχύρωναν την φιλοσοφία των κρατούντων, έγιναν για να καλύψουν τα διακιώματα των ιδιοκτητών και να καταγράψουν το ρόλο και τη μοίρα των ανιδιοκτητών. Αυτά τα ήθη, τα έθιμα και η κατανομή των ρόλο, τα δικαιώματα των κρατούντων και η μοίρα των ανιδιοκτητών στην αρχή μια και δεν υπήρχε ακόμα ο γραπτός λόγος, μελοποιήθηκαν και μπήκαν σε κάποια έμετρη μορφή λόγου: Τραγουδήθηκαν, στιχουργήθηκαν, έγιναν ποιήμα για να διατηρούνται στη μνήμη των ανθρώπων. Να απομνημονεύονται εύκολα ετσι ωστε να γίνουν πιο εύκολα κατανοητά και να καθιερωθούν σαν τον μελλοντικό τρόπο ζωής. Το ίδιο έγινε και με τη θρησκεία.

Το μέλος και ο ρυθμός, ήταν το πιά εύκολο και άριστο μέσο διάδωσης (π.χ τους ψαλμούς, τους Προφήτες κλπ). Και αν δεν έγινε ακριβώς ετσι η εξέλιξη και η καθιέρωση, πάντως φαίνεται οτι και αυτό το αρχέγονο Έπος ήταν ο προπομπός, ενα είδος Ησιόδειας κοσμογονείας για τη διαμόρφωση του συστήματος ιδιοκτησίας. Ακόμα και το Ομηρικό Έπος, που είναι μια προχωρημένη και εξελιγμένη περιγράφει του πολέμου, της κατάκτησης και τον πλούτο, που αποκόμησαν απ την εκστρατεία, υπάρχει και με θρησκευτική

παρένεση με εμποτισμένο το «διδασκτικό» στοιχείο. Έτσι η πρωτογενής ποίηση στάθηκε το πιο ισχυρό, το πιο έντονο και επιβλητικό μέσο για το νέο σύστημα. Καθόρισε και προσδιόρισε τα δικαιώματα του ιδιοκτήτη και τις υποχρεώσεις του ανιδιοκτήτη. Και πριν ο ανιδιοκτήτης αντιληφθεί πως τον άφησαν έξω απ τον καινούριο κόσμο και απ της ζωής τη χαρά πάλι ο ποιητής είπε : «χωρίς περίσκεψιν, χωρίς λύπην, χωρίς αιδώ μεγάλα κι αφηλά τριγύρο μου (του) έκτισαν τείχη». Και συνεχίζει ο ποιητής: «Τι συμφορά, ενώ είσαι καμωμένος (Ανθρωπε) για τα ωραία και μεγάλα έργα ή άδικη αυτή σου τύχη, πάντα ενθάρυνση (για προσφορά) και επιτυχία να σε αρνείται» στη ζωή και τη χαρά. Γυμνό, ανέστιο και πένη στην αγωνία τον πόνο και το χρόνο.

Και όταν ακόμα απ τη σύνθεση αυτή, με την ιστορική πρόβαση αρχίζουν να ξεχωρίζουν και να αποκτούν αυθυπαρξία τα διάφορα συστατικά στοιχεία και δομές του συστήματος, πάλι πρώτα διαμορφώνεται η διδασκτική «Νομοθεσία» και μετά η νομική και η Νομοθετική εξουσία.

Με τον τρόπο αυτό όχι μόνο καταχώνιασαν το παρελθόν, αλλά και δόμησαν ένα στατικό «παρών» και ένα αυστηρά προδιαγεγραμμένο μέλλον. Ένα μέλλον αιώνιο, οριστικό και αμετάκλητο για το σύστημα ιδιοκτησίας, ξεχνώντας πως και το «παρελθόν» δεν ήταν-είναι μια κατάσταση στατική, όπως το νομίζουν. Και αυτό γιατί, όσο πιο ζωντανό, ευέλικτο, ανήσυχο και τολμηρό είναι το παρόν μας, τόσο και περισσότερες δυνατότητες θα έχουμε να ανανεώνουμε τις αντιλήψεις μας για το παρελθόν και να βλέπουμε τη ζωή με νέα και ανοιχτά τα μάτια. Ωστε ο Άνθρωπος να απαλλαγεί απ τη θανάσιμη ανία και τον αφόρητο πόνο αυτής της ελεεινής ζωής. Της ζωής, που του επιφύλαξε το νέο σύστημα, και να υψώσει τον εαυτό του, να ξεκόψει απ το γελοίο υποχονδρικό και γεμάτο εγωϊστικούς φόβους, τις παράλογες ματαιοδοξίες. Να πάψει η ζωή του να είναι ένας μύθος σκηνοθετημένος έτσι που δένει, τη ζωή του ανθρώπου όχι μόνο με το θάνατο, αλλά και τη προκαθορισμένη μοίρα του ανιδιοκτήτη.

Και τότε ήρθαν ξανά Ζηλωτές, να αλλάξουν αυτήν την τρομερή μοίρα του Ανθρώπου. Οι σύγχρονοι Ζηλωτές, η Αριστερά, Το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ), να λειτουργήσει σαν καταλύτης της παρακμής των αξιών, της απελπισίας, του παραλογισμού και της υπαρξιακής αγωνίας...Οι ιστορικοί πρέπει να εξηγήσουν το πώς φύτρωσε ξαφνικά σε ολόκληρη την Ελλάδα αυτό το εξαποδό λουλούδι.

Η Αριστερά της δεκαετίας του 40, και οι αδύνατοι αυτού του τόπου προσπάθησαν να αποτρέψουν αυτήν την εξέλεξη. Και πνίγηκαν στο αίμα. Ο αγώνας και οι στόχοι τους, έτσι όπως διαμορφώθηκε ο κόσμος μεταπολεμικά και ειδικά οι τεράστιες ευθύνες που βάραιναν την δοσίλογη 4ο αυγ/ανή κλίκα, δεν είχε ελπίδα επιτυχίας. Γι αυτό και ο αγώνας δεν ήταν μόνον χιμαιρικός, για συγκεκριμένους όμως ιστορικούς λόγους κατάληξε σε τραγωδία. Η Αριστερά δεν πρέπει να ντρέπεται γι αυτήν την ιστορική περίοδο. Και κυρίως δεν έχει λόγο να απολογείται. Η 27η Σεπτεμβρίου του 1941 θα μείνει ιστορική επέτειο όχι σαν επέτειο διχασμού αλλά σαν η μέρα μνήμης και πολιτικό μνημόσυνο της πιο ηρωικής γενιάς της σύγχρονης Ελλάδας.

Ο καθένας ας το σκεφτεί και ας προσπαθήσει να συμβάλλει με τη δική του απάντηση και ας πάψουμε να σκεφτόμαστε ότι είμαστε μονάδες και πως αλλοι κινούν τα νήματα της ζωής μας. Δεν υπάρχουν αλλοι. Αλλά αν υπάρχουν, εμείς τους επιτρέπουμε να μας κινούν στους δικούς τους ρυθμούς. Ποιό μπορεί να είναι το νόημα μιας επετείου; Από το «να θυμούνται οι παλιότεροι και να μαθαίνουν οι νεότεροι». Ίσως, αλλά αυτό πρέπει να είναι μόνο η αρχή.

Η συνέχεια συνίσταται στο να μαθαίνουμε, να ψάχνουμε, να σεβόμαστε το παρελθόν και να προσπαθούμε να διορθώνουμε οσα δεν εγκρίνουμε.

Οι εξόριστες ελληνικές κυβερνήσεις, που μαζί με το βασιλιά εκπροσωπούσαν τυπικά το ελληνικό κράτος και υπό τη σκέπη του Τσιώρτσιλ, προβάλλονταν σαν «νόμιμες» και «αναγνωρίζονταν» σαν τέτοιες απ τους συμμάχους. Εκτός απ τον Τσιώρτσιλ, είναι ζήτημα αν γνώριζε την υπαρξή τους κάποια άλλη χώρα. Και όχι μόνο των εξορίστων κατοχικών, αλλά και των μεταπολεμικών οι σύμμαχοι τις θεωρούσαν ανύπαρκες. Απλώς τις χρησιμο-εμπροσωπούσαν για να λύνουν με τον καλύτερο τρόπο τα δικά τους προβλήματα, να κατοχυρώνουν τα δικά τους συμφέροντά. Απόδειξη αποτελεί το γεγονός ότι τον Σεπτέμβρη του 1945, όταν έγινε η πενταμερής διάσκεψη, όπου προσκλήθηκαν όλες οι ενδιαφερόμενες χώρες του κόσμου, η χώρα μας δεν προσκλήθηκε. Διάσκεψη στην οποία θα οριοθετούνταν τα Νέα σύνορα, έγινε χωρίς να προσκληθεί η χώρα μας. Και δεν προσκλήθηκε γιατί την εκπροσωπούσαν...

Καμιά άλλη Εθνική Αντίσταση, καμιά χώρα δε θα είχε να παρουσιάσει εθνικότερο έργο και θετικότερες αναγνωρισμένες απ την οικουμένη περγαμηνές για διεκδίκηση εθνικών δικαίων. Μια χώρα με μιά τέτοια προσφορά στο συμμαχικό αγώνα και με τόσες εγκρεμότητες οσον αφορά τις διεκδικήσεις: Κύπρος, Δωδεκάνησα, Ανατολική Θράκη, Δαρδανέλια. Στη διάσκεψη αυτή, θα καθορίζονταν οι πολεμικές επανορθώσεις κλπ.

Οχι μόνο δεν προσκλήθηκε η χώρα μας στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων, αλλά Εμείς οι Έλληνες της προσφοράς, της θυσίας και των ολοκαυτωμάτων, (57 τον αριθμό) μάθαμε τα μυστήρια της εξωτερικής μας πολιτικής απ το ημιεπίσημο Λονδίνο, που σε ιταλόφωνη εκπομπή πληροφορούσε το παγκόσμιο Νοήμων κοινό, ότι «Η Ελλάς (εν αγνοία της) είναι διατεθειμένη να ακολουθήσει την γραμμή της επεικειάς, ήτις εχαράχθη υπο της αγγλικής και αμερικανικής αντιπροσωπείας, προκειμένου να συνταχθεί το κείμενο της ειρήνης με την Ιταλίαν». Όταν λοιπόν, συζητούνταν τα θέματα που αφορούσαν τη χώρα, όχι μόνο είμασταν μεγαλοπρεπώς απόντες. Και ενώ ελπίζαμε πως αυτή η μουγγή συζήτηση με τον εαυτό τους, θα έβγαινε επιτέλους στο φώς για να οδηγηθεί η χώρα στην ειρήνη οι «ταγοί» μας μέσα στην «Επιτροπή Εξωτερικών Υποθέσεων » συζητούσαν τον ενδεχόμενο «Η Ελλάδα πρέπει να γίνει αγγλικό προτεκτοράτο».

Το πόσο νόμιμες ήταν οι κυβερνήσεις αυτές και πόσο ίσχυε συνταγματικά ο θεσμός του βασιλιά, είναι ένα θέμα που δεν μπορεί να αναλυθεί εδώ. Πάντως πρέπει να τονισθεί ότι η ύπαρξή τους και ο τρόπος που αυτές λειτούργησαν, είχαν άμεση σχέση με ό,τι επακολούθησε με την κατοχής και τον εμφύλιο πόλεμο.

Η κυβέρνηση του Καΐρου, αυτό το υπηρετικό προσωπικό του υποκαταστήματος του Φόρεϊ Οφφισ, που «συχνά δια σπουδαιότητας ενεργειών δια τας ελληνικάς υποθέσεις δεν ελάμβαναν καν γνώσιν» παρέλαβε απ την κυβέρνηση του Γκλύξμπουργς-Τσουδερού η Κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας. Ήταν τόσος ο πόθος του ΕΑΜ, να μὴν οδηγηθεί η χώρα στη σύγκρουση που ἤδη είχαν προετοιμασθεί και του ΚΚΕ, να λειτουργήσει μεταπολεμικά σαν κοινοβουλευτικό κόμμα. Ωστε στο όνομα αυτών των δύο δεδομένων έκανε όλες τις γνωστές παραχωρήσεις και θυσίες, γι αυτό το σχεδόν τίποτα ή το υπαλληλικό προσωπικό του Φόρεϊν Οφφισ την αποδέχθηκαν ότι είναι και αυτή κάτι!

Το ΕΑΜ συμμετέχονταν στην Κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας, πίστευε πως έχοντας πίσω του όλον τον ελληνικό λαό, όλα τα κόμματα και τις οργανώσεις του, όλα τα ελληνικά όπλα η κυβέρνηση αυτή, θα μπορούσε να χαράξει μια πραγματικά εθνική, ανεξάρτητη και υπερήφανη εξωτερική πολιτική. Θα προσπαθούσε να αξιοποιήσει όλες τις τεράστιες θυσίες του Έθνους : το αλβανικό ΕΠΟΣ, το Ελ Αλαμείν, τις θυσίες των ανδρών και αξιωματικών του πολεμικού και του εμπορικού Ναυτικού και την αξιοθαύμαστη Εθνική Αντίσταση. Θα μπορούσε να διεκδικήσει τα όποια εθνικά δίκαια, να αποκαταστήσει τις δημοκρατικές ελευθερίες στο εσωτερικό και το εθνικό γόητρο στο εξωτερικό. Να αξιοποιήσει το εργασιακό δυναμικό και το πλούσιο σε όγκο και ποιότητα υπέδαφος, τις πρώτες ύλες να ανοικοδομήσει τη χώρα απ τα ερείπια και να κλείσει τις πληγές του πολέμου της τερτάχρονης καταχής.

Σ αυτήν την Ελλάδα πίστευε το ΕΑΜ και γι αυτήν την Ελλάδα έκανε τις όποιες παραχωρήσεις : Την Ελλάδα του αλβανικού Μετώπου και των Μακεδονικών οχυρών, την Ελλάδα της Κρήτης. Την Ελλάδα που συγκλόνησε τον κόσμο με την Εθνική της Αντίσταση! Την Ελλάδα που είχε το δικαίωμα να βρίσκεται στην πρώτη-πρώτη γραμμή των τιμημένων λαών γιατί αυτή ήταν η Ελλάδα και γι αυτήν την Ελλάδα αγωνίστηκε ο λαός. Την Ελλάδα της ειρήνης και της προόδου. Την Ελλάδα της «Νιάς ανάστασης Νέας χτυπάει η καμπάνα...». Γι αυτήν την ΕΛΛΑΔΑ έβαλε την υπογραφή του το ΕΑΜ στο Σύμφωνο- Συμβόλαιο του Λιβάνου, και αργότερα στην Καζέρτα μα και στη Βάρκιζα.

Οι τελευταίες πράξεις της κατοχικής περιόδου που συνδέουν τους πρωταγωνιστές της περιόδου αυτής, με την «ηγεσίας» του εξωτερικού και των δυνάμεων της αντίστασης είναι η Συμφωνία-Συμβόλαιο του Λιβάνου. Η Συμφωνία αυτή έδωσε την αντύπωση-φάνηκε, ότι θα μπορούσε να γεφυρώσει το χάσμα στις πολιτικές δυνάμεις και να οδηγήσει τη χώρα στην ομαλή μετάβαση σε ένα δημοκρατικό καθεστώς, σε μια αναγεννημένη δημοκρατική χώρα μεταπολεμικά.

Στις 20 Μαΐου του 1944, υπογράφεται η συμφωνία-Συμβόλαιο του Λιβάνου. Στη Συμφωνία του Λιβάνου, συμμετείχαν και την υπόγραψαν όλοι οι συμμετέχοντες αντιπρόσωποι (25 τον αριθμό), όλου του πολιτικού φάσματος και η υπογραφή αποτέλεσε την αμοιβαία εγγύηση και συνέβαλε στη συγκρότηση της Κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας, στην οποία Κυβέρνηση συμμετείχε και το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ με (5 ή 6) Υπουργούς με κατακλείδα : «...την δημιουργίαν μιάς Νέας, ελευθέρως και μεγαλύτερης Ελλάδας...»

Ακολουθεί η Συμφωνία της Καζέρτας στις 29 του Σεπτεμβρίου 1944, που εκχώρούσε αρμοδιότητες στους Αγγλους, και τη θέση των ελληνικών ενόπλων δυνάμεων υπο την αρχηγία του στρατηγού Σκόμπυ.

Με βάση αυτές τις δύο συμφωνίες φτάσαμε στην πολυπόθητη ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ, στις 12/10/1944. Και απελευθέρωση σημαίνει την ανάσταση του λαού. Εκφωνούνται διαγγέλματα για την οικοδόμηση κράτους δικαίου, και εγγυήσεις για ελευθεριά και δίκαιο για όλους. Προαναγγέλεται σύγκληση Εθνικής Συνέλευσης για τη θέσπιση νέου Συντάγματος. Επίλυση του καθεστωτικού με ελεύθερη βούληση του λαού. Εκκαθάριση όλου του κρατικού μηχανισμού, τιμωρία των δοσιλόγων κλπ, όπως προβλέπονταν στη Συμφωνία-Συμβόλαιο του Λιβάνου. Υπάρχει όμως το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ» που ο Τσιρτσιλ, προετοιμάζε διπλωματικά και στρατιωτικά, με κάθε επιμέλεια (πάντα σε συνεργασία με την 4η Αυγ/του και την πικοιλόμορφη συμπαράσταση των

Γερμανών), απ το καλοκαίρι του 1943, για να συντρίψει την ελληνική Αντίσταση, με σκοπό την αποκατάσταση των ημι-αποιακών σχέσεων εξάρτησης οι οποίες ίσχυαν προπολεμικά.

Οι Άγγλοι γνώριζαν ότι η συντριπτική πλειοψηφία του λαού, και οι παλιοί πολιτικοί ακόμα καταλόγιζαν την ευθύνη για την εγκαθίδρυση της δικτατορίας στο βασιλιά και απαιτούσαν, λαός και πολιτικοί μετά τον πόλεμο την εγκαθίδρυση της Δημοκρατίας. Μάλιστα τον Αύγουστο του 1943, συγκροτήθηκε ένα ενιαίο δημοκρατικό μέτωπο, αποτελούμενο απ την εξόριστη κυβέρνηση, τους παλαιούς πολιτικούς και αντιπροσώπους της Αντίστασης. Το συμβούλιο αυτό ομόφωνα πήρε θέση κατά της παλινόρθωσης της μοναρχίας. Ο Τσιώρτσιλ, όμως που στήριζε τα πάντα στη μοναρχία, προετοίμασε από αυτό το χρονικό σημείο την ένοπλη επέμβαση με σκοπό την παλινόρθωση της μοναρχίας και μέσω αυτής την επαναφορά της Ελλάδας στο ημι-αποικία προπολεμικό καθεστώς.

Απόρροια αυτού του σχεδίου «MANNA», είναι η αιτία που οδήγηθηκε τη χώρα στην καταστροφή και το λαό στο πίο φρικτό όχι όμως μοναδικό αιματοκύλισμα. Τα Δεκεμβριανά. Τα Δεκεμβριανά δεν ήταν σε καμιά περίπτωση, όπως ακόμα και σήμερα ισχυρίζονται μερικοί, η κομμουνιστική «επανάσταση» που προετοίμαζαν οι κομμουνιστές, ήταν η επέμβαση του Τσιώρτσιλ, για την υλοποίηση του σχεδίου «MANNA». Η επέμβαση των Άγγλων στην Ελλάδα, ήταν μέρος της Αγγλικής πολιτικής για την αποκατάσταση της Αυτοκρατορίας μεταπολεμικά και την εξασφάλιση των δρόμων επικοινωνίας της, καθώς και για την οικοδόμηση ενός αντικομμουνιστικού προπυργίου κατά της Σοβιετικής Ένωσης. Ο Τσιώρτσιλ τη συμαχία με τα Σοβιέτ στο Β! παγκόσμιο πόλεμο, την έβλεπε σαν το εργαλείο με το οποίο θα κέρδιζε η Δύση τον πόλεμο και μετά η Σοβιετική Ένωση, θα επέστρεφε φρόνημα, φρόνημα στη βάση της. Σε καμιά περίπτωση δεν θα επέτρεπαν να επαναληφθεί αυτό που συνέβει το 1917.

Για να πάρει σάρκα και οστά το σχέδιο «MANNA», ήταν απαραίτητα τα Δεκεμβριανά. Ταυτόχρονα τα Δεκεμβριανά, αποτέλεσαν και την έναρξη του εμφυλίου πολέμου της κυρίαρχης ελληνικής ολιγαρχίας κατά του δημοκρατικού στρατοπέδου, με την πλατιά έννοια του όρου. Με αυτήν τη έννοια τα Δεκεμβριανά, αποτελούσαν συνέχεια και μέρος της μεγάλης εκείνης εσωτερικής σύγκρουσης, που άρχισε το 1916 και δεν έχει κλείσει μέχρι σήμερα, και κατά την οποία το ζήτημα-ζητούμενο ήταν ο χαρακτήρας του ελληνικού πελατειακού συστήματος. Το κράτος μεταπολεμικά αποτελούσε το λάφυρο, γιατί ολη η οικονομική υποδομή της χώρας ήταν κατεστραμμένη.

Το ΕΑΜ είχε δύο βασικούς στόχους : α) την απελευθέρωση της χώρας και β) τη διασφάλιση των λαϊκών ελευθεριών. Ο πρώτος στόχος πραγματοποιήθηκε με την αποχώρηση των Γερμανών. Όμως έτσι όπως είχαν διαμορφωθεί τα πράγματα στην Ελλάδα στη διάρκεια της κατοχής : α) η παραμονή της 4ης Αυγ/ου στη εξουσία, στη διάρκεια της κατοχής, έστω με τη μορφή ανδρικήλων. β) συνεργασία Γερμανών και Άγγλων για τη από κοινού δημιουργία ενοπλών οι Άγγλοι : Ζέρβα, ΠΑΟ και άλλων εθνοϊσμών και οι Γερμανοί τη συνέναιση για τη δημιουργία των Ταγμάτων Ασφαλείας, Πούλιο, Δάγκουλα, Μπουραντά κλπ κλπ γ) ταύτιση σκοπών Άγγλων και Γερμανών για την εξόντωση της ΑΕΜικής Εθνικής Αντίστασης δ) η συνένωση όλων αυτών των δυνάμεων συνεργασίας για να διατηρηθεί αυτούσια η 4ης Αυγ/του στη διάρκεια της κατοχής και μετά την απελευθέρωση να επανέλθει στη εξουσία και κυρίως η ώμη επέμβαση των Άγγλων, καθιστούσαν

απραγματοποίητο το δεύτερο στόχο για τον οποίο τόσες θυσίες και αίμα, τόσος πόνος και δάκρυα υπέστη ο λαός. Κάτω απ αυτές τις συνθήκες δεν μπορούσε να γίνει όπως στις άλλες χώρες της Ευρώπης η μεταβίβαση της κατοχικής εξουσίας στις δημοκρατικές δυνάμεις. Στις δυνάμεις που θα καθιέρωναν ένα σύγχρονο δημοκρατικό καθεστώς. Ένα καθεστώς αντάξιο του αγώνα των Ελλήνων.

Η δημιουργία των «Ταγμάτων Ασφαλείας» αποτελούσαν τον προκρούστη του σχεδίου «MANNA». Στις 7 Απριλίου το 1943 η «κυβέρνηση» Ράλη δημιουργεί τα «Τάγματα Ασφαλείας». Οι Άγγλοι απ τη Μέση Ανατολή, με την οδηγία της 2 Ιουνίου 1943, όριζαν ότι «οσοι κατατάσσονται στα Τάγματα Ασφαλείας του Ράιχ δεν θα έπρεπε να καταγγέλλονται ως προδότες», εφόσον κινηγούσαν τους κομμουνιστές και απ τις αρχές του Δεκέμβρη του 1944, οι αξιωματικοί των Ταγμάτων Ασφαλείας «μισθοδοτούνται κανονικά» Πολλοί απ αυτούς, με την υπόδειξη και υποστήριξη των Άγγλων, το φθινόπωρο του 1944 ιδρύουν τον ΙΔΕΑ, που έκανε και την τελική εκκαθάριση στο στρατό της Μ Ανατολής. Ο ΙΔΕΑ αφού έπαιξε τον ρόλο στα Δεκεμβριανά και συνέβαλε στο να αρχίσει ο εμφύλιος πόλεμος, μετά την μεταβίβαση της Ελλάδας απ τους Άγγλους στους Αμερικανούς, και αφού έπαιξαν πρωτεύοντα ρόλο στον εμφύλιο, καθοδηγούμενος πλέον απ τους Αμερικανούς με το κίνημα της 30 του Μάη του 1951(με τον Γογούση κλπ) δείχνει ότι υπάρχουν δυνάμεις στο στρατό, ικανές να λειτουργήσουν κατασταλτικά σε ώρα ανάγκης. Με τη δημιουργία αυτής της σύνθεσης δυνάμεων το καθεστώς των νικητών του εμφυλίου πολέμου έτρεφε στον κόρφο του το «Αυγό του Φιδιού» που λειτούργησε σαν «εκολαπτική μηχανή». Και όταν πήραν την εντολή να λειτουργήσουν «αυτόνομα» μας έβαλαν στον 7χρονο γύψο.

Γι αυτόν ακριβώς το λόγο τα γεγονότα του Δεκέμβρη, δεν ήταν η επανάσταση των κομμουνιστών όπως ισχυρίζονται οι διαστρευλωτές της ιστορίας, αλλά μια σύγκρουση με τις δυνάμεις εκείνες που θεωρούσαν την κρατική εξουσία μονοπώλιό τους. Το ΕΑΜ δεν ήθελε αυτήν τη σύγκρουση. Απεναντίας είχε κάνει ό,τι μπορούσε και περνούσε απ το χέρι του να εξασφαλιστούν δημοκρατικές εξελίξεις και προς το σκοπό αυτόν α) είχε αποδεχθεί τη Συμφωνία του Λιβάνου και είχε συμμετάσχει στην κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας. β) είχε αποδεχθεί να τεθούν και οι ένοπλες δυνάμεις της Αντίστασης (ο ΕΛΑΣ) υπό την ηγεσία Άγγλου στρατηγού. Η άλλη πλευρά όμως όχι μόνο δεν τήρησε τις υποχρεώσεις που είχε αναλάβει, γιατί κάτι τέτοιο θα απειλούσε τη μονοπώληση της εξουσίας απ αυτήν. Μια εξουσία, που δεν ήταν άλλη βέβαια απ την πολιτική εξουσία που είχαν επιβάλει η Άγγλοι το 1936, Την εξουσία της 4ης Αυγ/του. Κάτω απ αυτές τις συνθήκες τα πράγματα έφτασαν στη σύγκρουση.

Όπως το 1821, η Αγία Τριάδα, που την αποτελούσαν οι Κοτζαμπάσηδες, ο Κλήρος και οι Προεστοί,(στην οποία δεν είχαν ακόμα προσχωρήσει οι αστοί) την αντεπανάσταση και τους εμφυλίους που κάθε φορά επακολουθούσαν την ετοιμάζαν-οπώς και ο Τσιώρτσιλ-σε συνεργασία με τους δοσιλόγους και τις ευλογίες των ξένων Άγγλων κυρίως απ τις 16/1/1822 στην Α! Εθνική Συνέλευση (στο Αργός). Λέει επι λέξη ο Κορδάτος: «Η Α! Εθνική Συνέλευση τελείωσε τις εργασίες της στις 16/1/22. Πριν όμως διαλυθεί, την τελευταία μέρα, ψήφισε μια διακήρυξη, δικαιολογώντας τον Απελευθερωτικό- μόνο-Επαναστατικό Αγώνα και αποδοκίμασε τη Φιλική Εταιρία». Και ύστερα, οπώς συνήθως για τον τύπο και για εξωτερική κατανάλωση, εξέδωσε μια ανακοίνωση, που καταλήγει με τον εξής εξορκισμό. « Ο κατά των τυράννων-

κατακτητών-πόλεμος ημών, μακράν δημαγωγικής στασειώδεις, ολοφάνερα αντιλαϊκή ή ιδιοτελείς μέρος τινός του σύμπαντος Ελληνικού Έθνους- κατά του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ-είναι πόλεμος εθνικός, πόλεμος ιερός, του οποίου η μόνη αιτία είναι η απόκτησης των δικαίων της προσωπικής ημών ελευθερίας, της ιδιοκτησίας, της τιμής κλπ».

Και αναρωτιέται κανείς, της Φιλικής οι αρχές και τα πιστεύω, δεν ήταν η ιδιοκτησία, η ελευθερία και η τιμή; Αυτές δεν ήταν οι βασικές της θέσεις; Η Φιλική όπως και το ΕΑΜ ήταν εναντίων όλων αυτών; Δεν επιδίκασε το ΕΑΜ και υποχρέωσε τους όποιους καταπατητές να καταβάλου το αντίστοιχο ενοίκιο; Διαβάζοντας αυτό το κείμενο έννοιωσα σαν να μιλούσε ο Τσιώρτσιλ.

Και ο Μακρυγιάννης, στα απομνημονεύματά του μας δείνει τον τρόπο που λειτουργούσαν και συμπεριφέρονταν οι αντιδραστικές και δοσίλογες δυνάμεις με τους ξένους και ειδικά τους Αγγλους τότε. Και στην κατοχή η ολιγαρχία και οι δοσίλογοι : Όταν άρχισαν οι πρώτες ένοπλες συγκρούσεις με την Αντίσταση, έλεγαν « ότι είναι όχι μόνο ανήθικο και ανάξιο, αλλά και εγκληματικό να υποσκάπτομε τις καλές προθέσεις του Γ! Ράιχ». Παρόμοιες απόψεις για τους Αγγλους έλεγε και η Αγία τριάδα στις 2/4/1827 και η δοσίλογη Δεξιά για τους Αγγλους μεταπελευθερωτικά. Ενω τα πολυβόλα, τα τάνκς, τα αεροπλάνα και τα κανόνια από ξηρά και θάλασσα βομβάρδιζαν τον Πειραιά και την Αθήνα και σκότωναν τον άμαχο λαό. Αυτοί τους Αγγλους τους θεωρούσαν και τους πρόβαλαν σαν απελευθερωτές. Ηρθαν να απελευθερώσουν την Ελλάδα απ τους Έλληνες.

Λέει λοιπόν, ο Στρατηγός Μακρυγιάννης στα απομνημονεύματά: «Ευχαριστούμεν τους ξένους προστάτες μας ότι είδομεν τη διάθεσή τους ότι δεν τους δίνουμε το χέρι οι Έλληνες, ότι δεν κάνομεν την όρεξή τους και μας κατατρέχουν κι αυτοί και οι ειδικοί μας, όπου μας κυβερνούν τοιούτως κατά τις συμβουλές των πρέσβων κι αδικούς όλους εμας τους αγωνιστάς...Και τους πιάνουν αυτοί όπου έχουν την εξουσία και τους κρεμούν με το νόμο το δικό τους και βάνουν το λεπίδι, όπου μας έστειλαν οι φωτισμένοι και ήρεμοι άνθρωποι της Ευρώπης και κόβουν εμας τους αγρίους Έλληνες. Και είναι τόσοι κομμένοι, κι όλα τα μπουντρούμια και χάψες (φυλακές) γιομάτες. Και ποιοί είναι αυτοί όπου σκοτώνονται και είναι φυλακισμένοι; Όλοι οι αγωνιστές».

Και αναρωτιέται κανείς: Αλήθεια πως μπόρεσαν τελικά να συμπέσουν οι τότε με τους τώρα να χαρακτηρίσουν τη «Φιλική», όπως χαρακτήρισαν και το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ προδοτικό και απάτριδο; Να το θέσουν εκ πόδως, όπως και τότε τους αγωνιστές, με στόχο να εξοντώσουν βιολογικά την ηγεσία αυτού του λαμπρού και ανεπανάπτυκτου μετα το 21, για την Ελλάδα Λαϊκό-Εθνικό Κίνημα; Το ωραίο δε είναι ότι όλους τους ταγματασφαλίτες, του ΙΔΕΑ, ως τον ποιο μικρό και τιποτένιο συνεργάτη, ακόμα και αυτόν που αποδεδειγμένα διέπραξε τα πιο φρικτά εγκλήματα σε βάρος της χώρας τους αποκατέστησαν οικονομικό-κοινωνικά και αξιωματικά. Και το άκομα πιο ωραίο είναι ότι όλοι οι του ΙΔΕΑ, που διέλυσαν το στρατό της Μέσης Ανατολής. Που σε συνεργασία με τους Αγγλους δολοφόνησαν τα παιδιά, που άδολα και από πατριωτισμό και μόνο ακολούθησαν την «πατριωτική υποτίθεται κυβέρνηση» ή έφυγαν εθελοντικά απ την Ελλάδα για να πολεμήσουν όπου Γης τον άξονα, έγιναν όλοι στρατηγοί, γιατί μόνο αυτοί μπορούσαν να πολεμήσουν στο πλευρό των Αγγλων κατακτητών την Αντίσταση και να παραδώσουν τη χώρα σε συνέχεια στους Αμερικάνους. Εγιναν όλοι στρατηγοί, Αντιβασιλείς και «Πρόεδροι της

δημοκρατίας» και όσους δεν πρόλαβαν να τους φτάσουν σε αυτά τα αξιώματα τους τακτοποίησαν δεόντως...

Και ο κ Ράλλης κ ΣΙΑ τελείωσε τον «έντιμο» βίο του ήσυχα στο κρεβάτι του και ας βύθισε την Ελλάδα και το έθνος στο πινό μεγάλο πένθος. Το ίδιο και όλοι οι συνυπεύθυνοι του εθνικού εγκλήματος.

Όλες οι ενέργειες του ΕΑΜ, απ την έναρξη του αγώνα (μα και του ΚΚΕ) όχι μόνο δείχνουν, αλλά και επιβεβαιώνουν ότι προσπαθούσε να δράσει μεταπολεμικά πολιτικά σαν συνταγματικό κόμμα στο πλαίσιο που θα καθόριζε το νέο Σύνταγμα. Η Συμφωνία της Βάρκιζας, η δεύτερη μεγάλης σημασίας πολιτική συμφωνία ειρήνευσης, που πήρε και ισχύ Συνταγματική αφού κυρώθηκε με Συνταγματική Πράξη, επαληθεύει αυτό το γεγονός. Με τη βεβαιότητα ότι τη φορά αυτή τουλάχιστον οι υπογράφωντες, θα σεβαστούν τη υπογραφή τους. Με τη βεβαιότητα ότι θα τηρήσουν την υπογραφή τους το ΕΑΜ, δέχθηκε να συμπεριληφθεί στο αρθ 2 της Συμφωνίας, που εξουσιοδοτούσε την κυβέρνηση να εκδόσει Συντακτική Πράξη «πανομοιότυπη» με την ΚΔ Σ.Π του 1935. Πράξη που επέτρεπε στην εκτελεστική εξουσία να αναστέλλει την εφαρμογή των κυριοτέρων συνταγματικών εγγυήσεων και ελευθεριών «εν περιπτώσει διαταράξεως ή απειλής κατά της δημόσιας τάξεως». Είναι και αυτή η συνέναιση, μια ακόμα απόδειξη ότι όχι μόνο ήθελε την ομαλή δημοκρατική εξέλιξη, αλλά έκανε το Πάν προς την κατεύθυνση αυτή.

Φυσικά ήταν επόμενο να υπάρχουν διαφορές στο ΚΚΕ. Και πράγματι υπήρχαν οσον αφορά τη Συμφωνία της Βάρκιζας, ότι η συμφωνία ήταν ένας συμβιβασμός κλπ, με τον Αρη που ενώ υπέγραψε τη συμφωνία διάλυσης του ΕΛΑΣ, ο ίδιος όμως πήρε την απόφαση να συνεχίσει τον αγώνα. Η ηγεσία του ΚΚΕ όμως πέτυχε να επιβάλει τη θέληση της στο κόμμα και στις οργανώσεις τους ΕΑΜ. Μάλιστα για να εκλαϊκευθεί η θέση αυτή στις 15/2/45 σε ένα συλλαλητήριο του ΕΑΜ, ο Σάντος διακήρυξε ότι : «ο ένοπλος αγώνας έχει λήξη και ένας νέος αγώνας άρχιζε, ο αγώνας για δημοκρατία, για τη λαϊκή κυριαρχία». Τώρα προείχε να αποκατασταθεί στη χώρα η ειρήνη, το ταχύτερο δυνατό, και να αρχίσει η ανασυγκρότηση. Ο καθένας όφειλε να προσχωρήσει στο πανδημοκρατικό μέτωπο για να υπερνηκισθούν τα εμπόδια για την τελική νίκη.

Οι εναλλακτικές δυνατότητες τον Δεκέμβρη του 1944-αυτό το γνωρίζουν πολύ καλά-δεν άκουγε στο όνομα δικτατορία του προλεταριάτου ή φιλελεύθερη δημοκρατία, αλλά Εθνική Ανεξαρτησία, Λαϊκή Κυριαρχία και κοινωνική Δημοκρατία ή την επαναφορά της 4ης Αυγ/στου στην εξουσία. Επαναφορά της ολιγαρχικής κυριαρχίας και την εκ νέου πελατειάκης συναλλαγής και υποδούλωση στους ξένους. Βέβαια, αυτή η καθαρή επιλογή του 1944, αλλοιώθηκε και επισκιάστηκε απ την ύπαρξη του σχεδίου «ΜΑΝΝΑ», που ήταν το προαπαιτούμενο και μια σειρά άλλοι παράγοντες που ξεπηδούσαν απ την ιστορική εξέλιξη και τα δεδομένα του Β! παγκοσμίου πολέμου.

Αν δεν υπήρχε το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ» και αν οι παλαιοί πολιτικοί που συγκρότησαν το ενιαίο αντιμοναρχικό μέτωπο, την άνοιξη του 1943 προχωρούσαν στην οργάνωση αντίστασης, θεωρητικά πρότυπα αυτού του κράτους που αναπτύχθηκαν απ την ΕΑΜική Αντίσταση, ήταν βέβαια ακόμα στα σπάργανα, αλλά το πρότυπο της τοπικής αυτοδιοίκησης και λαϊκής δικαιοσύνης και δημοκρατικής διακυβέρνησης που εφαρμόζονταν απ το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ στις απελευθερωμένες περιοχές και αποκορυφώθηκε το 1944 με

την ίδρυση της προσωρινής κυβέρνησης του βουνού (ΠΕΕΑ) και κυρίως η όσμωση του λαού με τα προβλήματα, άνοιγε νέες προοπτικές. Είχε ήδη δημιουργηθεί εκ θεμελίων ένα Νέο Δημοκρατικό και Κοινωνικό Κράτος, το οποίο όχι μόνο σήμαινε, αλλά και εξέφραζε την αναγέννηση της ελληνικής πολιτείας. Βεβαίως στη δημιουργία αυτού του Δημοκρατικού-κοινωνικού κράτους, συμμετείχε ουσιαστικά και το ΚΚΕ, δεν υπήρχε όμως κίνδυνος κατάληψη της εξουσίας. Το ΚΚΕ σε αντίθεση με τον Τίτο, ακολουθούσε ουσιαστικά το ορθόδοξο δόγμα της επαναστατικής εξέλιξης. Δόγμα που όχι μόνο του υπαγόρευε, αλλά και του επέβαλε να αγωνιστεί για την εγκαθίδρυση της αστικής δημοκρατίας. Μαλιστά δεν είναι λίγες οι φορές που το ΚΚΕ, διαφώνησε και αντιτάχθηκε στις ριζοσπαστικές μεταρρυθμίσεις που εισηγούνταν κάποιοι και μπορούσαν να το φέρουν σε σύγκρουση με τις συντηρητικές δυνάμεις και ειδικά με τους Άγγλους. Το ΚΚΕ ήθελε, αντί πάσει θυσία να γίνει όπως και τα άλλα Ευρωπαϊκά ΚΚ κοινοβουλευτικό κόμμα, για αυτό και έκανε όλες τις υποχωρήσεις και παραχωρήσεις ειδικά το Σεπτέμβριο του 44 στην Καζέτρα, θέτοντας τον ΕΛΑΣ υπό την ηγεσία Άγγλου στρατηγού.

Αυτό το ελληνικό μεταπλευθερωτικό κράτος που θα ιδρύονταν πάνω στα θεμέλια αυτά, θα είχε στο εσωτερικό του ένα φιλελεύθερο, δημοκρατικό και κοινωνικό χαρακτήρα. Με στόχο να λύσει όλα τα αστικο-δημοκρατικά, εθνικό-πολιτικά και κοινωνικό-οικονομικά προβλήματα που έμειναν άλυτα από το 1821. Οι σχέσεις του προς το εξωτερικό, δηλ κυρίως την Αγγλία, θα χαρακτηρίζονταν από μία αμοιβαία ισότητα δικαιωμάτων και συμφερόντων. Το Νέο ελληνικό κράτος δεν θα διευθύνονταν πλέον από μία όπως παλιά ολιγαρχία, γεγονός που θα του επέτρεπε να απαλλαγεί από την αγγλική η ημι-αποικιοκρατική εξάρτηση.

Το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ» είχε Πυρήνα την επαναφορά της ελληνικής πολιτικής μεταπολεμικά στο καθεστώς της 4ης Αυγ/στου 27/10/1940. Χρησιμοποιούσε σαν βασικά εργαλεία α) ο υποτιθέμενος κίνδυνος να καταλάβουν οι κομμουνιστές την εξουσία. Είναι γνωστό ότι η επινοήση κινδύνων είναι εύκολη και είναι χαρακτηριστικός ο κίνδυνος που επινοήθηκε ότι ο ΕΛΑΣ θα καταλάβει την εξουσία. Αυτού του είδους επινοήσεις πάντα έπαιζαν και παίζουν το παιγνίδι εκείνων που επινοούν κινδύνους για να δικαιολογήσουν μια χωρίς λόγο και αιτία επέμβαση. β) εκμεταλλεύθηκε τον παθολογικό φόβο της ελληνικής αστικής τάξης για τον κομμουνισμό και τη δέσμευσή της στη διεθνή του κεφαλαίου. Αν και ο κίνδυνος αυτός δεν ήταν υπαρκτός, έφεροντά-συσπείρωσε το δυό κομμάτια της ολιγαρχίας. Σε αυτό τον διευκόλυναν και τα λάθη της ηγεσίας του ΚΚΕ. Τα Δεκεμβριανά που οι Άγγλοι οργάνωσαν-προκάλεσαν και με τις έντεχνες μηχανογραφίες τους πρόσφεραν έστω εκ των υστέρων την «απόδειξη» για τον κομμουνιστικό κίνδυνο, οπότε παραμερίστηκε και το τελευταίο εμπόδιο που απέτρεπε τη συναλλαγή των δύο αστικών στρατοπέδων στο θέμα του πολιτεύματος με την εγκατάσταση του αρχιεπισκόπου Δαμασκηνού στη θέση του αντιβασιλέα.

Ετσι ούτε γάτα ούτε ζημιά το μή συνεργαζόμενο κομμάτι της αστικής τάξης με τον άξονα, όχι μόνο έδωσε συγχωροχάρτι στην συνεργαζόμενη, αλλά και συχταγκαλιάστηκε μαζί της προκειμένου να εξοντώσουν την ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση. Να «κονιορτοποιήσουν» το ΕΑΜ. Να εξυπηρετηθούν για άλλη μία φορά τα συμφέροντα των Άγγλων πρώτα και των Αμερικανών μετά.

Τα πολύπλοκα αγγλικά προπολεμικά δίκτυα προπαγάνδας ενισχυμένα και με στρατιωτικούς τώρα συνδέσμους-πράκτορες, διαμόρφωσαν την τετραετή κατοχική προπαγάνδα. Προπαγάνδα, η οποία στη διάρκεια της κατοχής

υποστηριζόταν από μια ταυτόσημη σε κοινούς στόχους με τη γερμανική. Αυτή η ταύτιση, σε συνδιασμό δε με την πλειάδα των ντόπιων διπλών πρακτόρων, σημείωσε μια τεράστια επιτυχία. Απόδειξη η δημιουργία των «Ταγμάτων Ασφαλείας». Αυτή η ταύτιση της αγγλικής με τη Γερμανική δράση και προπαγάνδα, προετοίμασε αρκετά καλά το έδαφος για τον εμφύλιο πόλεμο και διευκόλυνε την επέμβαση. Η ωμή στρατιωτική επέμβαση των Αγγλων, άνοιξε το δρόμο στην ελληνική Δεξιά για να επανέλθει στην παλιά της θέση εξουσίας. Η Αριστερά είχε βέβαια υποστεί τον Δεκέμβρη μια στρατιωτική ηττα και η παράδοση των όπλων είχε κάνει τη θέση της ακόμα πιο δύσκολη. Εξακολουθούσε όμως να υπάρχει με μεγάλα ποσοστά, σαν πολιτική και ηθική δύναμη σε όλη την Ελλάδα.

Τώρα το ζητούμενο για τον Τσιώρτσιλ και την νεκραναστημένη φασιστική Δεξιά, ήταν η συντριβή αυτού του τεράστιου σε ποσοστά πολιτικού και ηθικού δυναμικού του ΕΑΜ, πριν φτάσουμε στις εκλογές, που ο Μάκ Μίλλαν είχε δεχθεί με πίκρα, ότι θα τις «κερδίσει το ΕΑΜ» όποτε και με όποιο εκλογικό σύστημα και αν γίνουν.

Για να μην τις κερδίσει το ΕΑΜ, η θεωρούμενη «νόμιμη» κυβέρνηση, επικαλούμενη τη ρήτρα «η σωτηρία της πατρίδας είναι υπεράνω του Νόμου», που στην απλό ελληνική σημαίνει ότι επιτρέπονται τα πάντα και οι όποιες αποκλίσεις απ τις αρχές, τις συμφωνίες και τις εγγυήσεις του Συντάγματος, όταν κινδυνεύει η πατρίδα και που με το Σύνταγμα του 1864/1911 αποτελούσε και συνταγματικό θεσμό. Ο Συνταγματικός θεσμός όμως ίσχυε μέχρι την ημέρα που συμμετείχε και το ΕΑΜ στην κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας.

Απ την ώρα όμως που το ΕΑΜ έφυγε απ την κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας, που αντιπροσώπευε το ποσοστό που ο κ Ηντεν έκρινε, ότι θα «κέρδιζε τις εκλογές» Νομικά έπαψε να ισχύει το Σύνταγμα του 1864/ 1911. Έπαψε να είναι πλέον κοινής αποδοχής. Άρα η όποια επίκληση και χρήση του Συντάγματος μετά την αποχώρηση του ΕΑΜ απ την κυβέρνηση ήταν παράνομη και ηθικά και νομικά.

Ο αγώνας των Αγγλων και των εκπροσώπων της Αγίας τριάδας : α) Συντηρητικές και αντιδραστικές δυνάμεις (αστικοσιφλικάδικα υπολλείμματα). β) πλουτοκρατική ολιγαρχία και γ) η Ιεραρχία του Κλήρου απ το 1920 ακόμα προσχωρώντας στη διεθνή του κεφαλαίου, είχαν κηρύξει τον εμφύλιο πόλεμο στα κινήματα αμφισβήτησης και ανατροπής. Σαν άρχουσα τάξη που κατείχε την εξουσία, δεν έκαναν τίποτε το καινούριο. Απλώς αυτό που είχαν κάνει οι Φεουδάρχες το 1815, για να κινυγήσουν στους αστούς, που πρέσβευαν και αγωνίζονταν να προχωρήσει η ζωή της κοινωνίας των Ανθρώπων μπροστά. Αυτό ακριβώς, το έκαναν τώρα στο πολλαπλάσιο οι αστοί να εξοντώσουν στο όνομα του κομμουνιστικού κινδύνου τους αγωνιστές της ΕΑΜική Αντίστασης, που αγωνίζονταν όπως και αυτοί τότε να προχωρήσει η ζωή μπροστά.

Τον αγώνα αυτόν τον κλιμάκωσαν σε τέσσερα στάδια. Το πρώτο στάδιο είχε τρείς αντικειμενικούς σκοπούς: α) να καθυπτόταξει με το κίνημα της άνοιξης του 1935, τα υπολλείμματα των Φιλελευθέρων δημοκρατικών δυνάμεων. β) Να επαναφέρει τη μοναρχία στην Ελλάδα και γ) να επιβάλει τη βασιλομεταξική δικτατορία την 4η Αύγ/στου του 1936, που ήταν και η κορύφωση του πρώτου σταδίου, αλλά και το δράμα του ελληνικού λαού με όλα τα γνωστά επακόλουθα.

Η έναρξη του Β! παγκοσμίου πολέμου, το ΟΧΙ του ελληνικού λαού και το ΕΠΟΣ του 1940, έδειξε ότι μπορούσε να γεφυρώσουν το χάσμα και την

πολιτική ρήξη που για δεκαετίες συγκλόνιζαν τον τόπο. Η γερμανική κατοχή όμως που ακολούθησε απ την άνοιξη του 1941, μέχρι στις 12/10/44, έμελλε να είναι καθοριστική για την κορύφωση του ελληνικού δράματος.

Το δεύτερο στάδιο συμπεριέλαβε ακριβώς την κατοχική περίοδο. α) καμιά απόκλιση απ το βασικό στόχο εξόντωσης του λαϊκού κινήματος. Για να διατηρηθεί σε λειτουργία αυτός ο στόχος, έπρεπε όχι μόνο να παραμείνει στην κατοχική εξουσία το καθεστώς της 4ης Αυγ/ου, αλλά και να διατηρηθεί ατόφιο το Νομικό πλέγμα εμπλουτισμένο με τα νέα για την εύρυθμη λειτουργία τα κατοχικά δεδομένα. Έτσι μας προέκυψαν οι «κυβερνήσεις» της κατοχής, τρεις τον αριθμό, του Τσολάκογλου, του Λογοθετόπουλου και του Ράλλη, που η κάθε μία είχε το δικό της ξεχωριστό πολιτικό ενδιαφέρον.

Βεβαίاً, σε περίοδο κατοχής δεν μπορεί να μιλάει κανείς για τάξη δικαίου στηριγμένη στο σύνταγμα, που προϋποθέτει εθνική ανεξαρτησία και λαϊκή κυριαρχία. Όμως την περίοδο αυτή δρομολογήθηκε ο καμβάς πάνω στον οποίο εξελίχθηκε η μεγαλύτερη τράγωδια της Ελλάδας. Ο εμφύλιος πόλεμος.

α) Η κυβέρνηση Τσολάκογλου, παρέδωσε όχι μόνο τη χώρα σαν επικράτεια, αλλά και διατήρησε σε ισχύει το Νομοθετικό πλέγμα της δικτατορίας και παρέδωσε άθανδρο τον κρατικό μηχανισμό στους κατακτητές.β) Η Κυβέρνηση Λογοθετόπουλου, συναίνεσαι στην επιστράτευση Ελλήνων, για να πολεμήσουν στο πλευρό των Γερμανών κατά των συμμάχων, να σταλούν εργάτες στη Γερμανία και ενέτεινε την τρομοκρατία.και γ) Η κυβέρνηση Ράλλη, δημιούργησε και εξόπλισε με γερμανικά όπλα τα «Τάγματα Ασφαλείας» για να πολεμίσουν δίπλα στους άλλους εθνοϊσμούς που είχαν οργανώσει (ΠΑΟ, Αγάδες, Τσαούσιδες, Παπαδόπουλους κλπ και την ηγεσία του ΕΔΕΣ) που επι χρυσοαμοιβή να πολεμήσουν το ΑΕΜ και σε συνέχεια μεταπελευθερωτικά να αποτελέσουν τον πυρήνα εξόντωσης των άοπλων πλέον ΕΑΜιτών.

Το τρίτο στάδιο αρχίζει απ την ημέρα της απελευθέρωσης μέχρι την ημέρα που υπογράφηκε η Συμφωνία της Βάρκιζας. Οι κατοχικές «κυβερνήσεις» λειτουργούσαν και ενεργούσαν με βάση το Νομικό πλέγμα της δικτατορίας, με την προσθήκη των απαραίτητων για τις ανάγκες της κατοχής βελτιώσεις και συνέχισε αυτή η Νομοθεσία να ισχύει και μετά την απελευθέρωση της χώρας. Χωρίς να κηρυχθεί επίσημα ο στρατιωτικός Νόμος, με μια διάταξη που ουσιαστικά ήταν σε ίσχυε απ τις 4 Αυγ/του 1936, θεσμοθετήθηκε μια νέα «διευρυμένη κατάσταση πολιορκίας» και μπήκε σε ισχύ την επομένη των Δεκεμβριανών και συνέχισε να ισχύει μέχρι τις 14/2/1945, δυό μέρες μετά την συμφωνία της Βάρκιζας.

Το τέταρτο στάδιο, ήταν αυτό της μεταβακριζιανής περιόδου, το στάδιο που ψυχή και πυρήνας του ήταν το σχέδιο «MANNA» που περιεχόμενο και κυρίαρχο στόχο είχε την «κονιορτοποιήση» του ΕΑΜ. Όπως είναι γνωστό, πριν από τη Συμφωνία της Βάρκιζας και συγκεκριμένα στις 20 του Γενέρη του 1945, με βάση το άρθρο 6 η κυβέρνηση υπέγραψε Συντακτική Πράξη: «Περί επιβολής κυρώσεων κατά των συνεργασθέντων μετά των εχθρών». Η Συμφωνία της Βάρκιζας του υπογράφηκε στις 12/2/45 είχε εννέα (9) άρθρα δύο (2) απ τα οποία αφορούσαν και βάρυναν το ΕΑΜ. α) Να αποπλιστεί ο ΕΛΑΣ και β) Να παραδώσει τα όπλα. Τα άλλα (7) αφορούσαν και βάρυναν την κυβέρνηση.

Το άρθρο 1ον Ελευθερίας : «Η κυβέρνησις θα εξασφαλίσει, σύμφωνα με το Σύνταγμα τας απανταχού καθιερωμένας Δημοκρατικής αρχάς, την ελευθέραν εκδήλωσιν των πολιτικών φρονημάτων των πολιτών, καταργούσα πάντα τυχόν προηγούμενον ανελεύθερον Νόμον...».

Το άρθρο 2ον : «Αρσις του στρατιωτικού Νόμου» Ο στρατιωτικός Νόμος θα αρθρεί ευθύς μετά την υπογραφήν της παρούσης Συμφωνίας. Αμα τη άρσει αυτού, θα τεθεί εις εφαρμογήν συντακτική πράξις «πανομοιότυπος» προς την Κ.Δ δια της οποίας θα επιτρέπεται η αναστολή των εν τη Κ.Δ αναφερωμένων άρθρων του Συντάγματος.

Αφου υποτίθεται ειχε ή θα έμπαινε σε ισχύει το Συνταγμα του 1911, ηταν επόμενο να δεχθεί το ΕΑΜ και να υπογράψει το (αριθ 2) που εξουσιοδοτούσε με την κυβέρνηση να εκδίδει Σ.Π «πανομοιότυπη» όμως με αυτήν του Κ.Δ. Σ.Π του 1935, που επέτρεπε στην εκτελεστική εξουσία να αναστέλλει την εφαρμογή των κυριότερων συνταγματικών εγγυήσεων των ελευθεριών «εν περιπτώσει διαταράξεως ή απειλής κατά της δημόσιας τάξεως.». Η Συμφωνία όμως της Βάρκιζας δεν περιείχε μόνο το άρθρο 6 τον αφοπλισμό και την παράδοση των όπλων και το άρθρο 2, με το οποίο εξουσιοδότησε το ΕΑΜ, την κυβέρνηση να πάρει προληπτικά μέτρα. Το πρόλημα είναι πώς εφαρμόστηκε η Συμφωνία της Βάρκιζας και ειδικά το άρθρο 2. Ολοκληρη η Συμφωνία της Βάρκιζας αναφέρεται πιο κάτω.

Αντί για την πιστή εφαρμογή της συμφωνίας, την επομένη της συμφωνίας και ειδικά μετά την αποστράτευση του ΕΛΑΣ και την παράδοση των όπλων, η θεωρούμενη νόμιμη ελληνική κυβέρνηση, α) πέταξε στο καλάθι των αχρήστων τα επτά (7) άρθρα της συμφωνίας που ανέλαβε την υπορέωση να εφαρμόσει. Επικαλούμενη τη ρήτρα «Η σωτηρία της πατρίδας είναι υπεράνω του Νόμου», σύμφωνα με την οποία επιτρέπονται αποκλίσεις απ τις αρχές και τις εγγυήσεις του Συντάγματος, όταν κινδυνεύει η πατρίδα-απο πιοιούς άραγε-και που με το Συνταγμα του 1864/ 1911, αποτελούσε και συνταγματικό θεσμό, θεσμοθέτησε μια «διευρυμένη κατάσταση πολιορκίας» και β) αντέστρεψε και έστρεψε τη Συντακτική Πράξη «περί επιβολής κυρώσεων κατά των συνεργασθέντων μετά των εχθρών» εναντίον του αγωνιστών της Αντίστασης, τοποθετώντας τους στη θέση των συνεργατών και χαρακτηρίζοντάς τους «εχθρούς» δρομολόγησε και επίσημα την κήρυξη του εμφυλίου πολέμου.

Κάτω απ αυτές τις συνθήκες και με αυτούς τους όρους, που ο καθένας απαιτεί μιά μεγάλη ανάπτυξη από ειδικούς, γι αυτό και αναγκαστικά περιορίζουμε στην αναφορά τους, άρχισε ο μονομερής εμφύλιος πόλεμος. Κατά τη διάρκειά του από πλευράς Νομοθετικής λειτουργίας διαμορφώθηκε ένας θεσμοθετημένος συγκεντρωτισμός, με την απορρόφηση και της Νέας Νομοθετικής λειτουργίας απ την εκτελεστική εξουσία. Βασικό Νομοθετικό μέσο οι Συντακτικές Πράξεις, δηλ νομοθετήματα συνταγματικής ισχύος. Με τη Σ.Π 21, της 14/2/1945 μέχρι την ανάδειξη της Συντακτικής Συνέλευσης τη Νομοθετική εξουσία την ασκούσαν ο αρχηγός του κράτους (βασιλιάς-αντιβασιλιάς) και το υπουργικό Συμβούλιο, μετά από γνωμοδότηση τριμελούς Επιτροπής. Με τον τρόπο αυτό εκδόθηκαν συνολικά 115 Σ.Π. Οι περισσότερες απ αυτές έπρεπε να είχαν επικυρωθεί απ τη βουλή.

Μετά τη σύγκληση της νέας βουλής,(πρέπει να σημειωθεί) δεν εκλέχθηκε σαν συντακτική όπως προλβέπονταν αλλά αναθεωρητική, η βουλή, με ψηφίσματα, επίσης πράξεις και αυτές συνταγματικής ισχύος με μεγαλύτερο βέβαια βαθμό τυπικής-ουσιαστικής Νομιμοποίησης, συνέχισε την εκχώρηση αρμοδιοτήτων στη κυβέρνηση. Με τον τρόπο αυτό τα μέτρα καταστολής νομιμοποιήθηκαν πάλι με ψηφίσματα. Στη διάρκεια αυτή εκδόθηκαν συνολικά 29 ψηφίσματα, με βασικότερα α) το Γ! ψήφισμα της 18/6/1946 «περί εκτάκτων μέτρων αφορώντων τη δημόσια τάξη και ασφάλεια». Ψήφισμα που θέσπιζε το «αντεθνικό έγκλημα». Έτσι η ιδιοποίηση της νομοθετικής εξουσίας με εφάπαξ

και αυτόνομη την κυβερνητική Νομοθεσία και απεριόριστες Νομοθετικές εξουσιοδοτήσεις όλη η εμφυλιο-πολεμική Νομοθεσία, έγινε όχι μόνο εν αγνοία του λαου, αλλά και χωρίς την εξουσιοδότηση της βουλής με αναγκαστικούς Νόμους, νομοθετικά διατάγματα κλπ. Τα διατάγματα αυτά εκδίδονταν στο σύνολός τους κατά τη διάρκεια των διακοπών της Βουλής. Συνολικά απ το 1946 μέχρι το 1951 και παρά τη λειτουργία του κοινοβουλίου, εκδόθηκαν στην περσόδο αυτή 807 Νομοθετικά διατάγματα.

Το ίδιο ψήφισμα, επέτρεπε τη θέσπιση εκτάκτων μέτρων, όπως ήταν η ίδρυση εκτάκτων στρατοδικείων για την με συνοπτικές διαδικασίες την εκδίκαση αδικημάτων «στρεφωμένων κατα της Ασφάλειας του κράτους, της Δημόσιας Τάξεως και ειρήνης», την ενίσχυση των εξουσιών των αστυνομικών αρχών στο πεδίο της δημόσιας τάξεως και ασφάλειας. Το ψήφισμα αυτό αποτέλεσε την χαριστική βολή στην προσπάθεια συνδιαλλαγής για την ειρήνευση της χώρας. Εφαρμόστηκε αυστηρά σε όλη τη διάρκεια του εμφυλίου πολέμου, αλλά και μετα τη λήξη τους. Συγκεκριμένα το Νοθετικό αυτό πλέγμα ίσχυε μέχρι της 24/7/1974.

Απ τους αναγκαστικούς Νόμους διαπιστώνει κανείς το εύρος, τη σκληρότητα της καταστολής, αλλά και τη διάρκεια της ισχύος τους. Ο αναγκαστικός νόμος 509/ 18/6/1947 «Περ μέτρων ασφαλείας του κράτους, του πολιτεύματος, του κοινωνικού καθεστώτος και προστασίας των πολιτών», που κυρώθηκε με το Μ.Η ψήφισμα της 9ης Απριλίου. Ψήφισμα σκοπός του οποίου ήταν η καταστολή των «κομμουνιστικών» ενεργειών. Ο Νόμος αυτός εγκαινίασε την περίοδο του μονολιθικού αντικομμουνισμού με τη θέσπιση του «αντεθνικού εγκλήματος».

Η εκκαθάριση των δημοσίων υπηρεσιών, έγινε με την αντιστροφή της υπαρ 6 Συντακτική Πράξη που κυρώθηκε στις 20 Ιανουαρίου 1945. Μια Συντακτική Πράξη που ψηφίστηκε με σκοπό «Περί επιβολής κυρώσεων κατά των συνεργασθέντων μετά των κατακτητών» μεταφράστηκε και κυρίως λειτούργησε κατά «των αγωνιστών της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης» και με την προσθήκη της γενίκευσης της χρήσης των «πιστοποιητικών κοινωνικών φρονημάτων». Το ωραίο δε είναι, ότι ενώ για τους συνεργάτες των κατακτητών ο νομοθέτης απαιτούσε η αξιόμεπτη δράση του να είναι «Εκούσια» και «Συνειδητή» για τους αγωνιστές υπαλλήλους, αρκούσε και η συμπωματική σχέση του με το ΕΑΜ. Και το κακό έγινε χειρότερο με την Αμερικανική Νομοθεσία ελληνοαμερικανικής συμφωνία της 20/7/1947, με την οποία συμφωνία, οι αμερικανικές αρχές «εξουσιοδοτούνταν να εποπτεύουν ελευθέρως» τις εθνικές αρχές σχετικά με τη χρήση της βοήθειας. Ακολούθησε το Ψήφισμα Λ.Ζ της 7/12/1947 που πρόβλεπε την στέρηση της ελληνικής ιθαγένειας και η δήμευση περιουσιων των «συμμοριτών» και καθιστούσε αδύνατη ουσιαστικά την αίτηση για επανάληψη της δίκης για πλάνη ως προς τα πραγματικά γεγονότα.

Με το Γ! ψήφισμα, θεσπίστηκαν πολλά νέα εγκλήματα την επομένη της Συμφωνίας της Βάρκιζας. Φίμωση του τύπου, απαγόρευση κατοχής όπλων, καταστολή της ληστείας, απαγόρευση δημοσίων κρίσεων ή απόψεων για την αναδιοργάνωση του στρατού. Κυρίως προ των εκλογών, υιοθετήθηκε απ την κυβέρνηση Σοφούλη, ένας Νόμος, ο 942 της 13/2/46 «περί μέτρων προς κατευνασμόν των πολιτικών παθών», ο οποίος απειλούσε με φυλάκιση ενός εως τριών μηνών, και σε περίπτωση υποτροπής δύο εως εξή μηνών χωρίς εξαγορά. Ακόμα ο Νόμος αυτός, πρόβλεπε και τιμωρούσε : την αναγραφή σε μέρος προσιτό στο κοινό «συνθήματα», «λέξεις, «φράσεις » ή «παραστάσεις»

, δηλωτικές πολιτικών προτιμήσεων, που μπορούσαν να «εμβάλωσιν εις ανησυχίαν» τους πολίτες ή να «μειώσωσι το παρ αυτοίς αίσθημα ασφαλείας και τάξεως» Προέκταση του Νόμου αυτού ήταν το Γ! ψήφισμα. Πρόκειται για τον αναγκαστικό Νόμο 890, της 5/2/ 1945, ο οποίος καταργούσε τη μεταξική εκδοχή του «Ιδωύνυμου» που έχει θεσπίσει με το 1075 του 1928 για την προστασία της Δημοκρατίας.

Θεσπίστηκαν και εφαρμόστηκαν ευρύτατα και με πρωτόγνωρη αυστηρότητα τα διοικητικά μέτρα της εκτόπισης : ο θεσμός της εκτόπισης που εφαρμόστηκε και στο «νέο κράτος» της μεταξικής περιόδου, πήρε στη διάκριση του εμφυλίου το χαρακτήρα των στρατοπέδων συγκέντρωσης των φασιστικών ολοκληρωτικών καθεστώτων. Για δεκάδες χρόνια, όλα τα ελληνικά ξερονήσια μετατράπηκαν σε πάνινες (αντίσκηνα) πόλεις και κομοπόλεις Γυούρα, Μακρόνησος, Ικαρία, Κύθηρα κλπ,κλπ.

Στη διάρκεια του εμφυλίου πολέμου, η μέθοδος των διοικητικών εκτοπίσεων γνώρισε μια χωρίς προηγούμενο ποσοτική και ποιοτική έξαρση: α) Ποιοτική, γιατί για πρώτη φορά εφαρμόστηκε μια μαζική καταστολή, πέρα από κάθε έννοια εξατομίκευσης, όχι βέβαια της ποινής-θεωρητικά και πρακτικά δεν επρόκειτο για ποινή, αλλά για «διοικητικό μέτρο», με κριτήριο την υποψία...(συλλήψεις κατά βούληση υπόπτων και συγγενών του υπόπτου, ανιόντων και κατιόντων γνωστών και φίλων). β) ποσοτική : γιατί η συγκέντρωση των «υπόπτων» σε ένα στρατόπεδο «αναμορφώσεως» όπως αυτό της Μακρονήσου, δεν είχε πιά σαν πρωταρχικό στόχο την απομάκρυνση των «υπόπτων» ατόμων απ τον κοινωνικό τους περίγυρο για μιά λίγο πολύ ορισμένη περίοδο, επειδή θεωρούνταν επικίνδυνοι, αλλά για την εξασφάλιση της ανάνηψής τους, την επανόδο τους δηλ στην «εθνική», τη «νομιμόφρονα» οδό, με τη χρήση πολλαπλών μέσων και πιέσεων, που αποσκοπούσαν να αλλάξουν-τσακίσουν τα πιστεύω τους και να συντρίψουν την αξιοπρέπεια, να ταπεινώσουν την προσωπικότητα.

Η Μακρόνησος, που λειτούργησε για δεύτερη φορά σαν τόπος εξορίας, ιδρύθηκε στις αρχές του 1947, και προορίζονταν αρχικά για τόπο συγκέντρωσης των κληρωτών, για τους οποίους υπήρχαν υπόνοιες ότι τρέφουν συμπάθειες προς τα Αριστερα κόμματα Απ το 1947 μέχρι το 1950, κλείστηκαν εκεί συνολικά 1,100 έφεδροι αξιωματικοί και 27,000 οπλίτες. Ομως μετά το 1948, άρχισαν να συγκεντρώνουν εκεί και πολίτες. Ένα χρόνο αργότερα πρέπει να ξεπερνούσαν τις 20,000 χιλιάδες πολίτες και τον Νοέμβρη του 1949 μετά την ηττα του Δημοκρατικού Στρατού και την κατάπαυση των εχθροπραξιών στο Γράμμο -Βίτσι, η κυβέρνηση Διομίδη, υπέβαλε στη βουλή σχέδιο ψηφίσματος, που με συνοπτικές-όπως πάντα- διαδικασίες με τον τίτλο «περί μέτρων εθνικής αναμορφώσεως». Το σχέδιο αυτό ήταν μέρος του Γ! ψηφίσματος της 12/10/1949, με το οποίο δημιουργήθηκε ο «Οργανισμός Αναμορφωτηρίων Μακρονήσου».

«Η πείνα και η κατοχή», έγραφε ο Νίκος Καζαντζάκης το 1945. «στάθηκαν δυό μεγάλες πείρες αγνότητας. Θα έρθει μια μέρα που θα ξεχαστούν οι τουφεκισμένοι απ τους βαρβάρους. Θα καταλαγιάσουν τα πάθη. Ένας καινούριος λαός βγήκε. Πρέπει να τον πληροφορήσουμε σωστά». Αυτά τα λόγια ηχούν ακόμα στην μνήμη μου. Αυτόν ακριβώς τον «καινούριο λαό» ήθελαν όχι μόνο να μην πληροφορήσουν, αλλά να εξοντώσουν οι επιβήτορες της εξουσίας, που εκλιπάρησαν-φίλησαν κατουρημένες ποδιές για να τους δώσουν τη δυνατότητα αυτή να αρπάξουν την εξουσία με αντικαταβολή την

εθνική ανεξαρτησία και την υποδούλωση του Λαού, καθώς και τα μέσα να εξοντώσουν αυτούς που θα τους έμπαιναν εμπόδιο στα σχέδια.

Κάθε εποχή έχει τα συμβολά της. Η κατοχή και ο εμφύλιος τα δικά του: Γυούρα και Μακρόνησος. Κολαστήρια τα είπαν και ήτανε. Οχι από μόνα τους. Από κοντά οι Κέρκυρες, οι Ακροναυπλίες και τα Επταπύργια. Σε πολλές εκατοντάδες ανέρχονται οι τόποι του ματρυρίου στην Ελλάδα...«και συχνά τις νύχτες (λέει ο ποιητής Λειβαδίτης), οι νεκροί σύντροφοι παραμερίζουν με κόπο τη λήθη για να μου στείλουν λίγα δάκρυα...». Για να συμπληρώσει ο ποιητής Φώτης Αγκουλές με ενα λιγόλογο ποίημα, αφιερωμένο: Στους συντρόφους που δεν γυρίσανε. «Ας ρίχνει τριγύρω σκοτάδι η νύχτα, ας ρίχνει. Ας μήν φτάσατε πουθενά. Ο δρόμος μας αρχινά, από εκεί ο οδικός σας τελειώνει. Μέσα στο κάτασπρο χιόνι μια ματωμένη γραμμή το δρόμο μας δείχνει. Ας ρίχνει τριγύρω σκοτάδι η νύχτα, ας ρίχνει. Ακολουθούμε πιστά τα ματωμένα σας ίχνη». Και συνεχίζει ο Μιχάλης Πασιαρδής με το ποίημα : «Ο ΤΡΕΛΟΣ». «Οχι, δεν ήταν τρελός! (Αυτό πίστευαν οι άλλοι / έλεγαν: τόσα χρόνια στον πόλεμο.../ μάχες, επιθέσεις, υποχωρήσεις, σφαγές, / οδοφράγματα, ατελείωτοι πυροβολισμοί...) Μα οχι, δεν ήταν τρελός. Μανάχα οταν / γύρισε, κι ήταν τόσο μεγάλο και βαθύ / το όραμα του, τότε μονάχα ένωσε / πως δε βολεί να ζήσει πιά αναμεσά μας».

Η αναφορά στα κολαστήρια αυτά προκαλεί και σήμερα ακόμα μια έντονη ανατριχίλα. Ενα ρίγος που διαπερνά ολόκληρο το σώμα και για όσους τα έζησαν τους λούζει ενας κρύος ιδρώτας και ενας κόμπος φράζει το λαιμό, οχι βέβαια από φόβο αλλα από ανάμνηση αυτών που θέλουν να ξεχάσουν.

Για τη Μακρόνησο, έχουν γραφτεί αρκετά πράγματα. Υπάρχαν ομως «λεπτομέρειες», περιστατικά ή «σημεία» που είτε δεν μπόρεσαν να γίνουν γνωστά, είτε έγιναν αλλα αμέσως για ευνόητους λόγους «κουκουλώθηκαν». Μας μένουν άγνωστες- και ίσως μένουν τέτοιες για πάντα οι «λεπτομέρειες», για τους τρόπους και τις μέθοδες «αναμόρφωσης», τους χώρους και τις επινοήσεις (τα πάντα οχι μόνο επιτρέπονταν-επιβάλλονταν), η εφαρμογή της πιό «αποδοτικής» και η «συμπεριφοράς» και κυρίως τις θλιβερές καταλήξεις τόσων Νέων Ανθρώπων σε Φρενοκομεία, Ψυχιατρεία, Νοσοκομεία ή σε αγνωστούς ακόμα τόπους ενταφιασμού. Ακόμα και για όσους-και από ποιούς εξαφανίστηκαν «Μυστηριωδώς» τόσες εκατοντάδες Ανθρώπων, που το μόνο τους έγκλημα για πολλούς ήταν η συμμετοχή τους στη Αντίσταση και για άλλους απλώς η «υποψία», οτι δεν συμφωνούσαν μαζί τους.

Ίσως αυτός να ήταν κατά βάθος και ο λόγος, που αποφάσισαν μερικοί να ρίξουν στο χαρτί την «ιστορία» εκείνων των ανήσυχων και ωραίων Ανθρώπων. Των Ανθρώπων, που ό,τι όμορφο, σεμνό και δημιουργικό οραματίστηκαν και αγωνίστηκαν, πρατάντος γι αυτό «πληρώθηκαν» και με «φιλοξενεία» σε εκείνα τα άγρια ξερονήσια και τις φυλακές ίσαμε τα εκτελεστικά αποσπάσματα...Και μίλησαν ή προσπάθησαν να μιλήσουν ή να γράψουν κάποια πράγματα, που τότε εκείνοι ή και οι άλλοι, απ τους «απέξω», δεν μπόρεσαν ή δεν έτυχε να δούν, να μάθουν ή να ακούσουν όσον καιρό βρίσκονταν εκεί.

Πολλοί είναι αυτοί που ένω γνώριζαν, τα τέτοια και τα όσα φρικτά πράγματα γίνονταν εκεί, δεν δύστασαν να πλέξουν το εγκώμιο ή και εκθείασαν το θέαρεστο έργο που συντελούνταν στη Μακρόνησο. Θα Σταχιολογίσω μερικά απ τα εγκώμια που επιδαψίλευσαν γι αυτό το προμελετημένο ιστορικό κακούργημα. Ο τότε Υπουργός Παιδείας Τσάτσος, (που ειχε απαγορεύσει να παιχθεί το θεατρικό έργο Ορνηθες) και μετά την μεταπολίτευση Πρόεδρος της

Δημοκρατίας, ειπε για τη Μακρόνησο: «Το θαυμάσιο αυτό έργο είναι ελληνικό και έγινε με την πειθώ, την στοργή, την κατανόηση, την επιείκεια και τη δημιουργία». Ο ίδιος ειπε ακόμα οτι : «Η Μακρόνησος μακραίνει και πλαταίνει. Σε λίγο θα σκεπάσει όλη την Ελλάδα. Το εύχομαι». Και πράγματι τη σκέπασε. Ολόκληρη την Ελλάδα και τους Έλληνες, ειχε γίνει και έμεινε μέχρι το 1974, μια εκτεταμένη Μακρόνησος. Είπε και αλλα πολλά και πολλοί ηταν αυτοί του θαύμαζαν το εργο της Μακρονήσου και την ερήμωση των ψυχών των ανθρώπων που οδηγήθηκαν εκεί..

ΔΗΜΟΣΙΟ
ΚΕΝΤΡΙΚΗ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΒΕΡΟΙΑΣ